Józsué könyve

Józs. 1.

1 Mózesnek, az ÚR szolgájának halála után ezt mondta az ÚR Józsuénak, Nún fiának,
Mózes szolgájának: 2 Az én szolgám, Mózes meghalt. Most azért indulj, kelj át itt a
Jordánon, te és ez az egész nép arra a földre, amelyet én adok Izráel fiainak. 3 Nektek
adok minden helyet, ahová léptek, ahogyan megígértem Mózesnek. 4 A pusztától és a
Libánontól a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig, nyugat felé pedig a nagy tengerig a ti
területetek lesz a hettiták egész országa. 5 Senki sem állhat ellened egész életedben.
Veled leszek, ahogy Mózessel is vele voltam. Nem maradok el tőled, nem hagylak el. 6
Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé,
amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. 7 Csak légy igen bátor és erős, őrizd
meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne
térj el tőle se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz. 8 Ne hagyd
abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd
meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és
boldogulsz. 9 Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj,
mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.
10 Józsué ezt parancsolta a nép elöljáróinak: 11 Menjetek végig a táboron, és
parancsoljátok meg a népnek a következőt: Készítsetek magatoknak útravalót, mert
három nap múlva átkeltek itt a Jordánon, hogy bemenjetek, és birtokba vegyétek azt a
földet, amelyet Istenetek, az ÚR ad nektek birtokul. 12 A rúbenieknek, a gádiaknak és
Manassé törzse felének ezt mondta Józsué: 13 Emlékezzetek arra az igére, amelyet az
ÚR szolgája, Mózes parancsolt nektek: Istenetek, az ÚR nyugalmat ad nektek, és nektek
adja ezt a földet. 14 Feleségeitek, gyermekeitek és jószágaitok telepedjenek le ezen a
földön, amelyet Mózes adott nektek a Jordánon túl. Ti pedig keljetek át harcra készen
testvéreitek élén mind, akik vitéz harcosok vagytok, és segítsétek őket, 15 amíg
nyugalmat nem ad az ÚR testvéreiteknek éppúgy, mint nektek, és birtokba nem veszik ők
is azt a földet, amelyet Istenetek, az ÚR ad nekik. Azután visszatérhettek birtokul kapott
földetekre, hogy birtokoljátok azt, amit az ÚR szolgája, Mózes adott nektek a Jordánon túl,
napkeletre. 16 Azok pedig ezt válaszolták Józsuénak: Mindent megteszünk, amit
parancsoltál, és megyünk mindenhová, ahová csak küldesz. 17 Mindenben úgy hallgatunk
rád is, ahogyan Mózesre hallgattunk, csak legyen veled is Istened, az ÚR, ahogyan
Mózessel vele volt. 18 Halállal lakoljon mindenki, aki ellene szegül parancsodnak, és nem
hallgat szavadra, bármit is parancsolsz neki. Csak légy erős és bátor!

Józs. 2.

1 Akkor Józsué, Nún fia, titkon két kémet küldött Sittímből, és ezt mondta nekik: Menjetek, vegyétek szemügyre azt a földet és Jerikót. Azok elmentek, betértek egy Ráháb nevű parázna nő házába, és ott lefeküdtek. 2 De Jerikó királyát figyelmeztették: Vigyázz! Izráeli férfiak jöttek ide az éjjel, hogy kémkedjenek az országban. 3 Jerikó királya ezt üzente Ráhábnak: Add ki azokat a férfiakat, akik hozzád érkeztek, és betértek a házadba, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész országot. 4 Az asszony azonban fogta, és elrejtette a két férfit, majd ezt mondta: Igaz, hogy betértek hozzám azok a férfiak, de nem tudtam, honnan valók. 5 Kapuzárás idején, amikor besötétedett, eltávoztak. Nem tudom, hová mentek azok a férfiak. Fussatok gyorsan utánuk, mert még utolérhetitek őket! 6 Pedig fölvitte őket a háztetőre, és elbújtatta a lenkóró közé, ami ki volt rakva a háztetőn. 7 A városbeli férfiak pedig üldözőbe vették őket a Jordán gázlói felé vivő úton. A kaput pedig, amint kimentek az üldözők, bezárták.
8 Még le sem feküdtek a kémek, amikor fölment hozzájuk Ráháb a háztetőre, 9 és ezt mondta nekik: Tudom, hogy az ÚR nektek fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket, és remeg tőletek mindenki, aki ezen a földön lakik. 10 Mert hallottuk, hogyan szárította ki az ÚR előttetek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy a Jordánon túl, mit tettetek Szíhónnal és Óggal, az emóriak két királyával, akiket kiirtottatok. 11 Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. Bizony, a ti Istenetek, az ÚR az Isten fönn a mennyben és lenn a földön. 12 Most azért esküdjetek meg nekem az ÚRra, hogy amint én szeretettel bántam veletek, ti is szeretettel bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak, 13 hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fiú- és nőtestvéreimet és mindenüket, és megmentitek életünket a haláltól. 14 A férfiak így válaszoltak neki: Életünkkel kezeskedünk értetek, ha ti nem áruljátok el a mi ügyünket. Amikor majd az ÚR nekünk adja ezt a földet, szeretettel és igazságosan bánunk veled. 15 Azután leeresztette őket kötélen az ablakon át - háza ugyanis a vár falánál volt, és így a várfalnál lakott -, 16 és ezt mondta nekik: Menjetek a hegyekbe, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és rejtőzködjetek ott három napig, amíg az üldözők vissza nem térnek. Azután menjetek utatokra! 17 A férfiak ezt mondták neki: Nem fogjuk megszegni azt az esküt, amelyet neked tettünk. 18 Ezért amikor bejövünk erre a földre, kösd ezt a piros fonálból font kötelet arra az ablakra, amelyen át leeresztettél bennünket. Gyűjtsd magadhoz a házba apádat, anyádat, testvéreidet és apád egész háza népét. 19 És akkor, aki csak kijön házad ajtaján az utcára, az maga lesz halálának az oka, mi ártatlanok leszünk. De minket sújtson a büntetés, ha valaki kezet emel azokra, akik veled lesznek a házban. 20 Ha azonban elárulod a mi ügyünket, akkor nem kötelez bennünket az az eskü, amellyel megeskettél bennünket. 21 Az asszony így felelt: Legyen úgy, ahogy mondtátok! Azután elküldte őket, és azok elmentek. A piros kötelet pedig rákötötte az ablakra. 22 A kémek elmentek, eljutottak a hegyekbe, és ott maradtak három napig, amíg az üldözők vissza nem tértek. Keresték ugyan őket az üldözők mindenfelé, de nem találták. 23 Azután visszatért a két férfi, lejöttek a hegyekből, átkeltek a Jordánon, és megérkeztek Józsuéhoz, Nún fiához. Elbeszélték neki mindazt, ami velük történt. 24 Ezt mondták Józsuénak: Bizony, kezünkbe adta az ÚR azt az egész földet, máris reszket tőlünk annak a földnek minden lakója.

Józs. 3.

1 Józsué másnap korán reggel fölkelt, fölkerekedtek Sittímből, és eljutottak a Jordánhoz;
ő meg Izráel fiai mindnyájan. Ott táboroztak, mielőtt átkeltek volna. 2 Három nap múlva
végigmentek az elöljárók a táboron, 3 és ezt parancsolták a népnek: Ha azt látjátok, hogy
a lévita papok fölemelik Isteneteknek, az ÚRnak szövetségládáját, akkor ti is kerekedjetek
föl, és menjetek utána. 4 De legyen mintegy kétezer könyök távolság köztetek és közte;
ne menjetek közel hozzá. Így tudjátok majd az utat, amelyen mennetek kell, hiszen nem
jártatok még soha ezen az úton. 5 Józsué ezt mondta a népnek: Szenteljétek meg
magatokat, mert holnap csodákat tesz köztetek az ÚR. 6 A papoknak pedig ezt mondta
Józsué: Vegyétek föl a szövetség ládáját, és vonuljatok a nép előtt! Fölvették tehát a
szövetség ládáját, és mentek a nép előtt. 7 Az ÚR pedig ezt mondta Józsuénak: A mai
napon kezdelek naggyá tenni az egész Izráel előtt, hadd tudják meg, hogy veled leszek,
ahogyan Mózessel is vele voltam. 8 Te azért parancsold meg a szövetség ládáját vivő
papoknak: Amikor odaértek a Jordán vizének a széléhez, álljatok bele a Jordánba. 9
Azután ezt mondta Józsué Izráel fiainak: Jöjjetek ide, és hallgassátok meg Isteneteknek,
az ÚRnak beszédét! 10 Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek - mondta
Józsué -, és hogy ő valóban elűzi előletek a kánaániakat, a hettitákat, a hivvieket, a
perizzieket, a girgásiakat, az emóriakat és a jebúsziakat: 11 Íme, az egész föld Urának a
szövetségládája átmegy előttetek a Jordánon! 12 Most tehát válasszatok ki tizenkét férfit
Izráel törzseiből, törzsenként egy-egy férfit. 13 És mihelyt a Jordán vizét érinti a papok
lába, akik az ÚRnak, az egész föld Urának a ládáját viszik, a Jordán vize kettéválik, a
felülről lefelé folyó víz megáll, mint egy gát.
14 Akkor fölkerekedett sátraiból a nép, hogy átkeljen a Jordánon. A papok vitték a
szövetség ládáját a nép előtt. 15 A ládát vivők megérkeztek a Jordánhoz, és a ládát vivő
papok lába a folyó szélén belemerült a vízbe. A Jordán medre pedig az aratás idején
mindvégig egészen tele volt. 16 Egyszerre csak megállt a fölülről lefelé folyó víz, gátként
feltornyosult egy nagy szakaszon Ádámnál, annál a városnál, amely Cáretán mellett volt.
A pusztai tenger, azaz a Sós-tenger felé folyó víz pedig teljesen különvált. Így kelt át a
nép Jerikóval szemben. 17 Az ÚR szövetségládáját vivő papok ott álltak szilárdan a
Jordán száraz medrében. Egész Izráel átkelt, és mindaddig száraz volt a meder, amíg az
egész nép mindenestül át nem kelt a Jordánon.

Józs. 4.

1 Amikor az egész nép mindenestül átkelt a Jordánon, azt mondta az ÚR Józsuénak: 2
Válasszatok ki a népből tizenkét férfit, törzsenként egy-egy férfit, 3 és ezt a parancsot
adjátok nekik: Vegyetek föl tizenkét követ innen a Jordán közepéből, ahol a papok lába áll
szilárdan, vigyétek azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, ahol ma éjjel
megszálltok. 4 Józsué odahívta azt a tizenkét férfit, akiket Izráel fiai közül kijelölt,
törzsenként egy-egy férfit, 5 és ezt mondta nekik Józsué: Menjetek be a Jordán
közepébe, Isteneteknek, az ÚRnak ládája elé, és vegyen föl mindegyikőtök egy-egy követ
a vállára; Izráel törzseinek a száma szerint. 6 Legyen ez emlékeztető jelül közöttetek; és
ha majd megkérdezik fiaitok, hogy miféle kövek ezek, 7 akkor ezt mondjátok nekik:
Kettévált a Jordán vize az ÚR szövetségládája előtt, amikor átkelt a Jordánon; kettévált a
Jordán vize, és erre emlékeztetik ezek a kövek Izráel fiait mindörökké. 8 Izráel fiai úgy
cselekedtek, ahogyan Józsué parancsolta. Fölvettek a Jordán közepéből tizenkét követ
Izráel törzseinek száma szerint, ahogyan az ÚR mondta Józsuénak. Magukkal vitték a
szállásukra, és ott helyezték el azokat. 9 Tizenkét követ állított föl Józsué a Jordán
közepén is, azon a helyen, ahol a szövetség ládáját vivő papok lába állt. Ott is vannak
mind a mai napig.
10 A ládát vivő papok a Jordán közepén álltak, amíg végbe nem ment mindaz, amit
Józsué az ÚR parancsára elmondott a népnek. Mindezt már Mózes így parancsolta
Józsuénak. A nép pedig sietve átkelt. 11 Miután az egész nép mindenestül átkelt, az ÚR
ládája is átkelt a papokkal együtt, és a nép élére állt. 12 Rúben fiai, Gád fiai és Manassé
törzsének a fele is harcra készen kelt át Izráel fiai élén, ahogyan meghagyta nekik Mózes.
13 Mintegy negyvenezer fölfegyverzett ember kelt át az ÚR színe előtt, hogy harcoljon
Jerikó síkságán. 14 Az ÚR naggyá tette azon a napon Józsuét egész Izráel szemében.
Éppúgy tisztelték egész életében, mint ahogyan Mózest tisztelték. 15 Az ÚR azt mondta
Józsuénak: 16 Parancsold meg a Bizonyság ládáját vivő papoknak, hogy jöjjenek ki a
Jordánból. 17 Józsué tehát megparancsolta a papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból. 18
Amikor kijöttek az ÚR szövetségládáját vivő papok a Jordán közepéből, alighogy szárazra
tették lábukat, visszatért helyére a Jordán vize, és úgy folyt egész medrében, mint azelőtt.
19 Az első hónap tizedikén jött fel a nép a Jordánból, és tábort ütött Gilgálban, Jerikó
keleti határán. 20 Azt a tizenkét követ, amelyet a Jordánból vettek ki, Gilgálban állíttatta
föl Józsué, 21 és ezt mondta Izráel fiainak: Ha majd megkérdezik fiaitok apáiktól, hogy
miféle kövek ezek, 22 magyarázzátok el fiaitoknak, hogy szárazon kelt át Izráel itt a
Jordánon. 23 Mert Istenetek, az ÚR kiszárította a Jordán vizét előttetek, amíg átkeltetek.
Így cselekedett Istenetek, az ÚR a Vörös-tengerrel is, kiszárította előttünk, amíg átkeltünk
rajta, 24 hogy megismerje a föld minden népe az ÚR kezét, hogy milyen erős az, és hogy
féljétek Isteneteket, az URat mindenkor.

Józs. 5.

1 Amikor meghallotta az emóriak összes királya túl a Jordánon nyugat felé és a kánaániak
valamennyi királya a tenger mellett, hogy kiszárította az ÚR a Jordán vizét Izráel fiai előtt,
amíg átkeltek rajta, megdermedt a szívük, és elállt a lélegzetük is Izráel fiai miatt. 2 Abban
az időben mondta az ÚR Józsuénak: Csinálj kőkéseket, és végeztesd el újból Izráel fiai
között a körülmetélést. 3 Józsué tehát csinált kőkéseket, és körülmetélte Izráel fiait az
Arálót-halmon. 4 Azért metélte őket körül Józsué, mert az Egyiptomból kijött egész
férfinép, a harcosok mind meghaltak a pusztában útközben, miután kijöttek Egyiptomból.
5 Körül volt ugyan metélve az egész nép, amely kijött; de a pusztában született nép közül
senkit sem metéltek körül útközben, miután kijöttek Egyiptomból. 6 Mert negyven
esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, miközben az Egyiptomból kijött egész nép,
valamennyi harcos elpusztult, mivel nem hallgattak az ÚR szavára. Ezért megesküdött az
ÚR, hogy nem engedi meglátniuk azt a földet, amelyet esküvel ígért meg az ÚR
atyáiknak, hogy nekünk adja, a tejjel és mézzel folyó földet. 7 Fiaikat azonban, akiket a
helyükre állított, körülmetélte Józsué. Ezek körülmetéletlenek voltak, mert útközben nem
metélték körül őket. 8 Amikor azonban befejezték az egész nép körülmetélését, a
táborban maradtak, amíg erőre nem kaptak. 9 Az ÚR pedig ezt mondta Józsuénak: Ma
hárítottam el rólatok az egyiptomi gyalázatot. Ezért hívják azt a helyet Gilgálnak mind a
mai napig. 10 Amikor Gilgálban táboroztak Izráel fiai, elkészítették a páskát a hónap
tizennegyedik napján este Jerikó síkságán. 11 A páska második napján kovásztalan
kenyeret ettek a föld terméséből és pörkölt gabonát ugyanazon a napon. 12 A manna
pedig megszűnt a következő naptól fogva, hogy ettek a föld terméséből. Nem volt többé
mannája Izráel fiainak, hanem már abban az évben Kánaán földjének a termését ették. 13
Amikor Józsué Jerikónál volt, föltekintett, és látta, hogy egy férfi áll előtte, kivont karddal a
kezében. Odament hozzá Józsué, és megkérdezte tőle: Közénk tartozol, vagy
ellenségeinkhez? 14 Az pedig így felelt: Nem, hanem az ÚR seregének a vezére vagyok.
Most jöttem. Ekkor Józsué arccal a földre borult előtte, és ezt mondta neki: Mit akar
mondani szolgájának az én Uram? 15 Az ÚR seregének a vezére ezt felelte Józsuénak:
Oldd le sarudat a lábadról, mert szent az a hely, ahol állsz. Józsué pedig úgy tett.

Józs. 6.

1 Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett
senki. 2 Ekkor azt mondta az ÚR Józsuénak: Lásd! A kezedbe adom Jerikót és királyát
vitéz harcosaival együtt. 3 Vegyétek hát körül a várost, valamennyi harcos kerülje meg
egyszer a várost. Így tégy hat napon át! 4 Hét pap vigyen hét kosszarvból készült kürtöt a
láda előtt. A hetedik napon hétszer kerüljétek meg a várost, és a papok fújják meg a
kürtöket. 5 És ha majd hosszan fújják a kosszarvakat, ti pedig meghalljátok a kürt szavát,
hatalmas harci kiáltásban törjön ki az egész nép. Akkor le fog omlani a város kőfala, és a
nép bevonulhat, mindenki egyenest előre. 6 Józsué, Nún fia tehát hívatta a papokat, és
így szólt hozzájuk: Vegyétek föl a szövetség ládáját, hét pap pedig vigyen hét kosszarvból
készült kürtöt az ÚR ládája előtt. 7 A népnek pedig ezt mondta: Vonuljatok föl, vegyétek
körül a várost, és a fegyveresek vonuljanak az ÚR ládája előtt. 8 És úgy történt, ahogyan
Józsué megmondta a népnek. A hét pap, aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az ÚR
előtt vonult, és fújta a kürtöket. Az ÚR szövetségládája pedig utánuk haladt. 9 A
fegyveresek a kürtöket fúvó papok előtt haladtak, az utóvéd meg a láda után ment, és
folyton fújták a kürtöket. 10 A népnek ezt parancsolta Józsué: Ne kiáltsatok, a hangotokat
se lehessen hallani, és egy szó se jöjjön ki a szátokból addig, amíg azt nem mondom
nektek, hogy törjetek ki harci kiáltásban. 11 Körülvitette tehát az ÚR ládáját, megkerülve
egyszer a várost. Azután visszatértek a táborba, és a táborban töltötték az éjszakát. 12
Másnap korán reggel fölkelt Józsué, a papok pedig fölvették az ÚR ládáját. 13 A hét pap,
aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az ÚR ládája előtt ment, és folyton fújta a
kürtöket. A fegyveresek előttük haladtak, az utóvéd pedig követte az ÚR ládáját. Folyton
fújták a kürtöket. 14 A második napon is megkerülték egyszer a várost, azután
visszatértek a táborba. Így cselekedtek hat napon át. 15 Történt pedig a hetedik napon,
hogy hajnalhasadtával fölkeltek, és az addigi szokás szerint megkerülték a várost, de
hétszer. Csak ezen a napon kerülték meg hétszer a várost. 16 Amikor hetedszer fújták
meg a papok a kürtöket, ezt mondta Józsué a népnek: Kiáltozzatok, mert nektek adja az
ÚR a várost. 17 Átok terhe alatt ki kell irtani a várost, az ÚRé az mindenestül! Csak a
parázna Ráháb maradjon életben mindazokkal együtt, akik a házában vannak, mert
elrejtette a követeket, akiket kiküldtünk. 18 Hozzá ne nyúljatok a kiirtandókhoz, különben
rátok száll az átok; el ne vegyetek semmit a kiirtandókból, mert felidézitek az átkot Izráel
táborára, és szerencsétlenségbe döntitek! 19 Az összes ezüstöt és aranyat meg a réz- és
vastárgyakat az ÚRnak szenteljétek, azok az ÚR kincstárába kerüljenek. 20 Ekkor
kiáltozni kezdett a nép, és megfújták a kürtöket. És amikor meghallotta a nép a kürt
szavát, hatalmas harci kiáltásban tört ki, és a kőfal leomlott. A nép pedig bevonult a
városba, mindenki egyenest előre, és elfoglalták a várost. 21 Kardélre hánytak, kiirtottak
mindent, ami a városban volt: férfit és nőt, ifjat és öreget, ökröt, juhot és szamarat.
22 A két férfinak pedig, akik kémkedtek azon a földön, ezt mondta Józsué: Menjetek be
annak a parázna nőnek a házába, és hozzátok ki onnan őt és mindenét, ahogyan
megesküdtetek neki! 23 Bementek tehát a kémkedő ifjak, és kihozták Ráhábot, apját,
anyját, testvéreit és mindenét; kihozták egész nemzetségét, és elhelyezték őket Izráel
táborán kívül. 24 A várost pedig mindenestül fölperzselték. Csak az ezüstöt és az aranyat,
meg a réz- és vastárgyakat tették az ÚR házának a kincstárába. 25 De a parázna
Ráhábot, apja háza népét és mindenét életben hagyta Józsué. Letelepedett Izráelben, és
ott van mind a mai napig, mert elrejtette a követeket, akiket Jerikóba küldött kémkedni
Józsué. 26 Abban az időben mondta ezt az esküt Józsué: Átkozott legyen az ÚR előtt az
az ember, aki hozzáfog, hogy fölépítse ezt a várost, Jerikót! Elsőszülöttjére rakja le az
alapját, és legkisebb fiára állítsa föl kapuit! 27 Az ÚR Józsuéval volt, és elterjedt a híre az
egész országban.

Józs. 7.

1 De Izráel fiai hibát követtek el a város kiirtásakor, mert a Júda törzséből való Ákán,
Karmi fia, Zabdi unokája, Zerah dédunokája, elvett a kiirtandó dolgokból. Ezért föllángolt
az ÚR haragja Izráel fiai ellen. 2 Józsué ugyanis néhány férfit küldött Jerikóból Ajba,
amely Bét-Áven mellett van, Bételtől keletre, és azt mondta nekik: Menjetek, és nézzetek
körül azon a földön. A férfiak fölmentek, és kémkedtek Ajban. 3 Amikor visszatértek
Józsuéhoz, azt mondták neki: Ne vonuljon föl az egész nép. Csak két- vagy háromezer
ember vonuljon föl, azok is megverik Ajt. Ne fáraszd oda az egész népet, mert kevesen
vannak azok. 4 Fölvonultak tehát oda a népből mintegy háromezren, de megfutamodtak
Aj emberei elől. 5 Megöltek közülük Aj emberei mintegy harminchat embert, üldözték őket
a kaputól egészen Sebárimig, és megverték őket a lejtőn. Ekkor valósággal megolvadt a
nép szíve, és olyanná lett, mint a víz. 6 Józsué pedig megszaggatta ruháját, arccal a
földre borult az ÚR ládája előtt, és úgy maradt estig Izráel véneivel együtt. A fejükre port
hintettek. 7 Közben ezt mondta Józsué: Jaj, URam, URam! Miért is hoztad át ezt a népet
a Jordánon, ha most az emóriak kezébe adsz bennünket, hogy elpusztítsanak? Bárcsak
azt határoztuk volna, hogy a Jordánon túl maradunk! 8 Ó, Uram! Mit mondjak most, hogy
Izráel máris meghátrált ellenségei előtt? 9 Ha meghallják ezt a kánaániak és az ország
többi lakói, akkor körülfognak bennünket, és még a nevünket is kiirtják a földről. Mit teszel
akkor a te nagy nevedért?
10 Az ÚR azt felelte Józsuénak: Kelj föl! Miért estél arcra? 11 Vétkezett Izráel, áthágták
szövetségemet, amelyre köteleztem őket, mert elvettek a kiirtandó dolgokból, loptak is, és
titokban a holmijuk közé tették. 12 Azért nem tudtak megállni Izráel fiai ellenségeikkel
szemben és azért hátráltak meg ellenségeik előtt, mert utolérte őket az átok. Nem leszek
többé veletek, ha nem pusztítjátok ki magatok közül a kiirtani valót. 13 Kelj föl, szenteld
meg a népet, és ezt mondd: Szenteljétek meg magatokat holnapra, mert azt mondta az
ÚR, Izráel Istene: Kiirtani való van nálad, Izráel! Nem tudtok megállni ellenségeitek előtt,
amíg el nem távolítjátok magatok közül a kiirtani valót. 14 Jöjjetek ide reggel törzsenként.
Abból a törzsből, amelyet sorsolás útján megjelöl az ÚR, jöjjenek ide a nemzetségek.
Abból a nemzetségből, amelyet megjelöl az ÚR, járuljanak ide a családok. Abból a
családból, amelyet megjelöl az ÚR, jöjjenek ide a férfiak. 15 Akit azután kiirtandónak jelöl
ki, azt meg kell égetni mindenével együtt, mert áthágta az ÚR szövetségét, és gyalázatos
dolgot követett el Izráelben. 16 Józsué korán reggel fölkelt, felsorakoztatta Izráel törzseit,
és a sorsvetés Júda törzsét jelölte meg. 17 Azután felsorakoztatta Júda nemzetségeit, és
a sorsvetés Zerah nemzetségét jelölte meg. Azután felsorakoztatta Zerah nemzetségéből
a férfiakat, és a sorsvetés Zabdit jelölte meg. 18 Amikor az ő családjának a férfiait
sorakoztatta fel, a sorsvetés a Júda törzséből való Ákánt, Karmi fiát, Zabdi unokáját,
Zerah dédunokáját jelölte meg. 19 Ekkor azt mondta Józsué Ákánnak: Fiam, adj
dicsőséget az ÚRnak, Izráel Istenének! Tégy bűnvallást előtte, és mondd el nekem, hogy
mit tettél, ne titkolj el semmit előttem. 20 Ákán így válaszolt Józsuénak: Bizony, vétkeztem
az ÚR, Izráel Istene ellen, mert ezt meg ezt tettem: 21 Megláttam a zsákmány között egy
szép sineári köntöst, kétszáz sekel ezüstöt és egy ötven sekel súlyú aranyrudat.
Megkívántam és elvettem őket. Ott vannak a sátramban elásva a földbe, az ezüst is
alattuk van. 22 Ekkor Józsué követeket küldött, ezek elfutottak a sátorba, és csakugyan el
volt ásva mindez a sátrában, és az ezüst is alatta volt. 23 Kihozták a sátorból, odavitték
Józsuéhoz és Izráel fiaihoz, és odatették az ÚR színe elé. 24 Józsué pedig fogta Ákánt,
Zerah fiát, az ezüstöt, a köntöst, az aranyrudat, fiait és leányait, ökreit, szamarait és juhait,
sátrát és mindenét. Vele volt egész Izráel, és elvitték őket az Ákór völgyébe. 25 Ekkor azt
mondta Józsué: Szerencsétlenséget hoztál ránk! Fordítsa az ÚR ezt a szerencsétlenséget
most rád! És megkövezte őket egész Izráel, majd elégették őket. Így kövezték meg őket.

26 Azután nagy kőhalmot raktak föléje, amely a mai napig is megvan. Ekkor megszűnt az ÚR izzó haragja. Ezért nevezik azt a helyet Ákór völgyének mind a mai napig.

Józs. 8.

1 Azután ezt mondta az ÚR Józsuénak: Ne félj, ne rettegj! Vedd magad mellé az egész
hadinépet, azután indulj és vonulj Aj városa ellen! Meglásd, kezedbe adom Aj királyát,
népét, városát és földjét. 2 Úgy bánj Aj városával és királyával, ahogyan Jerikóval és
királyával bántál, de a zsákmány és az állatok a ti prédátok lehet. Álljatok lesbe a várostól
nyugatra! 3 Elindult tehát Józsué az egész hadinéppel, és fölvonultak Aj ellen. Kiválasztott
Józsué harmincezer erős vitézt, és elküldte őket éjjel. 4 Ezt a parancsot adta nekik:
Figyeljetek rám! Álljatok lesbe a városnál, a várostól nyugatra. Ne legyetek nagyon
messze a várostól, és legyetek mindnyájan készenlétben! 5 Én a velem levő egész néppel
megközelítem a várost. Ha majd kijönnek ellenünk, mint először, elfutunk előlük. 6 Ők
utánunk fognak jönni annyira, hogy elszakítjuk őket a várostól, mert azt gondolják, hogy
futunk előlük, mint először. Mi tehát futunk előlük. 7 Ti akkor indítsatok támadást a
leshelyről, és vegyétek birtokba a várost, mert Istenetek, az ÚR, kezetekbe adja azt. 8 És
ha majd beveszitek a várost, gyújtsátok föl azt. Az ÚR szava szerint cselekedjetek!
Lássátok, ezt parancsoltam nektek! 9 Azután elküldte őket Józsué. Azok elmentek a
leshelyre, és elhelyezkedtek Bétel és Aj között, Ajtól nyugatra. Józsué pedig a nép között
töltötte ezt az éjszakát. 10 Korán reggel fölkelt Józsué, számba vette a népet, azután
fölvonult Izráel véneivel a nép élén Aj ellen. 11 Az egész vele levő hadinép felvonult. Így
közeledtek, és megérkeztek a város alá. Tábort ütöttek Ajtól északra, úgyhogy egy völgy
volt köztük és Aj között. 12 Ekkor kijelölt mintegy ötezer embert, és lesbe állította őket
Bétel és Aj között a várostól nyugatra. 13 Így helyezték el a népet: a tábor egészét a
várostól északra, a hátba támadókat pedig a várostól nyugatra. Józsué ezt az éjszakát a
völgyben töltötte.
14 Látta ezt Aj királya. A város férfiai pedig nagy hirtelen korán kivonultak, hogy
harcoljanak Izráel ellen; a király és egész népe a kijelölt helyre ment, a síkság szélére,
mert nem tudta, hogy lest vetettek neki a várostól nyugatra. 15 Józsué és egész Izráel
pedig, mintha vereséget szenvedtek volna tőlük, futásnak eredtek a puszta felé. 16 Ekkor
hadba szólították az egész népet, amely még a városban volt, hogy üldözzék őket.
Üldözték is Józsuét, és elszakadtak a várostól. 17 Nem maradt senki Ajban és Bételben,
aki ne vonult volna ki Izráel ellen. A várost tárva-nyitva hagyták, és úgy üldözték Izráelt.
18 Akkor ezt mondta az ÚR Józsuénak: Nyújtsd ki a kezedben levő dárdát Aj felé, mert a
kezedbe adtam azt. Józsué kinyújtotta a kezében levő dárdát a város felé. 19 Erre a
lesben állók gyorsan fölkeltek helyükről, és futni kezdtek, amint Józsué kinyújtotta a kezét.
Behatoltak a városba, elfoglalták, és nyomban felgyújtották a várost. 20 Amikor az ajbeliek
hátrafordultak, látták, hogy a város füstje száll az ég felé, és nincs módjuk se erre, se arra
menekülni, mert a puszta felé menekült nép is visszafordult üldözői ellen. 21 Amikor
ugyanis látta Józsué és egész Izráel, hogy a lesben állók elfoglalták a várost, és hogy a
város füstje száll fölfelé, visszafordultak, és vágni kezdték az ajbelieket. 22 A városban
levők is kijöttek ellenük, és így az izráeliek közé kerültek. Ezek innen, azok onnan vágták
őket, úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna. 23 Aj királyát
azonban élve fogták el, és Józsué elé vitték. 24 Miután Izráel teljesen lemészárolta Aj
összes lakosát a harcmezőn és a pusztában, ahol üldözték őket, és miután mind egy
szálig elestek fegyver által, egész Izráel visszafordult Aj ellen és kardélre hányták az ott
lakókat. 25 Összesen tizenkétezer ajbeli férfi és nő hullott el ezen a napon. 26 Józsué
ugyanis nem eresztette le a kezét, amellyel a dárdát tartotta, amíg Aj valamennyi lakóját ki
nem irtották. 27 Csak az állatok és a város zsákmánya lett Izráel prédájává az ÚR szava
szerint, ahogyan megparancsolta Józsuénak. 28 Így perzselte föl Józsué Aj városát és
mindörökre sivár romhalmazzá tette. Így van ez ma is. 29 Aj királyát pedig felakasztatta
egy fára, és ott volt egész estig. De naplementekor Józsué parancsára levették a

holttestet a fáról, odadobták a városkapu elé, és nagy kőhalmot raktak föléje. Ott van az
még ma is.
30 Ekkor oltárt épített Józsué az ÚRnak, Izráel Istenének az Ébál hegyen, 31 ahogyan
megparancsolta Mózes, az ÚR szolgája Izráel fiainak, és ahogyan meg is van írva Mózes
törvénykönyvében. Oltárt épített faragatlan kövekből, amelyekhez nem nyúltak vassal.
Égőáldozatokat áldoztak azon az ÚRnak, és békeáldozatokat vágtak. 32 És felírta ott a
kövekre Mózes törvényének a mását; Izráel fiai előtt írta fel. 33 Az egész Izráel, annak
vénei, elöljárói és bírái ott álltak kétfelől a láda mellett, az ÚR szövetségládáját vivő lévita
papokkal szemben, mind a jövevények, mind a született izráeliek, fele a Garizim hegye
irányában, fele pedig az Ébál hegye irányában, ahogyan Mózes, az ÚR szolgája
megparancsolta, hogy így áldják meg Izráel népét első ízben. 34 Azután fölolvasta Józsué
a törvény minden igéjét, az áldást és az átkot, pontosan úgy, ahogyan meg van írva a
törvénykönyvben. 35 Mindabból, amit Mózes megparancsolt, egyetlen szó sem volt, amit
ne olvasott volna föl Józsué Izráel egész gyülekezete előtt, meg az asszonyok,
gyermekek és jövevények előtt, akik köztük éltek.

Józs. 9.

1 Meghallották ezt mindazok a királyok, akik a Jordánon túl a hegyvidéken, a Seféla-
alföldön és a Nagy-tenger egész partja mentén a Libánon felé laktak: a hettiták, az
emóriak, a kánaániak, a perizziek, a hivviek és a jebúsziak. 2 Szövetkeztek egymással,
hogy együttesen harcoljanak Józsué és Izráel ellen. 3 De meghallották Gibeón lakói, hogy
mit tett Józsué Jerikóval és Aj városával, 4 ezért ők cselhez folyamodtak. Elindultak, és
így szerelték föl magukat: elnyűtt zsákokat szereztek szamaraikra, meg elnyűtt,
megrepedezett és összekötözött borostömlőket, 5 a lábukra elnyűtt és foltozott sarukat,
magukra pedig elnyűtt ruhát. Útravaló kenyerük is mind száraz és csupa morzsa volt. 6
Így mentek Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, és ezt mondták neki meg az izráelieknek:
Messze földről jöttünk. Kössetek most szövetséget velünk! 7 Az izráeliek azonban ezt
mondták a hivvieknek: Hátha köztünk laktok; hogyan köthetnénk akkor veletek
szövetséget? 8 Azok ezt mondták Józsuénak: Szolgáid vagyunk. Józsué azonban
megkérdezte: Kik vagytok, és honnan jöttök? 9 Azok ezt felelték neki: Igen messze földről
jöttek szolgáid, Istenednek, az ÚRnak nevéért, mert hallottuk hírét és mindazt, amit
Egyiptomban vitt véghez. 10 Meg mindazt, amit az emóriak két királyával tett a Jordánon
túl: Szíhónnal, Hesbón királyával és Óggal, Básán királyával Astárótban. 11 Ezért véneink
és országunk lakói ezt mondták nekünk: Vegyetek magatokhoz útravalót, menjetek eléjük,
és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk, kössetek hát szövetséget velünk! 12 Itt a
kenyerünk: még meleg volt, amikor otthonunkban elláttuk magunkat vele, és elindultunk,
hogy hozzátok jöjjünk, most meg már száraz és csupa morzsa lett. 13 Ezek a borostömlők
is újak voltak, amikor megtöltöttük, most pedig repedezettek. A ruhánk és a sarunk is
elnyűtt a nagyon hosszú úton. 14 Akkor kezükbe vették az emberek azoknak az
útravalóját, de az ÚR akaratát nem kérdezték meg. 15 Józsué ráállt a békére, és
szövetséget kötött velük, azzal az ígérettel, hogy életben hagyja őket. A népközösség
vezetői pedig megesküdtek erre.
16 Három nappal azután, hogy szövetséget kötöttek velük, meghallották, hogy a közelből
valók, sőt közöttük laknak. 17 Fölkerekedtek tehát Izráel fiai, és harmadnapra elérkeztek
azoknak városaihoz. Ezek voltak a városaik: Gibeón, Kefírá, Beérót és Kirjat-Jeárim. 18
De nem koncolták fel őket Izráel fiai, mert a közösség vezetői megesküdtek nekik az
ÚRra, Izráel Istenére. Emiatt zúgolódott az egész közösség a vezetők ellen. 19 De a
vezetők mind azt mondták az egész közösségnek: Megesküdtünk nekik az ÚRra, Izráel
Istenére. Nem bánthatjuk őket. 20 Azt csináljuk velük, hogy életben hagyjuk őket, és akkor
nem ér bennünket az ÚR haragja az eskü miatt, amivel megesküdtünk nekik. 21 Azt
mondták a vezetők, hogy életben maradhatnak, de legyenek az egész közösség favágói
és vízhordói. Így határoztak róluk a vezetők. 22 Józsué pedig hívatta őket, és így beszélt
hozzájuk: Miért csaltatok meg bennünket? Azt mondtátok, hogy nagyon messze laktok
tőlünk, pedig köztünk laktok?! 23 Legyetek hát átkozottak! Ne fogyjanak ki közületek a
szolgák, az Isten házának favágói és vízhordói! 24 Azok ezt felelték Józsuénak: Mivel
tudomásukra jutott szolgáidnak, hogy Istenetek, az ÚR megígérte szolgájának, Mózesnek,
hogy nektek adja az egész országot, és kipusztítja előletek az ország minden lakóját,
nagyon féltettük tőletek az életünket, ezért tettünk így. 25 Most már a kezedben vagyunk,
bánj velünk úgy, ahogyan jónak és helyesnek látod! 26 Józsué pedig így cselekedett
velük: Megmentette őket Izráel fiainak a kezéből, és nem gyilkolták le őket. 27 Azon a
napon Józsué elrendelte, hogy a közösségnek, valamint az ÚR oltárának a favágói és
vízhordói legyenek azon a helyen, amelyet majd kiválaszt az ÚR. Így van ez ma is.

Józs. 10.

1 Adónícedek, Jeruzsálem királya meghallotta, hogy Józsué elfoglalta Ajt, lakóit pedig teljesen kiirtotta, és hogy úgy tett Aj városával és királyával, ahogyan Jerikóval és királyával, és hogy Gibeón lakói békét kötöttek Izráellel, és így közöttük laknak. 2 Ezért nagyon megijedt, hiszen Gibeón nagy város volt, akárcsak egy királyi város, sőt nagyobb volt Ajnál, és csupa vitéz férfiak laktak benne. 3 Adónícedek, Jeruzsálem királya tehát ezt az üzenetet küldte Hóhámnak, Hebrón királyának, Pirámnak, Jarmút királyának, Jáfiának, Lákis királyának és Debírnek, Eglón királyának: 4 Jöjjetek hozzám, segítsetek nekem, és verjük meg Gibeónt, mert békét kötött Józsuéval és Izráel fiaival. 5 Erre összegyűlt, és felvonult az emóriak öt királya: Jeruzsálem királya, Hebrón királya, Jarmút királya, Lákis királya és Eglón királya, ők maguk és egész táboruk. Tábort ütöttek Gibeón alatt, és harcoltak ellene.
6 Akkor a gibeóniak ezt az üzenetet küldték Józsuénak a gilgáli táborba: Ne hagyd cserben szolgáidat! Gyere föl hozzánk gyorsan, és szabadíts meg! Segíts rajtunk, mert a hegyvidéken lakó emóriak királyai összefogtak ellenünk! 7 Erre fölvonult Józsué Gilgálból egész hadseregével, valamennyi vitéz harcosával. 8 Az ÚR ezt mondta Józsuénak: Ne félj tőlük, mert a kezedbe adom őket! Senki sem állhat meg közülük előtted. 9 Józsué hirtelen rájuk tört, miután egész éjszaka menetelt Gilgálból. 10 Az ÚR megzavarta az ellenséget Izráel előtt, úgyhogy Izráel nagy vereséget mért rájuk Gibeónnál, üldözte őket a béthóróni hágó felé, és vágta őket egészen Azékáig és Makkédáig. 11 Amikor menekültek Izráel elől, az ÚR nagy jégesőt hullatott rájuk az égből a béthóróni lejtőn egészen Azékáig, és meghaltak. Többen haltak meg a jégesőtől, mint amennyit fegyverrel mészároltak le Izráel fiai.
12 Amikor az ÚR Izráel fiai kezébe adta az emóriakat, Józsué az ÚRhoz szólt, és ezt mondta Izráel jelenlétében: Nap, maradj veszteg Gibeónban, te is hold, az Ajjálón-völgyben! 13 És veszteg maradt a nap, megállott a hold is, míg ellenségein bosszút állt a nép.
Meg van ez írva a Jásár könyvében. Megállt a nap az ég közepén, nem sietett lenyugodni egy teljes napig. 14 Nem volt ilyen nap sem azelőtt, sem azután, hogy emberi szóra így hallgatott volna az ÚR, mert az ÚR harcolt Izráelért. 15 Azután visszatért Józsué az egész Izráellel a gilgáli táborba.
16 Az az öt király pedig elmenekült, és elrejtőzött a makkédai barlangban. 17 De jelentették Józsuénak, hogy megtalálták az öt királyt, akik a makkédai barlangban rejtőznek. 18 Józsué ezt mondta: Gördítsetek nagy köveket a barlang szájára, és rendeljetek oda embereket, hogy őrizzék őket. 19 Ti pedig ne álljatok meg, üldözzétek ellenségeiteket, vágjátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni városaikba, mert kezetekbe adta őket Istenetek, az ÚR. 20 Józsué és Izráel fiai igen nagy csapást mértek rájuk, és szinte teljesen megsemmisítették őket. Csak azok maradtak meg közülük, akik elmenekültek, és bejutottak a megerősített városokba. 21 Ekkor visszatért az egész nép épségben Józsuéhoz a makkédai táborba. Senki se merte ezután fenyegetni Izráel fiait.
22 Akkor ezt mondta Józsué: Nyissátok ki a barlang száját, és hozzátok ide hozzám azt az öt királyt a barlangból! 23 Így cselekedtek. Odavitték hozzá a barlangból azt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebrón királyát, Jarmút királyát, Lákis királyát és Eglón királyát. 24 Miután odavitték ezeket a királyokat Józsuéhoz, magához hívatta Józsué az izráeli férfiakat mind, és azt mondta a harcosok vezéreinek, akik vele jártak: Jöjjetek ide, tegyétek lábatokat ezeknek a királyoknak a nyakára! Azok odamentek, és rátették lábukat azok nyakára. 25 Ekkor azt mondta nekik Józsué: Ne féljetek, és ne rettegjetek, legyetek erősek és bátrak! Mert így tesz az ÚR minden ellenségetekkel, akikkel harcolni fogtok. 26 Azután levágta őket Józsué, megölte, és felakasztotta őket öt fára. Ott maradtak a fákon fölakasztva egészen estig. 27 Naplementekor Józsué parancsára levették őket a fákról,

bedobták a barlangba, ahol rejtőzködtek, és nagy köveket raktak a barlang szájára. Ott vannak ezek még ma is.
28 Makkédát is elfoglalta Józsué azon a napon, és kardélre hányta királyával együtt. Kiirtotta őket, minden élőlényt, amely benne volt; senkit sem hagyott elmenekülni. Ugyanúgy bánt Makkéda királyával, ahogyan Jerikó királyával bánt. 29 Majd átvonult Józsué egész Izráellel Makkédából Libná alá, és harcolni kezdett Libná ellen. 30 Az ÚR ezt is Izráel kezébe adta királyával együtt. Kardélre hányta a benne levő élőlényeket mind; senkit sem hagyott elmenekülni. Királyával pedig úgy bánt, ahogyan Jerikó királyával. 31 Libnából továbbvonult Józsué egész Izráellel Lákis alá, tábort ütött, és harcolni kezdett ellene. 32 Az ÚR Izráel kezébe adta Lákist, elfoglalták a második napon, és kardélre hányták a benne levő élőlényeket mind, egészen úgy, ahogyan Libnával tették. 33 Akkor fölvonult Hórám, Gézer királya, Lákis segítségére. De Józsué úgy megverte népével együtt, hogy senkit sem hagyott elmenekülni. 34 Lákisból továbbvonult Józsué egész Izráellel Eglón alá, tábort ütött, és harcolni kezdett ellene. 35 Elfoglalták még azon a napon, és kardélre hányták a benne levő élőlényeket mind. Kiirtotta azon a napon egészen úgy, ahogyan Lákissal tette. 36 Felvonult azután Józsué Eglónból egész Izráellel Hebrónba, és harcolni kezdtek ellene. 37 Elfoglalták azt meg a hozzátartozó városokat; királyát és az ott levő élőlényeket mind kardélre hányták. Senkit sem hagyott Józsué elmenekülni. Ugyanúgy bánt vele, mint Eglónnal, kiirtotta a benne levő élőlényeket mind.
38 Azután visszafordult Józsué az egész Izráellel Debír felé, és harcolni kezdett ellene. 39 Elfoglalta azt és királyát, meg a hozzátartozó városokat. Kardélre hányta, és kiirtotta az ott levő élőlényeket mind. Senkit sem hagyott elmenekülni. Úgy bánt Debírrel és királyával, ahogyan Hebrónnal vagy ahogyan Libnával és királyával bánt. 40 Így verte le Józsué az egész országot: a hegyvidéket és a Délvidéket, a Sefélá-alföldet és a dombvidéket és azok valamennyi királyát. Senkit sem hagyott elmenekülni, hanem kiirtott minden élőt, ahogyan megparancsolta Izráel Istene, az ÚR. 41 Leverte őket Józsué Kádés-Barneától Gázáig és Gósen egész földjét Gibeónig. 42 Mindezeket a királyokat és országukat egy hadjárattal foglalta el Józsué, mert Izráel Istene, az ÚR harcolt Izráelért. 43 Azután visszatért Józsué egész Izráellel a gilgáli táborba.

Józs. 11.

1 Amikor meghallotta ezt Jábín, Hácór királya, üzenetet küldött Jóbábhoz, Mádón
királyához, Simrón királyához, Aksáf királyához, 2 és azokhoz a királyokhoz, akik az
északi hegyvidéken laktak, meg a Kinnerettől délre levő síkságon, Sefélá-alföldön, meg a
Dór mellett levő nyugati dombvonulaton; 3 a keleten és nyugaton lakó kánaániakhoz, az
emóriakhoz, a hettitákhoz, a perizziekhez és jebúsziakhoz a hegyvidékre és a Hermón
alatt lakó hivviekhez Micpá földjére. 4 Ezek kivonultak egész táborukkal. Annyi volt a nép,
mint a tenger partján a homok; ló és harci kocsi is igen sok volt. 5 Mindezek a királyok
egyesültek, és amikor megérkeztek, közösen ütöttek tábort a Méróm vizénél, hogy
harcoljanak Izráel ellen. 6 Akkor ezt mondta az ÚR Józsuénak: Ne félj tőlük, mert holnap
ilyenkor Izráelnek adom mindnyájukat halálra sebezve. Vágd át lovaik inát, és gyújtsd fel
harci kocsijaikat! 7 Józsué hirtelen rájuk tört egész hadseregével a Méróm vizénél, és
megtámadta őket. 8 Az ÚR pedig Izráel kezébe adta őket. Megverték, és üldözték őket
Szídón-Rabbáig és Miszrefót-Májimig, és a Micpe-völgyig kelet felé. Megverték őket,
senkit sem hagytak elmenekülni. 9 Úgy tett velük Józsué, ahogyan meghagyta neki az
ÚR: Lovaik inát átvágatta, harci kocsijaikat pedig fölgyújtotta.
10 Akkor visszafordult Józsué, elfoglalta Hácórt, királyát pedig megölte karddal.
Mindezeknek a királyságoknak Hácór volt azelőtt a fővárosa. 11 Kardélre hányta, kiirtotta
a benne levő élőlényeket mind, nem maradt meg egyetlen élő sem; Hácórt pedig
fölperzselte. 12 Ezeknek a királyoknak minden városát elfoglalta Józsué királyaikkal
együtt, és kardélre hányta, kiirtotta őket, ahogyan Mózes, az ÚR szolgája parancsolta
neki. 13 De a halmokon álló városokat nem perzselte föl Izráel, egyedül csak Hácórt
perzselte fel Józsué. 14 Ezeknek a városoknak minden zsákmánya és állata Izráel fiainak
zsákmánya lett. Csak az embereket hányták kardélre, amíg mindenkit ki nem pusztítottak.
Nem hagytak meg egy lelket sem. 15 Ahogyan az ÚR megparancsolta szolgájának,
Mózesnek, úgy parancsolta meg Mózes Józsuénak, és úgy cselekedett Józsué.
Semmiben sem tért el attól, amit az ÚR Mózesnek parancsolt. 16 Így foglalta el Józsué
azt az egész országot: A hegyvidéket, az egész Délvidéket és Gósen egész földjét, a
Sefélá-alföldet és a síkságot, Izráel hegyvidékét és alföldjét, 17 a Kopaszhegytől, amely
Széír irányában emelkedik, Baal-Gádig, mely a Libánon völgyében a Hermón-hegy
lábánál fekszik. Összes királyukat elfogta, levágta, megölte. 18 Hosszú ideig viselt
háborút Józsué ezek ellen a királyok ellen. 19 Egyetlen város sem köthetett békét Izráel
fiaival, csak a Gibeónban lakó hivviek. Mindent harcban foglaltak el. 20 Mert az ÚR
megkeményítette a szívüket, hogy harcoljanak Izráel ellen. Ezért Izráel kiirtotta őket, nem
volt irgalom számukra, hanem kipusztították őket, ahogyan az ÚR parancsolta Mózesnek.
21 Abban az időben elment Józsué, és kipusztította az anákokat a hegyvidékről,
Hebrónból, Debirből, Anábból, Júda egész hegységéből és Izráel egész hegységéből.
Városaikkal együtt kiirtotta őket Józsué. 22 Nem maradtak anákok Izráel fiainak földjén,
csak Gázában, Gátban és Asdódban maradtak meg. 23 Így foglalta el Józsué az egész
országot, egészen úgy, ahogyan az ÚR megígérte Mózesnek. Józsué pedig átadta azt
Izráelnek, hogy birtokolják, mindegyik törzs a maga részét. És béke lett az országban a
háború után.

Józs. 12.

1 Az országnak a királyai, akiket Izráel fiai levertek, földjüket pedig birtokba vették a
Jordánon túl napkeletre, az Arnón medrétől a Hermón-hegyig és a síkság egész keleti
részét, ezek voltak: 2 A Hesbónban lakó Szíhón, az emóriak királya uralkodott Aróértől,
amely az Arnón patak partján, a patak középső szakaszánál volt, Gileád területének felén
a Jabbók patakig, az ammóniak határáig, 3 meg a síkságon a Kinneret-tenger keleti
széléig, és a síkság tengerének, vagyis a Sós-tengernek a keleti széléig, Bét-Jesimót
irányában, dél felé pedig a Piszga lejtőjéig. 4 A refáiak maradékából való Ógnak, Básán
királyának, aki Astárótban és Edreiben lakott, ez volt a területe: 5 a Hermón hegységen és
Szalkában uralkodott, meg az egész Básánon, a gesúriak és maakábeliek határáig, meg
Gileád területének a felén, Szíhónnak, Hesbón királyának a határáig. 6 Mózes, az ÚR
szolgája és Izráel fiai verték le őket. Azután Mózes, az ÚR szolgája, a rúbenieknek és
gádiaknak, meg Manassé törzse felének adta azt birtokul. 7 Ezek annak az országnak a
királyai, akiket Józsué és Izráel fiai a Jordánon túl nyugat felé vertek le, a Libánon
völgyében fekvő Baal-Gádtól a Széír irányában emelkedő Kopaszhegyig. Izráel törzseinek
adta ezt Józsué birtokul, mindegyiknek a maga részét; 8 a hegyvidéken és a Sefélá-
alföldön, a síkságon és a dombvidéken, a pusztában és a Délvidéken a hettiták, az
emóriak, a kánaániak, a perizziek, a hivviek és a jebúsziak területét: 9 Jerikó királya: egy,
Aj királya Bétel mellett: egy, 10 Jeruzsálem királya: egy, Hebrón királya: egy, 11 Jarmút
királya: egy, Lákis királya: egy, 12 Eglón királya: egy, Gézer királya: egy, 13 Debir királya:
egy, Geder királya: egy, 14 Hormá királya: egy, Arád királya: egy, 15 Libná királya: egy,
Adullám királya: egy, 16 Makkéda királya: egy, Bétel királya: egy, 17 Tappúah királya: egy,
Héfer királya: egy, 18 Afék királya: egy, Sárón királya: egy, 19 Mádón királya: egy, Hácór
királya: egy, 20 Simrón-Meróón királya: egy, Aksáf királya: egy, 21 Taanak királya: egy,
Megiddó királya: egy, 22 Kedes királya: egy, a karmeli Jokneám királya: egy, 23 a dóri
dombvonulaton levő Dór királya: egy, a gilgáli Gójim királya: egy, 24 Tirca királya: egy.
Összesen harmincegy király.

Józs. 13.

1 Amikor Józsué megöregedett, és megvénült, ezt mondta neki az ÚR: Te megöregedtél,
megvénültél, pedig még igen sok birtokba veendő maradt az országban. 2 Ez van még
hátra az országból: a filiszteusok egész területe és a gesúriaké mind; 3 az Egyiptomtól
keletre fekvő terület, Sihórtól észak felé a kánaániakhoz tartozó Ekrón határáig; a
filiszteusok öt fejedelme: a gázai, asdódi, askelóni, gáti és ekróni; továbbá az avviak; 4
délen a kánaániak egész földje és a szidóni Meárá egészen Afékig, az emóriak határáig. 5
Azután a gebaliak földje és keleten az egész Libánon, a Hermón hegység lábánál fekvő
Baal-Gádtól egészen a hamáti útig; 6 a hegység egész lakossága a Libánontól Miszrefót-
Majimig, az összes szidóni. Én magam űzöm ki őket Izráel fiai elől. Oszd csak ki
sorsvetéssel Izráelnek örökségül, ahogyan megparancsoltam neked. 7 Most azért oszd el
ezt a földet örökségül a kilenc törzs és Manassé fél törzse között.
8 Ugyanakkor a rúbeniek és gádiak is megkapták örökségüket, amit Mózes adott nekik a
Jordánon túl keleten. Úgy osztották fel, ahogyan Mózes, az ÚR szolgája adta nekik: 9
Aróértól fogva, amely az Arnón patak partján van, a várost a patak középső folyásánál és
Médebának egész fennsíkját Dibónig, 10 meg az emóriak királyának, a Hesbónban
uralkodó Szíhónnak összes városát az ammóniak határáig; 11 Gileádot, meg a gesúriak
és maakátiak területét, az egész Hermón-hegységet és az egész Básánt Szalkáig; 12
Básánban Óg egész királyságát, aki Astárótban és Edreiben uralkodott. Ő maradt meg a
refáiak utódai közül, akiket Mózes vert le, és űzött el. 13 De Izráel fiai nem űzték ki a
gesúriakat és maakátiakat, ezért Gesúr és Maakát lakói ott vannak Izráel között még ma
is. 14 Csak Lévi törzsének nem adott örökséget: Izráel Istenének, az ÚRnak tűzáldozatait
kapta örökségül az ígéret szerint.
15 Rúben fiai törzsének ezt adta Mózes nemzetségenként. 16 Övék lett a következő
terület: Aróértól fogva, amely az Arnón patak partján van, maga a város a patak középső
folyásánál és Médebának egész fennsíkja, 17 Hesbón és a hozzátartozó városok a
fennsíkon, Díbón, Bámót-Baal és Bét-Baal-Meón, 18 Jahcá, Kedémót, és Méfaat, 19
Kirjátaim, Szibmá és Ceret-Hassahar a völgyből kiemelkedő hegyen, 20 továbbá Bét-
Peór, a Piszga dombvidéke és Bét-Hajjesímót. 21 A fennsík összes városa és az emóriak
királyának, a Hesbónban uralkodó Szíhónnak egész királysága. Őt is megverte Mózes
meg Midján fejedelmeit: Evít és Rekemet, Cúrt és Húrt is, meg Rebát, a Szíhónnak
alárendelt vezéreket, akik az országban laktak. 22 Bálámot, Beór fiát, a jóst is fegyverrel
ölték meg Izráel fiai a többi lemészároltakkal együtt. 23 Rúben fiainak területe tehát a
Jordán és vidéke lett. Ez Rúben fiainak az öröksége nemzetségenként, ezek a városok a
hozzájuk tartozó falvakkal együtt.
24 Gád törzsének, Gád fiainak is Mózes adott örökséget nemzetségenként. 25 Ez a
terület jutott nekik: Jazér és Gileád összes városa és az ammóniak országának fele
Aróérig, amely Rabbával szemben van, 26 azután Hesbóntól Rámat-Hammicpéig és
Betónímig, meg Mahanaimtól Lódebár határáig. 27 A völgyben pedig Bét-Hárám, Bét-
Nimrá, Szukkót és Cáfón, ami megmaradt Hesbón királyának, Szíhónnak a királyságából.
Tehát a Jordán és vidéke, a Kinneret-tenger végéig a Jordánon túl keleten, 28 ez Gád
fiainak az öröksége nemzetségenként, ezek a városok a hozzájuk tartozó falvakkal együtt.
29 Manassé törzse felének is Mózes adott örökséget. Ez jutott a Manassé fiai törzse
felének nemzetségenként: 30 az ő területük lett Mahanaimtól kezdve az egész Básán,
Ógnak, Básán királyának az egész királysága és Jáírnak összes faluja, amely Básánban
van, hatvan város. 31 Továbbá Gileád fele és Astárót meg Edrei, Óg királyságának a
városai Básánban. Ez jutott a Manassétól származó Mákír fiainak, Mákír fiai felének,
nemzetségenként. 32 Ezeket adta Mózes örökségül Móáb mezőségén, a Jordánon túl,
Jerikótól keletre. 33 Lévi törzsének azonban nem adott Mózes örökséget. Maga az ÚR,
Izráel Istene az ő öröksége, ahogyan megígérte neki.

Józs. 14.

1 Ez lett Izráel fiainak az öröksége Kánaán földjén. Eleázár pap és Józsué, Nún fia meg a
törzsek családfői adták örökségül Izráel fiainak. 2 Sorsolással osztották ki a kilenc és fél
törzs örökségét, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózes által. 3 Mert két és fél törzsnek
még Mózes adott örökséget a Jordánon túl. Viszont a lévitáknak nem adott örökséget
közöttük. 4 Mivel József fiaiból két törzs lett, Manassé és Efraim, ezért a lévitáknak nem
adtak osztályrészt az országban, hanem lakóhelyül városokat, az azokhoz tartozó
legelőket pedig jószáguk és javaik részére. 5 Úgy tettek Izráel fiai, és úgy osztották fel a
földet, ahogyan az ÚR parancsolta Mózesnek. 6 Júda fiai Gilgálban Józsué elé járultak, és
a kenizzi Káléb, Jefunne fia ezt mondta neki: Te tudod, hogy mit mondott az ÚR
Mózesnek, az Isten emberének rólam és rólad Kádés-Barneában. 7 Negyven esztendős
voltam, amikor elküldött engem Mózes, az ÚR szolgája Kádés-Barneából, hogy
kémkedjem ebben az országban. Én olyan hírt hoztam neki, amilyen a szívemből jött. 8
Társaim azonban, akik velem együtt jöttek, megrémítették a nép szívét. De én teljes
mértékben követtem Istenemet, az URat. 9 Azon a napon így esküdött meg Mózes:
Bizony, a te örökséged lesz és a te fiaidé mindörökké az a föld, amelyre lábad lépett,
mivel teljes mértékben követted az én Istenemet, az URat. 10 Mostanáig életben tartott
engem az ÚR, ahogyan megígérte. Negyvenöt éve annak, hogy ezt az ígéretet tette az
ÚR Mózesnek, amikor a pusztában járt Izráel. Most, éppen ma vagyok nyolcvanöt
esztendős. 11 Még ma is olyan erős vagyok, mint amikor Mózes elküldött engem. Amilyen
akkor volt az erőm, olyan az erőm most is: harcba vonulok, és visszatérek. 12 Most azért
add nekem azt a hegyvidéket, amit megígért az ÚR azon a napon, hiszen te is hallottad
akkor, hogy anákok vannak ott és megerősített nagy városok. Talán velem lesz az ÚR, és
kiűzöm őket, ahogyan megígérte az ÚR! 13 Józsué megáldotta őt, és örökségül adta
Hebrónt Kálébnak, Jefunne fiának. 14 Ezért lett Hebrón a kenizzi Kálébnak, Jefunne
fiának az öröksége mind a mai napig, mert teljes mértékben követte az URat, Izráel
Istenét. 15 Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. Arba volt a legnagyobb ember az anákok
között. Azután béke lett az országban, nem volt háború.

Józs. 15.

1 Ez jutott sorsolással Júda fiai törzsének nemzetségenként: Edóm határánál a Cin-
puszta, Témán szélétől a Délvidék felé. 2 Déli határuk a Sós-tenger végétől, a Délvidékre
néző tengeröböltől indul ki, 3 és délen az Akrabbím-hágó felé halad, majd átmegy Cin
felé, azután fölmegy délről Kádés-Barneához. Áthalad Hecrónon, fölmegy Addár felé, és
Karka felé kanyarodik. 4 Majd Acmón felé halad, kiér Egyiptom patakjáig, és a határ a
tengernél végződik. Ez a déli határotok. 5 Kelet felé a Sós-tenger a határ a Jordán
torkolatáig. Az északi határvonal a tengeröbölnél, a Jordán torkolatánál kezdődik, 6 és
fölmegy a határ Bét-Hoglának, és északra Bét-Arábá mellett megy el. Azután fölmegy a
határ a rúbeni Eben-Bóhanra. 7 Azután az Ákór-völgytől Debir felé megy föl a határ, és
észak felé fordul Gilgálnál, amely a pataktól délre eső Adummím-hágóval szemben van.
Azután a Semes-forrás mellett halad el a határ, és vége a Rógél-forrásnál van. 8 Innen
fölmegy a határ a Ben-Hinnóm-völgynek a jebúszi hegyhát déli oldalánál, azaz
Jeruzsálemnél. Majd fölmegy a határ a hegytetőre, amely a Hinnóm völgyével szemben
van nyugatra, és a Refáim-völgy északi szélén van. 9 A hegycsúcsról lekanyarodik a határ
a Mé-Neftóah forráshoz, és az efróni hegyvidék városaihoz ér ki. Majd lekanyarodik a
határ Baalá, azaz Kirjat-Jeárim felé. 10 Baalától nyugatra fordul a határ a Széir hegység
felé, áthalad a Jeárim-hegy, azaz a Keszálón északi oldalán. Innen lemegy Bét-
Semesnek, és Timná felé halad. 11 Azután tovább megy a határ az ekróni hegyháttól
északra, és Sikkárónnak kanyarodik a határ, azután átmegy a Baalá-hegy felé, és elér
Jabneélhez, úgyhogy a határ a tengernél végződik. 12 A nyugati határ a Nagy-tenger
partvidéke. Ez Júda fiainak a határa körös-körül nemzetségenként.
13 Kálébnak, Jefunne fiának is Júda fiai között adtak osztályrészt, ahogyan az ÚR
megmondta Józsuénak: az anákok fővárosát, Kirjat-Arbát, azaz Hebrónt. 14 Káléb kiűzte
onnan Anák három fiát: Sésajt, Ahimant és Talmajt, Anák ivadékait. 15 Innen felvonult
Debir lakói ellen. Debir neve azelőtt Kirjat-Széfer volt. 16 Akkor ezt mondta Káléb: Aki
megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül. 17 Otniél,
Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, és így neki adta a lányát, Akszát feleségül.
18 Amikor az asszony hozzáment, a férje rábeszélte, hogy kérjen mezőt az apjától.
Amikor leszállt a szamárról, Káléb megkérdezte tőle: Mi járatban vagy? 19 Az asszony ezt
felelte neki: Ajándékozz meg engem! Ha a Délvidékre adtál férjhez, akkor adj nekem
forrásokat is! És neki adta Káléb a Felső-forrásokat, meg az Alsó-forrásokat.
20 Ez Júda fiai törzsének az öröksége nemzetségenként: 21 Júda fiai törzsének
legtávolabbi városai Edóm határánál a Délvidéken ezek lettek: Kabceél, Éder és Jágúr, 22
Kíná, Dímóná és Adádá, 23 Kedes, Hácór és Jitnán, 24 Zíf, Telem és Beálót, 25 Hácór-
Hadattá és Kerijjót-Hecrón, azaz Hácór, 26 Amám, Sema és Móládá, 27 Hacar-Gaddá,
Hesmón és Bét-Pelet, 28 Hacar-Súál, Beérseba és Bizjótjá, 29 Baalá, Ijjím és Ecem, 30
Eltólad, Keszíl és Hormá, 31 Ciklag, Madmanná és Szanszanná, 32 Lebáót, Silhím, Ain
és Rimmón. Összesen huszonkilenc város falvaival együtt. 33 A Sefélá-alföldön: Estáól,
Corá és Asná, 34 Zánóah, Én-Ganním, Tappúah és Énám, 35 Jarmút, Adullám, Szókó és
Azéká, 36 Saaraim, Adítaim, Gedérá és Gedérótaim. Tizennégy város falvaival együtt. 37
Cenán, Hadásá és Migdal-Gád, 38 Dilán, Micpe és Jokteél, 39 Lákis, Bockat és Eglón, 40
Kabbón, Lahmász és Kitlís, 41 Gedérót, Bét-Dágón, Naamá és Makkédá. Tizenhat város
falvaival együtt. 42 Libná, Eter és Ásán, 43 Jifláh, Asná és Necíb, 44 Keílá, Akzíb és
Márésá. Kilenc város falvaival együtt. 45 Ekrón, a hozzá tartozó városokkal és falvakkal
együtt. 46 Ekróntól a tengerig az egész terület Asdód mellett, az ott levő falvakkal együtt.
47 Asdód, a hozzá tartozó városokkal és falvakkal; Gáza, a hozzá tartozó városokkal és
falvakkal egészen Egyiptom patakjáig, meg a Nagy-tenger partvidéke. 48 A hegyvidéken
Sámír, Jattír és Szókó, 49 Danná és Kirjat-Szanná, azaz Debir, 50 Anáb, Estemó és
Áním, 51 Gósen, Hólón és Giló. Tizenegy város falvaival együtt. 52 Arab, Dúmá és Esán,

53 Jánúm, Bét-Tappúah és Aféká, 54 Humtá, Kirjat-Arba, azaz Hebrón és Cíór. Kilenc
város falvaival együtt. 55 Máón, Karmel, Zíf és Juttá, 56 Jizreel, Jokdeám és Zánóah, 57
Kain, Gibeá és Timná. Tíz város falvaival együtt. 58 Halhúl, Bét-Cúr és Gedór, 59 Maarát,
Bét-Anót és Eltekón. Hat város falvaival együtt. 60 Kirjat-Baal, azaz Kirjat-Jeárím és
Rabbá. Két város falvaival együtt. 61 A pusztában: Bét-Arábá, Middín és Szekáká, 62
Nibsán, Ír-Melah és Én-Gedi. Hat város falvaival együtt. 63 A jebúsziakat, Jeruzsálem
lakóit nem tudták kiűzni Júda fiai. Ezért laknak ott a jebúsziak Júda fiaival Jeruzsálemben
még ma is.

Józs. 16.

1 József fiainak jutott sorsolással a jerikói Jordántól, Jerikó vizeitől keletre a puszta, amely
Jerikótól a hegységbe Bétel felé visz. 2 Azután továbbmegy a határ Bételtől Lúz felé, és
átmegy az arkiak határára, Atárótig. 3 Majd lemegy a tenger felé a jaflétiak határához, az
alsó Bét-Hórón vidékéig és Gézerig, és a tengernél végződik.
4 Megkapták örökségüket József fiai, Manassé és Efraim is. 5 Ez lett Efraim fiainak a
határa nemzetségenként: Örökségük határa keleten Atrót-Addártól húzódik a felső Bét-
Hórónig, 6 és eléri a határ a tengert. Északon Mikmetátnál kelet felé fordul a határ Taanat-
Silónak, és átmegy azon Jánóahtól keletre. 7 Jánóahtól lemegy Atárótba és Naarába,
érinti Jerikót, és kiér a Jordánhoz. 8 Tappúahtól nyugat felé megy a határ a Káná patakig,
és a tengernél végződik. Ez Efraim fiai törzsének az öröksége nemzetségenként. 9 De
Manassé fiai örökségéből is hasítottak ki városokat Efraim fiainak, mindegyik várost a
falvaival együtt. 10 A Gézerben lakó kánaániakat azonban nem űzték ki. Ezért ott laknak a
kánaániak Efraim között még ma is, de robotos szolgákká lettek.

Józs. 17.

1 Megtörtént a sorsolás Manassé törzse számára is. Ez volt József elsőszülöttje.
Mákírnak, Manassé elsőszülöttjének, Gileád apjának, Gileád és Básán jutott, mert harcos
ember volt. 2 Manassé többi fiának is jutott nemzetségenként: Abíezer fiainak, Hélek
fiainak, Aszríél fiainak, Sekem fiainak, Héfer fiainak és Semídá fiainak. Ezek József
fiának, Manassénak a férfi leszármazottai nemzetségenként. 3 De Celofhádnak, Héfer
fiának, aki Gileád fia, Mákír unokája és így Manassé dédunokája volt, nem voltak fiai, csak
leányai. Leányainak neve Mahlá, Nóá, Hoglá, Milká és Tircá volt. 4 Ezek odamentek
Eleázár paphoz meg Józsuéhoz, Nún fiához meg a vezető emberekhez, és ezt mondták:
Az ÚR megparancsolta Mózesnek, hogy testvéreink között nekünk is adjon örökséget.
Adott is nekik örökséget az ÚR parancsa szerint apjuk testvérei között. 5 Így esett
Manasséra tíz rész, a Jordánon túl levő Gileád és Básán földjén kívül. 6 Mert Manassé
leányai örökséget kaptak az ő fiai között. Gileád földje pedig Manassé többi fiáé lett. 7
Manassé határa Ásértól Mikmetát felé vonult Sikemtől keletre. Azután dél felé fordult a
határ Én-Tappúah lakói felé. 8 Tappúah földje Manassénak jutott, de maga Tappúah,
Manassé határán, Efraim fiaié lett. 9 Azután lefelé megy a határ a Káná patak felé a
pataktól délre. Ezek a városok Efraimnak jutottak, bár Manassé városai között voltak.
Manassé határa a pataktól északra volt, és a tengernél végződött. 10 A déli rész Efraimé,
az északi rész Manasséé lett, határa pedig a tenger. Északon Ásért érinti, keleten pedig
Issakárt. 11 Manassénak jutott Issakár és Ásér területén Bétseán a falvaival együtt,
Jibleám a falvaival, Dór lakosai falvaikkal együtt, Éndór lakosai falvaikkal együtt, Taanak
lakosai falvaikkal együtt, Megiddó lakosai falvaikkal együtt: a három dombvonulattal
együtt. 12 De magukat a városokat nem tudták birtokba venni Manassé fiai, a
kánaániaknak sikerült ott maradniuk azon a földön. 13 Amikor megerősödtek Izráel fiai,
robotmunkára fogták a kánaániakat; elűzni azonban nem űzték el őket. 14 De József fiai
így beszéltek Józsuéval: Miért csak egy sorsvetésnyi örökséget és egy kimért részt adtál
nekünk? Hiszen a mi népünk nagy, mivel mindeddig megáldott minket az ÚR! 15 Józsué
azt felelte nekik: Ha nagy a ti népetek, menjetek föl az erdőségbe, és irtsatok abból
magatoknak a perizziek és refáiak földjén, ha szűk nektek Efraim hegyvidéke! 16 Erre azt
mondták József fiai: Ez a hegyvidék nem elég nekünk, viszont a sík földön lakó
kánaániaknak vas harci kocsijaik vannak: Bétseánban és falvaiban is, meg a Jezréel
síkságán is. 17 Józsué azonban azt felelte József házának, Efraimnak és Manassénak:
Nagy a ti népetek, és az erőtök is nagy, nemcsak ez az egy kisorsolt birtok jut nektek, 18
hanem egy egész hegyvidék jut nektek. Ha erdőség az, akkor irtsátok ki, és a tietek lesz
egészen. Ki fogjátok űzni a kánaániakat, még ha vas harci kocsijaik vannak is, és ha
erősek is.

Józs. 18.

1 Izráel fiainak egész közössége összegyűlt Silóban. Ott helyezték el a kijelentés sátrát, miután meghódolt előttük az ország. 2 De maradt Izráel fiai között még hét törzs, amelyeknek nem osztottak örökséget. 3 Azért ezt mondta Józsué Izráel fiainak: Meddig késtek még elmenni és birtokba venni azt a földet, amelyet nektek adott atyáitok Istene, az ÚR? 4 Jelöljetek ki törzsenként három férfit, hogy elküldjem őket. Induljanak el, járják be az országot, készítsenek róla leírást örökségüknek megfelelően, majd jöjjenek el hozzám. 5 Azután osszák fel maguk között hét részre. Júda maradjon meg a maga területén délen, József háza is maradjon meg a maga területén északon. 6 Ti tehát készítsetek leírást arról a földről, a hét birtokrészről, és hozzátok ide hozzám, hogy kisorsoljam közöttetek Istenünknek, az ÚRnak színe előtt. 7 De a lévitáknak nincs birtokrésze köztetek, mert az ÚR papi szolgálata az ő örökségük. Gád, Rúben és a Manassé-törzs fele pedig már megkapta örökségét a Jordánon túl keleten, amit Mózes, az ÚR szolgája adott nekik. 8 El is indultak azok a férfiak, és elmentek. Amikor útra keltek, megparancsolta nekik Józsué, hogy készítsenek leírást az országról. Ezt mondta: Menjetek el, járjátok be az országot, és készítsetek róla leírást! Azután térjetek vissza hozzám, és én kisorsolom köztetek itt, Silóban, az ÚR színe előtt. 9 Elmentek tehát a férfiak, bejárták az országot, és egy könyvben leírást készítettek a városokról és a hét birtokrészről. Azután visszamentek Józsuéhoz a silói táborba. 10 Józsué pedig sorsot vetett nekik Silóban, az ÚR színe előtt, és felosztotta ott Józsué a földet Izráel fiai között; mindenki megkapta a maga részét.
11 A sorsolás először Benjámin fiainak törzsére, annak nemzetségeire esett. A sorsolásban nekik jutott terület Júda fiai és József fiai közé esett. 12 Határuk az északi oldalon a Jordánnál kezdődik, majd fölmegy a határ a jerikói hegyhátra északon; azután a hegyvidéken át megy nyugat felé, és Bét-Áven pusztájánál ér ki. 13 Onnan továbbmegy a határ Lúz felé, a lúzi, azaz bételi hegyháttól délre. Azután leszáll a határ Atrót-Addár felé a hegyvidéken, az alsó Bét-Hóróntól délre. 14 Majd elkanyarodik a határ, és a nyugati oldalon dél felé fordul; attól a hegytől délre, amely Bét-Hóránnal szemben van, és Kirjat-Baalnál, azaz Kirjat-Jeárimnál, Júda fiainak a városánál végződik. Ez a nyugati oldal. 15 A déli oldal Kirjat-Jeárim szélénél kezdődik. Elkezdődik a határ nyugaton, és elér a Mé-Neftóah-forráshoz. 16 Innen lemegy a határ annak a hegynek a lábához, amely a Ben-Hinnóm-völggyel szemben van a refáiak völgyétől északra. Azután lemegy a Hinnóm-völgybe, a jebúszi hegyhátra dél felé; lemegy a Rógél-forráshoz, 17 majd északnak kanyarodik, és elér Én-Semesig, ahonnan kiér Gelílótig, az Adummím hágójával szemben, és lemegy a rúbeni Eben-Bóhanra. 18 Azután átmegy a pusztasággal szemben levő hegyhátra észak felé, és lemegy a pusztaságba. 19 Majd átmegy a határ Bét-Hoglá hegyhátára észak felé, és a határ a Sós-tenger északi öblénél végződik, a Jordán déli végénél. Ez a déli határ. 20 A keleti oldalon a Jordán határolja. Ez Benjámin fiai örökségének a határa nemzetségeik körül. 21 Ezek Benjámin fiai törzsének a városai nemzetségeinek megfelelően: Jerikó, Bét-Hoglá és Émek-Kecíc. 22 Bét-Arábá, Cemáraim és Bétel, 23 Avvím, Párá és Ofrá, 24 Kefár-Ammóná, Ofní és Geba. Tizenkét város falvaival együtt. 25 Gibeón, Rámá és Beérót, 26 Micpe, Kefírá és Mócá, 27 Rekem, Jirpeél és Taralá, 28 Céla, Elef és Jebúsz, azaz Jeruzsálem; továbbá Gibat és Kirjat. Tizennégy város falvaival együtt. Ez Benjámin fiainak az öröksége nemzetségeiknek megfelelően.

Józs. 19.

1 Másodszor Simeonra, Simeon fiainak törzsére esett a sors nemzetségenként. Az ő örökségük Júda fiainak az örökségén belül volt. 2 Örökségük lett Beérseba, Seba és Móládá, 3 Hacar-Súál, Bálá és Ecem, 4 Eltólad, Betúl és Hormá, 5 Ciklag, Bét-Markábót és Hacar-Szúszá, 6 Bét-Lebáót és Sárúhen. Tizenhárom város falvaival együtt. 7 Ain, Rimmón, Eter és Ásán. Négy város falvaival együtt. 8 Továbbá mindazok a falvak, amelyek ezek körül a városok körül voltak Baalat-Beérig, a délvidéki Rámáig. Ez Simeon fiai törzsének az öröksége nemzetségeinek megfelelően. 9 Júda fiainak a részéből adtak Simeon fiainak örökséget, mert Júda fiainak az osztályrésze elég nagy volt ehhez. Ezért kaptak örökséget Simeon fiai azoknak az örökségén belül.
10 Harmadszor Zebulon fiaira, az ő nemzetségeikre esett a sors. Örökségük határa Szárídig ér. 11 Fölmegy a határuk nyugatnak Maralá felé, érinti Dabbesetet, és érinti azt a patakot, amely Jokneámmal szemben van. 12 Keleten Szárídtól keletre fordul Kiszlót-Tábór határán, azután Dobratnak megy, és fölmegy Jáfíáig. 13 Onnan továbbmegy keleti irányban Gát-Héfernek és Ét-Kácínnak, majd elér Rimmónig, amely Néá felé terül el. 14 Ezt megkerüli a határ Hannátóntól északra, és Jiftah-Él völgyében végződik. 15 Ott van még Kattát, Nahalál, Simrón, Jidalá és Betlehem. Tizenkét város falvaival együtt. 16 Ez Zebulon fiainak az öröksége nemzetségeiknek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt.
17 Negyedszer Issakárra esett a sors, Issakár fiaira, az ő nemzetségeikre. 18 Az ő területükön van Jezréel, Keszulót és Suném, 19 Hafáraim, Sión és Anáharat, 20 Rabbít, Kisjón és Ebec, 21 Remet, Én-Ganním, Én-Haddá és Bét-Paccéc. 22 Érinti a határ Tábórt, Sahacímát és Bétsemest, úgyhogy határuk a Jordánnál végződik. Tizenhat város falvaival együtt. 23 Ez Issakár fiai törzsének az öröksége nemzetségenként: ezek a városok falvaikkal együtt.
24 Ötödször Ásér fiainak a törzsére, az ő nemzetségeikre esett a sors. 25 Az ő területükön van Helkat, Halí, Beten és Aksáf, 26 Alammelek, Amád és Misál. Nyugaton érinti a határ a Karmelt és a Libnát-patakot. 27 Innen kelet felé fordul Bét-Dágónnak, és érintkezik Zebulonnal és Jiftah-Él völgyével észak felé, érinti Bét-Émeket és Neiélt. Majd elér északon Kábúlig. 28 Innen Ebrón, Rehób, Hammón és Káná mellett egészen Szidón-Rabbáig húzódik. 29 Azután Rámá felé fordul a határ, egészen Tírusz erődített városáig. Majd Hószának fordul a határ, és a vége a tengernél van Hebeltől, Akzíbig. 30 Ott van még Ummá, Afík és Rehób. Huszonkét város falvaival együtt. 31 Ez Ásér fiai törzsének az öröksége nemzetségeinek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt.
32 Hatodszor Naftáli fiaira esett a sors; Naftáli fiaira, az ő nemzetségeikre. 33 Az ő határuk Héleftől, a caananními tölgyfától Adámí-Nekeben és Jabneélen át Lakkúmig terjed, és a Jordánig ér el. 34 Azután nyugat felé Aznót-Tábórnak fordul a határ, és onnan elér Húkókig. Délen Zebulonnal érintkezik, nyugaton meg Ásérral érintkezik. Keleten pedig a Jordánnal. 35 A megerősített városok ezek: Ciddím, Cér, Hammat, Rakkat és Kinneret, 36 Adámá, Rámá és Hácór, 37 Kedes, Edrei és Én-Hácór, 38 Jirón, Migdal-Él, Horém, Bét-Anát és Bétsemes: tizenkilenc város falvaival együtt. 39 Ez lett Naftáli fiai törzsének az öröksége nemzetségeinek megfelelően: ezek a városok falvaikkal együtt.
40 Hetedszer Dán fiainak törzsére esett a sors, az ő nemzetségeikre. 41 Az ő örökségük területén van Corá, Estáól és Ír-Semes, 42 Saalabbin, Ajjálón és Jitlá, 43 Élón, Timnátá és Ekrón, 44 Elteké, Gibbetón és Baalat, 45 Jehud, Bené-Berak és Gat-Rimmón, 46 Mé-Jarkón és Rakkón, a Jáfó előtt levő területtel együtt. 47 De Dán fiai elvesztették területüket. Ezért felvonultak Dán fiai, és megtámadták Lesemet. Elfoglalták azt, és kardélre hányták, birtokba vették, és letelepedtek benne. Azután elnevezték Lesemet Dánnak, ősatyjuknak, Dánnak a nevéről. 48 Ez Dán fiai törzsének az öröksége nemzetségenként: ezek a városok falvaikkal együtt.

49 Amikor befejezték az örökségosztást az ország területén, akkor örökséget adtak Izráel
fiai maguk között Józsuénak, Nún fiának is. 50 Az ÚR parancsa szerint adták neki azt a
várost, amelyet kért: Timnat-Szerahot, az Efraim hegyvidékén. Felépítette a várost, és
abban lakott. 51 Ezeket a területeket osztotta ki örökségül Eleázár pap meg Józsué, Nún
fia és az izráeli törzsek családfői sorsvetéssel Silóban, az ÚR színe előtt, a kijelentés
sátrának a bejáratánál. Így fejezték be az ország felosztását.

Józs. 20.

1 Ezután így szólt az ÚR Józsuéhoz: 2 Mondd ezt Izráel fiainak: Jelöljétek ki a
menedékvárosokat, amelyekről Mózes által beszéltem nektek; 3 hadd meneküljön oda a
gyilkos, aki véletlenül és akaratán kívül ölt meg valakit. Legyenek azok menedékhelyeitek
az elől, aki vérbosszút akar állni. 4 Ha valaki egy ilyen városba menekül, álljon meg a
városkapu bejáratánál, beszélje el ügyét a város véneinek füle hallatára. Azok pedig
fogadják be maguk közé a városba, adjanak neki helyet, és lakjék köztük. 5 Ha azután
üldözi őt a vérbosszuló, ne szolgáltassák ki neki a gyilkost, mert akaratán kívül ölte meg
embertársát, hiszen nem gyűlölte őt azelőtt. 6 Lakjék abban a városban mindaddig, amíg
a közösség elé nem áll ítélethozatalra, vagy amíg meg nem hal az a főpap, aki abban az
időben lesz szolgálatban. Akkor ismét visszatérhet a gyilkos a maga városába és házába;
abba a városba, amelyből elmenekült. 7 Így különítették el Kedest Galileában, Naftáli
hegyvidékén, Sikemet Efraim hegyvidékén és Kirjat-Arbát, azaz Hebrónt a Júda
hegyvidékén. 8 A Jordánon túl, Jerikótól keletre, kijelölték Becert Rúben törzséből a
pusztában, a fennsíkon, Rámótot Gileádban Gád törzséből és Gólánt Básánban Manassé
törzséből. 9 Ezek lettek a kijelölt városok Izráel fiai és a köztük tartózkodó jövevények
számára, hogy oda menekülhessen mindenki, aki véletlenül öl meg valakit, és ne haljon
meg a vérbosszuló kezétől, amíg a közösség elé nem áll.

Józs. 21.

1 Azután odamentek a léviták családfői Eleázár paphoz és Józsuéhoz, Nún fiához meg az
izráeli törzsek családfőihez, 2 és így szóltak hozzájuk Silóban, Kánaán földjén: Az ÚR
megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nekünk városokat lakóhelyül és legelőket
állatainknak. 3 Izráel fiai tehát ezeket a városokat adták a lévitáknak a maguk örökségéből
a legelőkkel együtt az ÚR parancsa szerint: 4 Amikor a kehátiak nemzetségeire esett a
sors, a léviták között Áron pap fiainak tizenhárom város jutott sorsolással Júda törzséből,
Simeon törzséből és Benjámin törzséből. 5 Kehát többi fiának pedig tíz város jutott
sorsolással Efraim törzse nemzetségeiből, Dán törzséből és Manassé törzse egyik feléből.
6 Gérsón fiainak tizenhárom város jutott sorsolással Issakár törzse nemzetségeiből, Ásér
törzséből, Naftáli törzséből és Manassé törzse másik feléből Básánban. 7 Merári fiai
nemzetségeinek tizenkét város jutott Rúben törzséből, Gád törzséből és Zebulon
törzséből. 8 Izráel fiai tehát a lévitáknak adták ezeket a városokat legelőikkel együtt
sorsolással, ahogyan Mózes által megparancsolta az ÚR.
9 Júda fiainak a törzséből és Simeon fiainak a törzséből név szerint a következő
városokat adták oda: 10 A Lévi fiai közül, a Kehát nemzetségéből származó Áron fiainak,
mert rájuk esett először a sors, 11 nekik adták Anák atyjának városát, Kirjat-Arbát, azaz
Hebrónt a Júda hegyvidékén a körülötte levő legelőkkel együtt. 12 De a város mezejét és
falvait Kálébnak, Jefunne fiának adták birtokul. 13 Áron pap fiainak adták a gyilkosok
menedékvárosát, Hebrónt legelőjével együtt, Libnát legelőjével együtt, 14 Jattírt
legelőjével együtt, Estemóát legelőjével együtt, 15 Hólónt legelőjével együtt, Debirt
legelőjével együtt, 16 Aint legelőjével együtt, Juttát legelőjével együtt és Bétsemest
legelőjével együtt: kilenc várost ebből a két törzsből. 17 Benjámin törzséből pedig Gibeónt
legelőjével együtt, Gebát legelőjével együtt, 18 Anátótot legelőjével együtt és Almónt
legelőjével együtt: négy várost. 19 Áron fiainak, a papoknak összesen tizenhárom város
jutott a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt.
20 A Kehát fiai nemzetségeihez tartozó léviták közül Kehát többi fiának ezek a városok
jutottak sorsolással Efraim törzséből: 21 Nekik adták az Efraim hegyvidékén a gyilkosok
menedékvárosát, Sikemet legelőjével együtt, továbbá Gézert legelőjével együtt, 22
Kibcaimot legelőjével együtt és Bét-Hóránt legelőjével együtt: négy várost. 23 Dán
törzséből Eltekét legelőjével együtt, Gibbetónt legelőjével együtt, 24 Ajjálónt legelőjével
együtt, és Gat-Rimmónt legelőjével együtt: négy várost. 25 Manassé törzse egyik feléből
Taanakot legelőjével együtt és Gat-Rimmónt legelőjével együtt: két várost. 26 Kehát fiai
többi nemzetségének öszszesen tíz város jutott a legelőkkel együtt.
27 A léviták nemzetségei közül Gérsón fiainak adták Manassé törzse másik feléből a
gyilkosok menedékvárosát, Gólánt Básánban legelőjével együtt és Beesterát legelőjével
együtt: két várost. 28 Issakár törzséből Kisjónt legelőjével együtt, Dobratot legelőjével
együtt, 29 Jarmútot legelőjével együtt és Én-Gannímot legelőjével együtt: négy várost. 30
Ásér törzséből Misált legelőjével együtt, Abdónt legelőjével együtt, 31 Helkatot legelőjével
együtt és Rehóbot legelőjével együtt: négy várost. 32 Naftáli törzséből Galileában a
gyilkosok menedékvárosát, Kedest legelőjével együtt, Hammót-Dórt legelőjével együtt és
Kartánt legelőjével együtt: három várost. 33 A gérsóni nemzetségeknek összesen
tizenhárom város jutott a legelőkkel együtt.
34 A többi lévitának, Merári fiai nemzetségeinek adták Zebulon törzséből Jokneámot
legelőjével együtt, Kartát legelőjével együtt, 35 Dimnát legelőjével együtt és Nahalált
legelőjével együtt: négy várost. 36 Rúben törzséből Becert legelőjével együtt, Jahcát
legelőjével együtt, 37 Kedémótot legelőjével együtt és Méfáatot legelőjével együtt: négy
várost. 38 Gád törzséből Gileádban a gyilkosok menedékvárosát, Rámótot legelőjével
együtt, Mahanaimot legelőjével együtt, 39 Hesbónt legelőjével együtt és Jazért legelőjével
együtt: összesen négy várost. 40 A léviták többi nemzetségei közül Merári fiai

nemzetségeinek jutott sorsolással tizenkét város. 41 A lévitáknak tehát összesen
negyvennyolc város jutott a hozzájuk tartozó legelőkkel együtt Izráel fiai birtokaiból. 42
Ezekhez a városokhoz városonként legelő is tartozott körös-körül. Így volt mindegyik
városnál.
43 Így adta oda az ÚR Izráelnek az egész országot, amelyről esküvel ígérte, hogy
atyáiknak adja. Birtokba is vették, és letelepedtek benne. 44 Nyugalmat is adott nekik az
ÚR mindenfelől, pontosan úgy, ahogyan esküvel ígérte atyáiknak. Senki sem tudott
megállni velük szemben ellenségeik közül. Minden ellenségüket kezükbe adta az ÚR. 45
Egyetlen szó sem veszett el azokból az ígéretekből, amelyeket az ÚR Izráel házának tett.
Mind beteljesedett.

Józs. 22.

1 Akkor összehívatta Józsué a rúbenieket, gádiakat és Manassé törzse felét, 2 és ezt
mondta nekik: Megőriztétek mindazt, amit Mózes, az ÚR szolgája parancsolt nektek, és
hallgattatok a szavamra, pontosan úgy, ahogyan megparancsoltam nektek. 3 Nem
hagytátok el testvéreiteket hosszú időn át mind a mai napig, hanem hűségesen
megtartottátok Isteneteknek, az ÚRnak parancsát. 4 Most már nyugalmat adott Istenetek,
az ÚR, testvéreiteknek, ahogyan megígérte nekik. Azért most menjetek vissza
sátraitokba, arra a földre, amelyet nektek adott birtokul Mózes, az ÚR szolgája a Jordánon
túl. 5 Csak nagyon vigyázzatok arra, hogy megtartsátok azt a parancsot és törvényt,
amelyet Mózes, az ÚR szolgája parancsolt nektek: Szeressétek Isteneteket, az URat, és
mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és
szolgáljátok teljes szívvel és teljes lélekkel! 6 Azután megáldotta és elbocsátotta őket
Józsué. Ők pedig elmentek sátraikba. 7 Manassé törzse egyik felének Mózes adott
örökséget Básánban. A másik felének pedig Józsué adott testvéreik között a Jordánon
innen, a nyugati oldalon. Ezeket is elbocsátotta Józsué a sátraikba, és megáldotta őket. 8
Ezt mondta nekik: Menjetek vissza sátraitokba sok szerzeményetekkel: igen sok
jószággal, ezüsttel és arannyal, rézzel és vassal, meg igen sok ruhával. De osszátok meg
testvéreitekkel az ellenségtől szerzett zsákmányt!
9 Akkor megfordultak, és eltávoztak Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének fele Izráel
fiaitól a Kánaán földjén levő Silóból, elmentek Gileád földjére, arra a földre, amelyet
birtokba vettek az ÚRnak Mózes által adott parancsa szerint. 10 Amikor Gelílótba értek,
amely Kánaán földjén a Jordán mellett van, oltárt építettek ott, a Jordán mellett Rúben fiai,
Gád fiai és a Manassé-törzs fele; egy feltűnően nagy oltárt. 11 Izráel fiai azonban
meghallották, hogy oltárt építettek Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé-törzs fele Kánaán
földjének a szélén, a Jordán mellett, Gelílótnál az izráeli oldalon. 12 Amikor ezt Izráel fiai
meghallották, összegyűlt Izráel fiainak egész közössége Silóban, hogy hadat indítsanak
ellenük. 13 Ekkor elküldték Izráel fiai Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé-törzs
feléhez Gileád földjére Eleázár pap fiát, Fineást, 14 és vele együtt tíz vezető embert;
nagycsaládonként egy-egy vezető embert Izráel valamennyi törzséből. Mindegyikük a
maga nagycsaládjának a feje volt Izráel nemzetségei között. 15 Amikor megérkeztek
Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé-törzs feléhez Gileád földjére, így beszéltek
hozzájuk: 16 Ezt üzeni az ÚR egész közössége: Micsoda hűtlenséget követtetek el Izráel
Istene ellen, hogy máris elfordultatok az ÚRtól? Ti most az ÚR ellen lázadtatok azzal,
hogy oltárt építettetek magatoknak! 17 Nem elég, hogy Peór miatt bűnbe estünk, amelyből
még meg sem tisztultunk máig sem, és amely miatt csapás érte az ÚR közösségét? 18 Ti
meg máris elfordultatok az ÚRtól? Pedig ha ti ma fellázadtok az ÚR ellen, holnap ő Izráel
egész közösségére fog haragudni. 19 Ha tisztátalan föld a ti birtokotok, jöjjetek át erre a
földre, amely az ÚR birtoka: ahol az ÚR hajléka van, és legyen közöttünk a birtokotok. De
az ÚR ellen ne lázadjatok fel, és ellenünk se lázadjatok azzal, hogy oltárt építetek
magatoknak Istenünknek, az ÚRnak az oltárán kívül. 20 Amikor Ákán, Zerah fia hűtlenül
bánt a kiirtásra rendelt dolgokkal, Izráel egész közösségére haragudott meg az ÚR, és
nemcsak az az egy ember pusztult el a bűn miatt! 21 Ekkor megszólaltak Rúben fiai, Gád
fiai és a Manassé-törzs fele, és így szóltak Izráel nemzetségfőihez: 22 Tudja az ÚR, az
erős Isten, az ÚR, az erős Isten, és tudja meg Izráel is, hogy lázadás, vagy az ÚR elleni
hűtlenség-e ez?! Ha igen, úgy ne segítsen meg bennünket ezen a napon! 23 Maga az ÚR
vizsgálja meg, hogy azért építettünk-e oltárt, hogy elforduljunk az ÚRtól, és égőáldozatot
meg ételáldozatot áldozzunk, vagy békeáldozatot mutassunk be rajta! 24 Sőt inkább azért
csináltuk ezt, mert attól tartunk, hogy holnap ezt mondják a ti fiaitok a mi fiainknak: Mit
akartok ti az ÚRtól, Izráel Istenétől? 25 Hiszen a Jordánt határrá tette az ÚR köztünk és
köztetek, Rúben fiai és Gád fiai; nincs nektek közötök az ÚRhoz! Így a ti fiaitok lesznek az

okai annak, ha a mi fiaink nem félik majd az URat. 26 Azért ezt mondtuk: Fogjunk hozzá, és építsük meg ezt az oltárt, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra, 27 hanem hogy bizonyságul legyen köztünk és köztetek, meg az utánunk következő nemzedékek között arra, hogy mi az URat akarjuk tisztelni az ő színe előtt bemutatott égőáldozatainkkal, véresáldozatainkkal és békeáldozatainkkal. Ne mondhassák holnap a ti fiaitok a mi fiainknak: Nincs nektek közötök az ÚRhoz! 28 Azt mondtuk tehát: Ha ezt mondják nekünk vagy a jövő nemzedéknek, akkor azt feleljük: Nézzétek az ÚR oltárának a mását, amelyet atyáink készítettek, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra, hanem hogy bizonyságul legyen köztünk és köztetek. 29 Távol legyen tőlünk, hogy fellázadjunk az ÚR ellen, és elforduljunk ma az ÚRtól azzal, hogy égőáldozatra, ételáldozatra és véresáldozatra való oltárt építsünk Istenünknek, az ÚRnak az oltárán kívül, amely az ő hajléka előtt van. 30 Amikor meghallotta Fineás pap és a közösség vezető emberei, meg Izráel nemzetségfői, akik vele voltak, azokat a szavakat, amelyeket Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fiai mondtak, tetszett nekik. 31 Ezért azt mondta Fineás, Eleázár pap fia Rúben fiainak, Gád fiainak és Manassé fiainak: Most már tudjuk, hogy köztünk van az ÚR, mert nem követtetek el ilyen módon hűtlenséget az ÚR ellen. Így hát megmentettétek Izráel fiait az ÚR kezétől. 32 Ezután visszatértek Fineás, Eleázár pap fia és a vezető emberek Rúben fiaitól és Gád fiaitól, Gileád földjéről Kánaán földjére, Izráel fiaihoz, és előadták nekik a dolgot. 33 Tetszett ez a dolog Izráel fiainak is, ezért áldották az Istent Izráel fiai. Nem gondoltak többé arra, hogy hadat indítsanak azok ellen és elpusztítsák azt a földet, ahol Rúben fiai és Gád fiai laktak. 34 Az oltárt pedig így nevezték Rúben fiai és Gád fiai: Bizonyság ez közöttünk, hogy az ÚR az Isten!

Józs. 23.

1 Hosszú idő telt el azután, hogy az ÚR nyugalmat adott Izráelnek minden ellenségétől
körös-körül. Józsué is megvénült, megöregedett. 2 Ekkor összehívta Józsué egész Izráelt,
annak véneit, családfőit, bíráit és elöljáróit, és ezt mondta nekik: Én megvénültem,
megöregedtem. 3 Láttátok mindazt, amit Istenetek, az ÚR tett értetek ezekkel a népekkel,
hiszen Istenetek, az ÚR harcolt értetek. 4 Látjátok, kisorsoltam törzseitek között az itt
maradt népek birtokát, meg azokét a népekét is, amelyeket kiirtottam a Jordántól a nagy
tengerig napnyugaton. 5 Istenetek, az ÚR maga szorítja és űzi ki őket előletek, hogy
birtokba vegyétek földjüket, ahogyan megígérte nektek Istenetek, az ÚR. 6 Legyetek azért
igen erősek, hogy megőrizzétek és megtartsátok mindazt, ami meg van írva Mózes
törvényének könyvében! Ne térjetek el attól se jobbra, se balra! 7 Ne keveredjetek össze
ezekkel a népekkel, amelyek itt maradtak köztetek. Isteneiknek a nevét ne említsétek, ne
esküdjetek rájuk, ne tiszteljétek őket, és ne boruljatok le előttük! 8 Ragaszkodjatok viszont
Istenetekhez, az ÚRhoz, ahogyan a mai napig tettétek! 9 Nagy és erős népeket űzött ki
előletek az ÚR. Előttetek azonban senki sem állhatott meg mindmáig. 10 Egy közületek
előz ezret, mert Istenetek, az ÚR harcol értetek, ahogyan megígérte nektek. 11 Azért
nagyon vigyázzatok magatokra, és szeressétek Isteneteket, az URat! 12 Mert ha mégis
elfordultok tőle, és ha ezeknek a népeknek a maradékaihoz ragaszkodtok, amelyek itt
maradtak köztetek, ha összeházasodtok és összekeveredtek velük, ők meg veletek, 13
akkor tudjátok meg, hogy nem űzi ki többé Istenetek, az ÚR ezeket a népeket előletek.
Sőt tőrré és csapdává lesznek számotokra, oldatokon ostorrá, szemetekben pedig
tövisekké, míg ki nem pusztultok erről a jó földről, amelyet Istenetek, az ÚR adott nektek.
14 Én most már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy. Ismerjétek
el teljes szívetekkel és teljes lelketekkel, hogy nem veszett el egyetlen szó sem azokból
az ígéretekből, amelyeket megígért nektek Istenetek, az ÚR. Mind beteljesedett rajtatok,
nem veszett el abból egy szó sem. 15 De ahogyan beteljesedett rajtatok mindaz az ígéret,
amelyet Istenetek, az ÚR megígért nektek, úgy fogja beteljesíteni rajtatok az ÚR minden
fenyegetését is, amíg ki nem pusztít benneteket erről a jó földről, amelyet nektek adott
Istenetek,az ÚR. 16 Ha megszegitek Isteneteknek, az ÚRnak a szövetségét, amelyet ő
rendelt nektek, ha elmentek, és más isteneket tiszteltek, és azok előtt borultok le, akkor
föllángol majd ellenetek az ÚR haragja, és hamarosan kipusztultok erről a jó földről,
amelyet nektek adott.

Józs. 24.

1 Józsué összegyűjtötte Izráel minden törzsét Sikembe, egybehívta véneit, családfőit, bíróit és elöljáróit. Odaálltak Isten színe elé. 2 Ekkor azt mondta Józsué az egész népnek: Így szól az ÚR, Izráel Istene: A folyamon túl laktak régen atyáitok, Ábrahámnak és Náhórnak az apja, Táré, és más isteneket tiszteltek. 3 De kivettem atyátokat, Ábrahámot a folyamon túlról, és végigvezettem Kánaán egész földjén. Megszaporítottam utódait, Izsákot adtam neki, 4 Izsáknak pedig Jákóbot és Ézsaut adtam; Ézsaunak a Széír-hegységet adtam birtokul, Jákób és fiai pedig lementek Egyiptomba. 5 Majd elküldtem Mózest és Áront, és megvertem Egyiptomot; ezt vittem véghez közöttük. Azután kihoztalak benneteket. 6 Kihoztam atyáitokat Egyiptomból, és eljutottatok a tengerig. De üldözték atyáitokat az egyiptomiak harci kocsikkal és lovasokkal a Vörös-tengerig. 7 Akkor az Úrhoz kiáltottak segítségért, és ő sötétséget bocsátott közétek és az egyiptomiak közé. Rájuk eresztette a tengert, és az elborította őket. Szemetekkel láttátok, hogy mit tettem Egyiptommal. Azután a pusztában laktatok hosszú ideig. 8 Majd bevittelek benneteket az emóriak földjére, akik a Jordánon túl laktak, és azok harcoltak ellenetek. De a kezetekbe adtam őket, és birtokba vettétek a földjüket. Őket pedig kipusztítottam előletek. 9 Azután fölkelt Bálák, Cippór fia, Móáb királya, és harcolt Izráel ellen. Elküldött, és hívatta Bálámot, Beór fiát, hogy átkozzon meg benneteket. 10 Én azonban nem akartam meghallgatni Bálámot, hanem meg kellett áldania benneteket, és így kimentettelek benneteket a kezéből. 11 Azután átkeltetek a Jordánon, és elérkeztetek Jerikóhoz. Hadakoztak ellenetek Jerikó polgárai, az emóriak, a perizziek, a kánaániak, a hettiták, a girgásiak, a hivviek és a jebúsziak, de a kezetekbe adtam őket. 12 Rettenetes félelmet bocsátottam rájuk, és az futamította meg az emóriak két királyát, nem a te kardod és nem a te íjad. 13 Földet adtam nektek, amelyen nem ti dolgoztatok, városokat, amelyeket nem ti építettetek, mégis letelepedtetek bennük; szőlőket és olajfákat, amelyeket nem ti ültettetek, mégis ti esztek róluk. 14 Most azért az URat féljétek, és őt szolgáljátok tökéletesen és igazán. Távolítsátok el azokat az isteneket, amelyeket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, meg Egyiptomban, és az URat szolgáljátok! 15 De ha nem tetszik nektek, hogy az URat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, akár az emóriak isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!
16 Erre válaszolt a nép, és ezt mondta: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az URat, és más isteneket szolgáljunk! 17 A mi Istenünk az ÚR! Ő hozott ki bennünket és atyáinkat Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és azokat a nagy jeleket tette szemünk láttára. Megőrzött bennünket minden úton, amelyen jártunk, és minden nép között, ahol átvonultunk. 18 Kiűzött előlünk az ÚR minden népet, az országban lakó emóriakat is. Mi is az URat akarjuk szolgálni. Bizony, ő a mi Istenünk! 19 Akkor Józsué ezt mondta a népnek: Nem tudjátok ti szolgálni az URat, mert szent Isten ő, féltőn szerető Isten ő, nem tűri el hitszegéseiteket és vétkeiteket! 20 Ha majd elhagyjátok az URat, és idegen isteneket szolgáltok, akkor ő újra meg újra csapást hoz rátok, és megsemmisít, ha addig jót tett is veletek. 21 A nép azonban ezt felelte Józsuénak: Nem! Mi az URat akarjuk szolgálni! 22 Ekkor így szólt Józsué a néphez: Magatok vagytok a tanúi annak, hogy ti választottátok az URat, hogy őt szolgáljátok. Ők azt mondták: Tanúi vagyunk. 23 Most azért távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteket az ÚRnak, Izráel Istenének! 24 A nép így felelt Józsuénak: Az URat, a mi Istenünket fogjuk szolgálni, és az ő szavára hallgatunk.
25 Így kötött szövetséget Józsué azon a napon népe javára; rendelkezést és törvényt tárt elé Sikemben. 26 Azután beírta Józsué ezeket a dolgokat az Isten törvényének a könyvébe. Majd fogott egy nagy követ, és odaállította az alá a cserfa alá, amely az ÚR szent helyén volt. 27 És ezt mondta Józsué az egész népnek: Ez a kő lesz a

tanúbizonyság ellenünk, mert ez hallotta az ÚRnak minden mondását, amikor beszélt velünk. Ez lesz a tanúbizonyság ellenetek, ha megtagadjátok Isteneteket! 28 Ezután elbocsátotta Józsué a népet, mindenkit a maga örökségébe.
29 Történt pedig ezek után, hogy meghalt Józsué, Nún fia, az ÚR szolgája száztíz éves korában. 30 Eltemették örökségének a területén Timnat-Szerahban, az Efraim hegyvidékén, a Gaas hegytől északra. 31 Izráel az URat szolgálta Józsué egész idejében, és azoknak a véneknek egész idejében, akik túlélték Józsuét, és akik ismerték az ÚRnak minden tettét, amit Izráelért tett. 32 József holttestét, amelyet Egyiptomból hoztak magukkal Izráel fiai, Sikemben temették el, a mezőnek azon a részén, amelyet Jákób vett meg Hamórnak, Sikem atyjának fiaitól száz pénzért. Ez József fiainak az öröksége lett. 33 Meghalt Eleázár, Áron fia is, és eltemették fiának, Fineásnak a városában, Gibeában, amelyet az Efraim hegyvidékén adtak neki.

A bírák könyve

Bír. 1.

1 Történt Józsué halála után, hogy Izráel fiai megkérdezték az URat: Melyikünk vonuljon
fel elsőnek a kánaániak ellen, hogy harcoljon ellenük? 2 Az ÚR ezt mondta: Júda vonuljon
fel, mert kezébe adtam az országot. 3 Akkor Júda ezt mondta testvérének, Simeonnak:
Vonulj fel velem együtt a nekem kisorsolt területre, hogy harcoljunk a kánaániak ellen, és
én is veled megyek majd a neked kisorsolt területre. És Simeon elment vele. 4 Júda
felvonult, az ÚR pedig kezükbe adta a kánaániakat és a perizzieket, és megverték őket
Bezeknél - tízezer embert. 5 Ott találták Bezekben Adóníbezeket is, harcoltak ellene, és
megverték a kánaániakat meg a perizzieket. 6 Adóníbezek futásnak eredt, de ők üldözőbe
vették, elfogták és levágták a keze hüvelykujjait meg a lába nagyujjait. 7 Akkor ezt mondta
Adóníbezek: Hetven király szedegetett morzsákat asztalom alatt, akiknek a kezéről én
vágattam le a hüvelykujjakat és lábáról a nagyujjakat; ahogyan én cselekedtem, úgy
fizetett meg nekem az Isten. Azután elvitték Jeruzsálembe, és ott halt meg. 8 Azután
Jeruzsálem ellen harcoltak Júda fiai; elfoglalták, lakosait kardélre hányták, a várost pedig
lángba borították. 9 Azután lementek Júda fiai, hogy harcoljanak a hegyvidéken, a
Délvidéken és a Sefélá-alföldön lakó kánaániak ellen. 10 Majd a Hebrónban lakó
kánaániak ellen ment Júda. Hebrón neve azelőtt Kirjat-Arba volt. És megverték Sésajt,
Ahímant és Talmajt. 11 Onnan Debir lakói ellen ment. Debir neve azelőtt Kirjat-Széfer volt.
12 Akkor ezt mondta Káléb: Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a
lányomat, Akszát feleségül. 13 Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, és
így neki adta a lányát, Akszát feleségül. 14 Amikor az asszony hozzáment, a férje
rábeszélte, hogy kérjen mezőt az apjától. Amikor leszállt a szamárról, Káléb megkérdezte
tőle: Mi járatban vagy? 15 Az asszony ezt felelte neki: Ajándékozz meg engem! Ha a
Délvidéken adtál férjhez, akkor adj nekem forrásokat is! És neki adta Káléb a Felső-
forrásokat meg az Alsó-forrásokat.
16 Kéninek, Mózes sógorának a fiai is elmentek a pálmák városából Júda fiaival a Júda
pusztájába, amely a Délvidéken van, Arádnál, és ott telepedtek le a néppel együtt. 17
Júda azután elment a testvérével, Simeonnal együtt, és megverték a Cefatban lakó
kánaániakat. Kiirtották mindenestül; ezért nevezték el a várost Hormának. 18 Majd
elfoglalta Júda Gázát határával együtt, Askelónt határával együtt és Ekrónt határával
együtt. 19 Az ÚR Júdával volt, ezért tudta birtokba venni a hegyvidéket. De a völgy lakóit
nem lehetett kiűzni, mert vas harci kocsijaik voltak. 20 Hebrónt Kálébnak adták, ahogyan
megmondta Mózes, és kiűzte onnan Anák három fiát. 21 De a jebúsziakat, Jeruzsálem
lakosait, nem űzték el Benjámin fiai, ezért laknak a jebúsziak Benjámin fiaival együtt
Jeruzsálemben még ma is.
22 Felvonult József háza is Bétel ellen. Az ÚR velük volt. 23 József háza kémeket küldött
Bételbe. A város neve azelőtt Lúz volt. 24 Az előőrsök megláttak egy férfit, aki a városból
jött ki, és ezt mondták neki: Mutasd meg nekünk, hogy hol lehet bejutni a városba, és mi
irgalmasak leszünk hozzád. 25 Amikor megmutatta nekik, hogy hol lehet bejutni a
városba, a város lakóit kardélre hányták, de azt a férfit és egész nemzetségét
elbocsátották. 26 Az a férfi pedig elment a hettiták földjére, várost épített, és elnevezte
Lúznak. Ez annak a neve még ma is.
27 De Manassé nem tudta birtokba venni Bét-Seánt és falvait, Taanakot és falvait, Dór
lakosait és falvait, Jibleám lakosait és falvait, Megiddó lakosait és falvait. A kánaániaknak
sikerült ott maradniuk ezen a földön. 28 De amikor Izráel megerősödött, robotmunkára
fogta a kánaániakat, de kiűzni nem tudta őket. 29 Efraim sem űzte ki a Gézerben lakó
kánaániakat, ezért a kánaániak ott laktak közöttük Gézerben. 30 Zebulón sem űzte ki
Kitrón lakosait, sem Nahalól lakosait, ezért a kánaániak ott laktak közöttük, de

robotmunkások lettek. 31 Ásér sem űzte ki Akkó lakosait, sem Szidón lakosait, sem pedig
Ahláb, Akzíb, Helbá, Afík és Rehób lakosait. 32 Ezért az Ásérhoz tartozók ott laktak a
kánaániak között, az ország lakosai között, mert nem űzték ki őket. 33 Naftáli sem űzte ki
Bét-Semes lakosait, sem Bét-Anát lakosait, ezért ott lakott a kánaániak között, az ország
lakosai között. De Bét-Semes és Bét-Anát lakosai robotmunkások lettek. 34 Az emóriak
pedig a hegyvidékre szorították Dán fiait, és nem engedték őket lejönni a völgybe. 35 Így
sikerült az emóriaknak Har-Hereszben, Ajjálónban és Saalbímban maradniuk. De amikor
József házának a keze rájuk nehezedett, robotmunkások lettek. 36 Az emóriak határa az
Akrabbím hágótól és Szelától fölfelé húzódott.

Bír. 2.

1 Az ÚR angyala fölment Gilgálból Bókímba, és ezt mondta: Kivezettelek benneteket
Egyiptomból, és behoztalak erre a földre, amelyet esküvel ígértem atyáitoknak, és azt
mondtam: Nem bontom fel szövetségemet veletek soha, 2 de ti se kössetek szövetséget
ennek a földnek a lakosaival, romboljátok le oltáraikat! Ti azonban nem hallgattatok
szavamra. Hogy tehettétek ezt? 3 Azt is mondtam: Nem űzöm el őket előletek, hadd
legyenek az oldalatokban, isteneik pedig legyenek nektek csapdául! 4 Amikor az ÚR
angyala elmondta ezeket a dolgokat Izráel fiainak, a nép hangos sírásra fakadt. 5 Ezért
nevezték el azt a helyet Bókímnak. És áldozatot mutattak be ott az ÚRnak.
6 Amikor Józsué elbocsátotta a népet, Izráel fiai elmentek, mindegyik a maga
örökségébe, hogy birtokba vegyék az országot. 7 A nép az URat szolgálta Józsué egész
életében, meg azoknak a véneknek az idejében, akik túlélték Józsuét, de látták az ÚRnak
minden nagy tettét, amit Izráelért végbevitt. 8 Azután meghalt Józsué, Nún fia, az ÚR
szolgája száztíz éves korában, 9 és eltemették öröksége területén, Timnat-Hereszben, az
Efraim hegyvidékén, a Gaas hegytől északra. 10 Az az egész nemzedék is atyái mellé
került, és más nemzedék támadt utána, amely nem ismerte az URat, sem tetteit,
amelyeket Izráelért végbevitt.
11 Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az ÚR, mert a Baalokat tisztelték. 12
Elhagyták az URat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptomból, és más istenek után
jártak a környező népek istenei közül, azokat imádták, és így ingerelték az URat. 13 De
amikor elhagyták az URat, és a Baalt meg az Astárótot tisztelték, 14 föllángolt az ÚR
haragja Izráel ellen, és fosztogatók kezébe adta, hogy fosztogassák őket. Odaadta őket a
körülöttük levő ellenségnek, úgyhogy nem tudtak többé ellenségeiknek ellenállni. 15
Valahányszor kivonultak, az ÚR keze bajt hozott rájuk, ahogyan megmondta az ÚR, és
ahogyan megesküdött nekik az ÚR. Így nagyon szorult helyzetbe jutottak. 16 Akkor
bírákat támasztott az ÚR, és azok megszabadították őket szorongatóik kezéből. 17 De
bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azokat imádták. Hamar
letértek az útról, amelyen őseik jártak, akik hallgattak az ÚR parancsolataira. Ők nem így
cselekedtek. 18 Mert amikor az ÚR bírákat támasztott nekik, maga az ÚR volt a bíróval,
és megszabadította őket ellenségeik kezéből, amíg az a bíró élt. Megkönyörült rajtuk az
ÚR, amikor panaszkodtak nyomorgatóik és sanyargatóik miatt. 19 De amikor meghalt a
bíró, ismét romlottabbak lettek őseiknél, mert más istenek után jártak, azokat tisztelték, és
azok előtt borultak le. Nem hagytak fel cselekedeteikkel és megátalkodott
magatartásukkal. 20 Ilyenkor föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és ezt mondta: Mivel ez
a nép megszegte szövetségemet, amelyre atyáikat köteleztem, és nem hallgatott
szavamra, 21 én sem űzök ki többé senkit előlük a népek közül, amelyeket Józsué itt
hagyott, amikor meghalt. 22 Mert velük fogom próbára tenni Izráelt: Vajon ragaszkodnak-e
az ÚR útjához, és azon járnak-e, ahogyan ragaszkodtak őseik; vagy pedig nem? 23 Ezért
hagyta helyükön az ÚR ezeket a népeket, és nem űzte ki őket azonnal, nem adta őket
Józsué kezébe.

Bír. 3.

1 Ezek azok a népek, amelyeket helyükön hagyott az ÚR, hogy próbára tegye velük
Izráelt, mindazokat, akik már nem tudtak a kánaáni harcokról. 2 Azért is, hogy Izráel
fiainak az újabb nemzedékei megismerjék; és hogy megtanítsa a hadviselésre azokat is,
akik azelőtt nem ismerték azt. 3 Ezek voltak: a filiszteusok öt fejedelme, az összes
kánaáni, a szidóniak és a hivviek, akik a Libánon hegyvidékén laktak, a Baal-Hermón
hegyétől a Hamátba vivő útig. 4 Ott voltak, hogy próbára tegye velük Izráelt, és megtudja,
hogy hallgatnak-e az ÚR parancsolataira, amelyeket őseiknek parancsolt Mózes által. 5
Izráel fiai tehát ott laktak a kánaániak, a hettiták, emóriak, perizziek, hivviek és jebúsziak
között. 6 Lányaikat feleségül vették, a maguk lányait pedig azoknak a fiaihoz adták, és
azok isteneit tisztelték.
7 Izráel fiai azt tették, amit rossznak lát az ÚR. Elfeledkeztek Istenükről, az ÚRról, és a
Baalokat meg az Asérákat tisztelték. 8 Ezért föllángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és
odaadta őket Kúsan-Risátaimnak, Arám-Naharaim királyának. Izráel fiai nyolc évig
szolgálták Kúsan-Risátaimot. 9 Ekkor az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai, és az ÚR
szabadítót támasztott Izráel fiainak, hogy megszabadítsa őket: Otniélt, Káléb öccsének,
Kenaznak a fiát. 10 Az ÚR Lelke szállt rá, és így lett Izráel bírája. Hadba vonult, az ÚR
pedig kezébe adta Kúsan-Risátaimot, Arám királyát, és kemény kézzel bánt el Kúsan-
Risátaimmal. 11 Azután béke volt az országban negyven esztendeig. Akkor meghalt
Otniél, Kenaz fia.
12 De Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR, ezért az ÚR hatalmassá tette
Eglónt, Móáb királyát Izráel fölött, mivel olyat tettek, amit rossznak lát az ÚR. 13 Ez
összefogott Ammón fiaival és Amálékkal, elment, megverte Izráelt, és birtokba vette a
pálmák városát. 14 Izráel fiai tizennyolc esztendeig szolgálták Eglónt, Móáb királyát. 15
Ekkor Izráel fiai az ÚRhoz kiáltottak segítségért, és az ÚR szabadítót támasztott nekik: a
benjámini Éhúdot, Gérá fiát, aki balkezes volt. Izráel fiai vele küldték el az adót Eglónnak,
Móáb királyának. 16 Éhúd csináltatott magának egy kétélű kardot, egykönyöknyi hosszút,
és azt a ruhája alatt a jobb csípőjére kötötte. 17 Így vitte be az adót Eglónnak, Móáb
királyának. Eglón igen kövér ember volt. 18 Miután Éhúd végzett az adó átadásával,
elküldte az adót vivő népséget. 19 Ő maga azonban visszatért a Gilgálnál levő
bálványszobroktól, és ezt mondta: Titkos beszédem van veled, ó király! Az így felelt: csitt!
- és kimentek előle mindazok, akik mellette álltak. 20 Éhúd bement hozzá, ő pedig az
emeleten levő hűvös különszobájában ült. Éhúd ezt mondta: Isten beszél hozzád rajtam
keresztül! Ekkor az fölkelt a trónról. 21 Éhúd pedig benyúlt bal kezével a ruhája alá,
kirántotta kardját a jobb csípőjéről, és beledöfte annak a hasába. 22 Még a markolata is
belement a pengéje után, és a háj körülfogta a pengét, mert nem húzta ki a kardot a
hasából; majd kiment a hátsó kijáraton. 23 Azután kiment Éhúd az oszlopcsarnokba,
becsukta maga mögött az emeleti szoba ajtószárnyait, és bezárta. 24 Alighogy kiment,
jöttek a szolgák, de amikor látták, hogy az emeleti szoba ajtószárnyai zárva vannak, azt
gondolták: bizonyára szükségét végzi a hűvös szobában. 25 De amikor hiába várakoztak,
és senki sem nyitotta ki az emeleti szoba ajtószárnyait, fogták a kulcsot, és kinyitották. És
íme, uruk ott feküdt a földön holtan. 26 Éhúd azonban elmenekült, amíg ők késlekedtek,
és a bálványszobrok mellett elhaladva Szeirába ment. 27 Amikor megérkezett, megfújta a
kürtöt az Efraim hegyén. Izráel fiai pedig az ő vezetésével lementek a hegyről. 28 Ezt
mondta nekik: Kövessetek gyorsan, mert az ÚR kezetekbe adta ellenségeteket, Móábot!
Lementek utána, elfoglalták a Jordán Móáb felé eső gázlóit, és nem engedtek senkit
átkelni. 29 Levágtak akkor mintegy tízezer móábi embert, csupa jól megtermett, erős
férfiakat; nem menekült meg senki. 30 Így kellett Móábnak megalázkodnia azon a napon
Izráel keze alatt. És béke volt az országban nyolcvan esztendeig.

31 Utána Samgar, Anát fia következett, aki hatszáz filiszteus férfit vert szét egy ökörösztökével. Ő is megszabadította Izráelt.

Bír. 4.

1 Izráel fiai Éhúd halála után ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR. 2 Ezért odaadta
őket az ÚR Jábínnak, Kánaán királyának a kezébe, aki Hácórban uralkodott.
Hadseregparancsnoka Sisera volt, aki Haróset-Gójimban lakott. 3 Ekkor segítségért
kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz, mert Jábínnak kilencszáz vas harci kocsija volt, és húsz
esztendeig keményen sanyargatta Izráel fiait. 4 Abban az időben Debóra prófétanő,
Lappídót felesége volt a bíró Izráelben. 5 Debóra pálmája alatt szokott tartózkodni Rámá
és Bétel között, az Efraim-hegyvidéken, ide jártak fel hozzá Izráel fiai, hogy ítéletet
hozzon. 6 Elküldött Bárákért, Abínóam fiáért, és elhívatta Kedes-Naftáliból. Azt mondta
neki: Ezt parancsolja az ÚR, Izráel Istene: Menj, vonulj a Tábór hegyére, végy magad
mellé tízezer embert Naftáli fiai és Zebulón fiai közül! 7 Én pedig ellened vezetem a Kísón
patakjához Siserát, Jábín hadseregparancsnokát, harci kocsijaival és hatalmas seregével,
de a kezedbe adom őt! 8 Bárák azonban ezt mondta neki: Ha velem jössz, elmegyek, de
ha nem jössz velem, én se megyek. 9 Debóra azt felelte: Szívesen elmegyek veled, de
akkor nem a tiéd lesz a dicsőség azon az úton, amelyen elindulsz, mert asszony kezére
adja az ÚR Siserát. Azzal fölkelt Debóra, és elment Bárákkal Kedes felé. 10 Bárák pedig
Kedesbe hívta Zebulónt és Naftálit, és tízezer ember vonult a nyomában; vele ment
Debóra is. 11 A kéni Heber különvált a kéniektől, Mózes sógorának, Hóbábnak a fiaitól, és
Caanaim tölgyeséig sátorozott, amely Kedes mellett van. 12 Amikor jelentették Siserának,
hogy Bárák, Abínóam fia felvonult a Tábór hegyére, 13 Sisera a Kísón patakjához
vezényelte összes harci kocsiját Haróset-Gójimból, a kilencszáz vas harci kocsit, és egész
hadi népét. 14 Akkor ezt mondta Debóra Báráknak: Támadj, mert ezen a napon kezedbe
adja az ÚR Siserát! Az ÚR vonul előtted! Bárák lejött a Tábór hegyéről, és mögötte a
tízezer ember. 15 Az ÚR pedig megzavarta Siserát összes harci kocsijával és egész
táborával együtt Bárák fegyvere előtt annyira, hogy Sisera leugrott hadi szekeréről, és
gyalog futott el. 16 Bárák pedig üldözte a harci kocsikat és a tábort egészen Haróset-
Gójimig. Sisera egész tábora elpusztult fegyver által, egyetlen ember sem maradt meg.
17 Sisera gyalog futott Jáélnak, a kéni Heber feleségének a sátráig, mert béke volt Jábín,
Hácór királya és a kéni Heber háza népe között. 18 Jáél kijött Sisera elé, és ezt mondta
neki: Térj be, uram, térj be hozzám, ne félj! - Betért hozzá a sátorba, és ő betakarta egy
takaróval. 19 Sisera ezt mondta neki: Adj innom egy kis vizet, mert szomjas vagyok. Erre
az asszony kinyitott egy tejestömlőt, inni adott neki, és betakarta. 20 A férfi ezt mondta
neki: Állj a sátor nyílásához, és ha jön valaki, és azt kérdi tőled van-e itt valaki, mondd,
hogy nincs. 21 Ekkor Jáél, Heber felesége fogott egy sátorcöveket, kezébe vette a pörölyt,
halkan bement hozzá, és beleverte a cöveket a halántékába, úgyhogy odaszegezte a
földhöz. Sisera ugyanis mélyen aludt, mert fáradt volt. Így halt meg. 22 Amikor Bárák
Siserát üldözve odaért, Jáél kiment elé, és azt mondta neki: Gyere, megmutatom neked
azt az embert, akit keresel. Bement hozzá, és Sisera ott feküdt holtan, a cövekkel a
halántékában. 23 Így alázta meg Isten azon a napon Jábínt, Kánaán királyát Izráel fiai
előtt. 24 Izráel fiainak a keze ezután mindjobban ránehezedett Jábínra, Kánaán királyára,
míg csak el nem pusztították Jábínt, Kánaán királyát.

Bír. 5.

1 Azon a napon így énekelt Debóra és Bárák, Abínóam fia:
2 Feltámadt az életkedv Izráelben, önként fölkelt a nép, áldjátok hát az URat! 3 Halljátok, királyok, figyeljetek, fejedelmek! Én most az ÚRnak éneket mondok, zsoltárt zengek az ÚRnak, Izráel Istenének. 4 Amikor Széírből kijöttél, URam, amikor Edóm mezején lépdeltél, rengett a föld, csepegett az ég is, vizet csepegtettek a fellegek is. 5 Remegtek a hegyek az ÚR színe előtt, még a Sinai is, Izráel Istenének, az ÚRnak színe előtt. 6 Anát fia, Samgar idejében, Jáél idejében kihaltak az ösvények; akik útra keltek, rejtett ösvényeken jártak. 7 Hiányzott a vezetés, hiányzott Izráelből, mígnem fölkeltem én, Debóra, fölkeltem én, Izráel anyjaként. 8 Új isteneket választottak, de aztán folyt is a harc a kapuknál, ám pajzs meg dárda nem volt látható a negyvenezernél Izráelben. 9 Szívem Izráel vezetőié, akik önként keltek föl a népből. Áldjátok az URat! 10 Akik fehér szamarakon nyargaltok, akik szőnyegeken ültök, vagy úton jártok, emlegessétek! 11 Pásztorok hangján az itatóvályúknál, ott csendülnek fel az ÚR igaz tettei, vezetésének igaz tettei Izráelben. Így vonult a kapukhoz az ÚR népe.
12 Serkenj, serkenj föl, Debóra, serkenj, serkenj, mondj éneket! Kelj föl Bárák, fogd foglyaidat, Abínóam fia! 13 Így jött a dicső maradék, jött az ÚR népe a hősökkel hozzám: 14 Az Amálékban gyökeret vert Efraimból valók, utánad Benjámin, a te népeddel együtt; Mákírból jöttek a vezetők, Zebulónból a vezéri pálcát hordók, 15 Issakár vezérei, a Debórával tartók. Issakár meg Bárák a völgybe vonult gyalogságával. Rúben tartományaiban nagy fontolgatások voltak. 16 Mért maradtál mégis ülve a karámok között, hallgatva a pásztorfurulyát? Rúben tartományaiban nagy fontolgatások voltak. 17 Gileád a Jordánon túl tanyázik. És Dán mért időzik a hajóknál? Ásér ülve maradt a tenger partján, ott tanyázik öbleinél. 18 De Zebulón halált megvető bátorságú nép, meg Naftáli is a mezőség magaslatain.
19 Királyok jöttek, harcoltak, ugyancsak harcoltak Kánaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél, de egy darab ezüstöt se vehettek el. 20 Az égből harcoltak a csillagok, pályájukról harcoltak Siserával. 21 A Kísón patakja elsodorta őket, az ősi patak, Kísón patakja. Folytasd lelkem, teljes erővel! 22 Hogy csattogtak a lovak patái, amikor vágtattak vágtató csődörei! 23 Átkozzátok Mérózt - mondta az ÚR angyala -, átkozva átkozzátok lakóit, mivel nem jöttek el segíteni az ÚRnak, segíteni az ÚRnak a hősök közt! 24 De áldott asszony Jáél, a kéni Heber felesége, legáldottabb a sátorlakó asszonyok közt. 25 Vizet kértek, s ő tejet adott, díszes csészében tejszínt hozott. 26 Kezével a cövekért nyúlt, jobbjával a sulykoló szerszámért. Ütötte Siserát, szétzúzta a fejét, betörte, átfúrta halántékát. 27 Lába elé roskadt, elesett, elterült, lába elé roskadt, elesett; ahová leroskadt, ott esett el élettelenül. 28 Az ablakon át kinézett, jajgatott Sisera anyja a rostélyon át: Miért késik annyit, mért nem jön harci kocsija? Mért gurulnak oly lassan hadi szekerei? 29 Legbölcsebb udvarhölgye válaszol, ő meg ismétli magában szavait: 30 Talán zsákmányt leltek, s osztozkodnak rajta, egy vagy két rabnő is jut minden férfinak! Tarka ruha a Sisera zsákmánya, tarka ruha a zsákmánya, egy vagy két tarka, festett kendőt hoz a nyakamra zsákmányul!
31 Így vesszen el, URam, minden ellenséged! De akik szeretnek, legyenek olyanok, mint a kelő nap az ő erejében.
És béke lett az országban negyven esztendeig.

Bír. 6.

1 Izráel fiai azt cselekedték, amit rossznak lát az ÚR, ezért az ÚR Midján kezébe adta
őket hét esztendőre, 2 Midján pedig kemény kézzel bánt Izráellel. Izráel fiai rejtekhelyeket
készítettek maguknak a hegyekben, meg barlangokat és hegyi erődöket Midján miatt. 3
Mert valahányszor Izráel vetett, Midján, Amálék és más keleti törzsek rájuk törtek. 4 Ott
táboroztak, és tönkre tették a föld termését, egészen a Gázába vivő útig. Nem hagytak
élelmet Izráelben, sőt egyetlen juhot, marhát, vagy szamarat sem. 5 Mert jószágaikkal és
sátraikkal együtt vonultak fel; úgy jöttek, mint a sáskák, tömegesen, maguknak és a
tevéiknek száma se volt, és behatoltak az országba, hogy tönkretegyék. 6 Amikor igen
elszegényedett Izráel Midján miatt, az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai. 7 Amikor
Izráel fiai segítségért kiáltottak az ÚRhoz Midján miatt, 8 az ÚR egy prófétát küldött Izráel
fiaihoz, aki ezt mondta nekik: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Én hoztalak ki benneteket
Egyiptomból, kihoztalak a szolgaság házából, 9 kimentettelek benneteket az egyiptomiak
kezéből és elnyomóitok kezéből; kiűztem azokat előletek, és nektek adtam országukat, 10
és ezt mondtam nektek: Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek! Ne féljétek az emóriak isteneit,
akiknek a földjén laktok! De nem hallgattatok szavamra.
11 Azután eljött az ÚR angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abíezer
nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A fia, Gedeon, éppen búzát csépelt a présházban, hogy
megmentse Midján elől. 12 Az ÚR angyala megjelent előtte, és így szólt hozzá: Az ÚR
veled van, erős vitéz! 13 Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, URam, ha velünk van
az ÚR, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink
beszélnek nekünk, hogy hogyan hozott ki bennünket az ÚR Egyiptomból? Most meg
eltaszított bennünket az ÚR, és Midján kezébe adott! 14 Az ÚR ekkor odafordult hozzá, és
azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek
téged! 15 Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt?
Hiszen az én nemzetségem a legszegényebb Manassében, és én a legkisebb vagyok
atyám házában. 16 Az ÚR így válaszolt neki: Majd én veled leszek, és úgy megvered
Midjánt, mintha csak egy ember volna. 17 Erre ő így szólt hozzá: Ha elnyertem
jóindulatodat, add nekem valami jelét annak, hogy valóban te beszélsz velem! 18 Ne
távozz el innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom ajándékomat, hogy eléd
tegyem. - Az ezt mondta: Itt fogok ülni, amíg vissza nem térsz. 19 Ekkor Gedeon elment,
és elkészített egy kecskegidát, meg egy véka lisztből kovásztalan kenyeret. A húst egy
kosárba tette, a hús levét meg egy fazékba, azután kivitte hozzá a cserfa alá, és odatette
eléje. 20 Az Isten angyala ezt mondta neki: Vedd a húst és a kovásztalan kenyereket,
tedd le erre a sziklára, és öntsd rá a levét! Ő úgy cselekedett. 21 Ekkor az ÚR angyala
kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kovásztalan
kenyereket. Erre a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a kovásztalan
kenyereket. Az ÚR angyala pedig eltűnt a szeme elől. 22 Amikor Gedeon látta, hogy az
ÚR angyala volt az, ezt mondta: Jaj nekem Uram, ó URam, mert az ÚR angyalát láttam
színről színre! 23 Az ÚR azonban ezt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem halsz
meg! 24 Ezért Gedeon oltárt épített ott az ÚRnak, és így nevezte el: Az ÚR a békesség.
Még ma is ott van ez Ofrában, Abíezer nemzetségének a földjén.
25 Ugyanazon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Végy egy bikát apád barmai közül,
egy kifejlett hétéves bikát. Rombold le apád Baal-oltárát, a mellette levő szent fát pedig
vágd ki! 26 Azután építs oltárt Istenednek, az ÚRnak, ennek az erődnek a tetején, a
kőrakásból. Vedd a bikát és áldozd fel égőáldozatul a kivágott szent fa hasábjain! 27
Gedeon tíz embert vett maga mellé a szolgái közül, és úgy tett, ahogyan megparancsolta
neki az ÚR. De nem merte nappal megtenni, mert félt apja háza népétől és a városbeli
emberektől; ezért éjjel tette meg. 28 Amikor másnap korán reggel fölkeltek a városbeli
emberek, látták, hogy a Baal oltárát lerombolták, a mellette levő szent fát kivágták, a bikát

pedig feláldozták az imént épített oltáron. 29 Ekkor azt mondták egymásnak: Vajon ki tette
ezt? Addig kérdezősködtek és kutattak, míg megmondták: Gedeon, Jóás fia tette ezt. 30
Ekkor azt mondták a városbeli férfiak Jóásnak: Hozd ki a fiad! Meg kell halnia, mert
lerombolta a Baal oltárát, és kivágta mellőle a szent fát! 31 Jóás azonban ezt mondta
mindazoknak, akik szembeszálltak vele: Ti akartok perelni a Baalért? Ti akarjátok
megmenteni őt? Aki perbe száll érte, az meg fog halni reggelig! Ha isten ő, akkor pereljen
ő magáért, amiért lerombolták az oltárát! 32 El is nevezték Gedeont azon a napon
Jerubbaalnak, mivel azt mondták: Pereljen vele a Baal azért, amiért lerombolta az oltárát!
33 Midján, Amálék és a keleti törzsek mind egybegyűltek, átkeltek a Jordánon, és tábort
ütöttek a Jezréel síkságán. 34 Ekkor az ÚR felruházta lelkével Gedeont, az pedig
megfújta a kürtöt, és hadba szólította Abíezer nemzetségét. 35 Azután követeket küldött
egész Manasséba, és az is hadba vonult vele; követeket küldött Ásérba, Zebulónba meg
Naftáliba, és azok is felvonultak az ellenséggel szemben. 36 Ekkor Gedeon azt mondta az
Istennek: Ha az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, ahogyan megígérted, 37
akkor én most kiteszek egy fürt gyapjút a szérűre, és ha csak maga a gyapjúfürt lesz
harmatos, az egész föld pedig száraz marad, akkor tudni fogom, hogy az én kezem által
szabadítod meg Izráelt, ahogyan megígérted. 38 Úgy is lett: amikor másnap korán fölkelt,
és kinyomkodta a gyapjúfürtöt, harmatot facsart ki belőle, egy tele csésze vizet. 39
Gedeon azonban ezt mondta az Istennek: Ne haragudj meg reám, ha még egyszer
szólok! Hadd tegyek próbát még egyszer a gyapjúfürttel: most maga a gyapjúfürt
maradjon száraz, az egész föld pedig legyen harmatos! 40 És Isten úgy tett azon az
éjszakán: csak a gyapjúfürt maradt száraz, az egész föld pedig harmatos lett.

Bír. 7.

1 Korán reggel fölkelt Jerubbaal, azaz Gedeon, egész népével, és tábort ütött a Haród
forrásánál. Midján tábora viszont tőle északra volt, a Móre-halomnál a völgyben. 2 Akkor
az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Sok ez a nép, amely veled van, nem adhatom a kezükbe
Midjánt, különben még így fog dicsekedni Izráel velem szemben: Az én kezem szabadított
meg engem! 3 Most azért hirdesd ki ezt a nép füle hallatára: Aki fél és retteg, az térjen
vissza, távozzék a Gileád hegyéről! Erre visszatért a hadinépből huszonkétezer ember, és
csak tízezer maradt ott. 4 Majd ezt mondta Gedeonnak az ÚR: Még ez a nép is sok.
Vezesd le őket a vízhez, hadd tegyem próbára őket ott! Amelyikről azt mondom neked,
hogy menjen veled, az menjen veled. De akiről azt mondom neked, hogy ne menjen
veled, az ne menjen. 5 Akkor levezette a népet a vízhez, az ÚR pedig ezt mondta
Gedeonnak: Mindazokat, akik nyelvükkel nyaldossák a vizet, ahogyan a kutya nyaldossa,
állítsd külön; meg azokat is, akik letérdelve isznak! 6 És azoknak a száma, akik kezüket a
szájukhoz emelve szürcsöltek, háromszáz volt. A nép többi része letérdelve itta a vizet. 7
Az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Ezzel a háromszáz emberrel, akik szürcsöltek,
szabadítlak meg benneteket, és adom a kezedbe Midjánt. A nép többi része pedig menjen
haza! 8 Akkor ez a nép magához vette az élelmet és amazoknak a kürtjeit. A többi
Izráelből való férfit pedig elküldte, mindenkit a maga sátrába, és csak a háromszáz férfit
tartotta magánál. Midján tábora alattuk volt a síkságon.
9 Azon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Kelj föl, támadd meg a tábort, mert a kezedbe
adtam azt! 10 De ha félsz megtámadni, menj le előbb a legényeddel, Purával, a táborhoz.
11 Hallgasd meg, miről beszélnek, akkor majd felbátorodsz és rá mersz támadni a
táborra! Lement tehát legényével, Purával, egészen a tábori előőrsökig. 12 Midján,
Amálék és a keleti törzsek úgy ellepték a völgyet, mint egy sáskahad, tevéiknek nem volt
se szeri, se száma: annyian voltak, mint a tenger partján a föveny. 13 Amikor Gedeon
odaért, egyikük éppen az álmát mesélte el a társának, és ezt mondta: Azt az álmot láttam,
hogy egy kerek árpakenyér gurult le Midján táborára, és amikor a sátorhoz ért, úgy
megütötte, hogy ledőlt; felfordította és összedőlt a sátor. 14 A társa így felelt neki: Nem
más ez, mint az izráeli Gedeonnak, Jóás fiának a fegyvere. Kezébe adta az Isten Midjánt
és az egész tábort.
15 Amikor Gedeon meghallotta az elmesélt álmot és annak a megfejtését, leborult
imádkozni. Azután visszatért Izráel táborába, és azt mondta: Keljetek föl, mert kezetekbe
adta az ÚR Midján táborát! 16 A háromszáz embert három csapatra osztotta, mindenkinek
a kezébe egy-egy kürtöt adott, meg egy üres cserépfazekat és egy fáklyát a fazékba. 17
Majd ezt mondta nekik: Rám figyeljetek, és aszerint cselekedjetek; amikor én elérem a
tábor szélét, ugyanazt tegyétek, amit én teszek! 18 Ha megfújom a kürtöt én, meg a
velem levők mind, akkor ti is fújjátok meg a kürtöt az egész tábor körül, és kiáltsátok: Az
ÚRért és Gedeonért! 19 Amikor Gedeon és száz embere a tábor széléhez érkezett a
középső őrségváltás elején - mert éppen akkor állították fel az őröket -, megfújták a
kürtöket, és összetörték a kezükben lévő cserépfazekakat. 20 Ekkor belefújt a kürtbe mind
a három csapat, és összetörték a cserépfazekakat; bal kezükben fogták a fáklyákat jobb
kezükben pedig a kürtök voltak, amelyekkel kürtöltek, és kiáltoztak: Fegyverre, az ÚRért
és Gedeonért! 21 Mindenki megállt a helyén a tábor körül. Az egész tábor viszont
futásnak eredt, ordítozva menekültek. 22 Mert amikor megfújták a háromszáz kürtöt, az
ÚR egymás ellen fordította az emberek fegyvereit az egész táborban. Menekült a tábor
egészen Bét-Sittáig, Ceréra felé, az ábél-mehólái partig, Tabbat fölött. 23 Ekkor fegyverbe
szólították az izráelieket Naftáliból, Ásérból és egész Manasséból, és üldözőbe vették
Midjánt. 24 Gedeon követeket küldött Efraim egész hegyvidékére, ezzel az üzenettel:
Jöjjetek le Midján elé, és foglaljátok el a vízhez, a Jordánhoz vezető utat Bétbáráig.
Fegyverbe szólították az efraimiakat mind, és elfoglalták a vízhez, a Jordánhoz vezető

utat Bétbáráig. 25 Elfogták Midján két vezérét, Órébet és Zeébet is, és megölték Órébet az Óréb szikláján, Zeébet pedig a zeébi présháznál ölték meg. Azután üldözték Midjánt; Óréb és Zeéb fejét pedig elvitték Gedeonhoz a Jordánon túlra.

Bír. 8.

1 De az efraimiak azt mondták neki: Mit tettél velünk? Miért nem hívtál bennünket, amikor harcba indultál Midján ellen? És hevesen pöröltek vele. 2 Ő azonban így felelt nekik: Ugyan mit tettem én hozzátok képest? Nem többet ér-e Efraim böngészése Abíezer szüretjénél? 3 A ti kezetekbe adta Isten Midján vezéreit, Órébet és Zeébet. Hozzátok képest mit tudtam én tenni? Amikor így beszélt, megenyhült az ellene támadt indulatuk.
4 Gedeon megérkezett a Jordánhoz, és átkelt háromszáz emberével; fáradtak voltak, de folytatták az üldözést. 5 Ezt mondta a Szukkótban lakóknak: Adjatok néhány kenyeret ennek a népnek, amely engem követ, mert fáradtak, pedig nekem üldöznöm kell Zebahot és Calmunnát, Midján királyait. 6 Szukkót vezetői ezt felelték: Talán már a kezedben tartod Zebahot és Calmunnát, hogy kenyeret kívánsz tőlünk a seregednek? 7 Gedeon azt mondta: Ezért majd ha az ÚR kezembe adja Zebahot és Calmunnát, akkor pusztai tövissel és tüskével csépelem végig a testeteket! 8 Onnan fölment Penúélba, és ugyanúgy szólt azokhoz is. De a Penúélban lakók is ugyanúgy válaszoltak, ahogyan a Szukkótban lakók. 9 Akkor ezt mondta a Penúélban lakóknak is: Ha békében térek vissza, lerombolom ezt a tornyot! 10 Zebah és Calmunná Karkórban voltak táborukkal együtt: mintegy tizenötezer ember, mindazok, akik megmaradtak a keleti törzsek egész táborából; százhúszezer kardforgató ember pedig már elesett. 11 Gedeon a sátorlakók útján vonult fel, Nóbahtól és Jogbohától keletre. Megverte a tábort, mert a tábor biztonságban érezte magát. 12 Zebah és Calmunná elmenekült, de ő üldözőbe vette őket, és elfogta Zebahot és Calmunnát, Midján két királyát, az egész tábort pedig szétverte.
13 Amikor visszatért Gedeon, Jóás fia a harcból, a Heresz-hágótól, 14 elfogott egy szukkóti ifjút, és kikérdezte. Az pedig felírta neki Szukkót vezetőit és véneit, hetvenhét embert. 15 Azután odament a Szukkótban lakókhoz, és ezt mondta: Nohát itt van Zebah és Calmunná, akik miatt így gúnyolódtatok velem: Talán már a kezedben tartod Zebahot és Calmunnát, hogy kenyeret kívánsz tőlünk fáradt embereidnek? 16 Azzal lefogatta a város véneit, és pusztai tövissel meg tüskével fenyítette meg ezeket a szukkótiakat. 17 Majd lerombolta Penúél tornyát, és a városban lakókat megölette. 18 Azután ezt kérdezte Zebahtól és Calmunnától: Milyenek voltak azok a férfiak, akiket a Tábór hegyén megöltetek? Azok így feleltek: Olyanok voltak, mint te, mindegyik királyfinak látszott. 19 Akkor ezt mondta: Az én testvéreim, anyámnak a fiai voltak azok. Az élő ÚRra mondom, nem ölnélek meg benneteket, ha életben hagytátok volna őket! 20 Majd ezt mondta elsőszülöttjének, Jeternek: Rajta, öld meg őket! De az ifjú nem húzta ki kardját, mert félt; hiszen még egész fiatal volt. 21 Ekkor azt mondta Zebah és Calmunná: Kelj föl, és vágj le bennünket te, mert amilyen a férfi, olyan az ereje! Gedeon erre fölkelt, és megölte Zebahot és Calmunnát, azután leszedte tevéik nyakáról a holdacskákat. 22 Ezután azt mondták az izráeliek Gedeonnak: Uralkodj rajtunk te, aztán a fiad és az unokád is, mivel megszabadítottál bennünket Midján kezéből! 23 De Gedeon így válaszolt nekik: Én nem uralkodom rajtatok, és nem fog uralkodni rajtatok a fiam sem. Az ÚR uralkodjék rajtatok!
24 Majd ezt mondta nekik Gedeon: Csak egyet kérek tőletek: Adja nekem mindenki a függőket, amelyeket zsákmányolt! Azok ugyanis aranyfüggőket viseltek, mivel izmáeliek voltak. 25 Ők így feleltek: Örömest odaadjuk. Leterítettek egy felsőruhát, és arra dobta mindenki a zsákmányolt függőket. 26 Az elkért aranyfüggők súlya ezerhétszáz aranysekel volt, azokon a holdacskákon, fülbe valókon és bíborruhákon kívül, amelyek Midján királyain voltak; meg a láncokon kívül, amelyek a tevéik nyakán voltak. 27 Gedeon éfódot csináltatott abból, és felállította a városában, Ofrában. Ott paráználkodott azzal egész Izráel. Csapda lett ez a dolog Gedeonnak és háza népének. 28 Így kellett megalázkodnia Midjánnak Izráel fiai előtt, nem is emelték fel többé a fejüket. És béke lett az országban negyven esztendeig Gedeon idejében. 29 Jerubbaal, Jóás fia azután elment, és otthon lakott. 30 Gedeonnak volt hetven fia, akik tőle származtak, mert sok felesége volt. 31

Sikemből való másodrangú felesége is szült neki egy fiút, akinek az Abimelek nevet adta.
32 Azután meghalt Gedeon, Jóás fia szép öreg korban, és eltemették apjának, Jóásnak a
sírjába, az abíezeri Ofrában. 33 Miután Gedeon meghalt, ismét paráználkodni kezdtek
Izráel fiai a Baalokkal, és Baal-Berítet tették meg istenüknek. 34 Nem törődtek Izráel fiai
Istenükkel, az ÚRral, aki kimentette őket minden környező ellenségük kezéből. 35 De nem
voltak hűségesek Jerubbaalnak, azaz Gedeonnak a háza népéhez sem, mindazért a jóért,
amit Izráelért cselekedett.

Bír. 9.

1 Abímelek, Jerubbaal fia elment Sikembe anyja testvéreihez, és így szólt hozzájuk, meg az egész nemzetséghez, amelyhez anyja családja tartozott: 2 Beszéljetek így Sikem polgárainak a füle hallatára: Mi jobb nektek? Az, ha hetven férfi uralkodik rajtatok, mármint Jerubbaal fiai, vagy az, ha egy ember uralkodik rajtatok? Emlékezzetek csak arra, hogy én a ti húsotok és véretek vagyok! 3 Amikor anyja testvérei elbeszélték róla mindezeket a dolgokat Sikem valamennyi polgárának füle hallatára, azoknak a szíve Abímelek felé hajlott, mert ezt mondták: Testvérünk ő. 4 Adtak neki hetven ezüstöt a Baal-Berít templomából, Abímelek pedig ezen haszontalan és hitvány embereket bérelt fel, hogy kövessék őt. 5 Majd elment apja házához Ofrába, és meggyilkolta testvéreit, Jerubbaal fiait, hetven férfit egy kövön. De Jótám, Jerubbaal legkisebb fia, megmenekült, mert elbújt. 6 Ezután összegyűltek Sikem polgárai, meg az összes várbeliek, elmentek és királlyá tették Abímeleket a sikemi tölgyfánál, az emlékoszlop mellett.
7 Amikor hírül adták ezt Jótámnak, elment, megállt a Garizim-hegy csúcsán, és harsány hangon kiáltva ezt mondta nekik: Sikem polgárai, hallgassatok rám, hogy rátok is hallgasson az Isten!
8 Elmentek egyszer a fák, hogy királyt kenjenek föl maguknak. Mondták az olajfának: Légy a mi királyunk! 9 De az olajfa ezt mondta nekik: Talán elvesztettem olajomat, amelyért tisztelnek istenek és emberek, hogy menjek hajladozni a fák fölött? 10 Ekkor a fügefának mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! 11 De azt mondta nekik a fügefa: Talán elvesztettem édességemet, meg pompás gyümölcsömet, hogy menjek hajladozni a fák fölött? 12 Majd a szőlőnek mondták a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! 13 De azt mondta nekik a szőlő: Talán elvesztettem mustomat, amely örömre derít isteneket és embereket, hogy menjek hajladozni a fák fölött? 14 Végül a tüskebokornak mondták mind a fák: Jöjj te, és légy a királyunk! 15 A tüskebokor azt mondta a fáknak: Ha igazán királyotokká akartok engem kenni, jertek, húzódjatok árnyékomba; mert ha nem úgy lesz, akkor tűz csap ki a tüskebokorból, és megemészti a Libánon cédrusait!
16 Ti most igazán és feddhetetlenül jártatok-e el, amikor királlyá tettétek Abímeleket, helyesen bántatok-e Jerubbaallal és háza népével, és úgy bántatok-e vele, ahogyan megérdemelte? 17 Hiszen értetek harcolt apám, sőt az életét is kockára tette, amikor kimentett benneteket Midján kezéből. 18 Ti pedig fölkeltetek apám háza népe ellen, legyilkoltátok fiait, hetven férfit egy kövön, és királlyá tettétek Sikem polgárai fölött Abímeleket, a szolgáló fiát, mivel a testvéretek ő! 19 Ha tehát most igazán és feddhetetlenül bántatok Jerubbaallal és háza népével, akkor örüljetek Abímeleknek, és örüljön ő is nektek! 20 De ha nem, akkor tűz fog kicsapni Abímelekből, és megemészti Sikem polgárait meg a várbelieket, tűz fog kicsapni Sikem polgáraiból meg a várbeliekből is, és megemészti Abímeleket! 21 Ezután elmenekült Jótám, és futva ment Beérbe. Ott telepedett le, mert félt a testvérétől, Abímelektől.
22 Abímelek három évig volt Izráel fejedelme. 23 De Isten egy gonosz lelket küldött Abímelek és Sikem polgárai közé, ezért Sikem polgárai hűtlenek lettek Abímelekhez. 24 Így torolta meg Isten a Jerubbaal hetven fián elkövetett erőszakot, és így hárította vérüket testvérükre, Abímelekre, aki meggyilkolta őket, meg Sikem polgáraira, akik támogatták őt testvérei meggyilkolásában. 25 Sikem polgárai lesben álltak a hegytetőkön, és kiraboltak mindenkit, aki elment mellettük az úton. Ezt hírül adták Abímeleknek. 26 Azután eljött Gaal, Ebed fia testvéreivel együtt, és Sikembe költözött. Sikem polgárai megbíztak benne. 27 Amikor kimentek a mezőre, leszüretelték a szőlőjüket, kitaposták, és örömünnepet tartottak; bementek Istenük házába, ettek, ittak, és ócsárolták Abímeleket. 28 Gaal, Ebed fia ezt mondta: Ki ez az Abímelek, hogy mi sikemiek szolgáljunk neki?! Hiszen ez a Jerubbaal fia, Zebul meg a helytartója! Szolgáljátok inkább Sikem atyjának, Hamórnak az embereit! Miért szolgáljuk őt? 29 Volna csak az én kezemben ez a nép, majd elkergetném

Abímeleket! Abímeleknek pedig megüzente: Szedd össze a seregedet, és jöjj ki harcolni!
30 Amikor meghallotta Zebul, a város parancsnoka, Gaalnak, Ebed fiának a szavait,
haragra lobbant. 31 Követeket küldött Abímelekhez Tormába ezzel az üzenettel: Gaal,
Ebed fia és testvérei Sikembe jöttek, és ellened lázítják a várost. 32 Indulj el tehát éjszaka
seregeddel együtt, és állj lesbe a mezőn! 33 Reggel pedig, mihelyt fölkel a nap, törj rá
azonnal a városra! Mikor azután Gaal kivonul ellened, bánj el vele, ahogy tőled telik! 34
Abímelek elindult éjszaka egész seregével, és lesbe álltak Sikem ellen négy csapatban.
35 Amikor Gaal, Ebed fia, kivonult és fölállt a város kapuja előtt, Abímelek is elindult a
leshelyről seregével együtt. 36 Amint Gaal meglátta a sereget, azt mondta Zebulnak:
Nézd! Egy sereg vonul le a hegytetőkről! Zebul azonban ezt mondta neki: A hegyek
árnyékát nézed embereknek. 37 De Gaal megint csak így szólt: Nézd! Egy sereg vonul
erre az ország közepe felől, egy másik csapat pedig a Jóslás Tölgye felől jön. 38 Akkor
ezt mondta neki Zebul: Hol van most az a nagy szád, amellyel így beszéltél: Ki az az
Abímelek, hogy szolgáljunk neki? Ez az a nép, amelyet lebecsültél. Most hát vonulj ki
ellene, és ütközz meg vele! 39 Gaal kivonult Sikem polgárai élén, és megütközött
Abímelekkel. 40 De megfutamodott, Abímelek pedig üldözőbe vette. Sokan hullottak el
halálra sebzetten a kapu bejáratáig. 41 Abímelek Arúmában maradt, Zebul pedig elűzte
Gaalt és testvéreit; nem maradhattak Sikemben. 42 Másnap azután a nép kiment a
mezőre. Ezt hírül vitték Abímeleknek, 43 ő pedig összeszedte a seregét, három csapatra
osztotta, és lesbe állt a mezőn. Amikor látta, hogy a nép kijött a városból, rájuk támadt, és
legyilkolta őket. 44 Abímelek ugyanis előretört a vele levő csapatokkal, és elállta a
városkapu bejáratát. A másik két csapat pedig rátört mindazokra, akik a mezőn voltak, és
legyilkolta őket. 45 Abímelek egész nap harcolt a város ellen, és elfoglalta a várost. A
benne levő népet fölkoncolta, a várost pedig lerombolta, és bevetette sóval. 46 Amikor
meghallották ezt Sikem fellegvárának a polgárai, mindnyájan Él-Berít templomának a
rejtekhelyére menekültek. 47 De hírül adták Abímeleknek, hogy Sikem fellegvárának a
polgárai mind együtt vannak. 48 Abímelek fölment a Calmón-hegyre egész népével.
Fejszét fogott Abímelek a kezébe, levágott egy faágat, fölvette, a vállára tette, és azt
mondta népének: Láttátok, hogy mit csináltam. Hamar tegyetek ti is így! 49 Vágott tehát
minden egyes ember egy ágat, azután követték Abímeleket. A fát lerakták a rejtekhely
mellett, és azzal felgyújtották a rejtekhelyet. Minden ember meghalt Sikem fellegvárában,
mintegy ezer férfi és nő.
50 Abímelek azután Tébéc alá vonult, megostromolta Tébécet és elfoglalta. 51 A város
közepén volt egy erős fellegvár. Oda menekült minden férfi és nő, a város valamennyi
polgára, és magukra zárták azt. Azután fölmentek a fellegvár tetejére. 52 De Abímelek a
fellegvárig nyomult, és megtámadta azt. Már közel volt a fellegvár bejáratához, és fel
akarta gyújtani. 53 Akkor egy asszony egy kézimalom kövét dobta Abímelek fejére, amely
bezúzta a koponyáját. 54 Ő azonnal így kiáltott fegyverhordozó legényének: Ránts kardot,
és ölj meg, hogy ne mondják rólam: Asszony gyilkolta meg! A legénye keresztülszúrta, és
meghalt. 55 Amikor az izráeliek látták, hogy Abímelek meghalt, mindnyájan hazamentek.
56 Így fizetett meg Isten Abímeleknek azért a gonoszságáért, amelyet apja ellen követett
el, amikor meggyilkolta hetven testvérét. 57 A sikemiek fejére is visszahárította Isten
minden gonoszságukat, és beteljesedett rajtuk Jótámnak, Jerubbaal fiának az átka.

Bír. 10.

1 Abímelek után fölkelt Izráel megszabadítására az issakárbeli Tólá, Dódó fiának, Púának
a fia. Sámírban, Efraim hegyvidékén lakott. 2 Huszonhárom évig volt Izráel bírája. Amikor
meghalt, Sámírban temették el. 3 Ő utána a gileádi Jáír következett, és huszonkét évig
volt Izráel bírája. 4 Volt neki harminc fia, akik harminc szamárcsikón jártak. Volt harminc
városuk Gileád földjén, amelyeket Jáír sátorfalvainak neveznek még ma is. 5 Amikor
meghalt Jáír, Kámónban temették el.
6 Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR, mert a Baalokat és Astartékat, Arám
isteneit és Szidón isteneit, Móáb isteneit, meg az ammóniak és a filiszteusok isteneit
tisztelték. Az URat pedig elhagyták, és nem tisztelték. 7 Ezért fellángolt az ÚR haragja
Izráel ellen, és a filiszteusoknak meg az ammóniaknak a hatalmába adta őket. 8 Ezek
nyomorgatták és gyötörték Izráel fiait abban az időben tizennyolc évig; Izráel fiai közül
különösen azokat, akik a Jordánon túl, az emóriak földjén, Gileádban voltak. 9 A Jordánon
is átkeltek az ammóniak, hogy Júdával, Benjáminnal és Efraim házával is harcoljanak.
Izráel igen nehéz helyzetbe került. 10 Ekkor így kiáltottak az ÚRhoz segítségért Izráel fiai:
Vétkeztünk ellened, mert elhagytuk Istenünket, és a Baalokat tiszteltük. 11 Az ÚR pedig
ezt mondta Izráel fiainak: Vajon Egyiptomból, az emóriaktól, az ammóniaktól és a
filiszteusoktól 12 nem én szabadítottalak-e meg benneteket, vagy amikor a szidóniak,
Amálék és Máón sanyargatott benneteket, nem énhozzám kiáltottatok-e segítségért? 13
Ti mégis elhagytatok engem, és más isteneket tiszteltetek. Ezért nem szabadítalak meg
többé benneteket! 14 Menjetek, és kiáltsatok segítségért azokhoz az istenekhez, akiket
választottatok, szabadítsanak meg benneteket azok a szükség idején! 15 Izráel fiai ekkor
azt mondták az ÚRnak: Vétkeztünk. Tégy velünk teljesen úgy, ahogy jónak látod, csak
most ments meg bennünket! 16 Majd eltávolították maguk közül az idegen isteneket és az
URat szolgálták. Az ÚR pedig megelégelte Izráel nyomorúságát. 17 Ekkor fegyverbe
szólították az ammóniakat, és azok tábort ütöttek Gileádban. Összegyülekeztek Izráel fiai
is, és Micpában ütöttek tábort. 18 A nép és Gileád vezérei azt kérdezték egymástól: Ki
fogja megkezdeni a harcot az ammóniak ellen? Az lesz a feje Gileád egész lakosságának.

Bír. 11.

1 A gileádi Jefte erős vitéz volt, egy parázna nőnek volt a fia. Jeftét Gileád nemzette. 2 De amikor a felesége is szült fiakat Gileádnak, és feleségének a fiai felnőttek, azok elűzték Jeftét, és ezt mondták neki: Nem kapsz örökséget apánk házából, mert más asszony fia vagy. 3 Jefte elmenekült testvérei elől, és Tób földjén telepedett le. Gyülevész népség verődött Jefte köré, és együtt portyáztak. 4 Néhány nap múlva az ammóniak megkezdték a harcot Izráel ellen. 5 Amikor megkezdődött a harc az ammóniak és Izráel között, elmentek Gileád vénei, hogy elhozzák Jeftét Tób földjéről. 6 Ezt mondták Jeftének: Jöjj, légy a vezérünk, és harcoljunk az ammóniak ellen! 7 De Jefte ezt mondta Gileád véneinek: Hiszen ti gyűlöltök engem, és kiűztetek apám házából! Miért jöttetek most hozzám, amikor bajban vagytok? 8 Gileád vénei ezt felelték Jeftének: Éppen azért fordultunk most hozzád. Jöjj velünk, és harcolj az ammóniak ellen, azután légy nekünk, Gileád egész lakosságának a feje! 9 Jefte ezt mondta Gileád véneinek: Ha visszavisztek engem, hogy harcoljak az ammóniak ellen, és ha az ÚR hatalmamba adja őket, akkor én akarok lenni a vezetőtök. 10 Gileád vénei azt felelték Jeftének: Hallja az ÚR, ami köztünk történt. Úgy fogunk cselekedni, ahogyan mondod. 11 Akkor elment Jefte Gileád véneivel. A nép pedig a maga fejévé és vezérévé tette őt. Jefte pedig mindezt elmondta az ÚR színe előtt Micpában.
12 Jefte követeket küldött az ammóniak királyához ezzel az üzenettel: Mi dolgunk van nekünk egymással? Miért jöttél ellenem, hogy harcolj országom ellen? 13 Az ammóniak királya azt felelte Jefte követeinek: Azért, mert elvette Izráel az én földemet az Arnóntól a Jabbókig és a Jordánig, amikor kijött Egyiptomból. Most tehát add vissza azt békés úton! 14 Jefte ismét követeket küldött az ammóniak királyához, 15 és azt üzente neki: Így szól Jefte: Nem vette el Izráel se Móáb földjét, se az ammóniak földjét. 16 Hiszen amikor Izráel kijött Egyiptomból, a pusztában vándorolt a Vörös-tengerig, és elérkezett Kádésba. 17 Izráel akkor követeket küldött Edóm királyához ezzel az üzenettel: Hadd vonuljak át országodon! De nem hallgatott rá Edóm királya. Móáb királyához is elküldött, de az sem engedte ezt meg. Ezért kellett Izráelnek Kádésban maradnia. 18 Azután tovább vándorolt a pusztában, megkerülte Edóm országát és Móáb országát, így érkezett el napkelet felől Móáb országához, és tábort ütött az Arnónon túl. Nem lépték át Móáb határát, mert Móáb határa az Arnón. 19 Ekkor követeket küldött Izráel Szíhónhoz, az emóriak királyához, Hesbón királyához, és ezt üzente neki Izráel: Hadd vonuljak át országodon a magam helyére! 20 De Szíhón nem hitte el, hogy Izráel csak át akar vonulni a határán, ezért összegyűjtötte Szíhón egész népét, tábort ütött Jahcánál, és megütközött Izráellel. 21 Az ÚR, Izráel Istene, kezébe adta Izráelnek Szíhónt és egész népét, és megverték őket. Így vette birtokba Izráel azoknak az emóriaknak az egész földjét, akik azon a földön laktak. 22 Birtokba vették az emóriak területét az Arnóntól a Jabbókig és a pusztától a Jordánig. 23 Azért ha az ÚR, Izráel Istene, maga űzte ki az emóriakat népe, Izráel elől, te akarod azt birtokba venni? 24 Nem úgy van-e, hogy amit birtokul adott neked a te istened, Kemós, az a te birtokod? Mi pedig birtokoljuk mindazoknak a földjét, akiket a mi Istenünk, az ÚR űzött ki előlünk. 25 Talán te különb vagy Báláknál, Cippór fiánál, Móáb királyánál? Mert-e ő perbe szállni Izráellel, mert-e harcolni ellene? 26 Háromszáz évig lakott Izráel Hesbónban és falvaiban, Aróérban és falvaiban, meg az Arnón menti városokban, miért nem akartátok abban az időben elvenni? 27 Én tehát nem vétettem ellened. Te akarsz rosszat tenni velem azzal, hogy háborút indítottál ellenem. Az ÚR, a bíró, ítéljen ma Izráel fiai és Ammón fiai között! 28 De az ammóniak királya nem hallgatott Jefte üzenetére, amelyet küldött neki.
29 Ekkor az ÚR lelke szállt Jeftére, és ő átvonult Gileádon és Manassén. Átvonult Gileád-Micpén, és Gileád-Micpéből vonult az ammóniak ellen. 30 Fogadalmat tett Jefte az ÚRnak, és ezt mondta: Ha valóban kezembe adod az ammóniakat, 31 akkor bármi jön ki

elém házam ajtaján, amikor békességgel visszatérek az ammóniaktól, az ÚRé lesz az, feláldozom égőáldozatul. 32 Fölvonult Jefte az ammóniak ellen, és megütközött velük. Az ÚR pedig a kezébe adta őket. 33 Verte őket Aróértől fogva a Minnítbe vivő útig, húsz városon keresztül egészen Ábél-Kerámimig. Igen nagy vereség volt ez. Így kellett megalázkodniuk az ammóniaknak Izráel fiai előtt. 34 Amikor Jefte megérkezett Micpába, a házához, éppen a leánya jött ki eléje dobolva és táncolva. Csak ez az egyetlen leánya volt, nem volt rajta kívül se fia, se leánya. 35 Amikor meglátta a leányát, megszaggatta a ruháját, és ezt mondta: Ó, leányom! Porba sújtottál, szerencsétlenné tettél! Mert én magam adtam szavamat az ÚRnak, és nem vonhatom vissza. 36 A leány így felelt neki: Apám, ha szavadat adtad az ÚRnak, tedd velem azt, amit kimondtál! Hiszen megengedte az ÚR, hogy bosszút állj ellenségeiden, az ammóniakon. 37 Majd ezt mondta apjának: Csak azt az egyet tedd meg velem, hogy ne bánts engem két hónapig: hadd menjek el a hegyek közé elsiratni leányságomat barátnőimmel! 38 Az apja azt felelte: Menj! És elbocsátotta két hónapra. Az pedig elment a barátnőivel elsiratni leányságát a hegyek között. 39 Két hónap múlva visszatért apjához. Az pedig megtette vele azt, amit megfogadott. A leány nem élt férfival. Azóta lett szokássá Izráelben, 40 hogy évről évre elmennek Izráel leányai, és megéneklik a gileádi Jefte leányát, évente négy napig.

Bír. 12.

1 De fegyverbe szólították az efraimiakat. Cáfón felé vonultak, és ezt mondták Jeftének:
Miért vonultál harcba az ammóniak ellen anélkül, hogy hívtál volna bennünket, hogy
menjünk veled? Rád gyújtjuk a házadat! 2 Jefte azt felelte nekik: Nagy perem volt nekem
és népemnek az ammóniakkal. Én kértem a segítségeteket, de ti nem szabadítottatok
meg a kezükből. 3 Amikor láttam, hogy ti nem szabadítotok meg, kockára tettem a saját
életemet, megtámadtam az ammóniakat, az ÚR pedig a kezembe adta őket. Miért jöttetek
most hadakozni velem? 4 Ekkor összegyűjtött Jefte minden gileádi férfit, és megütközött
Efraimmal. A gileádi férfiak megverték Efraimot, mert ezek azt mondták: Elfajzott efraimiak
vagytok! Gileád ugyanis Efraim és Manassé közé esik. 5 Azután elfoglalták a gileádiak a
Jordán gázlóit Efraim elől, és mikor a menekülő efraimiak azt mondták: Hadd menjünk át!
- megkérdezték mindegyiktől a gileádi férfiak: Efraimi vagy? És ha azt felelte: Nem! -, 6
akkor azt mondták neki: Mondd, hogy "sibbólet"! És ha az "szibbólet"-et mondott - mert
nem tudta helyesen kiejteni -, akkor megragadták, és lemészárolták a Jordán gázlóinál.
Így esett el akkor negyvenkétezer efraimi. 7 Jefte hat évig volt Izráel bírája. Azután
meghalt a gileádi Jefte, és eltemették városában, Gileádban.
8 Utána a betlehemi Ibcán volt Izráel bírája. 9 Volt neki harminc fia, és harminc leányát
adta férjhez máshova, a fiainak pedig harminc leányt hozott feleségül máshonnan. Hét
esztendeig volt Izráel bírája. 10 Azután meghalt Ibcán, és eltemették Betlehemben. 11
Utána a zebulóni Élón lett Izráel bírája. Tíz esztendeig bíráskodott Izráelben. 12 Azután
meghalt a zebulóni Élón, és eltemették Ajjálónban, Zebulón földjén. 13 Utána Abdón, a
pirátóni Hillél fia lett Izráel bírája. 14 Volt neki negyven fia és harminc unokája, akik hetven
szamárcsikón jártak. Nyolc esztendeig volt Izráel bírája. 15 Azután meghalt Abdón, a
pirátóni Hillél fia, és eltemették Pirátónban, Efraim földjén, az amálékiak hegyvidékén.

Bír. 13.

1 Izráel fiai ismét azt tették, amit rossznak lát az ÚR. Ezért az ÚR a filiszteusok kezébe
adta őket negyven esztendőre. 2 Volt egy Dán nemzetségéből való ember, Corából,
akinek a neve Mánóah volt. A felesége meddő volt, nem szült. 3 Megjelent egyszer az ÚR
angyala az asszonynak, és ezt mondta neki: Lásd, te meddő vagy, nem szültél. De
teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. 4 Mostantól fogva vigyázz, hogy bort vagy részegítő italt
ne igyál, és semmiféle tisztátalant ne egyél. 5 Mert teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Ne
érje annak a fejét borotva, mert Istennek szentelt lesz az a gyermek már anyja méhében.
Ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a filiszteusok hatalmából. 6 Az asszony elment, és
ezt mondta a férjének: Isten embere jött hozzám. Alakja olyan volt, mint Isten angyalának
az alakja, igen félelmetes. Nem kérdeztem meg, hogy honnan való, ő pedig nem mondta
meg nekem a nevét. 7 Ezt mondta nekem: Teherbe fogsz esni, és fiút szülsz. Mostantól
fogva ne igyál bort vagy részegítő italt, és ne egyél semmiféle tisztátalant, mert Istennek
szentelt lesz ez a gyermek születésétől fogva halála napjáig. 8 Akkor Mánóah könyörgött
az ÚRhoz, és ezt mondta: Kérlek, Uram! Istennek az az embere, akit küldöttél, hadd jöjjön
el ismét hozzánk, és tanítson meg bennünket, hogy mit cselekedjünk a gyermekkel, ha
majd megszületik. 9 Isten meghallgatta Mánóah szavát, és az Isten angyala megint eljött
az asszonyhoz, amikor az a mezőn volt, a férje, Mánóah azonban nem volt vele. 10 Akkor
az asszony gyorsan elfutott, hírt adott a férjének, és ezt mondta neki: Megjelent nekem az
a férfi, aki a minap nálam járt. 11 Mánóah fölkelt, és követte feleségét. Amikor odaért
ahhoz a férfihoz, ezt kérdezte tőle: Te vagy az a férfi, aki ezzel az asszonnyal beszélt? Ő
így felelt: Én vagyok. 12 Mánóah ezt mondta: Ha majd beteljesedik ígéreted, milyen
legyen a gyermek élete, és mit tegyünk vele? 13 Az ÚR angyala ezt mondta Mánóahnak:
Őrizkedjék az asszony mindattól, amit megmondtam. 14 Semmit se egyék, ami
szőlőtőkéről való, bort és részegítő italt ne igyék, és semmiféle tisztátalant ne egyék.
Tartsa meg mindazt, amit parancsoltam neki! 15 Akkor Mánóah ezt mondta az ÚR
angyalának: Szeretnénk téged itt tartani és egy kecskegidát készíteni neked. 16 De az ÚR
angyala ezt felelte Mánóahnak: Hiába tartanál itt, nem enném ételedből. Ha pedig
égőáldozatot akarsz készíteni, az ÚRnak áldozd azt! Mert nem tudta Mánóah, hogy az ÚR
angyala az. 17 Mánóah azt mondta az ÚR angyalának: Mi a te neved? Mert ha
beteljesedik ígéreted, tisztelni akarunk téged. 18 Az ÚR angyala ezt felelte neki: Miért
kérdezed a nevem? Titokzatos név az! 19 Azután fogta Mánóah a kecskegidát meg az
ételáldozatot, és feláldozta a kősziklán az ÚRnak. Ő pedig csodát tett Mánóah és felesége
szeme láttára. 20 Az történt ugyanis, hogy a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az ÚR
angyala pedig felszállt az oltár lángjában. Ezt látva, Mánóah és felesége arccal a földre
borult. 21 Az ÚR angyala nem jelent meg többé Mánóahnak és feleségének. Ekkor tudta
meg Mánóah, hogy az ÚR angyala volt az. 22 Akkor Mánóah ezt mondta a feleségének:
Meg fogunk halni, mert Istent láttuk! 23 De a felesége ezt mondta neki: Ha az ÚRnak úgy
tetszett volna, hogy megöljön bennünket, nem fogadott volna el a kezünkből égőáldozatot
és ételáldozatot, nem láthattuk volna mindezt, és nem hallhattunk volna most ilyent. 24
Azután az asszony fiút szült, és elnevezte Sámsonnak. A gyermek felnövekedett, és
megáldotta őt az ÚR. 25 És az ÚR lelke nyugtalanítani kezdte őt a Dán táborában, amely
Corá és Estáól között volt.

Bír. 14.

1 Egyszer elment Sámson Timnába, és meglátott Timnában egy filiszteus nőt. 2
Visszaérkezve elmondta apjának és anyjának: Láttam Timnában egy filiszteus nőt,
vegyétek azt nekem feleségül! 3 De apja és anyja ezt felelte neki: Hát nincs feleségnek
való a rokon leányok közt, vagy egész népemben, hogy a körülmetéletlen filiszteusok
közül akarsz feleséget venni? De Sámson így felelt apjának: Őt vedd el nekem, mert csak
ő tetszik nekem! 4 Apja és anyja nem tudta, hogy az ÚRtól van ez, és csak ürügyet keres
a filiszteusok ellen. Abban az időben ugyanis a filiszteusok uralkodtak Izráelen.
5 Elment tehát Sámson apjával és anyjával együtt Timnába. Amikor a timnai szőlőkhöz
értek, egy ordító oroszlánkölyökkel találta magát szemben. 6 Akkor megszállta őt az ÚR
lelke, és kettészakította azt, mintha csak egy kecskegidát szakított volna ketté; pedig
semmi sem volt a kezében. De apjának és anyjának nem mondta el, hogy mit csinált. 7
Azután megérkezett, és beszélgetett azzal a nővel, mivel tetszett az Sámsonnak. 8
Néhány nap múlva ismét eljött, hogy elvegye. Közben letért az útról, hogy megnézze az
oroszlán tetemét. Hát az oroszlán hullájában egy méhraj volt és méz! 9 Kiszedte a
markába, és míg mendegélt, ette. Odament az apjához és anyjához, nekik is adott, és ők
is ettek. De nem mondta meg nekik, hogy az oroszlán hullájából szedte ki a mézet.
10 Azután elment az apja ahhoz a nőhöz. Sámson meg lakodalmat tartott ott, az ifjak
szokása szerint. 11 Amint meglátták, harminc vőfélyt bíztak meg, hogy legyenek mellette.
12 Sámson ezt mondta nekik: Feladok nektek egy találós kérdést. Ha meg tudjátok fejteni
a lakodalom hét napja alatt, és kitaláljátok, adok nektek harminc inget és harminc öltözet
ruhát. 13 De ha nem tudjátok megfejteni, akkor ti adtok nekem harminc inget és harminc
öltözet ruhát. Ők azt mondták neki: Add elő találós kérdésedet, hadd halljuk! 14 Sámson
ezt mondta nekik: Étel jött az evőből, édes jött az erősből. De nem tudták megfejteni a
találós kérdést három napon át. 15 A hetedik napon ezt mondták Sámson feleségének:
Vedd rá a férjedet, hogy mondja meg a találós kérdés megfejtését, különben megégetünk
téged és apád háza népét! Talán azért hívtatok ide, hogy kifosszatok bennünket? 16
Ekkor Sámson felesége elkezdett sírdogálni, és ezt mondta: Mégiscsak gyűlölsz és nem
szeretsz engem! Találós kérdést adtál fel népem fiainak, és nekem se mondod meg a
megfejtését. De ő azt felelte neki: Hiszen még apámnak és anyámnak se mondtam meg,
hát neked mondjam meg? 17 Így sirdogált előtte hét napig, amíg a lakodalmuk tartott.
Végre a hetedik napon megmondta neki a megfejtést, annyira zaklatta őt. Az asszony
pedig elmondta a találós kérdés megfejtését népe fiainak. 18 A város férfiai ezt mondták
neki a hetedik napon, naplemente előtt: Mi a méznél édesebb, s oroszlánnál erősebb? De
ő így válaszolt nekik: Ha nem az én üszőmön szántotok, találós kérdésem ki nem
találjátok. 19 Ekkor megszállta az ÚR lelke, lement Askelónba, és megölt ott harminc
férfit; lehúzta a ruhájukat, és odaadta a ruhákat azoknak, akik a találós kérdést
megfejtették. És haragra gyúlva elment apja házához. 20 Sámson felesége pedig
hozzáment ahhoz a vőfélyhez, aki Sámson barátja volt.

Bír. 15.

1 Történt egy idő múlva, búzaaratás idején, hogy meglátogatta Sámson a feleségét, egy
kecskegidát hozva magával. Ezt mondta: Be akarok menni a feleségemhez, a szobájába.
De az asszony apja nem engedte bemenni. 2 Ezt mondta az apja: Én már azt gondoltam,
hogy végképp meggyűlölted őt, ezért hozzáadtam a vőfélyedhez. De a húga még nála is
szebb. Legyen ő a tied helyette! 3 Sámson azonban ezt mondta nekik: Ez egyszer nem én
leszek a hibás, ha rosszat teszek is a filiszteusokkal. 4 Azzal elment Sámson, fogott
háromszáz rókát; csóvákat készített, és farkaikat egymásnak fordítva csóvát tett minden
két róka farka közé. 5 Majd meggyújtotta a csóvákat, és ráhajtotta a rókákat a filiszteusok
lábon álló gabonájára. Így gyújtotta fel a kévéket és a lábon álló gabonát, sőt a szőlőket
és az olajfás kerteket is. 6 Ekkor azt kérdezték a filiszteusok: Ki tette ezt? És mondták:
Sámson, a timnai ember veje, mivel elvette tőle a feleségét, és a vőfélyhez adta.
Felvonultak azért a filiszteusok, és megégették az asszonyt és az apját. 7 De Sámson azt
mondta nekik: Ha ti így tettetek, én meg bosszút állok rajtatok, és csak azután nyugszom
meg! 8 És hatalmas csapásokkal agyba-főbe verte őket. Azután elment, és az étámi
sziklahasadékban lakott.
9 A filiszteusok felvonultak, tábort ütöttek Júdában, és ellepték Lehit. 10 A júdabeliek
megkérdezték: Miért vonultatok föl ellenünk? Azok így feleltek: Azért vonultunk föl, hogy
megkötözzük Sámsont, és úgy bánjunk vele, ahogyan ő bánt mivelünk. 11 Ekkor odament
háromezer júdabeli ember az étámi sziklahasadékhoz, és ezt mondták Sámsonnak: Nem
tudod, hogy a filiszteusok uralkodnak rajtunk? Miért tetted ezt velünk? De ő így felelt
nekik: Ahogyan ők bántak velem, én is úgy bántam velük. 12 Majd azt mondták neki:
Azért jöttünk ide, hogy megkötözzünk, és a filiszteusok kezébe adjunk. Sámson ezt
mondta nekik: Esküdjetek meg, hogy nem vertek agyon! 13 Azok így feleltek neki: Nem!
Csak jól megkötözünk, és a kezükbe adunk, de semmi esetre sem ölünk meg. Azzal
megkötözték két új kötéllel, és elvitték a szikláról. 14 Amikor Lehibe ért, a filiszteusok
ujjongva mentek eléje. De megszállta az ÚR lelke, és olyanná lettek karján a kötelek, mint
a tűz égette lenfonál, úgyhogy a béklyók lemállottak a kezéről. 15 Talált egy még ki sem
száradt szamár-állcsontot, utánanyúlt, felkapta és agyonvert vele ezer embert. 16 Ezt
mondta Sámson: Szamár állcsontjával rakásra vertem őket, szamár állcsontjával agyon
vertem ezret! 17 Amikor ezt elmondta, eldobta kezéből az állcsontot, és elnevezte azt a
helyet Állcsont-magaslatnak. 18 De nagyon megszomjazott, és így kiáltott az ÚRhoz: Te
ilyen nagy szabadítást vittél végbe szolgád által, mégis most szomjan kell meghalnom,
vagy a körülmetéletlenek kezébe kell esnem! 19 Akkor Isten kettéhasította azt a
mélyedést, amely Lehiben van, és víz fakadt belőle. Ő pedig ivott, életereje visszatért, és
feléledt. Ezért nevezik azt Kiáltó-forrásnak. Ott van Lehiben még ma is. 20 Sámson húsz
esztendeig volt Izráel bírája a filiszteusok idejében.

Bír. 16.

1 Egyszer Sámson elment Gázába, meglátott ott egy parázna nőt, és bement hozzá. 2 A gázaiaknak megmondták: Idejött Sámson! Körülvették, és lestek rá egész éjjel a város kapujában, de csendben maradtak egész éjjel, mert azt gondolták: Majd ha megvirrad reggel, meggyilkoljuk őt. 3 Sámson éjfélig feküdt. Éjfélkor aztán fölkelt, megragadta a városkapu ajtaját a két ajtófélfával együtt, és kiszakította zárastul, majd a vállára vette, és fölvitte a hegytetőre, Hebrónnal szemben.
4 Történt ezután, hogy megszeretett egy asszonyt a Szórék völgyében, akinek Delila volt a neve. 5 A filiszteusok városfejedelmei elmentek az asszonyhoz, és azt mondták neki: Szedd rá, és derítsd ki, hogy mitől olyan nagy az ereje, és hogyan tudnánk megkötözni és elbánni vele? Akkor mi egyenként ezeregyszáz ezüstöt adunk neked! 6 Delila ezt mondta Sámsonnak: Mondd meg nekem, mitől olyan nagy az erőd, mivel lehet megkötözni téged, és hogyan lehet elbánni veled? 7 Sámson azt felelte neki: Ha megkötöznek hét nyers ínnal, amelyek még nem szárazak, akkor elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember. 8 Ekkor a filiszteusok városfejedelmei hoztak az asszonynak hét nyers inat, amelyek még nem voltak szárazak, és az megkötözte őt azokkal. 9 Eközben egyesek lesben álltak a belső szobában. Akkor ezt mondta neki az asszony: Jönnek a filiszteusok, Sámson! De ő úgy elszakította az inakat, ahogyan a kócmadzag elszakad, ha tűz éri. Így nem tudódott ki, miben van az ereje. 10 Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Becsaptál, és hazudtál nekem. De most igazán mondd meg nekem, mivel lehet megkötözni téged?
11 Sámson így felelt neki: Ha jól megkötöznek új kötelekkel, amelyeket még semmire sem használtak, elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember. 12 Delila tehát új köteleket szerzett, és azokkal kötözte meg őt. Azután ezt mondta neki: Jönnek a filiszteusok, Sámson! Eközben egyesek lesben álltak a belső szobában. De ő letépte azokat a karjáról, mint a cérnaszálat. 13 Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Eddig becsaptál, és hazudtál nekem. Mondd meg már nekem, mivel lehet megkötözni téged? Sámson azt felelte neki: Ha összeszövöd fejem hét hajfonatát a szövőszék fonalával. 14 Az asszony még egy cövekkel is rögzítette, azután ezt mondta neki: Jönnek a filiszteusok, Sámson! De ő fölébredt álmából, és kitépte a cöveket, a vetélőt és a szövedék fonalát. 15 Delila ezt mondta neki: Hogyan mondhatod, hogy szeretsz, ha nem enyém a szíved? Már háromszor csaptál be, mert nem mondtad meg nekem, mitől olyan nagy az erőd. 16 Amikor mindennap zaklatta és gyötörte szavaival, halálosan megunta a dolgot. 17 Feltárta előtte egészen a szívét, és ezt mondta neki: Borotva nem érte soha a fejemet, mert Istennek vagyok szentelve születésemtől fogva. Ha megnyírnak, odalesz az erőm, elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember. 18 Amikor Delila látta, hogy egészen feltárta előtte a szívét, elküldött, és hívatta a filiszteusok városfejedelmeit, és ezt üzente: Most jöjjetek, mert egészen feltárta előttem a szívét! A filiszteusok városfejedelmei elmentek hozzá, és a pénzt is vitték magukkal. 19 Ekkor elaltatta Sámsont a térdén, hívott egy embert, és levágott hét hajfürtöt a fejéről. Azután elkezdte szólongatni, de azt már elhagyta az ereje. 20 Ezt mondta Delila: Jönnek a filiszteusok, Sámson! Ő felébredt álmából, de azt gondolta: Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam! - mert még nem tudta, hogy elhagyta őt az ÚR. 21 De a filiszteusok megragadták, kiszúrták a szemét, és elvitték Gázába. Bilincsbe verték, és malmot kellett hajtania a foglyok házában.
22 De Sámson fején nőni kezdett a haj azután, hogy levágták. 23 Egyszer a filiszteusok városfejedelmei összegyűltek, hogy nagy áldozatot mutassanak be istenüknek, Dágónnak, és hogy örvendezzenek. Ezt mondták: Kezünkbe adta istenünk Sámsont, aki ellenségünk! 24 Amikor meglátta őt a nép, dicsőítették istenüket, és ezt mondták: Kezünkbe adta istenünk azt, aki az ellenségünk, aki pusztította földünk, s oly sokat megölt közülünk! 25 Azután olyan jókedvük támadt, hogy ezt mondták: Hívjátok ide Sámsont,

hadd szórakoztasson bennünket! Oda is hívták Sámsont a foglyok házából, hogy szórakoztassa őket, és odaállították az oszlopok közé. 26 Sámson ezt mondta annak a fiúnak, aki a kezét fogta: Eressz el, hadd tapogassam meg az oszlopokat, amelyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk! 27 A ház tele volt férfiakkal és asszonyokkal, ott voltak a filiszteusok városfejedelmei, a tetőn pedig mintegy háromezer férfi és nő, akik Sámson játékán szórakoztak. 28 Ekkor Sámson az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, URam! Emlékezz meg rólam, és erősíts meg engem még most az egyszer, én Istenem, hogy bosszút állhassak a filiszteusokon a két szememért! 29 Azzal átfogta Sámson a két középső oszlopot, amelyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és nekik feszült. 30 Majd ezt mondta Sámson: Hadd haljak meg én is a filiszteusokkal együtt! Azzal megfeszítette erejét, úgyhogy a ház rádőlt a városfejedelmekre és az egész népre, amely benn volt. Így többet ölt meg halálával, mint ahányat megölt életében. 31 Ezután elmentek a testvérei és apjának egész háza népe, fölvették és hazavitték. Corá és Estáól között temették el apjának, Mánóahnak a sírjába. Húsz évig volt Izráel bírája.

Bír. 17.

1 Volt Efraim hegyvidékén egy Míká nevű ember. 2 Ez azt mondta egyszer az anyjának:
Az az ezeregyszáz ezüst, amit elvettek tőled, és ami miatt átkot mondtál a fülem hallatára
is, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: Áldjon meg az ÚR, fiam! 3
Amikor visszaadta anyjának az ezeregyszáz ezüstöt, ezt mondta az anyja: Ezt az ezüstöt
én arra szántam, hogy az ÚRnak szentelem a fiamért: készítsenek belőle faragott és
öntött bálványszobrot. Most azért visszaadom neked. 4 De a fiú újból visszaadta az
ezüstöt anyjának. Ekkor az anyja fogott kétszáz ezüstöt, odaadta az ötvösnek, az pedig
faragott és öntött bálványszobrot készített belőle. Ez Míká házába került. 5 Ennek a
Míkának volt egy házi szentélye. Készíttetett éfódot és házibálványt, egyik fiát pedig
felavatta, és az lett a papja. 6 Abban az időben nem volt király Izráelben, mindenki azt
csinálta, ami neki tetszett. 7 Volt egy ifjú lévita Júda nemzetségéből, a júdai Betlehemből,
de jövevény volt ott. 8 Elindult azért ez a férfi a júdai Betlehem városából, hogy ott
tartózkodjék, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott el vándorlása közben Efraim
hegyvidékére, a Míká házához. 9 Míká megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt
neki: Lévita vagyok, a júdai Betlehemből; megyek, míg alkalmas helyet találok, hogy ott
tartózkodjam. 10 Ekkor Míká azt mondta neki: Maradj nálam, légy atyám és papom! Én
pedig adok neked évenként tíz ezüstöt, egy rend ruhát és élelmet. A lévita belement. 11
Úgy döntött a lévita, hogy ott marad annál az embernél. Az pedig olyannak tekintette az
ifjút, mint a saját fiát. 12 Míká tisztébe avatta a lévität, s így az ifjú a papjává lett, és Míká
házában élt. 13 Míká pedig ezt mondta: Most már tudom, hogy jót fog velem tenni az ÚR,
mert egy lévita lett a papom.

Bír. 18.

1 Abban az időben nem volt király Izráelben. - Abban az időben Dán törzse megfelelő területet keresett magának, hogy letelepedjék, mert addig nem jutott megfelelő örökséghez Izráel törzsei között. 2 A dániak elküldtek nemzetségükből öt férfit, legbátrabb embereiket Corából és Estáólból, hogy járják be és kémleljék ki az országot. Azt mondták nekik: Menjetek, kémleljétek ki az országot! Így jutottak el az Efraim hegyvidékére, a Míká házához, s ott megszálltak. 3 Mert amikor a Míká házánál jártak, felfigyeltek az ifjú lévita hangjára, betértek oda, és megkérdezték tőle: Ki hozott téged ide, mit csinálsz itt, és mi dolgod van itt? 4 Ő azt felelte nekik: Ezt meg ezt tette velem Míká, megfogadott engem, és a papja lettem. 5 Ekkor azt mondták neki: Kérdezd meg az Istent, hogy megtudjuk: sikeres lesz-e az utunk, amelyen járunk. 6 A pap azt mondta nekik: Menjetek el békességgel! Gondja van az ÚRnak az útra, amelyen jártok. 7 Azután továbbment az öt férfi, és elérkezett Lajisba. Látták, hogy a benne lakó nép biztonságban él, szidóni módra, nyugodtan és biztonságban, és nincs senki az országban, aki bántaná őket, vagy uralkodnék fölöttük. Messze esnek a szidóniaktól is, nincs senkivel semmiféle kapcsolatuk. 8 Mikor hazaérkeztek atyjukfiaihoz Corába és Estáólba, megkérdezték tőlük atyjukfiai: Mi hírt hoztok? 9 Ők így feleltek: Induljatok, vonuljunk föl ellenük, mert olyan földet láttunk, amely nagyon jó! Mit késlekedtek? Ne halogassátok az indulást, menjetek és vegyétek birtokba azt a földet! 10 Ha odaértek, egy olyan néphez értek, amely biztonságban él, és tágas az a föld mindenfelé. Bizony a kezetekbe adta azt Isten! Olyan hely az, ahol nem hiányzik a világon semmi.
11 Fölkerekedett tehát Dán nemzetségéből, Corából és Estáólból hatszáz fölfegyverzett ember. 12 Fölvonultak, és tábort ütöttek Kirjat-Jeárimnál Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának még ma is; ott van ez Kirjat-Jeárim mögött. 13 Majd tovább vonultak Efraim hegyvidékére, és eljutottak Míká házához. 14 Ekkor megszólalt az az öt ember, aki elment bejárni Lajis földjét, és ezt mondták atyjukfiainak: Tudjátok-e, hogy ezekben a házakban van éfód és házibálvány, faragott és öntött bálványszobor? Ugye tudjátok, mit kell tennetek? 15 Ekkor betértek oda, bementek az ifjú lévita lakásába, a Míká házánál, és békességgel köszöntötték. 16 A dániak hatszáz fölfegyverzett embere pedig elállta a kapu bejáratát. 17 Az az öt ember, aki elment bejárni azt a földet, fölment, és behatolt oda, és magához vette a faragott szobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálványt. A pap pedig ott állt a kapu bejáratánál, a hatszáz fölfegyverzett ember mellett. 18 Amikor tehát ezek bementek Míká házába, és magukhoz vették a faragott szobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálványt, megkérdezte tőlük a pap: Mit csináltok? 19 Azok ezt felelték neki: Hallgass, fogd be a szád! Gyere velünk, légy a mi atyánk és papunk! Mi jobb neked: ha egy ember házának vagy a papja, vagy ha Izráelben egy egész törzsnek vagy nemzetségnek vagy a papja? 20 A pap megnyugodott, magához vette az éfódot, a házibálványt meg a faragott szobrot, és beállt a nép közé. 21 Azután továbbmentek, de az asszonyokat és a gyermekeket, a jószágot és az értékes holmit a menet élére állították.
22 Alig távoztak el Míká házától, amikor fegyverbe szólították a Míká házában és a háza környékén lakó embereket, és ezek nyomon követték a dániakat. 23 Kiáltoztak a dániak után, azok pedig visszafordultak, és azt mondták Míkának: Mit akarsz, hogy fegyverbe szólítottad embereidet? 24 Míká azt felelte: Elvittétek isteneimet, amelyeket csináltattam, meg a papomat, és elmentetek! Mi marad nekem? És még ti mondjátok nekem, hogy mit akarsz? 25 De a dániak ezt mondták: Egy hangot se halljunk, különben rátok támadnak ezek a nekikeseredett emberek, és akkor elveszíted mind magadnak, mind házad népének az életét! 26 A dániak továbbmentek a maguk útján, Míká pedig megfordult és hazament, mert látta, hogy azok erősebbek nála.
27 Azok tehát elvitték, amit Míká csináltatott, meg a papját is, aki nála volt. Azután rátámadtak Lajisra, a nyugalomban és biztonságban élő népre, kardélre hányták őket, a

várost pedig fölperzselték. 28 Senki se menthette meg őket, mert Szidóntól messze estek, és nem volt senkivel kapcsolatuk, mert a város Bét-Rehób völgyében feküdt. Azután újra fölépítették a várost és letelepedtek benne. 29 Elnevezték a várost Dánnak, ősüknek, Dánnak a nevéről, aki Izráel szülöttje volt. Azelőtt Lajis volt a város neve. 30 Azután felállították maguknak a dániak a faragott bálványt, és Manassé fiának, Gérsómnak a fia, Jónátán, meg az ő fiai lettek Dán törzsének a papjai, egészen az ország népének a fogságba viteléig. 31 Így állították fel maguknak azt a faragott bálványt, amit Míká csináltatott, és ott volt ez mindaddig, amíg az Isten háza Silóban volt.

Bír. 19.

1 Abban az időben, amikor nem volt király Izráelben, egy lévita jövevényként élt Efraim
hegyvidékének a szélén. Ez a júdai Betlehemből vett magának egy másodfeleséget. 2
Másodfelesége azonban paráznaságot követett el, és elment tőle apja házához, a júdai
Betlehembe; ott is maradt négy hónapig. 3 De a férje útra kelt, elment érte, hogy a lelkére
beszéljen és visszavigye. Szolgája és két szamár volt vele. Az asszony bevezette apja
házába, és mikor az apja meglátta őt, örömmel ment eléje. 4 Mivel apósa, a nőnek az
apja, marasztalta őt, nála maradt három napig; ettek, ittak, és ott töltötték az éjszakát is. 5
Amikor a negyedik nap korán reggel fölkeltek, és ő indulni készült, azt mondta a nő apja a
vejének: Lakjál jól valami harapnivalóval, és csak azután menjetek el! 6 Le is ültek, és
mind a ketten ettek és ittak. Azután ezt mondta a nő apja a férfinak: Maradj itt még az
éjjel, és érezd jól magad! 7 A férfi indulni készült, de az apósa addig marasztalta, míg ott
nem maradt megint éjszakára. 8 Az ötödik napon is korán reggel fölkelt, hogy elinduljon,
de a nőnek az apja ezt mondta: Lakjál jól, és maradjatok itt napnyugtáig. Így ettek mind a
ketten. 9 Ekkor a férfi menni készült másodfeleségével és szolgájával, de az apósa, a
nőnek az apja, ezt mondta neki: Nézd, már bealkonyodott, sötét van, maradjatok itt
éjszakára! Beesteledett, maradj hát itt, és érezd jól magad! Majd holnap korán útra
kelhettek, és hazamehetsz. 10 De a férfi nem akart ott maradni éjszakára, hanem útra
kelt, és eljutott Jebúszig, azaz Jeruzsálemig. Két fölnyergelt szamár volt vele, meg a
másodfelesége.
11 Amikor Jebúsznál voltak, és már nagyon későre járt az idő, azt mondta a szolga az
urának: Gyerünk, térjünk be ide, a jebúsziak városába, és szálljunk meg benne! 12 Az ura
azonban ezt mondta neki: Ne térjünk be idegen városba, ahol nem Izráel fiai laknak;
menjünk tovább Gibeáig! 13 Majd ezt mondta a szolgájának: Igyekezzünk elérni
valamelyik helységet, és szálljunk meg Gibeában vagy Rámában! 14 Továbbmentek
tehát, és épp akkor ment le a nap, amikor a benjámini Gibea mellett voltak. 15 Akkor
befordultak, hogy bemenjenek oda, és megszálljanak Gibeában. Bementek és leültek a
város terén, de senki sem fogadta be őket a házába éjszakai szállásra. 16 Végre egy
öregember jött este a mezei munkából. Ez az ember az Efraim hegyvidékéről való
jövevény volt Gibeában. A helység lakosai benjáminiak voltak. 17 Amikor fölnézett az
öregember, és meglátta az úton levő embert a város terén, megkérdezte: Honnan jössz
és hová mész? 18 Ő azt felelte neki: Átutazóban vagyunk a júdai Betlehemből Efraim
hegyvidékének a szélére, mert odavaló vagyok. A júdai Betlehemben jártam, és most az
ÚR házához megyek, de senki sem fogad be engem a házába. 19 Pedig szalmánk és
abrakunk is van a szamaraknak, van kenyerünk és borunk is magamnak, szolgálódnak és
ennek a legénynek, aki szolgáddal van. Nincs semmire szükségünk. 20 Ekkor azt mondta
az öregember: Békesség neked! Amire csak szükséged van, az az én gondom. Csak itt
ne maradj a téren éjszakára! 21 És elvezette a házához, abrakot adott a szamaraknak,
azután megmosták a lábukat, ettek és ittak.
22 Miközben ők jól érezték magukat, a város férfiai, elvetemült emberek, körülvették a
házat, az ajtóhoz tódultak, és ezt mondták annak az öregembernek, a házigazdának:
Hozd ki azt a férfit, aki a házadba jött, hadd ismerjük őt. 23 Akkor kiment hozzájuk az az
ember, a házigazda, és ezt mondta nekik: Atyámfiai, ne tegyetek rosszat, hiszen az én
házamba jött ez a férfi, ne kövessetek el ilyen gyalázatos dolgot! 24 Itt van az én hajadon
lányom, meg a férfi másodfelesége, kihozom őket, erőszakoskodjatok azokkal, és
tegyetek velük, ami nektek tetszik, de ezzel a férfival ne kövessetek el ilyen gyalázatos
dolgot! 25 A férfiak azonban nem akartak ráhallgatni, ezért fogta az az ember a
másodfeleségét, és kivitte hozzájuk az utcára. Azok pedig egész éjjel vele háltak, és
erőszakoskodtak vele reggelig, és csak hajnalhasadtakor engedték el. 26 Reggelre kelve
megjött az asszony, de összeesett annak az embernek a háza előtt, akinél az ura volt, és

ott maradt, míg világos nem lett. 27 Reggel fölkelt az ura, kinyitotta a ház ajtaját, és kijött, hogy útra keljen. Akkor látta, hogy az asszony, a másodfelesége ott esett össze a ház bejáratánál, és keze a küszöbön van. 28 Mondotta neki: Kelj föl, és menjünk! De az nem válaszolt. A férfi föltette a szamárra, útnak indult, és hazament. 29 Hazaérve kést vett elő, fogta a másodfeleségét, a testét tizenkét darabra vágta, és szétküldte Izráel egész területére. 30 Aki csak látta, ezt mondta: Nem történt semmi ilyesmi, nem látott senki ilyet, amióta kijöttek Izráel fiai Egyiptomból, mind a mai napig. Vegyétek ezt fontolóra, tanácskozzatok és beszéljétek meg!

Bír. 20.

1 Izráel fiai valamennyien kivonultak, és összegyülekezett az ÚRhoz Micpába egy
emberként az egész népközösség, Dántól Beérsebáig, meg Gileád földjéről is. 2 Az egész
népnek, Izráel valamennyi törzsének a vezetői előálltak Isten népének a gyülekezetében,
amelyben négyszázezer kardforgató gyalogos volt. 3 Meghallották a benjáminiak is, hogy
Izráel fiai fölvonultak Micpába. Izráel fiai ekkor azt mondták: Beszéljétek el, hogyan történt
ez a gaztett! 4 Megszólalt a lévita, a megölt asszony férje, és ezt mondta: A benjámini
Gibeába érkeztem másodfeleségemmel éjjeli szállásra. 5 A gibeai polgárok rám támadtak,
körülvették miattam éjjel a házat, engem akartak meggyilkolni, aztán másodfeleségemmel
erőszakoskodtak, úgyhogy belehalt. 6 Ezért fogtam a másodfeleségemet, szétvagdaltam,
és szétküldtem Izráel örökségének egész területére, mert fajtalan és gyalázatos dolgot
követtek el Izráelben. 7 Ti mindnyájan Izráel fiai vagytok, tartsatok tehát nyomban
tanácsot ebben az ügyben! 8 Erre az egész nép egy emberként felállt, és azt mondta:
Senki se menjen sátrába, és senki se térjen haza! 9 Mert most ez a teendőnk Gibea
dolgában: sorsot vetünk ellene. 10 Megbízunk tíz embert száz közül, százat ezer közül,
ezret tízezer közül Izráel mindegyik törzséből, hogy szerezzenek útravalót a hadinépnek.
Azután megtámadjuk a benjámini Gibeát, és elbánunk vele, amiatt a gyalázatos dolog
miatt, amelyet elkövetett Izráelben. 11 Így gyülekezett össze egy emberként minden
izráeli férfi a város alá. 12 Izráel törzsei embereket küldtek Benjámin egész törzsébe ezzel
az üzenettel: Micsoda gaztett történt nálatok? 13 Adjátok ki azokat az elvetemült gibeai
embereket, hogy megöljük őket, és kitakarítsuk a gonoszt Izráelből! De a benjáminiak
nem akartak hallgatni Izráel fiainak, testvéreiknek a szavára. 14 A benjáminiak
összegyűltek városaikból Gibeába, hogy fölvegyék a harcot Izráel fiaival. 15 Azon a napon
huszonhatezer kardforgató embert soroztak be a benjáminiak a városokból, Gibea
lakosain kívül, ahonnan hétszáz válogatott embert soroztak be. 16 Ebből az egész népből
hétszáz válogatott ember balkezes volt. Ezek mindnyájan hajszálpontosan tudtak
parittyázni, sohasem hibáztak. 17 Az izráeli férfiakat is besorozták: Benjáminon kívül
négyszázezer kardforgató embert, csupa harcedzett férfit.
18 Azután elindultak Izráel fiai, elmentek Bételbe, és ezt kérdezték Istentől: Ki vonuljon föl
közülünk elsőnek, hogy megütközzék a benjáminiakkal? Az ÚR ezt felelte: Először Júda!
19 Elindultak tehát Izráel fiai reggel, és tábort ütöttek Gibeával szemben. 20 Kivonultak az
izráeli férfiak, hogy megütközzenek Benjáminnal, és csatarendbe álltak fel ellenük az
izráeli férfiak Gibeánál. 21 A benjáminiak is kivonultak Gibeából, és földre terítettek azon a
napon huszonkétezer izráeli embert. 22 Akkor a nép, az izráeli férfiak, összeszedték
erejüket, és újra csatarendbe álltak azon a helyen, ahol az első napon sorakoztak föl. 23
Fölmentek ugyanis Izráel fiai, és sírtak az ÚR színe előtt egész estig, és ezt kérdezték az
ÚRtól: Harcba szálljak-e újból a testvéremmel, Benjáminnal? Az ÚR azt felelte: Vonuljatok
föl ellene! 24 Amikor Izráel fiai a második napon a benjáminiak ellen indultak, 25 kivonult
velük szembe Benjámin Gibeából a második napon is, és földre terítettek Izráel fiai közül
újabb tizennyolcezer embert, akik a kardforgatásban mind járatosak voltak. 26 Ekkor
elvonultak Izráel fiai mindnyájan, az egész nép; elmentek Bételbe, és ott ültek sírva az ÚR
színe előtt. Böjtöltek azon a napon egész estig, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat
mutattak be az ÚR színe előtt. 27 És megkérdezték Izráel fiai az URat, mert abban az
időben ott volt az Isten szövetségének a ládája, 28 és Áron fiának, Eleázárnak a fia,
Fineás szolgált előtte abban az időben. Ezt mondták: Kivonuljak-e még egyszer harcolni a
testvérem, Benjámin ellen, vagy abbahagyjam? Az ÚR azt felelte: Vonuljatok föl, mert
holnap a kezetekbe adom!
29 Izráel ezután csapatokat állított lesbe Gibea körül. 30 Majd fölvonultak Izráel fiai a
benjáminiak ellen a harmadik napon, és felsorakoztak Gibeánál, mint azelőtt. 31 A
benjáminiak is kivonultak a néppel szemben, és elszakadtak a várostól. Megint elkezdték

vágni a népet, mint azelőtt, és halálra sebeztek mintegy harminc izráeli embert a nyílt
mezőn és az országutakon, amelyek közül az egyik Bétel felé, a másik Gibea felé vezet.
32 A benjáminiak már ezt gondolták: Megint megverjük őket, mint először! De Izráel fiai
ezt mondták: Fussunk, és szakítsuk el őket a várostól az országutakra! 33 Ekkor az izráeli
férfiak elhagyták állásaikat, és Baal-Támárnál sorakoztak fel. A lesben álló izráeliek pedig
kitörtek állásaikból Gibea közelében, 34 és egészen Gibea elé nyomultak; tízezren voltak
az egész Izráelből összeválogatva. Akkor kemény csata kezdődött, és a benjáminiak nem
tudták, hogy milyen veszedelem szakad rájuk. 35 Az ÚR ugyanis vereséget mért
Benjáminra Izráel előtt, és Izráel fiai huszonötezer-egyszáz embert pusztítottak el azon a
napon a benjáminiak közül, akik mind járatosak voltak a kardforgatásban. 36 A
benjáminiak is belátták, hogy vereséget szenvedtek, bár az izráeliek teret engedtek a
benjáminiaknak, bízva azokban, akiket lesbe állítottak Gibeánál. 37 A lesben állók sietve
betörtek Gibeába; benyomultak a lesben állók, és kardélre hányták az egész várost. 38
Abban állapodtak meg az izráeliek a lesben állókkal, hogy ezek majd füstjelet adnak a
városból. 39 Amikor tehát az izráeliek meghátráltak a csata közben, és Benjámin elkezdte
vágni őket, és halálra sebzett az izráeliek közül mintegy harminc embert, és már ezt
gondolták: Nagyon megverjük őket, mint az első ütközetben! - 40 akkor kezdett felszállni a
füstoszlop a városból. A benjáminiak hátrafordulva látták, hogy a város lángja már az eget
veri. 41 Erre az izráeliek megfordultak, a benjáminiak pedig megrettentek, mert látták,
hogy rájuk szakadt a veszedelem. 42 A pusztába vivő útra fordultak az izráeliek elől, de a
harc nyomon követte őket, és a városból jövők is pusztították a közbeszorultakat. 43
Bekerítették Benjámint, üldözték és tiporták őket pihenés nélkül, egészen messze,
Gibeától kelet felé. 44 Elesett tizennyolcezer benjámini ember, csupa vitéz férfi. 45 Ekkor
irányt változtattak, és a puszta felé menekültek, a Rimmón-kőszálhoz. De még az
országutakon is levágtak ötezer embert. Utánuk nyomultak egészen Gidómig, és megint
levágtak közülük kétezer embert. 46 Azon a napon tehát összesen huszonötezer
kardforgatásban jártas benjámini ember esett el, csupa vitéz férfi. 47 Azután hatszáz férfi
más irányba fordult, és elmenekült a pusztába, a Rimmón-kőszálhoz, és ott maradtak a
Rimmón-kőszálán négy hónapig. 48 Az izráeliek pedig újra a benjáminiak ellen fordultak,
és kardélre hányták a városban lakó embereket, állatokat és mindent, amit csak találtak.
Az ott található városokat is mind lángba borították.

Bír. 21.

1 Az izráeli férfiak azután megesküdtek Micpában, hogy senki se adja leányát
benjáminihoz feleségül. 2 De azután elment a nép Bételbe, és ott ültek estig az Isten
színe előtt fennhangon sírva, nagy sírással. 3 Mert azt mondták: Ó, URam, Izráel Istene!
Miért is történt ez Izráelben? Miért hiányzik ma egy törzs Izráelből? 4 Másnap korán fölkelt
a nép, oltárt építettek ott, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be. 5 Akkor
ezt mondták Izráel fiai: Van-e valaki, aki nem jött el Izráel törzsei közül az ÚRhoz, a
gyülekezetbe? Mert az az erős eskü hangzott el, hogy aki nem jön el az ÚRhoz Micpába,
halállal bűnhődjék. 6 Izráel fiai ugyanis megszánták testvérüket, Benjámint, és azt
mondták: Kivágatott ma egy törzs Izráelből! 7 Honnan szerezzünk feleséget a
megmaradtaknak, hiszen mi megesküdtünk az ÚRra, hogy nem adjuk hozzájuk
leányainkat feleségül. 8 Ezért mondták: Van-e valaki Izráel törzsei közül, aki nem jött el az
ÚRhoz Micpába? És kitűnt, hogy Jábés-Gileádból nem jött el senki a gyülekezet táborába.
9 Mert amikor számba vették a népet, kitűnt, hogy senki sem volt ott Jábés-Gileád lakosai
közül. 10 Akkor elküldött oda a népközösség tizenkétezer harcost, és megparancsolták
nekik: Menjetek, hányjátok kardélre Jábés-Gileád lakosait, még az asszonyokat és
gyermekeket is! 11 Ezt tegyétek: Irtsatok ki minden férfit és minden olyan nőt, aki férfival
hált! 12 Találtak azonban Jábés-Gileád lakosai között négyszáz hajadon leányt, akiknek
még nem volt férfival dolguk, nem háltak senkivel. Ezeket elvitték a silói táborba, amely
Kánaán földjén volt. 13 Akkor követeket küldött az egész népközösség, hogy beszéljenek
a benjáminiakkal, akik a Rimmón szikláján voltak, és hirdessék ki nekik a békességet. 14
Benjámin azonnal vissza is tért, és nekik adták azokat, akiket életben hagytak a jábés-
gileádi nők közül. De így sem jutott nekik elég. 15 A nép bánkódott Benjámin miatt, mivel
az ÚR ilyen rést ütött Izráel törzsein. 16 Ezért a népközösség vénei ezt mondták: Honnan
szerezzünk feleséget a megmaradtaknak? Hiszen elpusztultak a benjámini asszonyok. 17
Ezt mondták ugyanis: A birtok a megmenekült benjáminiaké, mert nem szabad eltörölni
egyetlen izráeli törzset sem. 18 De mi nem adhatjuk hozzájuk leányainkat feleségül, mert
ilyen esküt tettek Izráel fiai: Átkozott az, aki feleséget ad Benjáminnak! 19 Akkor ezt
mondták: Évenként ünnepet tartanak az ÚRnak Silóban, amely Bételtől északra fekszik;
attól az országúttól keletre, amely Bételből vezet Sikembe, Lebónától pedig délre van. 20
Ezt parancsolták tehát a benjáminiaknak: Menjetek el, és álljatok lesbe a szőlőkben. 21
És ha látjátok, hogy jönnek a silói leányok, körtáncot járva, akkor jöjjetek elő a szőlőkből,
és ragadjon el mindenki magának egyet a silói leányok közül, azután menjetek el
Benjámin földjére! 22 Ha pedig eljönnek az apák vagy a testvérek, hogy pereljenek
velünk, akkor ezt mondjuk majd nekik: Könyörüljetek rajtuk, hiszen nem tudtunk
mindenkinek háborúban feleséget szerezni, ti pedig nem úgy adtátok nekik őket, ezért
nem terhel vétek benneteket. 23 Így cselekedtek tehát a benjáminiak, és ahányan csak
voltak, feleséget vittek maguknak a táncolók közül, elrabolván őket. Azután elmentek és
hazatértek örökségükbe, felépítették városaikat, és letelepedtek azokban. 24 Izráel fiai
pedig ezek után szétoszlottak, mindenki a maga törzséhez és nemzetségéhez. Elment
tehát onnan mindenki a maga örökségébe. 25 Abban az időben nem volt király Izráelben.
Mindenki azt csinálta, amit jónak látott.

Ruth könyve

Ruth. 1.

1 Abban az időben történt, amikor a bírák bíráskodtak, hogy éhínség támadt az
országban. Ezért elment a júdai Betlehemből egy férfi, hogy jövevényként lakjék Móáb
mezején. Vele volt a felesége és két fia. 2 A férfi neve Elimelek volt, a feleségének Naomi,
két fiának pedig Mahlón és Kiljón volt a neve. Efrátaiak voltak, a júdai Betlehemből. El is
jutottak Móáb mezejére, és ott éltek. 3 De meghalt Elimelek, Naomi férje, és ott maradt az
asszony a két fiával. 4 Ezek móábi leányokat vettek feleségül. Az egyiknek Orpá volt a
neve, a másiknak Ruth. Ott laktak mintegy tíz esztendeig. 5 De meghaltak ők is mind a
ketten, Mahlón és Kiljón is, úgyhogy az asszony ott maradt két fia és férje nélkül.
6 Ekkor útrakelt a menyeivel, hogy hazatérjen Móáb mezejéről, mert meghallotta Móáb
mezején, hogy az ÚR rátekintett népére, és kenyeret adott neki. 7 Elment tehát arról a
helyről, ahol élt, és vele a két menye. Így mentek az úton visszatérőben Júda földjére. 8
De ezt mondta Naomi a két menyének: Menjetek, forduljatok vissza, mindegyik az anyja
házába! Bánjék veletek az ÚR olyan szeretettel, amilyennel ti bántatok a meghaltakkal és
velem! 9 Adja meg nektek az ÚR, hogy mindegyitek nyugalmat találjon majd a férje
házában. Azután megcsókolta őket, és hangosan sírtak. 10 És azt mondták neki: Bizony,
veled térünk haza a népedhez. 11 De Naomi ezt felelte: Forduljatok vissza leányaim! Miért
jönnétek velem? Lehetnek-e még fiak a méhemben, akik férjeitek lennének? 12
Forduljatok vissza, leányaim, menjetek, mert én már öreg vagyok ahhoz, hogy férjhez
menjek. De ha azt mondanám is, hogy van még reménységem, és ha ma éjjel férjhez
mennék is, és fiakat szülnék, 13 várhattok-e rájuk, amíg felnőnek? Szabad-e benneteket
visszatartani attól, hogy férjhez menjetek? Nem, leányaim! Nagyobb az én keserűségem,
mint a tiétek, mert elért engem az ÚR keze. 14 Tovább sírtak hangosan, majd Orpá
megcsókolta az anyósát, Ruth azonban ragaszkodott hozzá. 15 Naomi azt mondta: Látod,
a sógornőd visszatért népéhez és isteneihez. Térj vissza te is a sógornőddel együtt! 16
De Ruth azt felelte: Ne unszolj engem, hogy elhagyjalak és visszatérjek tőled. Mert ahová
te mégy, odamegyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg. Néped az én népem, és
Istened az én Istenem. 17 Ahol te meghalsz, ott akarok meghalni én is, ott temessenek el
engem! Úgy bánjék velem az ÚR most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem
tőled! 18 Amikor látta, hogy minden áron vele akar menni, nem erőltette tovább. 19 Így
mentek együtt ketten, amíg Betlehembe nem értek. Amikor Betlehembe értek, az egész
város megmozdult miattuk, és azt kérdezték: Nem Naomi ez? 20 Ő azt mondta nekik: Ne
hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserített engem a
Mindenható. 21 Egész családommal mentem el, és kifosztottan hozott vissza az ÚR. Miért
hívnátok engem Naominak, hiszen megalázott engem az ÚR, és bajba döntött a
Mindenható. 22 Így tért vissza Naomi, és vele együtt jött menye, a móábi Ruth is Móáb
mezejéről. Éppen az árpaaratás kezdetén érkeztek meg Betlehembe.

Ruth. 2.

1 Volt Naominak a férje után egy rokona, név szerint Boáz, egy jómódú ember az
Elimelek nemzetségéből. 2 Azt mondta egyszer a móábi Ruth Naominak: Hadd menjek ki
a mezőre kalászt szedni valaki után, akinek megnyerem a jóindulatát! Naomi azt felelte
neki: Eredj, leányom! 3 El is ment, és kiérve a mezőre, szedegetett az aratók után.
Történetesen az Elimelek nemzetségéből származó Boáz szántóföldje volt az.
4 Éppen akkor ment ki Boáz is Betlehemből, és azt mondta az aratóknak: Az ÚR legyen
veletek! Azok így feleltek neki: Áldjon meg az ÚR! 5 Majd ezt mondta Boáz annak a
legénynek, aki az aratók felügyelője volt: Ki ez a fiatalasszony? 6 A legény, az aratók
felügyelője ezt felelte: Az a móábi fiatalasszony ő, aki Naomival jött meg Móáb mezejéről.
7 Azt kérte, hogy hadd szedegessen és gyűjtögessen a kévék között az aratók után. Így
jött ide, és talpon van reggeltől mostanáig; alig pihent egy keveset. 8 Ekkor azt mondta
Boáz Ruthnak: Hallgass ide, leányom! Ne menj te más mezőre szedegetni, ne is menj
innen máshová, hanem maradj csak a szolgáim nyomában! 9 Legyen szemed a mezőn,
ahol aratnak, és menj utánuk! Megparancsoltam a szolgáknak, hogy ne nyúljanak hozzád,
és ha megszomjazol, menj az edényekhez, és igyál abból, amiből a szolgák merítenek. 10
Ruth arcra borult, a földig hajolt, és ezt mondta Boáznak: Hogyan nyerhettem el
jóindulatodat, hogy pártfogásodba vettél, holott én idegen vagyok? 11 Boáz így válaszolt
neki: Apróra elbeszélték nekem mindazt, amit anyósoddal tettél férjed halála után: hogyan
hagytad el apádat, anyádat, szülőföldedet, és hogyan jöttél el egy olyan nép közé,
amelyet azelőtt nem is ismertél. 12 Fizessen meg tetteidért az ÚR, legyen bőséges
jutalmad az ÚRtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni. 13 Az
asszony pedig ezt mondta: Milyen jóindulatú vagy hozzám, uram, hiszen megvigasztaltál
engem, és szívesen beszéltél szolgálóddal, pedig én még a szolgálód sem vagyok. 14 Az
evés idején azt mondta neki Boáz: Jöjj közelebb, egyél kenyeret, és mártsd falatodat az
ecetes lébe. Ő tehát leült az aratók mellé. Boáz pörkölt gabonával kínálta, az asszony
pedig evett, jóllakott, sőt még hagyott is. 15 Azután fölkelt tovább szedegetni. Boáz pedig
megparancsolta szolgáinak: Hadd szedegessen a kévék között is, és ne pirongassátok!
16 Sőt szándékosan is húzogassatok ki neki a kévékből, és hagyjátok ott, hadd szedje föl,
és meg ne szidjátok! 17 Így szedegetett a mezőn egész estig. Amikor kicsépelte, amit
szedegetett, majdnem egy vékára való árpa lett. 18 Fölvette, és hazament a városba.
Megmutatta az anyósának, amit szedegetett. Azután elővette, és odaadta neki azt is, amit
meghagyott, amikor jóllakott. 19 Akkor ezt kérdezte tőle az anyósa: Hol szedegettél, és
hol dolgoztál ma? Áldott legyen, aki a pártfogásába vett! Ő megmondta az anyósának,
hogy kinél dolgozott, és ezt mondta: Boáz a neve annak a férfinak, akinél ma dolgoztam.
20 Ekkor azt mondta Naomi a menyének: Áldja meg őt az ÚR, aki nem vonta meg
szeretetét az élőktől és a holtaktól! Azután azt mondta neki Naomi: Hozzánk tartozó ez az
ember, közeli rokonaink közül való. 21 A móábi Ruth ezt mondta: Még azt is mondta
nekem, hogy járjak a szolgái nyomában, míg csak be nem fejezik az aratást. 22 Naomi ezt
mondta menyének, Ruthnak: Jól teszed, leányom, ha az ő szolgálóival jársz, akkor nem
bántanak más mezőn. 23 Ruth tehát Boáz szolgálóinak a nyomában járva szedegetett,
amíg be nem fejeződött az árpa és búza aratása. De az anyósánál lakott.

Ruth. 3.

1 Egyszer azt mondta neki az anyósa, Naomi: Leányom, keresek én neked otthont, ahol
jó dolgod lesz. 2 Nézd csak, a mi rokonunk Boáz, akinek a szolgálóival voltál, ma éjjel
árpát szór a szérűn. 3 Mosakodj meg, kend meg magad, vedd föl a ruhádat, és menj le a
szérűre. Ne mutatkozz az előtt a férfi előtt, amíg be nem fejezte az evést és az ivást. 4
Amikor lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol lefekszik, azután menj oda, hajtsd fel a
takarót a lábánál, és feküdj oda. Ő majd megmondja neked, hogy mit csinálj. 5 Ruth azt
mondta neki: Megteszem mindazt, amit mondasz. 6 Le is ment a szérűre, és mindent úgy
csinált, ahogyan az anyósa parancsolta. 7 Boáz evett, ivott, és jól érezte magát; azután
elment, lefeküdt a garmada szélén. Ekkor odalopódzott az asszony, felhajtotta lábánál a
takarót, és odafeküdt.
8 Éjféltájban a férfi fölriadt és megfordult. Akkor látta meg, hogy egy asszony fekszik a
lábánál. 9 Megkérdezte: Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a szolgálód. Terítsd rá
ruhád szárnyát szolgálódra, mert közeli rokon vagy te. 10 Ekkor azt mondta Boáz: Áldjon
meg az ÚR, leányom! Hűségedet most még jobban megmutattad, mint előbb, mivel nem
jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. 11 Ne félj hát, leányom, mindent
megteszek érted, amit csak mondasz, hiszen mindenki tudja népem kapujában, hogy
derék asszony vagy. 12 Igaz ugyan, hogy közeli rokon vagyok, de van nálam közelebbi
rokonod is. 13 Maradj itt ezen az éjszakán, és ha holnap az vállalja a rokoni
kötelezettségét, jó, vállalja! De ha nem akarja vállalni a rokoni kötelezettséget, akkor majd
én vállalom. Az élő ÚRra mondom! Feküdj hát itt reggelig! 14 Ott is feküdt a lábánál
reggelig. De fölkelt, mielőtt az emberek fölismerhették volna egymást. Boáz ugyanis ezt
mondta: Ki ne tudódjék, hogy ez az asszony a szérűre jött! 15 Majd ezt mondta: Add csak
a rajtad levő nagykendőt, és tartsd ide! Ő odatartotta, Boáz pedig kimért hat mérték árpát,
és feladta a vállára; ő maga pedig bement a városba. 16 Amikor Ruth hazaérkezett az
anyósához, az megkérdezte: Mi történt, leányom? Az pedig elbeszélte neki mindazt, amit
a férfi vele tett. 17 És ezt mondta: Ezt a hat mérték árpát adta nekem ezekkel a szavakkal:
Ne menj üres kézzel az anyósodhoz! 18 Naomi azt mondta: Maradj nyugton, lányom,
amíg meg nem tudod, hogyan dől el ez a dolog. Mert nem nyugszik az a férfi, amíg be
nem fejezi ezt a dolgot még ma.

Ruth. 4.

1 Boáz odament a városkapuhoz, és leült. És amikor arra ment az a közeli rokon, akiről
Boáz beszélt, ezt mondta: Kerülj erre, ülj ide, atyámfia! Az odament, és leült. 2 Azután
maga mellé vett Boáz tíz embert a város vénei közül, és ezt mondta: Üljetek ide! És azok
leültek. 3 Ekkor azt mondta Boáz a legközelebbi rokonnak: A Móáb mezejéről visszatért
Naomi el akarja adni azt a darab szántóföldet, amely rokonunké, Elimeleké volt. 4 Azt
gondoltam, hogy tudomásodra hozom, és megmondom: vedd meg az itt ülők előtt, népem
vénei előtt! Ha vállalod a rokoni kötelezettséget, vállald; de ha nem vállalod, mondd meg
nekem, hadd tudjam! Mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én
következem. Ő így szólt: Vállalom. 5 De Boáz ezt mondta: Amikor a szántóföldet
megveszed Naomitól, a móábi Ruthot, a meghaltnak a feleségét is el kell venned, hogy
fenntartsd a meghaltnak a nevét örökségében. 6 Erre azt felelte a közeli rokon: Azt nem
tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre. Vállald magadra
az én rokoni kötelezettségemet, mert én nem tudom vállalni! 7 Régente Izráelben úgy
erősítettek meg minden rokoni kötelezettséggel vagy cserével kapcsolatos ügyet, hogy az
egyik fél lehúzta a saruját, és odaadta a másiknak. Ez volt a hitelesítés módja Izráelben. 8
Amikor tehát a közeli rokon azt mondta Boáznak, hogy szerezd meg te magadnak, akkor
lehúzta a saruját. 9 Ekkor azt mondta Boáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok a
tanúim, hogy én ma átvettem Naomitól mindazt, ami Elimeleké volt, és mindazt, ami
Kiljóné és Mahlóné volt. 10 Sőt a móábi Ruthot, Mahlón feleségét is feleségül veszem,
hogy fenntartsam a meghaltnak a nevét örökségében, hogy ki ne vesszen a meghaltnak a
neve atyjafiai közül lakóhelyének a kapujából. Ti vagytok most ennek a tanúi. 11 A
kapuban levő egész nép ezt mondta a vénekkel együtt: Tanúk vagyunk! Adja az ÚR, hogy
ez az asszony, aki a házadba megy, olyan legyen, mint Ráhel és Lea, akik ketten
építették föl Izráel házát. Gyarapodjál Efrátában, legyen híres a neved Betlehembe 12
Legyen olyan a házad, mint Pérec háza, akit Támár szült Júdának, annak az utódnak a
révén, akit majd az ÚR ad neked ettől a fiatalasszonytól!
13 Elvette tehát Boáz Ruthot, és az a felesége lett. Bement az asszonyhoz, és az ÚR
megadta neki, hogy teherbe essen; és fiút szült. 14 Akkor ezt mondták az asszonyok
Naominak: Áldott az ÚR, aki nem hagyott most téged rokoni támasz nélkül! Legyen híres
a neve Izráelben! 15 Legyen ő életed megújítója, és gondviselőd öreg korodban! Hiszen
menyed szülte őt, aki szeret téged, és többet ér neked hét fiúnál. 16 Naomi pedig fogta a
gyermeket, ölébe vette, és dajkálgatta. 17 A szomszédasszonyok nevet adtak neki, és azt
mondták: Fia született Naominak! És elnevezték őt Óbédnak. Ez volt Dávid apjának,
Isainak az apja.
18 Ezek Pérec utódai: Pérec nemzette Hecrónt. 19 Hecrón nemzette Rámot, Rám
nemzette Amminádábot, 20 Amminádáb nemzette Nahsónt, Nahsón nemzette Szalmónt,
21 Szalmón nemzette Boázt, Boáz nemzette Óbédot, 22 Óbéd nemzette Isait, Isai pedig
nemzette Dávidot.

Sámuel első könyve

1Sám. 1.

1 Volt egy Rámátaim-Cófimból, az Efraim hegyvidékéről való ember, akinek Elkána volt a
neve; efrátai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elihú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. 2 Két
felesége volt; egyiknek a neve Anna, másiknak a neve Peninná volt. Peninnának voltak
gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. 3 Ez az ember évenként fölment
városából Silóba, hogy imádkozzék és áldozzék a Seregek URának. Ott pedig Éli két fia,
Hofni és Fineás volt az ÚR papja. 4 Amikor eljött az a nap, amelyen Elkána áldozni
szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának, meg mindegyik fiának és lányának.
5 Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az ÚR bezárta a
méhét. 6 Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az ÚR bezárta a
méhét. 7 Így történt ez évről évre, valahányszor fölment az ÚR házába, így bosszantotta
őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. 8 Akkor ezt mondta neki a férje, Elkána: Anna,
miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked
tíz fiúnál? 9 Egyszer Anna fölkelt, miután ettek és ittak Silóban. Éli pap meg ott ült egy
széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál. 10 Az asszony lelke mélyéig elkeseredve
könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt. 11 Azután erős fogadalmat tett, és ezt mondta:
Seregek URa! Ha részvéttel tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám,
és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak,
akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét! 12 Mivel hosszasan
imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. 13 Anna magában beszélt,
csak ajka mozgott, de hangja nem hallatszott. Ezért Éli azt gondolta, hogy részeg, 14 és
ezt mondta neki: Meddig tart még a részegséged? Józanodj ki mámorodból! 15 Anna
azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy
szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. 16 Ne tartsd szolgálólányodat
elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen
sokáig. 17 Éli így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit
kértél tőle! 18 Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálólányodra! Azután elment az
asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca. 19 Másnap reggel
fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán
Elkána a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. 20 Egy idő múlva Anna
teherbe esett, fiút szült, és elnevezte Sámuelnek, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt. 21
És mikor fölment az az ember, Elkána, egész háza népével, hogy bemutassa az ÚRnak
az évenkénti áldozatot, és teljesítse fogadalmát, 22 Anna nem ment el, hanem ezt mondta
férjének: Majd az elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az ÚR előtt,
és végleg ott maradjon. 23 A férje, Elkána ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod.
Maradj itthon, amíg elválasztod. Csak az ÚR tartsa meg ígéretét! Otthon maradt tehát az
asszony, és szoptatta a fiát, míg el nem választotta. 24 Miután elválasztotta, elvitte
magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet, meg egy tömlő bort, és
bevitte az ÚR házába, Silóba. A gyermek még kicsiny volt. 25 Akkor levágták a bikát, a
gyermeket pedig bevitték Élihez. 26 Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! A te életedre
esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted és imádkozott az
ÚRhoz. 27 Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amit kértem
tőle. 28 Én viszont felajánlom az ÚRnak. Legyen egész életére felajánlva az ÚRnak! És
ott imádták az URat.

1Sám. 2.

1 Akkor így imádkozott Anna:
Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen,
mert örülhetek szabadításodnak. 2 Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki
sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. 3 Ne beszéljetek oly sokat, büszkén,
gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a
tetteket Ő méri le. 4 A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel. 5 A
jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki
meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. 6 Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és
felhoz onnét. 7 Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. 8 Fölemeli
a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, leülteti az előkelőkkel együtt,
és főhelyet juttat neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. 9
Híveinek lábát megőrzi, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a
maga ereje. 10 Összetörnek, akik az ÚRral szállnak perbe, mennydörög ellenük az
égben. Megítéli az ÚR az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.
11 Ezután Elkána hazament Rámába. A gyermek pedig az ÚR szolgája lett Éli főpap
felügyelete alatt. 12 Éli fiai azonban elvetemült emberek voltak, nem törődtek az ÚRral. 13
A papok szokása a néppel szemben az volt, hogy ha valaki áldozatot mutatott be,
odament a pap szolgája, amikor a húst főzték, kezében a háromágú villával, 14 és
beleütötte az üstbe vagy fazékba, bográcsba vagy lábosba, és elvette a pap mindazt, ami
a villára akadt. Így bántak egész Izráellel, amikor odajártak Silóba. 15 Sőt mielőtt
elfüstölögtették a kövérjét, odament a pap szolgája, és ezt mondta az áldozó embernek:
Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, csak nyerset! 16 És ha azt
felelte neki az az ember, hogy előbb el kell füstölögtetni a kövérjét, és csak azután veheti
el, amit megkíván, akkor ezt mondta neki: Most add ide, mert ha nem, erőszakkal is
elveszem! 17 Igen nagy volt tehát az ifjak vétke az ÚR előtt, mert megutálták az emberek
az ÚRnak szóló áldozatot. 18 Sámuel pedig végezte szolgálatát az ÚR előtt, és ifjú létére
gyolcs éfódot viselt. 19 Anyja kicsiny palástot szokott készíteni, és évről évre elvitte neki,
amikor férjével együtt fölment az évenkénti áldozat bemutatására. 20 Éli pedig megáldotta
Elkánát feleségével együtt, és ezt mondta: Adjon neked az ÚR utódot ettől az asszonytól
a felajánlott helyett, akit felajánlott az ÚRnak! Azután hazamentek. 21 És az ÚR rátekintett
Annára, s az teherbe esett, és még három fiút és két lányt szült. A gyermek Sámuel pedig
az ÚRnál növekedett. 22 Éli igen öreg volt. Meghallotta, hogy mi mindent tesznek fiai
egész Izráellel, és hogy azokkal az asszonyokkal hálnak, akik a kijelentés sátrának a
bejáratánál teljesítenek szolgálatot. 23 Ezt mondta nekik: Miért csináltok ilyeneket? Mert
hallom gonosz dolgaitokat az egész néptől. 24 Ne tegyétek, fiaim, mert hallom, hogy nem
jó hírt terjesztenek rólatok az ÚR népe előtt. 25 Ha ember vétkezik ember ellen, akkor
Isten a döntőbíró, de ha az ÚR ellen vétkezik valaki, ki merne ott döntőbíró lenni? De nem
hallgattak apjuk szavára, mert úgy tetszett az ÚRnak, hogy megöli őket. 26 A gyermek
Sámuel pedig nőttön-nőtt, és kedves volt mind az ÚR előtt, mind az emberek előtt.
27 És eljött Istennek egy embere Élihez, és így szólt hozzá: Ezt mondta az ÚR: Világosan
kijelentettem magamat atyád háza népének, amikor Egyiptomban, a fáraó házában voltak.
28 Izráel valamennyi törzse közül őt választottam ki a papi tisztségre, hogy feljárjon
oltáromhoz, illatáldozatot mutasson be, és viselje az éfódot színem előtt. Atyád háza
népének adtam Izráel fiainak minden tűzáldozatát. 29 Miért tapossátok lábbal
véresáldozatomat és ételáldozatomat, amelyeket e hajlék számára parancsoltam? Miért
becsülöd fiaidat többre, mint engem, és miért hízlaljátok magatokat népem, Izráel minden
áldozatának a legjavával? 30 Ezért így szól az ÚR, Izráel Istene: Bár határozottan
megmondtam, hogy a te házad népe, a te családod fog örökké színem előtt járni, most
mégis így szól az ÚR: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget

szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak. 31 Eljön az idő, amikor összetöröm erődet és családod erejét, és nem lesz öreg ember a házadban. 32 Majd meglátod e hajlék romlását a sok jó helyett, amit tettem volna Izráellel. Bizony nem lesz öreg ember soha a házadban. 33 De valakit nem irtok ki oltárom mellől, hogy epesszem a szemed és gyötörjem a lelked, de házad többsége közönséges emberként hal meg. 34 Ez a jel fog bekövetkezni két fiadon, Hofnin és Fineáson: egy napon halnak meg mindketten. 35 De támasztok majd magamnak hűséges papot, aki szívem és lelkem szerint cselekszik. Építek neki maradandó házat, és az én fölkentem előtt jár minden időben. 36 És aki megmarad házad népéből, eljön majd és leborul előtte egy kis pénzért és egy karéj kenyérért, és ezt mondja: Fogadj fel engem bármilyen papi tisztségre, hogy ehessem egy falat kenyeret!

1Sám. 3.

1 Az ifjú Sámuel pedig az ÚR szolgája volt Éli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság
volt az ÚR igéje, nem volt gyakran látomás. 2 Egy napon az történt, hogy Éli a szokott
helyén feküdt. Szeme már homályosodni kezdett, alig látott. 3 Az Isten mécsese még nem
aludt el, és Sámuel ott feküdt az ÚR templomában, ahol az Isten ládája volt. 4 Az ÚR
szólította Sámuelt, és ő így felelt: Itt vagyok. 5 Majd odafutott Élihez, és ezt mondta: Hívtál
engem, itt vagyok. Ő azonban így válaszolt: Nem hívtalak, menj vissza, feküdj le! Elment
tehát, és lefeküdt. 6 De újra szólította az ÚR Sámuelt, Sámuel pedig fölkelt, odament
Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így felelt: Nem hívtalak, fiam,
menj vissza, feküdj le! 7 Sámuel még nem ismerte az URat, mert az ÚR még nem
jelentette ki igéjét neki. 8 Az ÚR azonban harmadszor is szólította Sámuelt. Ő pedig
fölkelt, megint odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ekkor értette meg
Éli, hogy az ÚR szólítja az ifjút. 9 Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha
újból szólít, ezt mondd: Szólj, URam, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt
a helyére. 10 Az ÚR pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel!
Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád. 11 Akkor az ÚR ezt mondta
Sámuelnek: Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja,
belecsendül a két füle. 12 Azon a napon beteljesítem Élin mindazt, amit megmondtam
háza népéről. Elkezdem, és bevégzem. 13 Mert megjelentettem neki, hogy minden időkre
szóló ítéletet tartok háza népén azért a bűnért, amelyről tudta, hogy fiai azzal átkot
vonnak magukra, és mégsem fenyítette meg őket. 14 Ezért megesküdtem Éli háza
népének, hogy sohasem lehet kiengesztelni Éli háza népének a bűnét sem véres-, sem
ételáldozattal. 15 Sámuel pedig feküdt egész reggelig, és akkor kitárta az ÚR házának az
ajtóit. De Sámuel nem merte megmondani Élinek a látomást. 16 Éli azonban hívta
Sámuelt és ezt mondta: Fiam! Sámuel! Ő pedig felelt: Itt vagyok. 17 Éli megkérdezte: Mit
jelentett ki neked? Ne titkold el előttem! Úgy segítsen meg téged Isten most és ezután is,
ahogyan eltitkolsz előttem csak egy szót is mindabból, amit kijelentett neked! 18
Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: Ő
az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát. 19 Sámuel felnövekedett. Az ÚR pedig vele volt, és
semmit sem engedett földre hullani igéiből. 20 És megtudta egész Izráel Dántól
Beérsebáig, hogy az ÚR prófétájául rendelte Sámuelt. 21 Az ÚR még többször is
megjelent Silóban azután, hogy kijelentette magát Sámuelnek Silóban az ÚR igéje által.

1Sám. 4.

1 Sámuel beszéde eljutott egész Izráelhez. Izráel azután hadba vonult a filiszteusok ellen,
és tábort ütöttek Eben-Háézer mellett, mert a filiszteusok már Afékban táboroztak. 2 A
filiszteusok csatarendbe álltak Izráellel szemben, heves harc kezdődött, és vereséget
szenvedett Izráel a filiszteusoktól, akik levágtak a harcmezőn mintegy négyezer embert. 3
A hadinép visszavonult a táborba, és Izráel vénei ezt mondták: Miért veretett meg ma
bennünket az ÚR a filiszteusokkal? Hozzuk el ide Silóból az ÚR szövetségládáját, jöjjön
közénk, és szabadítson meg bennünket ellenségeink kezéből! 4 Ekkor a nép követeket
küldött Silóba, és elhozták onnan a kerúbokon ülő Seregek URának a szövetségládáját.
Éli két fia, Hofni és Fineás is ott volt az Isten szövetségládájával. 5 Amikor az ÚR
szövetségládája megérkezett a táborba, egész Izráel olyan nagy ujjongásba tört ki, hogy
még a föld is megrendült bele. 6 Meghallották a filiszteusok is a hangos ujjongást, és ezt
mondták: Miféle nagy ujjongás hallatszik a héberek táborából? És megtudták, hogy az ÚR
ládája érkezett meg a táborba. 7 Ekkor félelem fogta el a filiszteusokat, és ezt mondták:
Isten jött a táborba! Jaj nekünk - mondták -, mert ilyen még nem volt sohasem! 8 Jaj
nekünk! Ki ment meg bennünket ennek a hatalmas Istennek a kezéből? Ez az az Isten,
aki mindenféle csapással sújtotta Egyiptomot a pusztában! 9 Filiszteusok! Legyetek
erősek, legyetek férfiak, különben szolgái lesztek a hébereknek, ahogyan ők szolgáltak
nektek. Legyetek férfiak, harcoljatok! 10 Harcoltak is a filiszteusok, és vereséget
szenvedett Izráel. Mindenki hazafelé menekült, mert a vereség igen nagy volt. Elesett
Izráelből harmincezer gyalogos. 11 Elvették az Isten ládáját is. Éli két fia, Hofni és Fineás
is meghalt.
12 Egy benjámini férfi elfutott a csatatérről, és még aznap megérkezett Silóba
megszaggatott ruhában és porral a fején. 13 Amikor megérkezett, Éli ott ült székén az út
mentén figyelve, mert szíve remegett az Isten ládája miatt. Amikor megérkezett az az
ember a városba és megmondta a hírt, jajgatott az egész város. 14 Meghallva a hangos
jajgatást, ezt kérdezte Éli: Mi ez a nagy lárma? Akkor az az ember gyorsan odament, és
megmondta Élinek. 15 Éli akkor már kilencvennyolc éves volt, révedező szemeivel alig
látott. 16 Az az ember ezt mondta Élinek: A csatatérről jövök, a csatatérről futottam el ma!
Éli ezt kérdezte: Mi történt, fiam? 17 A hírnök így felelt: Megfutamodott Izráel a filiszteusok
előtt, és igen nagy vereség érte a népet. Meghalt két fiad, Hofni és Fineás is, sőt az Isten
ládáját is elvették! 18 Amikor az Isten ládáját említette, Éli leesett a székről, háttal a
kapufélfának, és a nyakát szegve meghalt, mert már öreg és elnehezedett ember volt.
Negyven évig volt Izráel bírája. 19 A menye, Fineás felesége pedig terhes volt, közel a
szüléshez. Amikor meghallotta a hírt, hogy elvették az Isten ládáját, és meghalt az apósa
meg a férje is, összegörnyedt és szült, mert rájöttek a szülési fájdalmak. 20 És amikor
haldoklott, ezt mondták a mellette álló asszonyok: Ne félj, mert fiút szültél! De ő nem felelt,
nem is figyelt oda, 21 hanem elnevezte a gyermeket Íkábódnak, ami azt jelenti: Odavan
Izráel dicsősége; mert elvették az Isten ládáját, és odalett az apósa, meg a férje is. 22
Ezért mondta: Odavan Izráel dicsősége, mert elvették az Isten ládáját.

1Sám. 5.

1 A filiszteusok pedig fogták az Isten ládáját, és elvitték Eben-Háézerből Asdódba. 2
Fogták a filiszteusok az Isten ládáját, bevitték Dágón templomába, és odatették Dágón
mellé. 3 Amikor az asdódiak másnap fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája
előtt. Akkor fogták Dágónt és visszatették a helyére. 4 Amikor másnap reggel fölkeltek,
Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája előtt és Dágón feje meg a két kezefeje letörve
a küszöbön volt, csak a dereka maradt meg. 5 Ezért nem lépnek Dágón papjai és
mindazok, akik Dágón templomába járnak Asdódban, a Dágón küszöbére mind a mai
napig. 6 Ezután ránehezedett az ÚR keze az asdódiakra, és pusztította őket. Megverte
fekélyekkel Asdódot és határait. 7 Amikor látták Asdód polgárai, hogy így áll a dolog, azt
mondták: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének a ládája, mert a keze ránk nehezedett,
meg istenünkre, Dágónra. 8 Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes
városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Mit tegyünk Izráel Istenének a
ládájával? Azok ezt felelték: Át kell vinni Gátba Izráel Istenének a ládáját! Át is vitték oda
Izráel Istenének a ládáját. 9 De miután odavitték, az ÚR keze a városra nehezedett; igen
nagy rémület támadt, mert megverte a város apraját-nagyját, és fekélyek támadtak rajtuk.
10 Elküldték azért az Isten ládáját Ekrónba. De amikor Ekrónba érkezett az Isten ládája,
az ekróniak jajgatni kezdtek, és ezt mondták: Idehozták Izráel Istenének a ládáját, hogy
megöljön bennünket népünkkel együtt! 11 Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes
városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Küldjétek el innen Izráel
Istenének a ládáját, térjen vissza a helyére, ne öljön meg bennünket népünkkel együtt!
Mert halálos rémület támadt az egész városban, súlyosan rájuk nehezedett az Isten keze.
12 És azokat az embereket, akik nem haltak meg, annyira gyötörték a fekélyek, hogy az
égig hatott a város jajkiáltása.

1Sám. 6.

1 Az ÚR ládája hét hónapig volt a filiszteusok földjén. 2 Akkor hívatták a filiszteusok a papokat és a jósokat, és megkérdezték: Mit tegyünk az ÚR ládájával? Mondjátok meg, hogyan juttassuk vissza a helyére? 3 Ők azt felelték: Ha el akarjátok küldeni Izráel Istenének a ládáját, ne üresen küldjétek, hanem jóvátételi ajándékot is küldjetek vele. Akkor meggyógyultok, és megtudjátok, hogy Isten miért nem vette le rólatok a kezét. 4 Erre azt mondták: Milyen jóvátételi ajándékot kell adnunk? Ők így feleltek: Öt aranyfekélyt és öt aranyegeret a filiszteusok városfejedelmeinek a száma szerint, mert ugyanaz a csapás sújt mindenkit a városfejedelmekkel együtt. 5 Készítsétek el a fekélyek és a földet pusztító egerek képmását. Így adjatok dicsőséget Izráel Istenének, akkor talán nem nehezedik tovább a keze rátok, isteneitekre és országotokra. 6 Miért keményítenétek meg a szíveteket, ahogyan az egyiptomiak és a fáraó megkeményítette a szívét? Nem úgy volt-e, hogy amikor csúffá tette őket, el kellett bocsátaniuk őket, és elmehettek? 7 Készítsetek azért egy új szekeret, és hozzatok két borjas tehenet, amelyeken még nem volt járom. Fogjátok be a teheneket a szekérbe, borjaikat pedig vigyétek vissza. 8 Azután fogjátok az ÚR ládáját, és tegyétek a szekérre. Az aranyholmit pedig, amit jóvátételi ajándékul adtok, tegyétek mellé egy ládikóba, úgy bocsássátok el, hadd menjen! 9 Azután figyeljetek: ha a saját határa felé, Bétsemes felé tart, akkor ő okozta nekünk ezt a nagy bajt. Ha pedig nem, abból megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott bennünket, hanem véletlenül történt ez velünk. 10 Az emberek tehát így jártak el: fogtak két borjas tehenet, befogták a szekérbe, borjaikat pedig bezárták. 11 Azután föltették a szekérre az ÚR ládáját meg a ládikót az aranyegerekkel és a kelések képmásával. 12 A tehenek pedig egyenesen rátértek a Bétsemes felé vivő útra, és folyton bőgve mentek előre az úton; nem tértek le sem jobbra, sem balra. A filiszteusok városfejedelmei pedig mentek utánuk Bétsemes határáig.

13 A bétsemesiek éppen búzát arattak a völgyben. Föltekintettek, meglátták a ládát, és örvendeztek a láttára. 14 A szekér eljutott a bétsemesi Jehósua mezejére, és ott megállt. Volt ott egy nagy kő. Fölhasogatták a szekér fáját, és föláldozták a teheneket égőáldozatul az ÚRnak. 15 A léviták pedig levették az ÚR ládáját és a mellette levő ládikót, amelyben az aranyholmi volt, és rátették a nagy kőre. A bétsemesi emberek égőáldozatokat és véresáldozatokat mutattak be azon a napon az ÚRnak. 16 Amikor látta ezt a filiszteusok öt városfejedelme, visszatértek Ekrónba azon a napon. 17 Ennyi kelés formájú aranytárgyat adtak a filiszteusok az ÚRnak jóvátételi ajándékul: Asdódért egyet, Gázáért egyet, Askelónért egyet, Gátért egyet és Ekrónért is egyet. 18 Aranyegér pedig annyi volt, ahány városa volt az öt filiszteus városfejedelemnek: az erős városok a kerítetlen falvakkal együtt. Az a nagy kő, amelyre az ÚR ládáját helyezték a bétsemesi Jehósua mezején, tanúskodik erről mindmáig. 19 De megverte az ÚR a bétsemesi embereket, mert belenéztek az ÚR ládájába. Megölt a nép közül hetven embert. A nép gyászolt, mert nagy csapással sújtotta a népet az ÚR. 20 Azért ezt mondták a bétsemesi emberek: Ki állhat meg az ÚRnak, ennek a szent Istennek a színe előtt? És a láda hova kerüljön innen? 21 Követeket küldtek azért Kirjat-Jeárim lakosaihoz ezzel az üzenettel: A filiszteusok visszaküldték az ÚR ládáját. Jöjjetek és vigyétek magatokhoz!

1Sám. 7.

1 Ekkor elmentek a kirjat-jeárimiak, elvitték az ÚR ládáját, és bevitték Abinádáb házába, a
magaslatra. Fiát, Eleázárt pedig fölszentelték, hogy őrizze az ÚR ládáját.
2 Attól a naptól fogva, hogy a láda Kirjat-Jeárimban volt, sok idő, mégpedig húsz esztendő
telt el. És Izráel egész háza sóhajtozott az ÚR után. 3 Akkor ezt mondta Sámuel Izráel
egész házának: Ha tiszta szívből akartok megtérni az ÚRhoz, akkor távolítsátok el
magatok közül az idegen isteneket és Astartékat. Ragaszkodjatok szívből az ÚRhoz,
egyedül neki szolgáljatok, akkor majd megment benneteket a filiszteusok kezéből. 4 Akkor
eltávolították Izráel fiai a Baalokat és Astartékat, és egyedül az ÚRnak szolgáltak. 5 Majd
ezt mondta Sámuel: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Micpába, és imádkozni fogok értetek
az ÚRhoz. 6 Összegyűltek tehát Micpába, vizet merítettek, és kiöntötték az ÚR előtt.
Böjtöltek azon a napon, és ezt mondták: Vétkeztünk az ÚR ellen! Sámuel pedig igazságot
szolgáltatott Izráel fiainak Micpában. 7 A filiszteusok azonban meghallották, hogy Izráel
fiai összegyűltek Micpába, azért fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen.
Amikor ezt meghallották Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt, 8 és ezt
mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kiálts értünk szüntelenül Istenünkhöz, az ÚRhoz, hogy
szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből! 9 Sámuel fogott egy szopós bárányt,
és feláldozta teljes égőáldozatul az ÚRnak. És Sámuel az ÚRhoz kiáltott Izráelért, az ÚR
pedig meghallgatta. 10 Mialatt Sámuel az égőáldozatot mutatta be, előrenyomultak a
filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az ÚR azonban hatalmas hangon
mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, és úgy megzavarodtak, hogy vereséget
szenvedtek Izráeltől. 11 Ekkor az izráeliek kivonultak Micpából, üldözték a filiszteusokat,
és vágták őket egészen Bétkárig. 12 Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és
Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített
bennünket az ÚR!
13 Így kellett a filiszteusoknak megalázkodniuk, és nem hatoltak be többé Izráel
területére, mert az ÚR keze sújtotta a filiszteusokat Sámuel egész életében. 14
Visszakerültek Izráelhez azok a városok is, amelyeket elvettek a filiszteusok Izráeltől,
Ekróntól egészen Gátig. Azok határát is kiszabadította Izráel a filiszteusok kezéből. Így lett
béke Izráel és az emóriak között. 15 Sámuel egész életében Izráel bírája volt. 16 Évről
évre útra kelt, bejárta Bételt, Gilgált és Micpát, és igazságot szolgáltatott Izráelnek
mindezeken a helyeken. 17 De mindig visszatért Rámába, mert ott volt a háza, és ott is
igazságot szolgáltatott Izráelnek, és ott épített oltárt az ÚRnak.

1Sám. 8.

1 Amikor megöregedett Sámuel, a fiait tette Izráel bíráivá. 2 Elsőszülött fiának Jóél volt a
neve, a másodiknak Abijjá. Beérsebában bíráskodtak. 3 Fiai azonban nem az ő útján
jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el,
és elferdítették az igazságot. 4 Összegyűltek azért Izráel vénei, és elmentek Sámuelhez
Rámába. 5 Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak.
Tégy valakit királyunkká, hogy ő bíráskodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás!
6 Sámuel azonban rosszallotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bíráskodjék
fölöttünk! És imádkozott Sámuel az ÚRhoz. 7 Az ÚR pedig ezt mondta Sámuelnek:
Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg,
hanem engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk. 8 Veled is ugyanúgy
cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta kihoztam őket Egyiptomból, mindmáig:
elhagytak, és más isteneknek szolgáltak. 9 Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan
figyelmeztesd őket, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog
felettük. 10 Ekkor Sámuel elmondta az ÚR minden szavát a népnek, amely királyt kért
tőle. 11 Ez lesz a királynak a joga - mondta -, aki uralkodni fog fölöttetek. Fiaitokat elveszi,
harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és futnak harci kocsija előtt. 12
Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett.
Velük szántatja szántóföldjét, és velük végezteti aratását, velük készítteti hadifölszerelését
és a harci kocsik fölszerelését. 13 Leányaitokat meg elviszi kenőcskészítőknek,
szakácsnőknek és sütőnőknek. 14 Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajfa-
kertjeiteket elveszi, és hivatalnokainak adja. 15 Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed,
és udvari embereinek meg hivatalnokainak adja. 16 Szolgáitokat és szolgálóitokat,
legszebb ifjaitokat, még a szamaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük.
17 Nyájaitokból tizedet szed, ti pedig a szolgái lesztek. 18 Akkor majd panaszkodtok
királyotok miatt, akit magatoknak választottatok, de akkor már nem válaszol az ÚR. 19 A
nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, hanem ezt mondták neki: Mégis legyen
királyunk! 20 Olyanok akarunk lenni, mint minden más nép: királyunk bíráskodjék
fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat. 21 Sámuel végighallgatta a nép
beszédét, és elmondta az ÚRnak. 22 Az ÚR pedig így felelt Sámuelnek: Hallgass a
szavukra, és válassz nekik királyt! Sámuel ezt mondta az izráeli férfiaknak: Menjen
mindenki a maga városába!

1Sám. 9.

1 Volt egy benjámini származású tehetős ember Benjáminban, akinek Kís volt a neve,
Abiélnek a fia, aki Cerór fia, aki Bekórat fia, aki Afíah fia volt. 2 Volt neki egy Saul nevű fia,
szép ifjú. Nem volt nála szebb Izráel fiai között; egy fejjel magasabb volt az egész népnél.
3 Egyszer elvesztek Kísnek, Saul apjának a szamarai. Kís ezt mondta a fiának, Saulnak:
Végy magad mellé egy legényt, indulj útnak, és keresd meg a szamarakat! 4 Bejárták
Efraim hegyvidékét, és bejárták Sálisá földjét, de nem találták meg. Majd bejárták Saalim
földjét, de ott sem voltak. Végül bejárták Benjámin földjét, de nem találták meg. 5 Amikor
Cúf földjére értek, ezt mondta Saul a vele levő legénynek: Gyere, menjünk vissza,
különben apám értünk fog már aggódni, nem a szamarakért. 6 De ő így felelt neki: Nézd,
az Isten embere itt van ebben a városban. Tisztelik ezt az embert, mert minden
beteljesedik, amit mond. Menjünk el hozzá, talán meg tudja mondani nekünk, hogy melyik
úton menjünk. 7 Saul ezt mondta legényének: Jól van, menjünk, de mit viszünk annak az
embernek? Hiszen a kenyér elfogyott a tarisznyából, és nincs mit vinnünk ajándékba az
Isten emberének. Mi van nálunk? 8 A legény megint válaszolt Saulnak: Nézd, van nálam
egy negyed ezüstsekel. Odaadom az Isten emberének, hogy mutassa meg nekünk az
utat. 9 Azelőtt ezt mondták Izráelben, ha valaki elment Istent megkérdezni: Gyertek,
menjünk el a látóhoz! Mert akit ma prófétának neveznek, azt régebben látónak hívták. 10
Akkor ezt mondta Saul a legénynek: Jól beszélsz! Gyere, menjünk! Elmentek tehát abba a
városba, ahol az Isten embere lakott. 11 Amikor a domboldalon mentek fölfelé a városba,
leányokkal találkoztak, akik vizet meríteni jöttek. Megszólították őket: Itt van-e a látó? 12
Ők pedig így válaszoltak nekik: Igen, éppen itt van! Csak siess, mert ma érkezett a
városba, hiszen ma áldozati lakomája lesz a népnek az áldozóhalmon. 13 Ha bementek a
városba, még ott találjátok, mielőtt fölmegy enni az áldozóhalomra, mert nem eszik addig
a nép, amíg ő meg nem érkezik. Ő áldja meg az áldozatot, és azután esznek a
meghívottak. Csak menjetek föl, most ott találjátok!
14 Fölmentek tehát a városba. Éppen beérkeztek oda, amikor jött velük szembe kifelé
Sámuel, hogy fölmenjen az áldozóhalomra. 15 Az ÚR pedig ezt jelentette ki Sámuelnek
egy nappal Saul érkezése előtt: 16 Holnap ilyenkor egy embert küldök hozzád Benjámin
földjéről. Kend fel őt népemnek, Izráelnek a fejedelmévé, mert ő szabadítja meg népemet
a filiszteusok kezéből. Hiszen láttam népem nyomorúságát, mert feljutott hozzám a
kiáltásuk. 17 Amikor Sámuel meglátta Sault, ezt mondta neki az ÚR: Ez az az ember,
akiről azt mondtam neked, hogy ő fog uralkodni népemen. 18 Saul pedig Sámuelhez
lépett a kapu alatt, és megkérdezte: Mondd meg nekem, hol van itt a látó háza? 19
Sámuel így felelt Saulnak: Én vagyok a látó. Menj föl előttem az áldozóhalomra, és
egyetek ma velem! Reggel majd elbocsátalak, és azt is megmondom neked, amin
gondolkozol. 20 A ma három napja elveszett szamarak miatt pedig ne bánkódj, mert
megkerültek. Különben is kié mindaz, ami becses Izráelben? A tied és egész családodé!
21 Saul azonban így felelt: De hiszen én benjámini vagyok, Izráel legkisebb törzséből
való! Nemzetségem pedig a legkisebb Benjámin törzsének összes nemzetsége között!
Miért beszélsz hát így hozzám? 22 Sámuel azonban fogta Sault és a legényét, bevezette
őket az áldozati tor helyére, és nekik adta a főhelyet a meghívottak között, akik mintegy
harmincan voltak. 23 A szakácsnak pedig ezt mondta Sámuel: Add ide azt a darabot,
amelyet odaadtam neked, és amelyről azt mondtam, hogy tedd félre. 24 A szakács
elővette a combot és ami hozzá tartozott, és odatette Saul elé. Sámuel pedig ezt mondta:
Itt a félretett rész. Vedd magad elé, és egyél, mert erre az alkalomra tartogattuk neked,
amikor meghívtam a népet. És Saul együtt evett azon a napon Sámuellel. 25 Majd
lementek az áldozóhalomról a városba, és a háztetőn beszélgetett Sámuel Saullal. 26 De
korán fölkeltek, mert amikor hajnalodni kezdett, fölkiáltott Sámuel Saulnak a háztetőre:
Kelj föl, el akarlak bocsátani! Saul fölkelt, és ketten Sámuellel együtt kimentek az utcára.

27 És amikor leértek a város végére, ezt mondta Sámuel Saulnak: Mondd a legénynek, hogy kerüljön elénk. Az eléjük került. Te pedig most állj meg, hogy elmondjam neked az Isten beszédét.

1Sám. 10.

1 Ekkor fogta Sámuel az olajos korsót, öntött belőle Saul fejére, megcsókolta, és ezt
mondta: Ezennel felkent téged az ÚR öröksége fejedelmévé. 2 Amikor most elmész
tőlem, két emberrel fogsz találkozni Ráhel sírjánál Benjámin határában, Celcah mellett,
akik ezt mondják neked: Megkerültek a szamarak, amelyeknek a keresésére indultál.
Apád már elvetette a szamarak gondját, értetek aggódik, és ezt mondogatja: Mit tehetnék
a fiaimért?! 3 Ha onnan továbbmész és a Tábór tölgyfájához érkezel, három ember
találkozik majd veled, akik az Istenhez mennek föl Bételbe. Az egyik három kecskegidát
visz, a másik három kerek kenyeret, a harmadik pedig egy tömlő bort. 4 Békét kívánnak
majd, és két kenyeret adnak neked; fogadd el tőlük! 5 Azután eljutsz az Isten halmára,
ahol a filiszteusok oszlopai vannak. Mihelyt bemész az ott levő városba, egy csapat
prófétára bukkansz, akik az áldozóhalomról jönnek lefelé. Lant, dob, fuvola és citera lesz
náluk, ők maguk pedig prófétai révületben lesznek. 6 Akkor megszáll téged is az ÚR lelke,
velük együtt prófétai révületbe kerülsz, és más emberré leszel. 7 És ha majd
bekövetkeznek rajtad ezek a jelek, akkor tedd meg, amire módot találsz, mert veled lesz
az Isten. 8 Akkor menj el előttem Gilgálba, és én is elmegyek hozzád, hogy
égőáldozatokat mutassak be és békeáldozatokat áldozzak. Hét napig várj, amíg hozzád
érkezem, és akkor majd tudtodra adom, hogy mit kell tenned.
9 És amikor megfordult, hogy eltávozzék Sámueltől, Isten megváltoztatta a szívét, és
beteljesedtek rajta mindezek a jelek azon a napon. 10 Mert amikor odaérkeztek a
halomhoz, egy csapat próféta jött szembe velük. Akkor megszállta az Isten lelke, és
prófétai révületbe került közöttük. 11 Amikor azok, akik már előbb is ismerték, meglátták,
hogy Saul a prófétákkal együtt révületben van, így beszéltek egymás közt: Mi történt
Kísnek a fiával? Hát már Saul is a próféták között van? 12 De valaki megszólalt közülük,
és ezt mondta: Nincs ezeknek apjuk se! Így keletkezett ez a szólásmondás: Hát már Saul
is a próféták között van? 13 Amikor véget ért a révülete, fölment az áldozóhalomra. 14
Saul nagybátyja pedig megkérdezte tőle és legényétől: Hol jártatok? Saul így felelt: A
szamarakat kerestük, de amikor láttuk, hogy hiába, elmentünk Sámuelhez. 15 Akkor ezt
mondta Saul nagybátyja: Mondd el nekem, mit mondott nektek Sámuel! 16 Saul ezt felelte
nagybátyjának: Határozottan megmondta nekünk, hogy megtalálták a szamarakat. De
amit a királyságról mondott Sámuel, azt nem mondta el neki.
17 Ezután összehívta Sámuel a népet az ÚRhoz Micpába, 18 és így szólt Izráel fiaihoz:
Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én hoztam ki Izráelt Egyiptomból. Én mentettelek meg
benneteket Egyiptomnak és mindazoknak az országoknak a hatalmától, amelyek
sanyargattak benneteket. 19 Ti pedig most elvetettétek Isteneteket, aki megszabadított
benneteket minden bajból és nyomorúságból. Hiszen ezt mondtátok neki: Tégy valakit a
királyunkká! Most hát álljatok az ÚR színe elé törzsenként és nemzetségenként! 20 És
amikor fölvonultatta Sámuel Izráel valamennyi törzsét, a sors Benjámin törzsére esett. 21
Akkor fölvonultatta Benjámin törzsét nemzetségenként, és a sors Matri nemzetségére
esett. Majd Kísnek a fiára, Saulra esett a sors, de amikor keresték, nem találták. 22 Ekkor
újból megkérdezték az URat, hogy eljött-e egyáltalán az az ember? És az ÚR ezt felelte:
Igen, itt van. Elrejtőzött a holmik között. 23 Akkor odafutottak, és elhozták. És amikor
odaállt a nép közé, egy fejjel kimagaslott az egész nép közül. 24 Akkor Sámuel ezt
mondta a népnek: Látjátok, kit választott ki az ÚR? Hiszen nincs hozzá hasonló az egész
nép között! Ekkor ujjongásba tört ki az egész nép, és ezt mondták: Éljen a király! 25
Sámuel pedig kihirdette a népnek a király jogait, majd beírta egy könyvbe, és azt
elhelyezte az ÚR színe előtt. Azután hazaküldte Sámuel az egész népet. 26 Saul is
hazament Gibeába, és vele ment az a sereg is, amelynek a szívét arra indította az Isten.
27 De az elvetemült emberek ezt mondták: Hogyan tudna ez segíteni rajtunk? És

megvetették, ajándékot sem vittek neki. Ő azonban úgy tett, mintha ezt észre sem vette volna.

1Sám. 11.

1 Fölvonult az ammóni Náhás, és tábort ütött Jábés-Gileáddal szemben. De Jábés
polgárai ezt mondták Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk neked!
2 Az ammóni Náhás azonban ezt felelte nekik: Csak akkor kötök veletek szövetséget, ha
kiszúrhatom mindnyájatoknak a jobb szemét, és ezzel gyalázatot hozhatok egész Izráelre.
3 De Jábés vénei ezt mondták neki: Engedj nekünk hét nap haladékot; hadd küldjünk
követeket Izráel egész területére, és ha senki sem jön segítségünkre, akkor megadjuk
magunkat neked. 4 Így érkeztek meg a követek Saul Gibeájába is, és elmondták a
történteket a nép füle hallatára. Akkor az egész nép elkezdett hangosan sírni. 5 Saul
pedig éppen a mezőről jött ökrei után. Saul megkérdezte: Mi történt a néppel, hogy így
sír? És elbeszélték neki Jábés polgárainak a dolgát. 6 Amikor Saul meghallotta ezeket a
dolgokat, megszállta az Isten lelke, és nagy haragra lobbant. 7 Fogta két jármos ökrét,
földarabolta azokat, és szétküldte a követek által Izráel egész területére ezzel az
üzenettel: Így fognak bánni annak az ökrével is, aki nem vonul hadba Saul és Sámuel
vezetésével! Ekkor az ÚR rettegésbe ejtette a népet, és az egy emberként kivonult. 8
Amikor számba vette őket Bezekben, Izráel fiai háromszázezren, a júdabeliek pedig
harmincezren voltak. 9 Akkor ezt mondták a követeknek, akik hozzájuk érkeztek:
Mondjátok meg a jábés-gileádiaknak: Megszabadultok holnap, amikor már forrón tűz a
nap. A követek elmentek, megvitték a hírt Jábés-Gileád polgárainak, azok pedig
megörültek. 10 Majd ezt üzenték Náhásnak Jábés polgárai: Holnap megadjuk magunkat
nektek, és azt tehetitek velünk, amit jónak láttok. 11 Másnap három seregre osztotta Saul
a hadinépet, és a reggeli őrváltás idején betörtek a táborba, és vágták az ammóniakat,
amíg csak a nap forrón tűzött. A megmaradtak pedig úgy szétszóródtak, hogy kettő sem
maradt közülük együtt. 12 Akkor ezt mondta a nép Sámuelnek: Ki mondta azt, hogy nem
lesz Saul a királyunk? Adjátok ide azokat az embereket, hogy megöljük őket! 13 De Saul
ezt felelte: Senkit sem szabad megölni ezen a napon, mert szabadulást szerzett ma az
ÚR Izráelnek. 14 Sámuel pedig ezt mondta a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és
újítsuk meg ott a királyságot. 15 És az egész nép elment Gilgálba, és királlyá választották
ott Sault az ÚR előtt Gilgálban. Azután békeáldozatot mutattak be az ÚR előtt, és nagyon
örvendezett ott Saul Izráel minden férfiával együtt.

1Sám. 12.

1 Akkor ezt mondta Sámuel egész Izráelnek: Íme, hallgattam minden szavatokra, amit
mondtatok nekem, és királyt választottam nektek. 2 Most már a király jár előttetek, én
pedig megöregedtem és megőszültem, hiszen a fiaim is ott vannak már köztetek.
Előttetek jártam ifjúságomtól fogva a mai napig. 3 Itt állok, válaszoljatok az ÚR előtt és
fölkentje előtt: Kinek vettem el az ökrét, kinek vettem el a szamarát, kit nyomtam el, és kit
károsítottam meg? Kitől fogadtam el ajándékot, hogy amiatt szemet hunyjak? Visszaadom
nektek! 4 De ők ezt felelték: Nem nyomtál el, és nem károsítottál meg bennünket. Nem
fogadtál el senkitől semmit. 5 Akkor ezt mondta nekik: Tanú az ÚR veletek együtt, és tanú
az ő fölkentje a mai napon, hogy nem találtatok semmit a kezemben. Azok pedig ezt
felelték: Ő a tanú. 6 Majd ezt mondta Sámuel a népnek: Az ÚR rendelte Mózest és Áront.
Ő hozta ki őseiteket Egyiptomból. 7 Most azért álljatok ide, hadd ítéljem meg veletek
együtt az ÚR színe előtt az ÚR minden igaz tettét, amelyet veletek és őseitekkel
véghezvitt. 8 Amikor Jákób Egyiptomba jutott, és őseitek az ÚRhoz kiáltottak segítségért,
az ÚR Mózest és Áront küldte el, akik kihozták őseiteket Egyiptomból, és letelepítették
őket ezen a helyen. 9 De ők elfelejtették Istenüket, az URat, ezért eladta őket Siserának,
Hácór hadvezérének és a filiszteusoknak meg Móáb királyának, és azok harcoltak is
ellenük. 10 Akkor segítségért kiáltottak az ÚRhoz ezt mondva: Vétkeztünk, mert elhagytuk
az URat, és a Baaloknak és Astartéknak szolgáltunk. De most ments meg bennünket
ellenségeink kezéből, és neked fogunk szolgálni. 11 Akkor elküldte az ÚR Jerubbaalt,
Bárákot, Jeftét és Sámuelt, és megmentett benneteket a környező ellenség kezéből, és
biztonságban lakhattatok. 12 De amikor láttátok, hogy Náhás, az ammóniak királya
ellenetek jön, ezt mondtátok nekem: Nem! Hanem király uralkodjék fölöttünk! Pedig
Istenetek, az ÚR a ti királyotok! 13 Most itt van a király, akit ti választottatok, akit ti
kértetek. Tehát királyt is adott nektek az ÚR. 14 Bárcsak félnétek az URat, és
szolgálnátok neki, az ő szavára hallgatnátok, és ne lázadnátok fel az ÚR parancsa ellen,
hanem követnétek Isteneteket, az URat ti is, meg a király is, aki uralkodik fölöttetek! 15
Mert ha nem hallgattok az ÚR szavára, hanem föllázadtok az ÚR parancsa ellen, akkor
ellenetek fordul az ÚR, ugyanúgy, mint őseitek ellen. 16 Álljatok most is ide, és lássátok
meg, hogy milyen nagy tetteket visz véghez előttetek az ÚR. 17 Most a búzaaratás ideje
van. Én az ÚRhoz kiáltok, mire ő mennydörgést és esőt fog adni. Ti pedig ismerjétek el,
és lássátok be, hogy milyen nagy a ti gonoszságotok az ÚR szemében, amit elkövettetek,
amikor királyt kértetek magatoknak. 18 És az ÚRhoz kiáltott Sámuel, az ÚR pedig
mennydörgést és esőt adott azon a napon. Ekkor nagy félelem fogta el a népet az ÚR
miatt és Sámuel miatt. 19 És így szólt az egész nép Sámuelhez: Imádkozzál szolgáidért
Istenedhez, az ÚRhoz, hogy ne haljunk meg, mert minden vétkünket tetéztük azzal a
gonoszsággal, hogy királyt kértünk magunknak. 20 Akkor ezt mondta Sámuel a népnek:
Ne féljetek! Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat, de azért ne térjetek el az ÚRtól,
hanem szolgáljatok az ÚRnak teljes szívből! 21 Ne térjetek el, hogy a semmiket
kövessétek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni, mert semmik azok. 22
Hiszen nem veti el az ÚR a saját népét az ő nagy nevéért, mert tetszett az ÚRnak, hogy a
saját népévé tegyen benneteket. 23 Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen,
és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes
útra. 24 Csak féljétek az URat, és szolgáljátok őt híven, teljes szívből, mert lássátok csak
meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok! 25 Ha azonban mégis gonoszul éltek,
elvesztek királyotokkal együtt!

1Sám. 13.

1 Egy éve volt már király Saul, és királysága második esztendejébe lépett Izráelben, 2
amikor kiválasztott magának Saul Izráelből háromezer embert. Ebből kétezer Saullal
maradt Mikmászban és Bétel hegyvidékén, ezer Jónátánnal volt a benjámini Gebában, a
nép többi részét pedig hazaküldte. 3 Jónátán lerontotta a filiszteusok oszlopát Gebában.
Meghallották ezt a filiszteusok. Saul pedig megfúvatta a kürtöt az egész országban, ezt
mondva: Hallják meg a héberek! 4 Amikor egész Izráel meghallotta a hírt, hogy Saul
lerontotta a filiszteusok oszlopát, és ezzel gyűlöletessé lett Izráel a filiszteusok előtt,
fegyverbe szólították a népet Saulhoz Gilgálba. 5 De a filiszteusok is összegyűltek, hogy
harcba bocsátkozzanak Izráellel: harmincezer harci kocsi, hatezer lovas és oly sok nép,
mint a tengerpart homokja. Felvonultak és tábort ütöttek Mikmásznál, Bét-Áventől keletre.
6 Amikor látták az izráeliek, hogy bajban vannak, mert már megszorították a hadinépet,
barlangokban, üregekben, kősziklák között, sziklahasadékokban és vermekben rejtőzött el
a nép. 7 A héberek átkeltek a Jordánon Gád és Gileád földjére. Saul pedig még Gilgálban
volt, és az egész nép riadtan sorakozott mögéje. 8 Azután várt hét napig, a Sámuel által
meghatározott időig, de Sámuel nem érkezett meg Gilgálba, a nép pedig széledezni
kezdett tőle. 9 Akkor ezt mondta Saul: Hozzátok ide az égőáldozatot és a békeáldozatot!
És bemutatta az égőáldozatot. 10 Alig végezte be az égőáldozat bemutatását, amikor
megérkezett Sámuel. Saul eléje ment, hogy áldással köszöntse őt. 11 De Sámuel ezt
mondta: Mit tettél? Saul így felelt: Amikor láttam, hogy a nép széledezni kezd tőlem, te
pedig nem érkeztél meg a megállapított időre, de a filiszteusok már összegyűltek
Mikmászban, 12 azt gondoltam, hogy mindjárt rám törnek a filiszteusok Gilgálba, és én
még nem esedeztem az ÚRhoz. Összeszedtem tehát magam, és bemutattam az
égőáldozatot. 13 Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Ostobaságot követtél el! Nem
teljesítetted Istenednek, az ÚRnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most
véglegesen megerősítette volna az ÚR Izráelben a királyságodat. 14 Most azonban nem
lesz királyságod maradandó. Keresett magának az ÚR szíve szerint való embert, és őt
tette az ÚR népe fejedelmévé, mert te nem teljesítetted, amit az ÚR parancsolt. 15 Ezután
elindult Sámuel, és elment Gilgálból a benjámini Gibeába. Saul pedig számba vette a
népet, amely még vele volt, mintegy hatszáz embert. 16 Saul és fia, Jónátán, meg a velük
levő nép a benjámini Gebában tartózkodott, a filiszteusok pedig Mikmászban táboroztak.
17 Akkor elindult a filiszteusok táborából három portyázó csapat. Az egyik csapat Ofrá
irányába, Súál földje felé tartott. 18 A másik csapat Bét-Hórón felé tartott, a harmadik
csapat pedig annak a határnak a mentén haladt, amely a Cebóim völgyén át a pusztáig
terjed. 19 Kovácsot pedig egész Izráel földjén nem lehetett találni, mert a filiszteusok így
gondolkodtak: Ne csinálhassanak a héberek kardot vagy dárdát! 20 Ezért egész Izráelnek
a filiszteusokhoz kellett eljárnia, hogy megélesíttessék ekevasukat, kapájukat, fejszéjüket
és ásójukat, 21 ha megtompult az ekevasak, kapák, háromágú villák és fejszék éle, vagy
ha ki kellett egyenesíteni az ösztökét. 22 Így történt, hogy az ütközet napján az egész
hadinépnek, amely Saullal és Jónátánnal volt, sem kardja, sem dárdája nem volt, csak
Saulnak és fiának, Jónátánnak. 23 A filiszteusok előőrse pedig már a mikmászi hágóig
nyomult előre.

1Sám. 14.

1 Egyik napon azt mondta Jónátán, Saul fia a fegyverhordozó legényének: Gyere,
menjünk át a filiszteusok előőrséhez, amely odaát van! Apjának azonban nem szólt róla. 2
Saul éppen Gibea határában, Migrónban, a gránátalmafa alatt tartózkodott. Mintegy
hatszáz főnyi hadinép volt vele, 3 meg Ahijjá is, aki Silóban az éfódot viselte, fia
Ahitúbnak, Íkábód testvérének, Fineás fiának, aki az ÚR papjának, Élinek volt a fia. A
hadinép sem tudta, hogy Jónátán elment. 4 A szorosban pedig, ahol Jónátán igyekezett
átjutni a filiszteusok előőrséhez, innen is, onnan is volt egy sziklaszirt. Az egyiknek Bócéc,
a másiknak Szenne volt a neve. 5 Az egyik szirt Mikmásszal szemben északon, a másik
Gebával szemben délen emelkedik. 6 Jónátán tehát ezt mondta fegyverhordozó
legényének: Gyere, menjünk át ezeknek a körülmetéletleneknek az előőrséhez! Hátha
tesz valamit értünk az ÚR, mert az ÚR előtt nincs akadály: akár sok, akár kevés ember
által szerezhet szabadulást. 7 Fegyverhordozója így felelt neki: Tégy mindent úgy,
ahogyan gondolod. Láss hozzá, én veled leszek, bármit tervezel! 8 Akkor Jónátán ezt
mondta: Figyelj ide! Átmegyünk ezekhez az emberekhez, és megmutatjuk magunkat
nekik. 9 Ha azt mondják nekünk: Maradjatok veszteg, amíg odaérünk hozzátok! - akkor
megállunk egy helyben, és nem megyünk fel hozzájuk. 10 Ha azonban ezt mondják:
Gyertek csak fel hozzánk! - akkor felmegyünk, mert kezünkbe adja őket az ÚR. Ez legyen
számunkra a jel. 11 Amikor megmutatták magukat mindketten a filiszteusok előőrsének,
ezt mondták a filiszteusok: Nézd csak! Héberek jöttek elő az üregekből, ahová elrejtőztek!
12 És így szólították meg egyesek az előőrsből Jónátánt és fegyverhordozóját: Gyertek
csak föl hozzánk, mondani akarunk valamit nektek! Akkor ezt mondta Jónátán a
fegyverhordozójának: Gyere utánam, mert az ÚR Izráel kezébe adja őket. 13 És
fölkapaszkodott Jónátán négykézláb, utána meg a fegyverhordozója. Voltak, akik Jónátán
előtt hullottak el, másokat meg a fegyverhordozója ölt meg mögötte. 14 Így történt az első
összecsapás, amelyben mintegy húsz embert ölt meg Jónátán és fegyverhordozója, egy
hold földnek a fél barázdáján. 15 És riadalom támadt a táborban, a harcmezőn és az
egész hadinép között. Megriadt az előőrs, sőt a portyázó csapat is. A föld pedig
megrendült, és Isten riadalmat támasztott.
16 Amikor Saul megfigyelői a benjámini Gibeában meglátták, hogy a lármázó sokaság
hullámzik, és ide-oda futkos, 17 ezt mondta Saul a vele levő hadinépnek: Vegyétek
számba, és nézzetek utána, hogy ki ment el közülünk! Amikor számba vették, kitűnt, hogy
Jónátán és a fegyverhordozója nincs sehol. 18 Akkor ezt mondta Saul Ahijjának: Hozasd
ide az Isten ládáját! Mert az Isten ládája akkor már Izráel fiainál volt. 19 Amíg azonban
Saul a pappal beszélt, a lárma egyre nagyobb lett a filiszteusok táborában. Azért ezt
mondta Saul a papnak: Hagyd abba! 20 Ekkor hadba szólította Saul a vele levő egész
hadinépet, és megkezdték a harcot, ahol már ember ember ellen harcolt, és igen nagy volt
a zűrzavar. 21 Azok a héberek is, akik azelőtt a filiszteusokkal tartottak, és mindenfelől
velük együtt vonultak táborba, azok is Izráelhez csatlakoztak, tehát Saulhoz és
Jónátánhoz. 22 Amikor az Efraim hegyvidékén elrejtőzött izráeliek meghallották, hogy
menekülnek a filiszteusok, ők is utánuk eredtek a harcba. 23 Így szabadította meg az ÚR
Izráelt azon a napon. A harc azonban átterjedt Bét-Ávenen túlra. 24 Az izráeliek már igen
el voltak csigázva azon a napon, mert így eskette meg Saul a népet: Átkozott az az
ember, aki enni merészel estig, amíg bosszút nem állok ellenségeimen! Ezért nem evett
semmit a nép. 25 Egyszer csak eljutottak egy erdőbe, ahol méz volt a földön. 26 Amikor a
hadinép az erdőbe ért, csak úgy folyt a méz, de senki sem emelte kezét a szájához, mert
félt a hadinép az eskü miatt. 27 Jónátán azonban nem hallotta, hogy apja megeskette a
népet. Ezért kinyújtotta a kezében levő botot, és belemártotta a végét a lépes mézbe,
kezével a szájához vitte, és mindjárt ragyogni kezdett a szeme. 28 Ekkor megszólalt
valaki a nép közül, és ezt mondta: Apád szent esküt tétetett a néppel, hogy átkozott

mindenki, aki ma enni mer! Ezért olyan kimerült a nép. 29 Jónátán ezt felelte: Apám bajba viszi az országot. Nézzétek csak, hogy elkezdett ragyogni a szemem, mert egy kicsit megkóstoltam ezt a mézet! 30 Hát még, ha jót evett volna ma a nép az ellenségeinél talált zsákmányból! Ezért nem elég nagy a filiszteusok veresége! 31 Azon a napon Mikmásztól Ajjálónig verték a filiszteusokat, és a nép nagyon kimerült. 32 Ezért a zsákmányra vetette magát a nép. Fogták a juhokat, marhákat, borjakat, és a földön vágták le, és a vérrel ette a nép a húst. 33 Amikor jelentették Saulnak, hogy vétkezik a nép az ÚR ellen, mert vérrel együtt eszi a húst, ezt mondta: Bűnös mulasztást követtetek el! Gördítsetek ide hozzám egy nagy követ! 34 Majd ezt mondta Saul: Menjetek a nép közé, és mondjátok meg nekik, hogy hozza ide mindenki az ökrét és a juhát. Itt vágjátok le, és itt egyétek meg! Akkor nem vétkeztek az ÚR ellen azzal, hogy vérrel együtt eszitek a húst. Elhozta tehát az egész nép, mindenki a maga ökrét még azon az éjszakán, és ott vágták le. 35 Saul ugyanis oltárt épített az ÚRnak. Ez volt az első oltár, amit az ÚRnak épített.
36 Azután ezt mondta Saul: Törjünk rá még az éjjel a filiszteusokra, virradatra fosszuk ki őket, és ne hagyjunk meg senkit közülük! Ők pedig ezt felelték: Tégy mindent úgy, ahogyan jónak látod. De a pap ezt mondta: Lépjünk először az Isten elé! 37 Ekkor megkérdezte Saul az Istent: Rátörjek-e a filiszteusokra? Izráel kezébe adod-e őket? De Isten nem válaszolt neki azonnal. 38 Azért ezt mondta Saul: Gyertek ide mindnyájan, akik oszlopai vagytok a népnek, tudjátok meg, és nézzetek utána, hogy miféle vétek történhetett ma? 39 Mert az élő ÚRra, Izráel szabadítójára mondom, hogy még ha a fiam, Jónátán követte is el azt, neki is meg kell halnia. De a népből senki sem felelt neki. 40 Akkor ezt mondta egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig Jónátán fiammal a másik oldalon. A nép ezt mondta Saulnak: Tégy úgy, ahogyan jónak látod! 41 Akkor ezt mondta Saul az ÚRnak, Izráel Istenének: Tárd fel az igazságot! És a sors Jónátánra meg Saulra esett, a nép pedig megszabadult. 42 Saul ezt mondta: Vessetek sorsot köztem és Jónátán fiam között! És a sors Jónátánra esett. 43 Saul ezt mondta Jónátánnak: Valld meg nekem, mit tettél? Jónátán be is vallotta, és ezt mondta: A kezemben levő bot végével valóban megkóstoltam egy kis mézet. Most pedig kész vagyok meghalni. 44 Saul ezt mondta: Engem verjen meg az Isten, ha nem halsz meg, Jónátán! 45 A nép azonban azt mondta Saulnak: Jónátán haljon meg, aki ezt a nagy győzelmet szerezte Izráelnek? Távol legyen tőlünk! Az élő ÚRra mondjuk, hogy egy hajszál sem hullhat fejéről a földre, mert Isten segítségével vitte ezt véghez a mai napon. Így mentette meg a nép Jónátánt a haláltól. 46 Ekkor Saul felhagyott a filiszteusok üldözésével, a filiszteusok pedig visszatértek lakóhelyükre. 47 Mióta átvette Saul a királyi hatalmat Izráel felett, harcban állt minden ellenségével körös-körül: Móábbal, az ammóniakkal, Edómmal, Cóbá királyával és a filiszteusokkal. Ahol csak megfordult, mindenütt győzelmet aratott. 48 Derekasan viselkedett, megverte az amálékiakat, és megmentette Izráelt fosztogatói kezéből. 49 Saul fiai ezek voltak: Jónátán, Jisvi és Malkisúa. Két leányának a neve pedig: az idősebbé Mérab, a kisebbiké Míkal. 50 Saul feleségének a neve Ahinóam volt, Ahimaac leánya. Hadseregparancsnokának a neve Abnér volt, aki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia. 51 Kís, Saul apja és Nér, Abnér apja is Abiél fiai voltak. 52 A filiszteus háború egyre súlyosabb lett Saul egész életében. Ezért, ha meglátott Saul egy-egy erős vagy bátor embert, azt maga mellé vette.

1Sám. 15.

1 Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az ÚR, hogy népének, Izráelnek a
királyává kenjelek. Most azért hallgass az ÚR beszédére. 2 Ezt mondja a Seregek URa:
Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött
Egyiptomból. 3 Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van! Ne
kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az
ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat! 4 Ekkor mozgósította Saul a hadinépet,
és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. 5 Amikor
Amálék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében. 6 De a kénieknek ezt üzente
Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak
velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre
eltávoztak a kéniek az amálékiak közül. 7 Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a
Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. 8 Agágot, Amálék királyát élve fogta
el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. 9 Saul és népe azonban megkímélte Agágot,
meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és
mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen
jószágot semmisítették meg.
10 Akkor így szólította meg Sámuelt az ÚR: 11 Megbántam, hogy királlyá tettem Sault,
mert elfordult tőlem, és nem teljesítette, amit meghagytam neki. Sámuel haragra gerjedt,
és egész éjjel jajgatott az ÚR előtt. 12 Reggel korán fölkelt Sámuel, hogy találkozzék
Saullal. De ekkor azt jelentették Sámuelnek, hogy Saul Kármelbe érkezett, és ott
emlékoszlopot állított magának. Azután megfordult, továbbment, és lement Gilgálba. 13
Amikor Sámuel Saulhoz érkezett, ezt mondta neki Saul: Az ÚR áldottja vagy te!
Teljesítettem, amit az ÚR meghagyott. 14 Sámuel azonban megkérdezte: Akkor mi az a
juhbégetés, amely a fülembe jut, és az a marhabőgés, amit hallok? 15 Saul ezt felelte: Az
amálékiaktól hozták azokat, mert megkímélte a nép a legszebb juhokat és marhákat, hogy
Istenednek, az ÚRnak áldozza. De a többit kiirtottuk. 16 Akkor ezt mondta Sámuel
Saulnak: Hagyd! Majd én megmondom neked, hogy mit mondott nekem ma éjjel az ÚR.
Saul így felelt: Beszélj! 17 Sámuel ezt mondta: Milyen kicsiny voltál a magad szemében,
és mégis Izráel törzseinek a fejévé lettél, Izráel királyává kent téged az ÚR! 18 Azután
ezzel a megbízással küldött utadra az ÚR: Menj, és irtsd ki a vétkes amálékiakat, harcolj
ellenük, míg csak nem végzel velük! 19 Miért nem hallgattál az ÚR szavára? Miért estél
neki a zsákmánynak, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az ÚR? 20 Saul ezt
felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a
megbízatásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat
pedig kiirtottam. 21 A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és
marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az ÚRnak Gilgálban. 22 Akkor ezt mondta
Sámuel:
Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az
ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a
kosok kövérjénél! 23 Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az
ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett
téged, és nem leszel király! 24 Saul így felelt Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem
az ÚR parancsát és a te beszédedet. Mert féltem a néptől, és hallgattam a szavára. 25 De
bocsásd meg ezúttal vétkemet, és jöjj vissza velem, hogy leboruljak az ÚR előtt! 26
Sámuel azonban ezt mondta Saulnak: Nem megyek vissza veled, mert te megvetetted az
ÚR igéjét; az ÚR meg elvetett téged, és nem maradsz Izráel királya. 27 Ezzel Sámuel
sarkon fordult, és menni készült. De Saul megragadta a köpenye szélét, úgyhogy
leszakadt. 28 Ekkor így szólt hozzá Sámuel: Így szakítja el tőled az ÚR a mai napon Izráel
királyságát, és másnak, nálad különbnek adja. 29 Izráel fenséges Istene nem hazudik, és

nem is bán meg semmit, mert nem ember ő, hogy megbánjon valamit. 30 Ő pedig ezt
mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj
vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt! 31 Ekkor megfordult Sámuel, követte
Sault, és Saul leborult az ÚR előtt. 32 Azután ezt mondta Sámuel: Hozzátok elém Agágot,
Amálék királyát. Agág odament hozzá bilincsbe verve, és azt gondolta Agág: Biztosan
nem a keserű halál vár. 33 De Sámuel így szólt: Ahogyan gyermektelenné tett
asszonyokat a kardod, úgy legyen gyermektelenné anyád az asszonyok között! És
felkoncolta Sámuel Agágot az ÚR előtt Gilgálban. 34 Ezután elment Sámuel Rámába,
Saul pedig hazament Saul Gibeájába. 35 Sámuel nem is látta többé Sault holta napjáig;
de bánkódott Sámuel Saul miatt, mivel megbánta az ÚR, hogy Sault Izráel királyává tette.

1Sám. 16.

1 Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én
elvetettem, és nem marad Izráel királya? Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj!
Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert ennek a fiai közül szemeltem ki a királyt. 2 Hogyan
mehetnék oda? - kérdezte Sámuel. Ha meghallja Saul, megöl engem. De az ÚR ezt
mondta: Vigyél magaddal egy üszőborjút, és ezt mondd: Azért jöttem, hogy áldozatot
mutassak be az ÚRnak. 3 De Isait hívd meg az áldozati lakomára. Én pedig majd tudtodra
adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondok neked! 4 És úgy tett Sámuel,
ahogyan az ÚR megmondta neki. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek
eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e? 5 Békés szándékkal -
felelte. Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek meg magatokat,
és jöjjetek velem az áldozatra! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az
áldozati lakomára. 6 Amikor megérkeztek, és meglátta Eliábot, ezt gondolta: Biztosan ez
lesz az ÚR felkentje, aki most itt van. 7 De az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Ne tekints a
megjelenésére, se termetes növésére, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit
lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben
van. 8 Ekkor Abinádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt
sem választotta az ÚR. 9 Azután Sammát vezette oda Isai, de ő ezt mondta: Őt sem
választotta az ÚR. 10 Így vezette oda Isai Sámuel elé mind a hét fiát, de Sámuel ezt
mondta Isainak: Ezeket nem választotta az ÚR. 11 Majd megkérdezte Sámuel Isaitól:
Minden fiad itt van? Hátra van még a legkisebb - felelte ő -, de ő éppen a juhokat őrzi.
Erre Sámuel azt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem
ülünk le, amíg ő meg nem érkezik. 12 Üzent tehát neki, és elhozatta. Ő pedig
pirospozsgás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend
fel, mert ő az! 13 Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkente őt testvérei
jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel
pedig elindult, és elment Rámába.
14 Saultól viszont eltávozott az ÚR lelke, és rossz szellem kezdte gyötörni, amelyet az ÚR
küldött. 15 Akkor ezt mondták a szolgái Saulnak: Látod, Istennek egy rossz szelleme
gyötör téged. 16 De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgáid készek keresni egy
embert, aki ért a lantpengetéshez. És ha majd Istennek a rossz szelleme megszáll, akkor
pengetni fogja a lantot, és jobban leszel. 17 Saul így felelt a szolgáknak: Keressetek hát
egy olyan embert, aki jól tud lantot pengetni, és hozzátok hozzám! 18 Ekkor megszólalt az
egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lantot pengetni,
derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az ÚR. 19 Ezért
követeket küldött Saul Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd hozzám fiadat, Dávidot, aki a
juhok mellett van! 20 Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg
egy kecskegidát rakott, és elküldte fiával, Dáviddal Saulnak. 21 Dávid megérkezett
Saulhoz, és megállt előtte. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett. 22 Akkor
ezt az üzenetet küldte Saul Isaihoz: Hagyd mellettem Dávidot, mert igen megkedveltem!
23 És valahányszor megszállta Sault Istennek az a rossz szelleme, fogta Dávid a lantot,
és pengette a kezével. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, és a rossz szellem
eltávozott tőle.

1Sám. 17.

1 A filiszteusok összevonták seregeiket a harcra. A júdabeli Szókónál gyűltek össze, és
tábort ütöttek Szókó és Azéká között Efesz-Dammímnál. 2 Saul és az izráeliek is
összegyűltek, tábort ütöttek az Élá völgyében, és csatarendbe álltak a filiszteusok ellen. 3
Az innenső hegyen álltak a filiszteusok, a túlsó hegyen pedig az izráeliek. Közöttük völgy
volt. 4 Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, aki Gát
városából való volt. Magassága hat könyök és egy arasz volt. 5 Fején rézsisak volt,
öltözete pikkelyes páncél, páncélja ötezer sekel súlyú rézből volt. 6 Lábán rézvért és
vállán rézdárda volt. 7 Lándzsájának a nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája,
lándzsájának a hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordozó ment
előtte. 8 Így állt ki, és odakiáltott Izráel csatasorainak: Miért vonultatok ki, és készültetek
fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgái! Válasszatok ki magatok
közül egy embert, hogy síkra szálljon velem! 9 Ha le tud győzni, és megöl engem, akkor
mi leszünk a ti szolgáitok; de ha én győzöm le, és én ölöm meg őt, akkor ti lesztek a mi
szolgáink, és ti szolgáltok nekünk. 10 Ezt is mondta a filiszteus: Én itt most kigúnyolom
Izráel csatasorait. Állítsatok szembe velem valakit, hogy megvívjunk egymással! 11
Amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek, és
igen féltek. 12 Dávid annak az efrátai embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai
volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy
bevonuljon a férfiakkal. 13 De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a
három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké
Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá. 14 Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb
elment Saullal. 15 Dávid el-elment Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse
Betlehemben. 16 A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven
napon át. 17 Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka
pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez. 18 Ezt a tíz
sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz
tőlük valami jelet. 19 Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráeli férfiak harcban
állnak a filiszteusokkal. 20 Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyájat egy bojtárra,
felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a
szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette. 21
Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben. 22
Dávid rábízta holmiját arra, aki a fölszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve
megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e. 23 És miközben beszélgetett velük, előállt a
filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is
ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta. 24 Amikor az izráeli férfiak meglátták azt az
embert, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon féltek. 25 Ezt mondták az izráeliek:
Láttátok ezt az embert, aki előállt? Azért állt elő, hogy csúfolja Izráelt. Ha akadna olyan
ember, aki megölné, gazdagon megajándékozná a király, még a leányát is hozzáadná, és
fölmentené apjának a házát Izráelben minden szolgálat alól.
26 Akkor ezt mondta Dávid a mellette álló embereknek: Mi történik majd azzal az
emberrel, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a
körülmetéletlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét? 27 A nép pedig
elmondta neki szóról szóra, hogy mi történik azzal, aki ezt levágja. 28 Amikor a
legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt
Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhot a pusztában?
Tudom, hogy vakmerő vagy, és rosszban töröd a fejed. Csatát akarsz te látni, azért jöttél
ide. 29 Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen ez csak beszéd volt! 30 És
elfordult tőle egy másikhoz, és az is ugyanazt mondta, meg a hadinép is ugyanúgy
válaszolt neki, mint az előbb. 31 Amikor meghallották, mit beszélt Dávid, jelentették

Saulnak, ő pedig magához rendelte. 32 Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. 33 De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kora óta. 34 Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhai mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájból, 35 utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. 36 Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. 37 Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az ÚR legyen veled! 38 És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette. 39 Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem próbáltam. Le is vetette Dávid ezeket. 40 Kezébe vette a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz. 41 A filiszteus is elindult, és egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a fegyverhordozója. 42 Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirospozsgás és jó megjelenésű. 43 És ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt. 44 Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! 45 Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. 46 Még ma kezembe ad az ÚR, levághlak és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom. És megtudja mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. 47 És megtudja az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket. 48 Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatasorból a filiszteus elé. 49 Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokon találta a filiszteust, hogy a kő belefúródott a homlokába, és arccal a földre zuhant. 50 Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és köve volt. Legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig nem volt kard Dávid kezében. 51 Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézük, megfutamodtak. 52 Ekkor elindultak az izráeliek és júdaiak, és csatakiáltással üldözték a filiszteusokat a völgy irányában egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek a filiszteusok halottai a Saaraim felé vivő úton egészen Gátig és Ekrónig. 53 Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat. 54 Dávid pedig fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálembe vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el. 55 Amikor látta Saul, hogy kiment Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregparancsnoktól, Abnértól: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életedre mondom, ó király, hogy nem tudom. 56 Akkor ezt mondta a király: Kérdezd akkor meg, hogy kinek a fia ez az ifjú. 57 És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt. 58 Saul megkérdezte tőle: Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehemi Isainak a fia vagyok.

1Sám. 18.

1 Miután véget ért a beszélgetés Saullal, Jónátán lelke összeforrt Dávid lelkével. Úgy
megszerette őt Jónátán, mint önmagát. 2 Saul pedig magához vette őt azon a napon, és
nem engedte, hogy visszatérjen apja házába. 3 És szövetséget kötött Jónátán Dáviddal,
mert úgy szerette őt, mint önmagát. 4 Levette Jónátán a köpenyét, és Dávidnak adta, sőt
a ruháját meg a kardját, az íját és az övét is. 5 És ha Dávid harcba indult, sikerrel járt
mindenütt, bárhová küldte Saul. Ezért a harcosok élére állította őt Saul. Tetszett ez az
egész népnek, még Saul udvari embereinek is.
6 Egyszer amint hazajöttek, amikor Dávid a filiszteusok leveréséből tért vissza, kivonultak
az asszonyok Saul király elé Izráel városaiból énekszóval, körtáncot lejtve, dobolva,
vígan, és három húrú hangszeren játszva. 7 A táncoló asszonyok így énekeltek: Megölt
Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert! 8 Erre igen megharagudott Saul, és nem
tetszett neki ez a dolog, mert ezt gondolta: Dávidnak tízezret tulajdonítanak, nekem meg
csak ezret tulajdonítanak! Még majd a királyság is az övé lesz! 9 Ettől fogva állandóan
rossz szemmel nézett Saul Dávidra. 10 Másnap megszállta Sault Istennek az a rossz
szelleme, és révületbe esett a házában. Dávid pedig a lantot pengette, ahogyan
mindennap szokta. Saul kezében lándzsa volt. 11 Saul feléje dobta a lándzsát, mert azt
gondolta, hogy a falhoz szegezi Dávidot. De Dávid két ízben is kitért előle. 12 És félni
kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az ÚR, Saultól pedig eltávozott. 13 Ezért eltávolította
őt Saul maga mellől, és ezredessé tette, hogy ki- és bevonuljon a hadinép élén. 14 Dávid
minden útján sikerrel járt, mert vele volt az ÚR. 15 Amikor látta Saul, hogy milyen nagy
sikereket ér el, rettegni kezdett tőle. 16 De egész Izráel és Júda szerette Dávidot, mert ő
vonult az élükön ki és be. 17 Egyszer így szólt Saul Dávidhoz: Nézd, neked adom
feleségül idősebb lányomat, Mérabot, csak légy az én vitézem, és harcold az ÚR harcait!
Mert így gondolkozott Saul: ne én pusztítsam el, hanem a filiszteusok. 18 Dávid ezt felelte
Saulnak: Ki vagyok én, mi az én életem és apám családja Izráelben, hogy veje legyek a
királynak? 19 De amikor hozzá kellett volna adni Dávidhoz Saul leányát, Mérabot, mégis a
mehólai Adriélhez adták feleségül. 20 Saul leánya Míkal azonban megszerette Dávidot.
Megmondták ezt Saulnak, és ő helyeselte a dolgot. 21 Ezt gondolta ugyanis Saul: Neki
adom őt, mert ez lesz a csapda, és elpusztítják a filiszteusok. Ezért másodszor is ezt
mondta Saul Dávidnak: Ezúttal a vőm leszel. 22 És megparancsolta Saul az udvari
embereknek, hogy így beszéljenek Dáviddal bizalmasan: Nézd, a király kedvel téged, és
az udvari emberek is mind szeretnek. Légy tehát a király veje! 23 Saul udvari emberei el is
mondták Dávidnak ezeket a dolgokat, de Dávid így felelt: Olyan csekélységnek látjátok,
hogy valaki a király veje legyen? Hiszen én szegény és jelentéktelen ember vagyok. 24 És
jelentették az udvari emberek Saulnak, hogy miket mondott Dávid. 25 Akkor ezt mondta
Saul: Mondjátok meg Dávidnak, hogy nem kíván a király mátkapénzt, csak száz
filiszteusnak az előbőrét. Így állj bosszút a király ellenségein! Saul ugyanis azt gondolta,
hogy a filiszteusok által ejti el Dávidot. 26 Amikor aztán az udvari emberek elmondták
Dávidnak ezeket, Dávid is helyeselte a dolgot, hogy a király veje legyen. Még mielőtt letelt
volna a kitűzött idő, 27 elindult és elment Dávid az embereivel együtt, és levágott kétszáz
embert a filiszteusok közül. Elhozta Dávid az előbőrüket, és odaadta az összeset a
királynak, hogy a király veje lehessen. Ekkor hozzá adta Saul a leányát, Míkalt feleségül.
28 Saul azonban látta, és tudta, hogy az ÚR Dáviddal van, és Míkal, Saul leánya szereti
őt. 29 Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére. 30 A
filiszteusok vezérei kivonultak harcolni. Valahányszor kivonultak, Dávid mindig nagyobb
sikert ért el, mint Saul többi szolgája, ezért igen híressé lett a neve.

1Sám. 19.

1 Saul elmondta fiának, Jónátánnak és összes udvari emberének, hogy meg akarja ölni
Dávidot. De Jónátán, Saul fia nagyon kedvelte Dávidot. 2 És megmondta Jónátán
Dávidnak: Apám, Saul meg akar ölni. Ezért vigyázz magadra holnap reggelig, maradj a
rejtekhelyen, és rejtőzz el. 3 Én pedig kimegyek, és ott állok meg apám mellett a mezőn,
ahol te leszel, és beszélni fogok apámmal rólad. Majd meglátom, hogy mi lesz és
megmondom neked. 4 Jónátán Dávidnak az érdekében beszélt apjával, Saullal, és ezt
mondta neki: Ne vétkezzék a király a szolgája, Dávid ellen, hiszen ő nem vétett ellened,
sőt sok jót tett neked. 5 Kockára tette az életét, leterítette a filiszteust, és nagy
szabadulást szerzett az ÚR egész Izráelnek. Te láttad ezt, és örültél. Miért vétkeznél az
ártatlan vér ellen, miért akarod ok nélkül megölni Dávidot? 6 Saul hallgatott Jónátán
szavára; meg is esküdött Saul: Az élő ÚRra mondom, hogy nem kell meghalnia! 7 Ekkor
hívatta Jónátán Dávidot, és elmondta neki Jónátán mindezeket. Majd Saulhoz vezette
Jónátán Dávidot, aki ismét olyan lett hozzá, mint azelőtt. 8 A harc tovább tartott. Dávid
hadba vonult a filiszteusok ellen, nagy vereséget mért rájuk, és azok megfutamodtak
előtte. 9 Egyszer az ÚRnak az a rossz szelleme megszállta Sault, amikor házában ült
lándzsával a kezében. Dávid pedig pengette a lantot. 10 Ekkor Saul lándzsájával a falhoz
akarta szegezni Dávidot, de ő félrehajolt Saul elől, és a lándzsa a falba fúródott. Dávid
pedig kifutott, és elmenekült azon az éjszakán. 11 Ekkor követeket küldött Saul Dávid
házához, hogy tartsák szemmel, és öljék meg reggelre. De a felesége, Míkal megmondta
Dávidnak: Ha nem tudod megmenteni az életedet ma éjjel, holnap meg kell halnod! 12 És
leeresztette Míkal Dávidot az ablakon át. Ő pedig futásnak eredt, és elmenekült. 13 Ekkor
fogta Míkal a házibálványt, beletette az ágyba, kecskeszőr párnát tett a feje alá, és
betakarta a ruhájával. 14 Saul tehát elküldte követeit, hogy fogják el Dávidot, de az
asszony azt mondta nekik, hogy beteg. 15 Ekkor Saul ismét elküldte a követeket, hogy
nézzék meg Dávidot, és vigyék el hozzá ágyastul, hogy megölesse. 16 Amikor a követek
odamentek, kitűnt, hogy a házibálvány volt az ágyban, és kecskeszőr-párna volt a feje
alatt. 17 Ezért Saul ezt mondta Míkalnak: Miért csaltál meg így engem? Miért engedted,
hogy ellenségem elmeneküljön? Míkal ezt felelte Saulnak: Ő mondta nekem: Engedj el,
különben megöllek! 18 Dávid tehát futva elmenekült, Sámuelhez ment Rámába, és
elmondta neki mindazt, amit Saul tett vele. Azután Sámuellel együtt Nájótba ment, és ott
tartózkodtak. 19 De jelentették Saulnak, hogy Dávid Nájótban van, Ráma mellett. 20
Akkor Saul követeket küldött ki, hogy fogják el Dávidot. De amikor meglátták a próféták
csoportját, akik révületben voltak, Sámuel pedig ott állt mellettük, akkor Isten lelke szállt
Saul követeire, és ők is révületbe estek. 21 Jelentették ezt Saulnak, és ő más követeket
küldött ki, de azok is révületbe estek. Harmadszor is küldött Saul követeket, de azok is
révületbe estek. 22 Ekkor maga is elment Rámába, és amikor a Szekúban levő nagy
kúthoz érkezett, így kérdezősködött: Hol van Sámuel és Dávid? Ezt felelték: Nájótban,
Ráma mellett. 23 Elment tehát a Ráma mellett levő Nájótba. De Isten lelke szállt őrá is, és
amíg ment, folyton révületben volt, amíg meg nem érkezett a Ráma mellett levő Nájótba.
24 Akkor ő is ledobta a ruháját, és révületben volt ő is Sámuel előtt, és ott feküdt
meztelenül egész nap és egész éjjel. Ezért mondják: Hát már Saul is a próféták között
van?

1Sám. 20.

1 Dávid ezután elmenekült a Ráma mellett levő Nájótból. Elment, és ezt mondta
Jónátánnak: Mit követtem el, mi az én bűnöm, mi az én vétkem apáddal szemben, hogy
az életemre tör? 2 Ő azt felelte neki: Semmiképpen sem fogsz meghalni! Hiszen nem tesz
apám semmit sem, amit föl ne tárna előttem. Miért titkolná el apám előlem éppen ezt a
dolgot? Az nem lehet! 3 De Dávid meg is esküdött, és ezt mondta: Jól tudja apád, hogy te
jóindulattal vagy hozzám, ezért azt gondolta: Ne tudja meg ezt Jónátán, mert
elszomorodik. De az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy csak egy lépés választ el a
haláltól. 4 Jónátán így felelt Dávidnak: Amit csak kívánsz, megteszem érted! 5 Azután
Dávid ezt mondta Jónátánnak: Nézd, holnap újhold lesz, és nekem az étkezésnél ott
kellene ülnöm a király mellett. Engedj el engem, hadd rejtőzzem el a mezőn holnapután
estig. 6 Ha nagyon kérdezősködik utánam apád, ezt mondd: Engedélyt kért tőlem Dávid,
hogy hazaszaladhasson a városába, Betlehembe, mert egész nemzetsége most tartja az
évenkénti áldozati lakomát. 7 Ha erre azt mondja, hogy jól van, akkor békében lehet
szolgád. De ha nagyon megharagszik, abból megtudod, hogy gonosztettre határozta el
magát. 8 Maradj hűséges szolgádhoz, hiszen te kötöttél szövetséget az ÚR előtt
szolgáddal! De ha van bennem valami bűn, te ölj meg, miért vinnél apádhoz? 9 De
Jónátán ezt felelte: Semmiképpen sem! Ha biztosan megtudom, hogy elhatározta apám,
hogy végrehajtja rajtad ezt a gonosztettet, akkor megmondom neked. 10 Dávid
megkérdezte Jónátánt: Ki mondja meg nekem, ha keményen válaszol apád? 11 Jónátán
így felelt Dávidnak: Jöjj, menjünk ki a mezőre! És kimentek mindketten a mezőre. 12
Akkor ezt mondta Jónátán Dávidnak: Az ÚRra, Izráel Istenére fogadom, hogy holnap vagy
holnapután ilyenkorra kipuhatolom apámtól, jóakarattal van-e Dávid iránt; és ha nem,
akkor elküldök valakit hozzád, és megüzenem neked. 13 Úgy segítse meg az ÚR
Jónátánt most és ezután is, hogy megüzenem neked, ha apám gonoszságot tervez
ellened! Akkor elengedlek, menj el békével. Legyen veled az ÚR, ahogyan apámmal volt.
14 Ha életben maradok, bánj velem az ÚR szeretetével, de ha meghalok, 15 ne vond meg
soha szeretetedet az én házam népétől akkor sem, amikor az ÚR kiirtja Dávid valamennyi
ellenségét a föld színéről. 16 Így kötött Jónátán szövetséget Dávid házával, tudva, hogy
Dávid ellenségein bosszút fog állni az ÚR. 17 Jónátán ismét megeskette Dávidot, hogy
szeretni fogja őt. Mert ő is egész lelkével szerette Dávidot. 18 Azután ezt mondta neki
Jónátán: Holnap újhold lesz, és kérdezősködni fognak utánad, mert a helyed üres lesz. 19
Három nap múlva jöjj ide sietve, és menj arra a helyre, ahol elrejtőztél a múlt alkalommal,
és tartózkodj az Ezel nevű kő mellett. 20 Én pedig három nyilat lövök arra felé, mintha
célba lőnék. 21 És majd utánuk küldök egy gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilakat! Ha
ezt mondom a gyermeknek: Ott vannak melletted a nyilak, szedd föl azokat! - akkor
előjöhetsz, mert az élő ÚRra mondom, hogy biztonságban vagy, és nincs semmi baj. 22
Ha azonban ezt mondom a fiúnak: A nyilak messze előtted vannak! - akkor menj el, mert
az ÚR elküld téged. 23 Abban a dologban pedig, amit megbeszéltünk egymással, az ÚR
legyen a tanú közöttünk mindörökre. 24 Dávid tehát elrejtőzött a mezőn. És amikor eljött
az újhold, a király asztalhoz ült, hogy egyék. 25 Leült a király a székére, mint máskor, a fal
mellett levő székre; vele szembe Jónátán, Saul mellé pedig Abnér ült, és Dávid helye
üresen maradt. 26 De Saul semmit sem szólt azon a napon, mert azt gondolta, hogy
történt vele valami, ezért nem tiszta, biztosan nem tiszta. 27 Az újhold után következő
második napon azonban megint üres maradt Dávid helye, és akkor ezt kérdezte Saul a
fiától, Jónátántól: Miért nem jött el Isai fia tegnap sem, ma sem az étkezéshez? 28
Jónátán így felelt Saulnak: Engedélyt kért tőlem Dávid, hogy elmehessen Betlehembe. 29
Ezt mondta ugyanis: Engedj el engem, mert áldozati lakomája van nemzetségünknek a
városban, és rám parancsolt a bátyám. Azért, ha jóindulattal vagy hozzám, engedd meg,
hogy elmenjek megnézni a testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához. 30 Akkor

haragra gerjedt Saul Jónátán ellen, és ezt mondta neki: Te romlott és engedetlen fajzat!
Jól tudom, hogy te Isai fiát pártolod a magad szégyenére és anyád gyalázatára. 31 Mert
míg Isai fia él a földön, nem lesz belőled és a királyságodból semmi. Azért küldj érte, és
hozasd ide hozzám, mert a halál fia ő! 32 Jónátán azonban így válaszolt apjának,
Saulnak: Miért kell meghalnia? Mit követett el? 33 Erre Saul feléje dobta a lándzsáját, és
át akarta vele ütni. Ekkor megértette Jónátán, hogy apja elhatározta Dávid megölését. 34
Ezután fölkelt Jónátán az asztaltól izzó haraggal. Nem evett semmit az újhold második
napján, mert bánkódott Dávid miatt, akit gyalázott az apja.
35 Reggel azután kiment Jónátán a mezőre a Dáviddal megbeszélt időben, és egy
kisgyermek volt vele. 36 Ezt mondta a gyermeknek: Fuss, keresd meg a nyilakat,
amelyeket kilövök! A gyermek elfutott, ő pedig úgy lőtt ki egy nyilat, hogy túlmenjen rajta.
37 Amikor a gyermek arra a helyre ért, ahova Jónátán a nyilat lőtte, ezt kiáltotta a
gyermek után Jónátán: Messze előtted van a nyilam! 38 Még ezt is kiáltotta Jónátán a
gyermeknek: Siess, fuss, meg ne állj! A gyermek fölkapta Jónátánnak a nyilát, és urához
ment. 39 A gyermek ugyanis semmit sem értett, csak Jónátán és Dávid értette a dolgot.
40 Azután odaadta Jónátán a gyermeknek a fegyvereket, és ezt mondta neki: Eredj, vidd
be a városba. 41 A gyermek elment, Dávid pedig fölkelt a kő déli oldala mellől, arcával a
földig hajolt, és háromszor leborult. Azután megcsókolták egymást, megsiratták egymást,
míg csak Dávid erőt nem vett magán. 42 Akkor ezt mondta Jónátán Dávidnak: Eredj el
békességgel, mert mindketten így esküdtünk meg az ÚR nevére: Az ÚR legyen tanú
közöttünk és utódaink között mindörökre!

1Sám. 21.

1 Dávid ezután útnak indult, Jónátán pedig visszament a városba. 2 Dávid Ahimelek
paphoz ment Nóbba. Ahimelek megrettenve ment Dávid elé, és ezt kérdezte: Miért vagy
egyedül, és miért nincs veled senki? 3 Dávid ezt felelte Ahimelek papnak: A király
parancsolt nekem valamit, és azt mondta, hogy senki se tudjon meg semmit arról, amiért
elküldött, és amit parancsolt nekem. A legényeket pedig más helyre rendeltem. 4 Most
azért mi van kéznél? Adj nekem öt kenyeret, vagy ami éppen akad! 5 A pap ezt felelte
Dávidnak: Közönséges kenyér nincs nálam, van azonban szent kenyér, de csak akkor, ha
a legények megtartóztatták magukat az asszonytól. 6 Dávid pedig ezt válaszolta a
papnak: Valóban el volt tiltva tőlünk az asszony egy idő óta. Amikor elindultam, szent volt
a legények teste. Ez az út közönséges ugyan, de ők testükben szentek. 7 Ekkor odaadta
neki a pap a szent kenyereket, mert nem volt ott más, csak áldozati kenyér, amit el
szoktak venni az ÚR színe elől, és frissen sült kenyeret tettek oda, ha amazt elvették. 8
Volt ott Saulnak egy szolgája is név szerint az edómi Dóég, aki épp azon a napon az ÚR
színe előtt tartózkodott. Ő volt Saul pásztorainak a felügyelője. 9 Dávid azután
megkérdezte Ahimelektől: Nincs itt kéznél lándzsa vagy kard? Mert nem hoztam
magammal sem a kardomat, sem a fegyvereimet, olyan sürgős volt a király parancsa. 10
A pap így felelt: A filiszteus Góliát kardja, akit te vágtál le az Élá völgyében, köpenybe
csavarva itt van az éfód mögött. Ha el akarod vinni, vidd el, de ezen kívül nincs itt egyéb.
Dávid ezt mondta: Nincs annál megfelelőbb. Add ide!
11 Dávid még azon a napon elindult, elmenekült Saul elől, és Ákishoz, Gát királyához
ment. 12 Ákisnak ezt mondták udvari emberei: Hiszen ez Dávid, az ország királya! Róla
énekelték a körtáncban: Megölt Saul ezer embert Dávid meg tízezer embert. 13 Amikor
Dávidnak tudomására jutott ez a beszéd, félni kezdett nagyon Ákistól, Gát királyától. 14
És félkegyelműnek tettette magát előttük, eszelősként viselkedett köztük, firkált az
ajtószárnyakra, nyálát pedig a szakállára csurgatta. 15 Akkor ezt mondta Ákis az udvari
embereknek: Hát nem látjátok, hogy ez az ember bolond? Minek hoztátok ide? 16 Nincs
itt elég bolond, idehoztátok még ezt is, hogy a bolondját járja előttem? Egy ilyen kerüljön a
házamba?

1Sám. 22.

1 Elment azért onnan Dávid, és az Adullám-barlangba menekült. Amikor meghallották
testvérei és apjának egész rokonsága, elmentek hozzá. 2 Hozzá gyülekezett mindenféle
elnyomott, eladósodott és elkeseredett ember, ő pedig a vezérükké lett. Mintegy
négyszázan voltak vele. 3 Onnan a móábi Micpébe ment Dávid, és ezt mondta Móáb
királyának: Hadd jöjjön közétek apám és anyám, amíg meg nem tudom, hogy mit akar
tenni velem az Isten. 4 És odavitte őket Móáb királyához, és ott maradtak nála mindaddig,
amíg Dávid a sziklavárban volt. 5 Gád próféta azonban ezt mondta Dávidnak: Ne maradj
a sziklavárban, hanem eredj, menj el Júda földjére. Dávid el is ment, és megérkezett a
hereti erdőbe. 6 De meghallotta Saul, hogy tudják, hol van Dávid az embereivel. Saul
Gibeában volt a magaslaton, a tamariszkuszfa alatt. Lándzsája a kezében volt, és udvari
emberei mind mellette álltak. 7 Akkor ezt mondta Saul a mellette álló udvari embereknek:
Hallgassatok rám, Benjámin fiai! Hát Isai fia ad nektek mindnyájatoknak mezőt és szőlőt,
és ő tesz benneteket ezredesekké és századosokká? 8 Hiszen ti mind összeesküdtetek
ellenem, mert senki sem leplezte le előttem, hogy saját fiam kötött szövetséget Isai fiával.
Senki sem szánt meg engem, és nem mondta meg nekem, hogy a saját fiam lázította
ellenem a szolgámat, hogy leselkedjék rám. Bizony így van ez! 9 Akkor megszólalt az
edómi Dóég, aki ott állt Saul udvari emberei mellett, és azt mondta: Én láttam, amikor Isai
fia Nóbba érkezett Ahimelekhez, Ahitúb fiához. 10 Ő megkérdezte az URat, és útravalót
adott Dávidnak, sőt a filiszteus Góliát kardját is odaadta neki.
11 Ekkor hívatta a király Ahimelek papot, Ahitúb fiát és egész rokonságát, a nóbi papokat.
Azok eljöttek mindnyájan a királyhoz. 12 És ezt mondta Saul: Hallgass ide Ahitúb fia! Ő
pedig így felelt: Itt vagyok, uram. 13 Saul megkérdezte tőle: Miért esküdtetek össze
ellenem Isai fiával, amikor kenyeret és kardot adtál neki, sőt az ő érdekében Istent is
megkérdezted?! Azért, hogy fellázadjon ellenem, és leselkedjék rám? Bizony, így van ez!
14 Erre így felelt Ahimelek a királynak: Van-e olyan megbízható ember összes szolgád
között, mint Dávid, a király veje, testőrséged parancsnoka, akit nagyra becsülnek
udvarodban? 15 Vajon most kérdeztem meg először az Istent vele kapcsolatban?
Egyáltalán nem! Ne tulajdoníts ilyet szolgádnak, sem egész rokonságomnak, királyom,
mert semmit sem tudott szolgád erről az egész dologról. 16 Akkor ezt mondta a király:
Halállal kell lakolnod, Ahimelek, egész rokonságoddal együtt! 17 A mellette álló
fegyvereseknek pedig ezt mondta a király: Fogjátok körül, és öljétek le az ÚR papjait, mert
ők is Dávidot segítették, hiszen tudták, hogy szökik, de nem leplezték le előttem. A király
szolgái azonban nem akartak kezet emelni és rátámadni az ÚR papjaira. 18 Ekkor
Dóégnak parancsolta a király: Jöjj ide, és támadj rá te a papokra! Az edómi Dóég oda is
jött, rátámadt a papokra, és megölt azon a napon nyolcvanöt embert, akik gyolcs éfódot
viseltek. 19 Nóbot, a papok városát is karddal támadta meg; kardélre hányt férfit és nőt,
gyermeket és csecsemőt, ökröt, szamarat és bárányt. 20 Ahitúb fiának, Ahimeleknek
egyik fia azonban, akit Ebjátárnak hívtak, elmenekült, és Dávidhoz szökött. 21 Ebjátár
hírül vitte Dávidnak, hogy Saul megölette az ÚR papjait. 22 Dávid ezt mondta Ebjátárnak:
Tudtam én már azon a napon, amikor ott volt az edómi Dóég, hogy el fog ez árulni
Saulnak. Én okoztam apád egész háza népének a vesztét. 23 Maradj nálam, ne félj, mert
aki az én életemre tör, az tör a te életedre is. Ezért biztonságban leszel nálam.

1Sám. 23.

1 Jelentették egyszer Dávidnak, hogy a filiszteusok megtámadták Keílát, és fosztogatják a
szérűket. 2 Ekkor megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek, és megverjem-e a
filiszteusokat? Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Menj el, verd meg a filiszteusokat, és
szabadítsd föl Keílát. 3 De ezt mondták Dávidnak az emberei: Még itt, Júdában is félünk!
Hát még, ha el kell mennünk Keílába a filiszteusok csapatai ellen! 4 Dávid ismét
megkérdezte az URat. Az ÚR pedig így válaszolt neki: Indulj és menj Keílába, mert
kezedbe adom a filiszteusokat. 5 Elment tehát Dávid az embereivel Keílába, harcolt a
filiszteusok ellen, elhajtotta jószágaikat, és nagy vereséget mért rájuk. És felszabadította
Dávid Keíla lakóit. 6 Amikor Ebjátár, Ahimelek fia Dávidhoz menekült Keílába, az éfódot is
magával vitte. 7 Ezután hírül vitték Saulnak, hogy Dávid Keílába ment. Akkor ezt mondta
Saul: Kezembe adta őt az Isten, hiszen saját magát zárta be azzal, hogy kulcsos városba
ment. 8 Ezért mozgósította Saul az egész hadinépet, hogy Keíla ellen vonuljon, és
körülzárja Dávidot embereivel együtt. 9 De megtudta Dávid, hogy Saul rosszat forral
ellene. Ezt mondta Ebjátár papnak: Hozd ide az éfódot! 10 És ezt mondta Dávid: URam,
Izráel Istene! Azt a hírt hallotta szolgád, hogy Saul ide akar jönni Keílába, hogy elpusztítsa
miattam a várost. 11 Kiszolgáltatnak-e neki Keíla polgárai? Idejön-e Saul, ahogyan
szolgád hallotta? URam, Izráel Istene, jelentsd ki szolgádnak! Az ÚR így felelt: Idejön. 12
Akkor ezt kérdezte Dávid: Kiszolgáltatnak-e engem és embereimet Saulnak Keíla
polgárai? Az ÚR így felelt: Kiszolgáltatnak.
13 Elindult tehát Dávid mintegy hatszáz emberével, kivonult Keílából, és mentek, amerre
mehettek. Amikor jelentették Saulnak, hogy Dávid elmenekült Keílából, lemondott arról,
hogy ellene vonuljon. 14 Dávid a pusztában sziklavárakban tartózkodott. Amikor Zíf
pusztájában lakott a hegyen, Saul mindennap kereste, de Isten nem adta őt a kezébe. 15
Dávid látva, hogy Saul kivonult ellene, és az életére tör, Zíf pusztájában az erdőségbe
vette be magát Dávid. 16 Ekkor elindult Jónátán, Saul fia, és elment Dávidhoz az
erdőségbe, és erősítette az Istenbe vetett bizalmát. 17 Mert így szólt hozzá: Ne félj, nem
ér utol apámnak, Saulnak a keze! Te leszel Izráel királya, én pedig a második ember
leszek melletted. Apám, Saul is tudja, hogy így lesz. 18 És szövetséget kötöttek
egymással az ÚR színe előtt. Dávid az erdőségben maradt, Jónátán pedig hazament. 19
De a zífiek elmentek Saulhoz Gibeába, és ezt mondták: Nálunk rejtőzködik Dávid a
sziklavárakban, az erdőségben, Hakilá halmán, a sivatagtól délre. 20 Ha tehát az a
legfőbb kívánságod, ó király, hogy eljöjj, akkor jöjj el, és a mi dolgunk lesz, hogy
kiszolgáltassuk őt a királynak. 21 Saul ezt mondta: Az ÚR is megáld titeket, hogy
megszántatok engem. 22 Menjetek, bizonyosodjatok meg újból, tudjátok meg, és
nézzétek meg azt a helyet, amerre jár, és hogy ki látta ott, mert azt mondták nekem, hogy
igen ravasz ember. 23 Ezért nézzetek meg, és tudjatok meg minden búvóhelyet, ahol
bujkál, azután térjetek vissza hozzám biztos hírrel, és akkor elmegyek veletek. Ha az
országban van, kikutatom őt Júda valamennyi nemzetsége közül. 24 Azok elindultak, és
elmentek Saul előtt Zífbe. Dávid pedig embereivel együtt Máón pusztájában volt a
síkságon, a sivatagtól délre. 25 Saul is elment embereivel, hogy megkeresse őt, Dávidnak
azonban hírül adták, ezért elment ahhoz a sziklához, amely Máón pusztájában van.
Meghallotta ezt Saul, és üldözőbe vette Dávidot Máón pusztájában. 26 Saul a hegy egyik
oldalán ment, Dávid és emberei pedig a hegy másik oldalán. Dávid sietve menekült Saul
elől, mert Saul és emberei már kezdték bekeríteni Dávidot és embereit, hogy elfogják
őket. 27 De követ érkezett Saulhoz ezzel az üzenettel: Sietve jöjj, mert betörtek a
filiszteusok az országba! 28 Ekkor visszatért Saul Dávid üldözéséből, és a filiszteusok
ellen ment. Ezért hívják azt a helyet Szela-Hammahlekótnak.

1Sám. 24.

1 Ezután elvonult onnan Dávid, és Éngedi sziklavárában tartózkodott. 2 Amikor visszatért
Saul a filiszteusok üldözéséből, jelentették neki, hogy Dávid Éngedi pusztájában van. 3
Maga mellé vett Saul háromezer válogatott embert Izráelből, és elment, hogy megkeresse
Dávidot és embereit a zergék kősziklájánál. 4 Amikor eljutott a juhaklokhoz, amelyek az
útfélen vannak, volt ott egy barlang. Saul bement oda, hogy a szükségét végezze. Dávid
pedig embereivel együtt éppen a barlang legbelső zugában tartózkodott. 5 Akkor ezt
mondták az emberek Dávidnak: Nézd, ez az a nap, amelyről azt mondta neked az ÚR,
hogy kezedbe adja ellenségedet. Tégy vele, amit jónak látsz! Erre fölkelt Dávid, és lopva
levágta Saul köpenyének a sarkát. 6 Dávidnak azonban megindult a szíve, miután levágta
Saul köpenyének a sarkát, 7 és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az ÚR attól, hogy
ilyen dolgot kövessek el az én uram, az ÚR fölkentje ellen, és kezet emeljek ellene, hiszen
az ÚR fölkentje ő! 8 Így beszélte le Dávid az embereit, és nem engedte meg, hogy Saulra
támadjanak. Saul pedig elindult a barlangból, és útjára ment. 9 Ezután Dávid is fölkelt,
kiment a barlangból, és így kiáltott Saul után: Uram király! Saul hátratekintett, Dávid arccal
a földre hajolt, és leborult előtte. 10 Akkor ezt mondta Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az
olyan emberek szavára, akik azt mondják, hogy Dávid a vesztedre tör?! 11 Hiszen most a
saját szemeddel láthattad, hogy kezembe adott az ÚR a barlangban. Mondták is, hogy
öljelek meg, de én megszántalak, és ezt mondtam: Nem emelek kezet az én uramra, mert
az ÚR fölkentje ő. 12 Nézd csak, atyám, itt van a köpenyed sarka a kezemben. Amikor
levágtam a köpenyed sarkát, nem gyilkoltalak meg. Értsd meg ebből, és lásd be, hogy
nem akarok semmi rosszat vagy hűtlenséget elkövetni ellened, és nem vétkeztem ellened,
bár te üldözöl engem, hogy elvedd az életemet. 13 Az ÚR tegyen igazságot köztünk, az
ÚR álljon értem bosszút rajtad, de én nem emelek rád kezet. 14 Ahogyan az ősi
példabeszéd mondja: Gonoszoktól gonoszság ered, de én nem emelek rád kezet. 15 Ki
ellen vonult ki Izráel királya? Kit üldözöl? Egy döglött kutyát vagy egy árva bolhát? 16
Legyen azért az ÚR a bíró, és tegyen igazságot köztünk! Vizsgálja meg, és perelje
peremet, és szolgáltasson nekem igazságot veled szemben! 17 Amikor befejezte Dávid
Saulhoz intézett szavait, megkérdezte Saul: A te hangod ez, Dávid fiam? És Saul
hangosan sírni kezdett. 18 Azután ezt mondta Dávidnak: Te igazabb vagy nálam, mert te
jól bántál velem, bár én rosszul bántam veled. 19 Te most tudtomra adtad, milyen jót tettél
velem: az ÚR a kezedbe adott, és mégsem öltél meg. 20 Ha valaki rátalál ellenségére,
sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az ÚR azért, amit ma tettél velem! 21
Mert magam is tudom, hogy te biztosan király leszel, és általad virágzik fel Izráel
királysága. 22 Esküdj meg most az ÚRra, hogy nem irtod ki utódaimat, és nem törlöd ki
nevemet nemzetségemből. 23 Dávid megesküdött Saulnak. Saul akkor hazament, Dávid
pedig embereivel együtt fölment a sziklavárba.

1Sám. 25.

1 Amikor Sámuel meghalt, összegyűlt egész Izráel, meggyászolták, és eltemették őt
otthon, Rámában. Dávid pedig elindult, és elment Párán pusztájába. 2 Volt egy ember
Máónban, akinek a gazdasága Karmelban volt. Ez az ember igen jómódú volt; volt neki
háromezer juha és ezer kecskéje. Éppen a juhokat nyírta Karmelban. 3 A férfi neve Nábál,
felesége neve Abigail volt. Az asszony jó eszű és szép termetű, a férfi azonban durva és
rossz természetű volt, Káléb nemzetségéből való. 4 Amikor meghallotta Dávid a
pusztában, hogy Nábál a juhokat nyírja, 5 elküldött Dávid tíz legényt. Ezt mondta Dávid a
legényeknek: Menjetek el Karmelba, és ha megérkeztek Nábálhoz, köszöntsétek a
nevemben békességgel. 6 Ezt mondjátok neki: Békesség néked, békesség házad
népének, békesség mindenednek! 7 Most hallom, hogy juhaidat nyírják. Tudod, amikor
velünk voltak a pásztoraid, mi nem bántottuk őket. Semmijük sem tűnt el az alatt az idő
alatt, amíg Karmelban voltak. 8 Kérdezd meg a szolgáidat, ők is megmondják neked. Légy
jóindulatú ezekhez a legényekhez, hiszen örömnapra érkeztünk. Adj azért ajándékot
tehetséged szerint szolgáidnak és fiadnak, Dávidnak! 9 Amikor megérkeztek Dávid
legényei, elmondták mindezeket Nábálnak Dávid nevében, azután várakoztak. 10 De
Nábál így válaszolt Dávid szolgáinak: Ki az a Dávid, ki az az Isai fia? Manapság sok olyan
szolga van, aki elszökött urától. 11 Talán fogjam a kenyeremet, vizemet, levágott
marháimat, amelyeket a nyíróknak levágtam, és adjam oda olyan embereknek, akikről azt
sem tudom, hová valók? 12 Erre megfordultak Dávid legényei, és visszatértek. Amikor
megérkeztek, elmondták neki mindezeket. 13 Akkor ezt mondta Dávid az embereinek:
Kösse fel mindenki a kardját! És felkötötte mindenki a kardját, Dávid is felkötötte a kardját,
és felvonult Dávid után mintegy négyszáz ember, kétszáz pedig ott maradt a
fölszerelésnél. 14 Abigailnak, Nábál feleségének azonban megmondta az egyik legény,
hogy Dávid követeket küldött a pusztából, hogy áldással köszöntsék urukat, de ő rájuk
förmedt. 15 Pedig azok az emberek igen jók voltak hozzánk. Nem is volt bántódásunk, és
semmink sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg velük jártunk, amikor a mezőn voltunk. 16
Olyanok voltak nekünk, mint a várfal éjjel-nappal, amíg a közelükben őriztük a nyájat. 17
Most már neked kell tudnod és látnod, hogy mitévő légy, mert kész a veszedelem urunk
és egész háza népe ellen. De ő olyan megátalkodott ember, hogy nem lehet beszélni
vele. 18 Akkor Abigail sietve vett kétszáz kenyeret, két tömlő bort és öt juhot elkészítve, öt
mérték pörkölt búzát, száz csomó aszú szőlőt, kétszáz fügekalácsot, és szamarakra rakta.
19 A legényeknek ezt mondta: Menjetek előttem, én is megyek utánatok. De férjének,
Nábálnak nem szólt semmit. 20 Amikor a szamáron ülve egy hegy által eltakarva lefelé
ment, Dávid éppen szemközt jött lefelé embereivel együtt, és hirtelen összetalálkozott
velük. 21 Dávid azt mondta: Bizony, hiába vigyáztam ennek az embernek mindenére a
pusztában, hogy semmi se vesszen el abból, ami az övé, mert ő a jót rosszal viszonozta.
22 Úgy bánjon el az Isten Dávid ellenségeivel most és mindenkor, hogy reggelre semmit
sem hagyok meg mindabból, ami az övé, még egy kutyát sem. 23 Amikor megpillantotta
Abigail Dávidot, sietve leszállt a szamárról, arcra esett Dávid előtt, és a földre borult. 24
Lábához esett, és ezt mondta: Uram, én vagyok a bűnös, mégis hadd szóljon hozzád
szolgálóleányod, és te hallgasd meg szolgálóleányod szavát! 25 Kérlek, uram, ne törődj
Nábállal, ezzel a megátalkodott emberrel, mert olyan ő, amilyen a neve. Bolond a neve,
és bolondságot csinál. A te szolgálóleányod azonban nem látta az én uram legényeit,
akiket küldtél. 26 Most pedig, uram, az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy az ÚR
az, aki visszatartott téged a vérontástól és attól, hogy magad segíts magadon. Úgy
járjanak ellenségeid, mint Nábál, és akik vesztedre törnek, uram! 27 Ezt az ajándékot
pedig, amelyet szolgálóleányod hozott neked, uram, adják a legényeknek, akik az én
urammal járnak együtt! 28 Bocsásd meg azért szolgálód hibáját, mert a te házadat, uram,
bizonyosan maradandóvá teszi az ÚR, hiszen az ÚR harcait harcolod, uram, és nincs

benned semmi rossz, mióta élsz. 29 És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők csomójába lesz kötve Istenednél, az ÚRnál. Ellenségeid életét pedig parittyája közepéből hajítja el! 30 Ha majd az ÚR véghez viszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged, 31 akkor ne legyen egy ilyen botlásod, és ne furdaljon, uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és magad segítettél magadon, uram! És ha majd az ÚR jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálódról! 32 Akkor ezt mondta Dávid Abigailnak: Áldott az ÚR, Izráel Istene, hogy elém küldött most téged. 33 Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy magam segítsek magamon. 34 Bizony, az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, aki visszatartott attól, hogy rosszat tegyek veled: ha nem sietsz, és nem jössz elém, akkor reggelre még egy kutyája sem maradt volna Nábálnak! 35 Azután átvette Dávid az asszony kezéből, amit hozott, és ezt mondta neki: Menj haza békességgel! Lásd, hallgattam a szavadra, és megbocsátottam. 36 Amikor Abigail visszaérkezett Nábálhoz, olyan lakoma volt a házában, akár egy király lakomája. Nábál jó hangulatban volt, de annyira részeg, hogy az asszony egyáltalán nem mondott el neki semmit egészen reggelig. 37 Reggel azután, amikor kijózanodott Nábál, elmondta neki a felesége ezeket a dolgokat. Erre elhalt a szíve, és szinte kővé dermedt. 38 Mintegy tíz nap múlva aztán megverte az ÚR Nábált, és meghalt. 39 Amikor meghallotta Dávid, hogy meghalt Nábál, így szólt: Áldott az ÚR, mert befejezte peremet Nábállal, aki gyalázott engem, visszatartotta szolgáját a gonoszságtól, és visszafordította az ÚR a gonoszságot Nábál fejére! Azután üzenetet küldött Dávid Abigailnak, hogy el akarja venni feleségül. 40 Dávid szolgái elmentek Abigailhoz Karmelba, és így szóltak hozzá: Dávid küldött bennünket hozzád, mert el akar venni feleségül. 41 Az asszony fölkelt, arccal a földre borult, és ezt mondta: A te szolgálód szolgálóleány lesz, és uram szolgáinak a lábát fogja mosni. 42 Azután Abigail sietve készülődött, és szamárra ült, öt cselédlány kísérte. Elment Dávid követeivel, és a felesége lett. 43 A Jezréelből való Ahinóamot már előbb elvette Dávid, és így ez a kettő lett a felesége. 44 Saul pedig a Gallimból való Paltihoz, Lais fiához adta leányát, Míkalt, Dávid feleségét.

1Sám. 26.

1 A zífiek elmentek Saulhoz Gibeába, és megmondták, hogy Dávid a Hakíla-halmon
rejtőzik a sivatagtól keletre. 2 Ezért elindult Saul, és elment a Zíf-pusztába háromezer
válogatott izráeli emberrel, hogy megkeresse Dávidot a Zíf-pusztában. 3 Saul a Hakíla-
halmon a sivatagtól keletre, az út mellett ütött tábort. Dávid is a pusztában tartózkodott.
Amikor észrevette, hogy Saul utánamegy a pusztába, 4 kémeket küldött ki Dávid, és
megtudta, hogy csakugyan megérkezett Saul. 5 Ekkor elindult Dávid, és odament arra a
helyre, ahol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, ahol Saul és
hadseregparancsnoka, Abnér, Nér fia feküdt. Saul ugyanis a szekértáborban feküdt, a
hadinép pedig körülötte táborozott. 6 Dávid megszólalt, és ezt kérdezte a hettita
Ahimelektől és Abisajtól, Cerújá fiától, Jóáb testvérétől: Ki jön el velem Saul táborába?
Abisaj így felelt: Én elmegyek veled. 7 Dávid és Abisaj éjjel mentek a hadinép közé.
Látták, hogy ott fekszik Saul, és alszik a szekértáborban, lándzsája pedig a földbe van
szúrva a fejénél. Abnér és a hadinép pedig körülötte feküdt. 8 Akkor ezt mondta Abisaj
Dávidnak: Most kezedbe juttatta Isten az ellenségedet. Hadd szögezzem hát a földhöz
lándzsám egyetlen dobásával! Másikra már nem lesz szükség. 9 Dávid azonban ezt
felelte Abisajnak: Ne pusztítsd el, mert ki emelhet büntetlenül kezet az ÚR fölkentjére?! 10
Majd ezt mondta Dávid: Az élő ÚRra mondom, hogy megveri az ÚR, vagy úgy, hogy eljön
halála napja, vagy úgy, hogy harcba megy, és ott vész el. 11 Az ÚR őrizzen meg attól,
hogy kezet emeljek az ÚR fölkentjére! Csak a lándzsát vedd el a feje mellől meg a vizes
korsót, és menjünk! 12 És elvette Dávid a lándzsát meg a vizes korsót Saul feje mellől, és
elmentek. Senki sem látta, senki sem vette észre, senki sem ébredt fel, hanem mindenki
aludt, mert az ÚR mély álmot bocsátott rájuk.
13 Ezután átment Dávid a túlsó oldalra, megállt messze a hegy tetején, és nagy távolság
volt köztük. 14 Így kiáltott Dávid a hadinépnek és Abnérnak, Nér fiának: Abnér, nem
válaszolsz? Abnér így válaszolt: Ki vagy te, hogy így kiáltozol a királynak? 15 Dávid ezt
felelte Abnérnak: Te vagy az az ember, akihez fogható nincsen Izráelben? Miért nem
vigyáztál uradra, a királyra? Hiszen bement valaki az embereim közül, hogy elpusztítsa
uradat, a királyt! 16 Ezt nem jól tetted. Az élő ÚRra mondom, hogy a halál fiai vagytok,
mert nem őriztétek uratokat, az ÚR fölkentjét! Nézd csak meg, hová lett a király lándzsája
és a vizes korsó a feje mellől? 17 Saul megismerte Dávid hangját, és ezt mondta: Nem a
te hangod ez, Dávid fiam? Dávid így felelt: De az én hangom, uram királyom. 18 Miért
üldözi szolgáját az én uram? - kérdezte. Mit követtem el, és miféle gonoszság van
bennem? 19 Most azért hallgassa meg, uram királyom, szolgájának a szavát. Ha az ÚR
ingerelt föl ellenem, ő kiengesztelhető áldozattal. De ha emberek, akkor legyen rajtuk az
ÚR átka, mert elűztek engem, hogy ne tartozzam az ÚR örökségéhez, és ezt mondták:
Eredj, szolgálj más isteneknek! 20 Ne hulljon azért vérem a földre az ÚR színétől távol!
Mert hadba vonult Izráel királya, hogy megkeressen egy árva bolhát; mint fogolymadarat,
üldöz a hegyeken. 21 Akkor ezt mondta Saul: Vétkeztem! Térj vissza, Dávid fiam! Nem
követek el többé ellened gonoszságot, hiszen drága volt előtted az életem ezen a napon.
Bizony, ostoba voltam, és igen nagyot tévedtem. 22 Dávid így válaszolt: Itt van a király
lándzsája. Jöjjön át egy legény, és vigye el! 23 Az ÚR mindenkinek megfizet a maga
igazsága és hűsége szerint, mert az ÚR a kezembe adott ma téged, de én nem akartam
kezet emelni az ÚR fölkentjére. 24 Amilyen értékes volt előttem a mai napon a te életed,
olyan értékes legyen az én életem is az ÚR előtt, és mentsen meg engem minden
nyomorúságtól. 25 Akkor ezt mondta Saul Dávidnak: Légy áldott, Dávid fiam! Bármibe
fogsz, véghez fogod vinni. És elment Dávid a maga útjára, Saul is visszatért a maga
lakóhelyére.

1Sám. 27.

1 Dávid azonban ezt gondolta: Egy napon mégis el kell pusztulnom Saul kezétől. Legjobb
lesz gyorsan elmenekülnöm a filiszteusok földjére. Akkor majd hiába üldöz engem Saul
Izráel egész területén, megmenekülök a kezéből. 2 Elindult azért Dávid, és átment
hatszáz emberével együtt Ákishoz, Máók fiához, Gát királyához. 3 Letelepedett Dávid
Ákisnál Gátban embereivel együtt, mindegyik a maga háza népével, Dávid is a két
feleségével: a jezréeli Ahinóammal és a karmeli Abigaillal, Nábál volt feleségével. 4
Amikor jelentették Saulnak, hogy Dávid Gátba menekült, nem kereste tovább. 5 Egyszer
ezt mondta Dávid Ákisnak: Ha jóindulattal vagy hozzám, adj nekem helyet az egyik
mezővárosban, hogy ott lakjam. Miért lakjék szolgád veled együtt a király városában? 6
Akkor neki adta Ákis Ciklágot, és így lett Ciklág Júda királyaié mindmáig. 7 Az az idő,
amíg Dávid a filiszteusok mezején lakott, egy esztendő és négy hónap volt. 8 Egyszer
felvonult Dávid embereivel együtt, és megtámadták a gesúriakat, a gézerieket és az
amálékiakat. Ezek voltak ősidőktől fogva annak a földnek a lakói Súr felé menet Egyiptom
országáig. 9 Amikor Dávid leverte azt a földet, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott
életben, és elvitt juhot és marhát, szamarat, tevét és ruhaneműt, azután visszament
Ákishoz. 10 Amikor Ákis megkérdezte, hogy hova törtek be most, ezt felelte Dávid: A
Délvidékre, Júdának, a jerahmeélieknek és a kénieknek a területére. 11 Dávid azonban
nem hagyott életben, és nem vitt Gátba sem férfit, sem asszonyt, hogy ne mondhassák el,
mit csinált Dávid. Ez volt a szokása egész idő alatt, amíg a filiszteusok mezején lakott. 12
Ákis pedig megbízott Dávidban, mert ezt gondolta: Nagyon meggyűlöltette magát népével,
Izráellel, ezért örökre az én szolgám lesz.

1Sám. 28.

1 Abban az időben a filiszteusok összevonták csapataikat egy seregbe, hogy
megütközzenek Izráellel. Ákis ezt mondta Dávidnak: Tudd meg, hogy velem együtt neked
is hadba kell vonulnod embereiddel együtt! 2 Dávid ezt felelte Ákisnak: Akkor te már azt is
tudod, hogy mit kell tennie szolgádnak. Ákis ezt mondta Dávidnak: Úgy van! Testőrömmé
teszlek az egész időre. 3 Közben meghalt Sámuel, meggyászolta egész Izráel, és
eltemették városában, Rámában. Saul pedig eltávolította az országból a halottidézőket és
jövendőmondókat. 4 A filiszteusok tehát összegyűltek, benyomultak, és tábort ütöttek
Súnem mellett. Saul is összegyűjtötte egész Izráelt, és tábort ütött Gilbóánál. 5 Amikor
azonban Saul meglátta a filiszteusok táborát, megijedt, és igen megrettent a szíve. 6
Megkérdezte Saul az URat, de az ÚR nem válaszolt neki sem álomban, sem az úrimmal,
sem a próféták által.
7 Akkor ezt mondta Saul a szolgáinak: Keressetek nekem egy halottidéző asszonyt!
Elmegyek hozzá, és őt kérdezem meg. Szolgái ezt felelték neki: Van itt Éndórban egy
halottidéző asszony. 8 Saul ekkor elváltoztatta magát, más ruhát vett magára, és elment
két emberével. Amikor éjjel odaértek az asszonyhoz, ezt mondta: Jövendölj nekem
halottidézéssel, és idézd meg nekem, akit mondok neked! 9 De az asszony ezt felelte:
Magad is tudod, mit tett Saul. Kiirtotta az országból a halottidézőket és a
jövendőmondókat. Miért akarsz csapdába ejteni és megöletni engem? 10 De megesküdött
neki Saul az ÚRra, és ezt mondta: Az élő ÚRra mondom, hogy nem ér téged büntetés
emiatt. 11 Az asszony ekkor megkérdezte: Kit idézzek föl neked? Ő így felelt: Sámuelt
idézd föl nekem! 12 Amikor az asszony meglátta Sámuelt, hangosan felkiáltott, és ezt
mondta Saulnak: Miért csaltál meg, hiszen te vagy Saul!? 13 De a király ezt mondta neki:
Ne félj! Mit láttál? Az asszony ezt felelte Saulnak: Isten-félét látok feljönni a földből. 14
Saul megkérdezte tőle: Milyen az alakja? Az asszony így felelt: Egy vén ember jön fölfelé
palástba burkolózva. Ebből megtudta Saul, hogy Sámuel az; ezért arccal a földig hajolt, és
leborult előtte. 15 Sámuel ezt mondta Saulnak: Miért háborgattál, és idéztél fel engem?
Saul így felelt: Igen nagy bajban vagyok. Megtámadtak a filiszteusok; az Isten pedig
eltávozott tőlem, és nem felel többé sem próféták által, sem álomban. Téged hívtalak
tehát, hogy tudasd velem, mit kell tennem. 16 De Sámuel ezt mondta: Miért kérdezel
engem, ha az ÚR eltávozott tőled, és ellenségeddé lett?! 17 Úgy cselekedett az ÚR,
ahogyan általam megmondta: kiragadta kezedből a királyságot az ÚR, és másnak,
Dávidnak adta. 18 Mivel nem hallgattál az ÚR szavára, és nem hajtottad végre az ő
fölgerjedt haragját Amálékon, azért bánik most veled így az ÚR. 19 Sőt az ÚR veled
együtt Izráelt is a filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt nálam leszel.
Még Izráel táborát is a filiszteusok kezébe adja az ÚR. 20 Ekkor Saul hirtelen egész
hosszában a földre zuhant, annyira megrémült Sámuel szavaitól. Semmi erő sem volt
benne, mert egész nap és egész éjjel nem evett semmit. 21 Az asszony pedig odament
Saulhoz, és látva, hogy nagyon megrémült, ezt mondta neki: Látod, szolgálóleányod
hallgatott szavadra. Kockára tettem az életemet, és megfogadtam a szavadat, amit
mondtál nekem. 22 Most azért te is hallgass szolgálóleányod szavára! Hadd tegyek eléd
egy falat kenyeret, és egyél, hogy legyen erőd, amikor útra kelsz. 23 Ő azonban
vonakodott, és ezt mondta: Nem eszem. De szolgái, sőt az asszony is addig unszolták,
míg végre hallgatott a szavukra, fölkelt a földről, és az ágyra ült. 24 Volt az asszony
házánál egy hízott borjú, sietve levágta, majd lisztet vett, meggyúrta, és megsütötte
kovásztalan lepénynek. 25 Ezt vitte Saulnak és szolgáinak, és azok ettek. Azután
fölkeltek, és elmentek még azon az éjszakán.

1Sám. 29.

1 A filiszteusok Aféknál vonták össze csapataikat, Izráel pedig Jezréelben, a forrásnál
táborozott. 2 Amikor a filiszteusok városfejedelmei ezredeikkel és századaikkal együtt
vonultak, Dávid a maga embereivel Ákis mögött vonult. 3 De a filiszteusok vezérei ezt
kérdezték: Mit keresnek itt ezek a héberek? Ákis így felelt a filiszteusok vezéreinek: Dávid
ez, Izráel királyának, Saulnak a szolgája, aki már jó ideje, sőt évek óta nálam van! Nem
találtam benne semmi hibát attól a naptól fogva, hogy hozzánk pártolt, mindmáig. 4 A
filiszteusok vezérei azonban fel voltak háborodva, és ezt mondták neki: Küldd el ezt az
embert, térjen vissza a maga helyére, amelyet kijelöltél neki! Ne jöjjön velünk együtt
harcolni, nehogy ellenfelünk legyen, amikor harcra kerül a sor. Mert mivel nyerhetné
vissza jobban ura kegyeit, mint ezeknek az embereknek a fejével? 5 Hiszen ez az a
Dávid, akiről így énekelnek a körtáncban: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer
embert! 6 Hívatta azért Ákis Dávidot, és ezt mondta neki: Az élő ÚRra mondom, hogy én
becsületes embernek tartalak, és jónak látom, hogy velem együtt járj-kelj a táborban, mert
semmi rosszat sem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, mindmáig.
De a városfejedelmek nem bíznak meg benned. 7 Most azért menj vissza békességgel,
és ne tégy semmi olyat, amit rossznak tartanak a filiszteusok városfejedelmei.
8 Dávid ezt felelte Ákisnak: Mit követtem el, és mi hibát találtál szolgádban azóta, hogy
nálad vagyok mindmáig? Miért nem mehetek el harcolni az én uram, királyom ellenségei
ellen? 9 Ákis ezt válaszolta Dávidnak: Tudom, hogy te megbízható vagy, akár az Isten
angyala, de a filiszteusok vezérei megmondták, hogy nem vonulhatsz velünk a harcba. 10
Most azért kelj föl korán reggel urad szolgáival együtt, akik veled jöttek. Keljetek föl korán
reggel, mihelyt kivilágosodik, és menjetek el! 11 Dávid tehát korán fölkelt embereivel
együtt, hogy még reggel elmenjen, és visszatérjen a filiszteusok földjére. A filiszteusok
pedig fölvonultak Jezréelbe.

1Sám. 30.

1 Mire Dávid harmadnapra Ciklágba érkezett embereivel, az amálékiak betörtek a
Délvidékre meg Ciklágba, földúlták és fölperzselték Ciklágot. 2 Fogságba vitték a benne
levő asszonyokat. Nem öltek meg sem kicsinyt, sem nagyot, hanem elhajtották őket, és
elmentek útjukra. 3 Amikor Dávid embereivel együtt megérkezett a városba, látták, hogy
az föl van perzselve, feleségeiket, fiaikat és leányaikat pedig fogságba vitték. 4 Ekkor
hangos sírásra fakadt Dávid és a vele levő nép, míg végre erejük sem volt a sírásra. 5
Dávid két feleségét is fogságba vitték: a jezréeli Ahinóamot és Abigailt, a karmeli Nábál
volt feleségét. 6 Dávid nagyon szorult helyzetbe jutott: a nép már arról beszélt, hogy
megkövezi, annyira el volt keseredve az egész nép a fiai és leányai miatt. Dávid azonban
erőt kapott Istenétől, az ÚRtól.
7 Ezt mondta Dávid Ebjátár papnak, Ahimelek fiának: Hozd ide az éfódot! És Ebjátár
odavitte Dávidnak az éfódot. 8 Dávid pedig megkérdezte az URat: Üldözzem-e azt a
rablócsapatot? Utolérem-e őket? Ő pedig így felelt neki: Üldözd, mert biztosan utoléred,
és még kiszabadíthatod őket. 9 Akkor elment Dávid hatszáz emberével együtt. Amikor a
Beszór-patakhoz értek, egy részük megállt. 10 Dávid folytatta az üldözést négyszáz
emberrel, mert kétszáz ember megállt: ezek fáradtak voltak ahhoz, hogy átkeljenek a
Beszór-patakon. 11 Akkor találtak a mezőn egy egyiptomi embert, és Dávidhoz vitték.
Adtak neki kenyeret, hogy egyék, és megitatták vízzel. 12 Adtak neki egy fügekalácsot és
két szőlőkalácsot. Ő evett, és magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret
nem evett, sem vizet nem ivott. 13 Dávid ezt kérdezte tőle: Kinek az embere vagy, és
hova való vagy? Ő így felelt: Egyiptomi ifjú vagyok, egy amáléki ember szolgája, de
elhagyott az uram, mert három napja megbetegedtem. 14 Mi törtünk be a kerétiek déli
vidékére meg Júda területére és Káléb déli vidékére, és mi perzseltük fel Ciklágot. 15
Dávid megkérdezte tőle: Elvezetsz bennünket ahhoz a rablócsapathoz? Ő így felelt:
Esküdj meg nekem az Istenre, hogy nem ölsz meg, és nem adsz át uramnak, akkor
elvezetlek ahhoz a rablócsapathoz.
16 El is vezette hozzájuk; azok pedig az egész vidéken elszéledve ettek, ittak, és
táncoltak, mert igen nagy volt a zsákmány, amit a filiszteusok földjén és Júda földjén
szereztek. 17 Dávid virradattól másnap estig vágta őket, és senki sem menekült meg
közülük, csak négyszáz fiatal ember, akik tevére ülve elvágtattak. 18 Így mentett meg
Dávid mindent, amit az amálékiak elvittek. Két feleségét is megmentette Dávid. 19
Semmijük sem hiányzott a zsákmányból, sem kicsiny, sem nagy, sem fiúk, sem lányok,
semmi, amit elvettek tőlük. Mindent visszaszerzett Dávid. 20 A juhokat és marhákat is
mind visszavette Dávid. Ezt a jószágot előtte terelték, és azt mondták: Ez Dávid
zsákmánya. 21 Dávid visszaérkezett ahhoz a kétszáz emberhez, akik fáradtak voltak
ahhoz, hogy Dávidot kövessék, és ezért otthagyta őket a Beszór-pataknál; ezek elébe
mentek Dávidnak és a vele levő népnek, Dávid odament ehhez a néphez, és békességgel
köszöntötte őket. 22 Akkor néhány gonosz és elvetemült ember azok közül, akik elmentek
Dáviddal, így kezdett beszélni: Mivel ezek nem jöttek velünk, ne adjunk nekik a
zsákmányból, amit megmentettünk, hanem mindegyiknek csak a feleségét és a
gyermekeit. Vigyék el őket, és menjenek! 23 Dávid azonban így felelt: Atyámfiai! Ne
tegyetek ilyet azzal, amit az ÚR adott nekünk! Mert ő őrzött meg bennünket, és ő adta
kezünkbe a ránk támadó rablócsapatot. 24 Ki hallgathatna rátok ebben a dologban?
Hanem amekkora annak a része, aki elment a harcba, akkora legyen annak a része is, aki
a fölszerelésnél maradt. Egyforma részt kapjanak! 25 És így lett ez attól a naptól fogva
azután is: rendelkezéssé és szokássá tették ezt Izráelben mindmáig. 26 Amikor
megérkezett Dávid Ciklágba, küldött a zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, ezzel
az üzenettel: Nektek szóló ajándék ez az ÚR ellenségeinek a zsákmányából. 27 Küldött a
Bételben, Rámót-Negebben és Jattírban lakóknak, 28 az Aróérban, Szifmótban és

Estemóában lakóknak, 29 a Rákálban, a jerahmeéliek városaiban és a kéniek városaiban lakóknak, 30 a Hormában, Bór-Ásánban és Atákban lakóknak, 31 a Hebrónban és mindazokon a helyeken lakóknak, ahol megfordult Dávid az embereivel.

1Sám. 31.

1 Közben a filiszteusok megütköztek Izráellel, és az izráeliek megfutamodtak a filiszteusok előtt. Hullottak a sebesültek a Gilbóa-hegyen. 2 A filiszteusok Saulnak és fiainak a
nyomába szegődtek, és megölték a filiszteusok Jónátánt, Abinádábót és Malkisúát, Saul
fiait. 3 Nagyon heves volt a küzdelem Saul körül, amikor rátaláltak az íjászok. Súlyosan
megsebesítették az íjászok, 4 azért ezt mondta Saul a fegyverhordozójának: Húzd ki a
kardod, és szúrj át vele, hogy ha ideérnek ezek a körülmetéletlenek, ne ők szúrjanak le,
és ne űzzenek gúnyt belőlem! De a fegyverhordozó nem akarta, mert nagyon félt. Ekkor
fogta Saul a kardját, és beledőlt. 5 Amikor látta a fegyverhordozó, hogy meghalt Saul, ő is
a kardjába dőlt, és meghalt vele együtt. 6 Így halt meg Saul azon a napon, és vele együtt
a három fia meg a fegyverhordozója és összes embere. 7 Amikor látták azok az izráeliek,
akik a völgyön és a Jordánon túl laktak, hogy az izráeliek megfutamodtak, és Saul is
meghalt fiaival együtt, elhagyták a városokat és elmenekültek. A filiszteusok pedig
odajöttek, és letelepedtek azokban. 8 Másnap eljöttek a filiszteusok, hogy kifosszák az
elesetteket. Megtalálták Sault és három fiát is, amint ott feküdtek a Gilbóa-hegyen. 9
Levágták a fejét, megfosztották fegyverzetétől, és körülvitették a filiszteusok földjén, hogy
megvigyék az örömhírt bálványaik templomába és a népnek. 10 Fegyverzetét Astárót
templomában helyezték el, holttestét pedig Bétseán várfalára akasztották. 11 Amikor
azonban meghallották Jábés-Gileád lakói, hogy mit tettek Saullal a filiszteusok, 12
elindultak a harcosaik, egész éjjel meneteltek, és levették Saulnak és fiainak a holttestét
Bétseán várfaláról. Hazamentek Jábésba, és ott elégették azokat. 13 Csontjaikat pedig
összeszedték, és eltemették Jábésban egy tamariszkuszfa alatt, és böjtöltek hét napig.

Sámuel második könyve

2Sám. 1.

1 Saul halála után Dávid, aki legyőzte az amálékiakat, visszatért, és két napig Ciklágban
tartózkodott. 2 A harmadik napon egy férfi jött Saul táborából megszaggatott ruhában, és
a feje porral volt behintve. Amint Dávidhoz ért, a földre vetette magát, és leborult előtte. 3
Dávid megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Izráel táborából menekültem el.
4 Dávid ezt kérdezte tőle: Mi történt? Mondd el nekem! Ő pedig elmondta, hogy
megfutamodott a hadinép a csatában, sokan elestek, és meghaltak a nép közül; meghalt
Saul és a fia, Jónátán is. 5 Ekkor így szólt Dávid a hírhozó legényhez: Honnan tudod,
hogy meghalt Saul és a fia, Jónátán? 6 A hírhozó legény ezt felelte: Éppen a Gilbóa-
hegyen voltam, és láttam, hogy Saul a lándzsájára támaszkodott, a hadi szekerek és a
lovasok pedig feléje nyomultak. 7 Ekkor hátrafordult Saul, meglátott, kiáltott nekem, én
pedig ezt mondtam: Itt vagyok! 8 Ki vagy? - kérdezte, és én így feleltem: Egy amáléki. 9
Akkor ezt mondta nekem: Állj ide mellém és ölj meg, mert szédülés fogott el, bár még
magamnál vagyok. 10 Ezért melléje álltam, és megöltem, mert tudtam, hogy úgysem fogja
túlélni bukását. Azután levettem fejdíszét meg karkötőjét, és elhoztam az én uramnak. 11
Akkor Dávid megmarkolta a ruháját, és megszaggatta; ugyanígy a vele levő emberek is.
12 Zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul miatt és a fia, Jónátán miatt, meg
az ÚR népe miatt; Izráel háza miatt, mert fegyver által hulltak el. 13 Majd ezt mondta
Dávid a hírhozó legénynek: Hova való vagy? Ő így felelt: Egy amáléki jövevény fia
vagyok. 14 És ezt kérdezte tőle Dávid: Hogy merted kezedet az ÚR felkentjére emelni, és
elpusztítani őt?! 15 Azután odahívta Dávid az egyik legényt, és ezt mondta: Jöjj, támadj
rá! Az pedig levágta, úgy hogy meghalt. 16 Majd ezt mondta róla Dávid: Az általad kiontott
vér szállt a fejedre, mert saját szád vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az
ÚR felkentjét.
17 Dávid ezzel a gyászénekkel siratta el Sault és fiát, Jónátánt, 18 és meghagyta, hogy
tanítsák meg Júda fiait is erre az íjdalra, amely meg van írva a Jásár könyvében:
19 Izráel ékessége elesett halmaidon! Ó, hogy elhullottak a hősök! 20 Ne mondjátok el
Gátban, ne hirdessétek Askelón utcáin, hogy ne örüljenek a filiszteusok lányai, ne
vigadjanak a körülmetéletlenek lányai! 21 Gilbóa-hegyei, ti áldozatot követelő mezők! Ne
hulljon rátok se harmat, se eső! Mert ott érte szégyen a hősök pajzsát, Saul pajzsát nem
kenik már olajjal. 22 Sebesültek vérétől, hősök kövérjétől Jónátán íja nem rettent vissza,
Saul kardja nem tért vissza dolgavégezetlen. 23 Saul és Jónátán, kik egymást szerették,
éltükben kedvelték, a halálban sem váltak el. Gyorsabbak voltak a sasoknál, erősebbek
az oroszlánoknál. 24 Izráel lányai! Sirassátok Sault, ki gyönyörű bíborba öltöztetett,
ruhátokat arannyal ékesítette. 25 Ó, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jónátán
halmaidon esett el! 26 Elszorul a szívem, testvérem, Jónátán, oly kedves voltál nekem!
Csodásabb volt a szereteted a nők szerelménél. 27 Ó, hogy elhulltak a hősök,
elpusztultak a harci eszközök!

2Sám. 2.

1 Ezek után megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek-e Júda egyik városába? Az ÚR ezt felelte neki: Menj! Hová menjek? - kérdezte Dávid. Az ÚR ezt felelte: Hebrónba. 2 Oda ment tehát Dávid két feleségével, a jezréeli Ahinóammal és Abigaillal, a karmeli Nábál volt feleségével. 3 Embereit is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és letelepedtek Hebrón városaiban. 4 És eljöttek Júda férfiai, és fölkenték ott Dávidot Júda háza királyává. Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádi emberek eltemették Sault, 5 követeket küldött Dávid a jábés-gileádi emberekhez, és ezt üzente nekik: Az ÚR áldottai vagytok, mert ilyen hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemettétek őt. 6 Ezért majd az ÚR is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek. 7 Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátor férfiak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza.
8 Közben Abnér, Nér fia, Saul hadseregparancsnoka, magához vette Ísbósetet, Saul fiát, átvitte Mahanaimba, 9 és Gileádnak, az ásériaknak, Jezréelnek, Efraimnak és Benjáminnak, tehát egész Izráelnek a királyává tette őt. 10 Negyvenéves volt Ísbóset, Saul fia, amikor Izráel királyává lett, és két esztendeig volt király. Csak Júda háza csatlakozott Dávidhoz. 11 Az az idő, amíg Dávid Hebrónban volt Júda házának a királya, szám szerint hét esztendő és hat hónap volt.
12 Egyszer Abnér, Nér fia és Ísbósetnek, Saul fiának a szolgái kivonultak Mahanaimból Gibeón felé. 13 Jóáb, Cerújá fia és Dávid szolgái is kivonultak, és összetalálkoztak a gibeóni tónál. Ezek a tavon innen, azok pedig a tavon túl helyezkedtek el. 14 Akkor ezt mondta Abnér Jóábnak: Rajta, álljanak ki a legények, és rendezzenek harci játékot előttünk! Jóáb ezt felelte: Álljanak ki! 15 Kiálltak tehát, és átmentek Benjáminból Saul fiának, Ísbósetnek a seregéből szám szerint tizenketten, és Dávid szolgái közül is tizenketten. 16 Mindegyik megragadta ellenfelének a fejét, kardját pedig ellenfelének az oldalába döfte, úgy hogy együtt estek össze. Ezért nevezték el azt a helyet Helkat-Haccúrimnak, amely Gibeónban van. 17 Ekkor igen heves harc fejlődött ki, és Dávid szolgái megverték Abnért és Izráel embereit. 18 Ott volt Cerújá három fia: Jóáb, Abisaj és Aszáél. Gyors lábú volt Aszáél, mint a gazella a mezőn. 19 Aszáél üldözőbe vette Abnért, nem tért el útjában sem jobbra, sem balra Abnér mögül. 20 Abnér hátrafordult, és ezt mondta: Te vagy az, Aszáél? Ő így felelt: Én vagyok. 21 Akkor ezt mondta neki Abnér: Térj el jobbra vagy balra, fogj meg egyet a legények közül, és annak vedd el a fegyverét! De Aszáél nem akart elmaradni tőle. 22 Abnér újra mondta Aszáélnak: Maradj el tőlem, mert leterítelek a földre, és akkor hogyan nézzek bátyádnak, Jóábnak a szemébe? 23 De ő nem akart elmaradni, ezért Abnér a lándzsa végével úgy hasba döfte, hogy a lándzsa a hátán jött ki, elesett, és nyomban meghalt. És akik csak arra a helyre értek, ahol Aszáél elesett és meghalt, megálltak. 24 Jóáb és Abisaj azonban tovább üldözte Abnért. A nap már lemenőben volt, amikor eljutottak Gibeat-Ammáig, amely Gíahtól keletre, Gibeón pusztája felé van. 25 Ekkor összegyűltek Benjámin fiai Abnér mögött, zárt csapatot alkottak, és megálltak egy domb tetején. 26 És odakiáltott Abnér Jóábnak: Hát szüntelenül vágnia kell a kardnak? Nem tudod, hogy keserves vége lesz ennek? Mikor mondod már a hadinépnek, hogy térjen vissza testvérei üldözéséből? 27 Jóáb így felelt: Az élő Istenre mondom, hogy ha te nem szóltál volna, reggel előtt nem hagyta volna abba a nép testvérei üldözését! 28 Jóáb akkor a kürtjébe fújt, és megállt az egész hadinép, nem üldözték tovább Izráelt, és nem folytatták a harcot. 29 Abnér és emberei pedig meneteltek egész éjszaka a síkságon, átkeltek a Jordánon, és végigmenve a völgyszoroson megérkeztek Mahanaimba. 30 Jóáb is visszatért Abnér üldözéséből. Összegyűjtötte az egész hadinépet, és hiányzott Dávid szolgái közül tizenkilenc ember meg Aszáél. 31 De Dávid szolgái is vágtak le benjáminiakat, úgy hogy Abnér embereiből háromszázhatvanan

haltak meg. 32 Aszáélt pedig magukkal vitték, és eltemették apja sírjába Betlehemben.
Jóáb és emberei pedig egész éjjel meneteltek, és virradatkor értek Hebrónba.

2Sám. 3.

1 Hosszúra nyúlt a háború Saul háza és Dávid háza között. Dávid egyre jobban erősödött,
Saul háza pedig egyre jobban gyengült. 2 Dávidnak Hebrónban ezek a fiai születtek:
elsőszülöttje Amnón volt, a jezréeli Ahinóam fia, 3 a második Kileáb, Abigailnak, a karmeli
Nábál volt feleségének a fia, a harmadik Absolon, Maaká fia, aki Gesúr királyának,
Talmajnak a leánya volt, 4 a negyedik Adónijjá, Haggít fia, az ötödik Sefatjá, Abitál fia, 5 a
hatodik Jitreám, Eglának, Dávid feleségének a fia. Ezek születtek Dávidnak Hebrónban. 6
Míg a hadakozás tartott Saul háza és Dávid háza között, Abnér erősen kitartott Saul háza
mellett. 7 De volt Saulnak egy Ricpá nevű másodrangú felesége, aki Ajjá leánya volt.
Egyszer ezt mondta Ísbóset Abnérnak: Miért mentél be apám másodrangú feleségéhez?!
8 Abnér nagy haragra lobbant Ísbóset beszéde miatt, és ezt mondta: Hát a júdai kutyák
feje vagyok én? Amikor én hűségesen bánok apádnak, Saulnak a háza népével,
rokonságával és híveivel, téged sem engedtelek Dávid kezébe jutni, akkor te számon
kéred bűnömet ezzel az asszonnyal? 9 Úgy segítse meg az Isten Abnért most és ezután
is, ahogyan én is megteszem azt, amit esküvel ígért meg az ÚR Dávidnak: 10 Elveszem a
királyságot Saul házától, és felállítom Dávid trónját Izráelben és Júdában Dántól
Beérsebáig. 11 Ísbóset semmit sem mert felelni Abnérnak, mert félt tőle. 12 Követeket
küldött azért Abnér Dávidhoz, hogy ezt mondják a nevében: Kié az ország? Köss velem
szövetséget, én is veled leszek, és hozzád fordítom egész Izráelt. 13 Dávid ezt felelte: Jó,
én szövetséget kötök veled. De egy dolgot kérek tőled: nem jelenhetsz meg előttem, ha el
nem hozod Míkalt, Saul leányát, amikor eljössz és megjelensz előttem. 14 És követeket
küldött Dávid Ísbósethez, Saul fiához ezzel az üzenettel: Add vissza a feleségemet,
Míkalt, akit száz filiszteus előbőrével jegyeztem el! 15 Elküldött érte Ísbóset, és elvette
Paltiéltól, a férjétől, Lais fiától. 16 Vele ment a férje is Bahúrimig, egyre siratva őt. Ott
aztán ezt mondta neki Abnér: Eredj vissza! És ő visszatért. 17 Azután megbeszélést
tartott Abnér Izráel véneivel, és ezt mondta: Már azelőtt is azt akartátok, hogy Dávid
legyen a királyotok. 18 Most azért cselekedjetek! Hiszen az ÚR mondta Dávidnak:
Szolgámnak, Dávidnak a kezével szabadítom meg népemet, Izráelt, a filiszteusoknak és
minden ellenségüknek a hatalmából. 19 Azután a benjáminiakkal is beszélt Abnér, és
elment Abnér Hebrónba, hogy Dáviddal is megbeszélje mindazt, amit Izráel és Benjámin
egész háza jónak látott. 20 Amikor Abnér húsz emberével együtt megérkezett Dávidhoz
Hebrónba, lakomát készített Dávid Abnérnak és embereinek. 21 Abnér ezt mondta
Dávidnak: Elindulok és elmegyek, hogy idegyűjtsem egész Izráelt az én uram, királyom
elé. Kössenek veled szövetséget, és légy király mindazon, amit csak kívánsz. Ezzel
elbocsátotta Dávid Abnért, és ő elment békével.
22 Éppen akkor jöttek meg portyázásukból Dávid szolgái meg Jóáb, sok zsákmányt hozva
magukkal, amikor Abnér már nem volt Dávidnál Hebrónban, mert elbocsátotta őt, és
elment békével. 23 Amikor Jóáb és egész serege megérkezett, jelentették Jóábnak, hogy
Abnér, Nér fia itt járt a királynál, de ő elbocsátotta, és elment békével. 24 Jóáb bement a
királyhoz, és megkérdezte: Mit tettél? Hiszen itt járt nálad Abnér! Miért bocsátottad el,
hogy nyugodtan elmenjen?! 25 Ismerheted Abnért, Nér fiát! Csak azért jött ide, hogy
rászedjen, hogy kiismerje hadmozdulataidat, és mindent megtudjon, amit tenni akarsz. 26
Ezzel Jóáb kiment Dávidtól, de követeket küldött Abnér után, és azok visszahozták őt a
Szirá kútjától. Dávid azonban nem tudott erről. 27 Amikor Abnér visszatért Hebrónba,
Jóáb félrevonta őt a kapu belsejében, mintha titokban akarna vele beszélni, és ott hasba
döfte. Így halt meg Aszáélnak, Jóáb testvérének a véréért. 28 Amikor ezt Dávid később
meghallotta, ezt mondta: Örökre ártatlan vagyok országommal együtt az ÚR előtt Abnér,
Nér fia vérének a kiontásában. 29 Szálljon ez Jóáb fejére és egész családjára: ne fogyjon
ki Jóáb házából a folyásos, a kiütéses, a mankón járó, a fegyvertől elhulló és a kenyérben
szűkölködő! 30 Azért gyilkolta meg Abnért Jóáb és testvére, Abisaj, mert az harc közben

megölte testvérüket, Aszáélt Gibeónban. 31 Akkor Dávid ezt parancsolta Jóábnak és az egész hadinépnek: Szaggassátok meg a ruhátokat, öltözzetek zsákba, és gyászoljátok Abnért! Dávid király pedig a halottvivők után ment. 32 Így temették el Abnért Hebrónban. A király hangosan sírt Abnér sírjánál, és sírt az egész hadinép is. 33 A király ilyen énekkel siratta el Abnért:
Milyen gyalázatos halál jutott Abnérnak! 34 Nem volt megkötve kezed, lábad nem volt bilincsbe verve: úgy estél el, mint akit álnokok ejtettek el.
Ekkor még jobban siratta őt az egész nép. 35 Még aznap eljött az egész nép, hogy étellel erősítsék Dávidot, de Dávid megesküdött, és ezt mondta: Úgy segítsen Isten most és ezután is, hogy naplemente előtt sem kenyeret, sem mást nem eszem! 36 Amikor megtudta ezt az egész nép, helyeselte, ahogyan helyeselte az egész nép mindazt, amit a király tett. 37 És megértette az egész nép, egész Izráel, hogy nem a királytól eredt Abnérnak, Nér fiának a megölése. 38 A király ezt mondta szolgáinak: Tudjátok meg, hogy ma nagy fejedelem esett el Izráelben! 39 Én ugyan már fölkent király vagyok, de gyenge; ezek az emberek, Cerújá fiai hatalmasabbak nálam. Megfizet az ÚR a gonosztevőnek a maga gonoszsága szerint.

2Sám. 4.

1 Amikor Saul fia meghallotta, hogy meghalt Abnér Hebrónban, elcsüggedt, és egész
Izráel megrendült. 2 Volt Saul fiának két embere, portyázó csapatok vezérei, egyiknek a
neve Baaná volt, a másiké Rékáb. A beéróti Rimmón fiai voltak, Benjámin fiai közül. Mert
Beérót is Benjáminhoz tartozik. 3 A beérótiak Gittaimba menekültek, és jövevényekké
lettek ott mindmáig. 4 Volt Jónátánnak, Saul fiának egy mindkét lábára béna fia, aki
ötesztendős volt, amikor megjött a hír Jezréelből Saulról és Jónátánról. Akkor fölkapta
dajkája, és elfutott. De mivel a dajka gyorsan futott, a gyermek leesett és megsántult.
Mefibóset volt a neve. 5 Elmentek tehát a beéróti Rimmón fiai, Rékáb és Baaná, és
bementek Ísbóset házába, amikor a nap forrón tűzött, és ő déli álmát aludta. 6 Bementek
a ház belsejébe, mintha búzát vittek volna, és hasba döfték. Azután elmenekült Rékáb és
testvére, Baaná. 7 Amikor ugyanis bementek a házba, ő hálószobájában az ágyon feküdt.
Ledöfték, megölték, és levágták a fejét. Azután magukhoz vették a fejét, és egész éjjel
meneteltek a síkságon át. 8 Elvitték Ísbóset fejét Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták a
királynak: Itt van Ísbósetnek, Saul fiának, ellenségednek a feje, aki életedre tört. Bosszút
állt az ÚR a mai napon uramért, a királyért Saulon és utódain. 9 Dávid azonban így felelt
Rékábnak és testvérének, Baanának, a beéróti Rimmón fiainak: Az élő ÚRra mondom, aki
kiváltott engem minden nyomorúságból, 10 hogy én elfogattam és megölettem Ciklágban
azt, aki hírül hozta nekem, hogy meghalt Saul, és aki azt gondolta, hogy örömhírt hoz. Ezt
adtam neki a hírért. 11 Hát akkor most, amikor gonosz emberek meggyilkoltak egy igaz
embert a saját házában, a fekvőhelyén, hogyne kérném számon tőletek a vérontást,
hogyne irtanálak ki benneteket az országból?! 12 Akkor Dávid parancsára legényei
felkoncolták őket. Kezüket, lábukat levágták, és felakasztották őket Hebrónban a tó
mellett. Ísbóset fejét pedig elvitték, és eltemették Abnér sírjába Hebrónban.

2Sám. 5.

1 Ezután elmentek Dávidhoz Izráel összes törzsei Hebrónba, és ezt mondták: Nézd, mi a
csontod és húsod vagyunk! 2 Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcba,
és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a
pásztora, te leszel Izráel fejedelme! 3 Megjelentek tehát Izráel összes vénei a király előtt
Hebrónban, és Dávid király szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt, ők
pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává. 4 Harmincesztendős volt Dávid, amikor királlyá
lett, és negyven esztendeig uralkodott. 5 Hebrónban Júda királya volt hét esztendeig és
hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig volt egész Izráel és Júda
királya.
6 A király pedig elment embereivel együtt Jeruzsálem alá az ország őslakói ellen, a
jebúsziak ellen. Azok azonban ezt mondták Dávidnak: Nem jössz ide be, hiszen még a
vakok és sánták is elűznek téged! Mert azt gondolták, hogy nem tud oda Dávid bemenni.
7 Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa. 8 És ezt mondta
Dávid azon a napon: Mindenki, aki öli a jebúsziakat, nyomuljon a csatornához! Mert
ezeket a sántákat és vakokat szívből gyűlöli Dávid. Ezért mondják: Vak és sánta ne
menjen be a templomba. 9 Ezután letelepedett Dávid a sziklavárban, és elnevezte azt
Dávid városának. Körülötte építkezni kezdett Dávid Millótól fogva befelé. 10 Dávid egyre
jobban emelkedett és növekedett, mert vele volt az ÚR, a Seregek Istene. 11 Hírám,
Tirusz királya követeket küldött Dávidhoz, azután cédrusfákat, ácsmestereket és
kőműveseket, akik palotát építettek Dávidnak. 12 És megértette Dávid, hogy az ÚR
megerősítette királyságát Izráelben, és hogy naggyá tette királyságát népének, Izráelnek
a javára. 13 Miután Dávid Hebrónból Jeruzsálembe költözött, még ott is vett el
másodrangú feleségeket és feleségeket, és még születtek Dávidnak fiai és leányai. 14 Ez
a nevük azoknak, akik Jeruzsálemben születtek: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon, 15
Jibhár, Elisúa, Nefeg és Jáfía, 16 Elisámá, Eljádá és Elifelet.
17 Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot Izráel királyává kenték, fölvonultak a
filiszteusok mind, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és levonult a
sziklavárhoz. 18 A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet. 19 Akkor
megkérdezte Dávid az URat: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket?
Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Vonulj föl, mert kezedbe fogom adni a filiszteusokat! 20
Benyomult tehát Dávid Baal-Perácimba, megverte ott őket Dávid, és ezt mondta: Áttört az
ÚR ellenségeimen, mint víz a gáton! Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak. 21 A
filiszteusok otthagyták bálványaikat, Dávid és emberei pedig összeszedték azokat. 22
Később ismét fölvonultak a filiszteusok, és ellepték a Refáim-völgyet. 23 Ekkor Dávid
megkérdezte az URat, ő pedig ezt felelte: Ne szembe vonulj ellenük, hanem kerülj a hátuk
mögé, és a szederfák felől vonulj ellenük. 24 Majd ha lépések neszét hallod a szederfák
teteje felől, akkor törj rájuk, mert akkor előtted megy az ÚR, hogy megverje a filiszteusok
táborát. 25 Dávid úgy tett, ahogyan az ÚR megparancsolta neki, és vágta a filiszteusokat
Gebától egészen a gézeri útig.

2Sám. 6.

1 Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel egész ifjúságát, harmincezer embert. 2 Elindult és
elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját,
amelyet a rajta levő kerúbokon ülő Seregek URának a nevéről neveztek el. 3 Az Isten
ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abinádáb házából, amely a dombon volt.
Abinádáb fiai, Uzzá és Ahjó irányították az új szekeret. 4 Elvitték az Isten ládáját Abinádáb
házából, amely a dombon volt. Ahjó ment a láda előtt. 5 Dávid és Izráel egész háza pedig
szent táncot járt az ÚR színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, lantnak,
dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével. 6 Amikor Nákón szérűjéhez értek, Uzzá
az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbotlottak az ökrök. 7 Ezért fellángolt az
ÚR haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá meggondolatlanságáért az Isten, és meghalt
ott, az Isten ládája mellett. 8 Dávid pedig megdöbbent attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát.
Ezért nevezik azt a helyet Perec-Uzzának mindmáig. 9 Akkor félni kezdett Dávid az ÚRtól,
és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az ÚR ládája? 10 És nem akarta Dávid magához
vitetni az ÚR ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. 11
Három hónapig volt az ÚR ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az ÚR
Óbéd-Edómot és egész háza népét. 12 De jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta
az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájáért. Elment Dávid, és
örvendezve vitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába. 13 Amikor hat
lépést tettek azok, akik az ÚR ládáját vitték, ő egy bikát és egy hízott borjút áldozott. 14
Dávid teljes erővel táncolt az ÚR színe előtt, és gyolcs éfódot kötött magára Dávid. 15 Így
vitte el Dávid és Izráel egész háza az ÚR ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel. 16 De
Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az ÚR ládája Dávid
városába ért, és látta, hogy Dávid király ugrálva táncol az ÚR színe előtt, ezért szívből
megvetette őt. 17 Az ÚR ládáját bevitték, és odatették a helyére, annak a sátornak a
közepén, amelyet Dávid vont fel. Akkor Dávid égőáldozatokat és békeáldozatokat mutatott
be az ÚR előtt. 18 Miután Dávid befejezte az égőáldozat és a békeáldozat bemutatását,
megáldotta a népet a Seregek URának nevében. 19 Majd az egész népnek, Izráel egész
sokaságának, minden férfinak és nőnek osztott egy-egy lepényt, préselt datolyát és
aszúszőlőt. Azután az egész nép hazament. 20 Dávid is visszatért, hogy megáldja háza
népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta: Milyen dicső volt ma Izráel
királya! Úgy mutogatta magát szolgáinak a szolgálói előtt, ahogyan csak féleszű ember
szokta magát mutogatni! 21 Dávid ezt felelte Míkalnak: Az ÚR színe előtt jártam szent
táncot, aki engem választott apád helyett és egész háza népe helyett, és engem rendelt
az ÚR népének, Izráelnek a fejedelmévé. Igen, az ÚR színe előtt! 22 És ha még ennél is
jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek magam előtt, akkor is tisztelni fognak a
szolgálók, akiket te emlegetsz. 23 Ezért nem lett gyermeke Míkalnak, Saul leányának
holta napjáig.

2Sám. 7.

1 Amikor a király már a palotájában lakott, és az ÚR mindenfelől nyugalmat adott neki
ellenségeitől, 2 ezt mondta a király Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom,
az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik. 3 Nátán ezt mondta a királynak: Tedd meg
mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az ÚR! 4 De még azon az éjszakán az
történt, hogy így szólt az ÚR igéje Nátánhoz: 5 Menj, és mondd meg szolgámnak,
Dávidnak, hogy ezt mondja az ÚR: Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam? 6
Hiszen attól kezdve, hogy kihoztam Izráel fiait Egyiptomból, nem laktam házban
mindmáig, hanem csak hajlékomban, a sátorban jártam. 7 Amíg csak együtt jártam Izráel
fiaival, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik törzsének, amikor azt parancsoltam,
hogy pásztorolják népemet, Izráelt: Miért nem építettetek nekem cédrusházat?
8 Most azért ezt mondd szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak
el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek. 9 Veled voltam
mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nagy nevet
szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. 10 Helyet
készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat.
Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, 11
attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam
összes ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házadat
építeni. 12 Ha majd letelik az idődd, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat,
aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát. 13 Ő épít házat nevem
tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. 14 Atyja leszek, és ő a fiam lesz.
Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal és embereknek kijáró csapásokkal. 15
De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam
előled. 16 Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz.
17 Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.
18 Ekkor bement Dávid király az ÚR színe elé, leült, és ezt mondta: Ki vagyok én, Uram,
ó, URam? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig? 19 Sőt még ezt is
kevesellted, Uram, ó, URam, és a távoli jövőre is tettél ígéretet szolgád házának, ezzel is
az embert tanítva, Uram, ó, URam! 20 De miért beszélne tovább Dávid, hiszen te ismered
szolgádat, Uram, ó, URam! 21 A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez
mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgáddal. 22 Ezért vagy te
oly nagy, Uram, ó, URam! Senki sincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül Isten,
egészen úgy, ahogyan hallottuk fülünkkel. 23 Van-e még egy olyan nemzet a földön, mint
a te néped, Izráel, amelyért elment Isten, és kiváltotta, hogy az ő népe legyen, és nevet
szerzett magának azzal, hogy nagy és félelmes dolgokat vitt véghez, amikor kiűzött
nemzeteket és isteneket a nép elől, amelyet kiváltottál magadnak Egyiptomból? 24 Így
erősítetted meg magadnak népedet, Izráelt, hogy örökké a te néped legyen, te pedig,
URam, az Istenük lettél. 25 Most azért, URam Isten, tartsd meg örökké azt az ígéretet,
amelyet szolgádnak és háza népének tettél, és tégy úgy, ahogyan ígérted! 26 Akkor nagy
lesz a te neved örökké, mert ezt mondják: A Seregek URa Izráelnek az Istene!
Szolgádnak, Dávidnak a háza pedig szilárd lesz színed előtt. 27 Te, ó Seregek URa,
Izráel Istene, ezt a kijelentést adtad szolgádnak: Megépítem házadat! Ezért volt bátorsága
szolgádnak, hogy ilyen imádsággal imádkozzék hozzád. 28 Valóban, Uram, ó, URam, te
vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid. Te ígérted szolgádnak ezt a jót. 29 Áldd meg azért
kegyelmesen szolgád házát, hogy örökké színed előtt legyen, mert te ígérted ezt, Uram,
ó, URam! Mert a te áldásoddal szolgádnak háza örökké áldott lesz!

2Sám. 8.

1 Ezután történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, leigázta őket, és elvette Dávid a
filiszteusoktól Meteg-Ammát. 2 Megverte a móábiakat is. Lefektette őket a földre, és
kötéllel mérte meg őket: két kötélnyit kivégeztetett, egy kötélnyit pedig életben hagyott. És
a móábiak adófizető szolgái lettek Dávidnak. 3 Megverte Dávid Hadadezert, Rehób fiát,
Cóbá királyát, aki az Eufrátesz folyamig akarta kiterjeszteni hatalmát. 4 Elfogott közülük
Dávid ezerhétszáz lovast és húszezer gyalogost, és megbénította Dávid a harci kocsik
lovait, csak száz harci kocsit hagyott meg belőlük. 5 Amikor a damaszkuszi arámok
eljöttek, hogy megsegítsék Hadadezert, Cóbá királyát, levágott Dávid huszonkétezer arám
embert. 6 Majd helyőrséget helyezett az arám Damaszkuszba, és adófizető szolgáivá
lettek Dávidnak az arámok. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahova csak ment.
7 Elvette Dávid az aranypajzsokat is, amelyeket Hadadezer szolgái hordtak, és
Jeruzsálembe vitette azokat. 8 Dávid király igen sok rezet hozott el Betahból és
Bérótajból, Hadadezer városaiból. 9 Amikor meghallotta Tói, Hamát királya, hogy
megverte Dávid Hadadezer egész haderejét, 10 elküldte Tói a fiát, Jórámot Dávid
királyhoz mindenféle arany-, ezüst- és réztárggyal, hogy békességgel és áldással
köszöntse azért, mert hadat viselt Hadadezerrel, és megverte őt. Hadadezer ugyanis
Tóival is harcban állt. 11 Dávid király ezeket is az ÚRnak szentelte azzal az ezüsttel és
arannyal együtt, amelyet a meghódított népektől zsákmányolva már odaszentelt: 12 amit
az arámoktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól, az amálékiaktól és
Hadadezertől, Rehób fiától, Cóbá királyától zsákmányolt. 13 Akkor is hírnevet szerzett
magának Dávid, amikor visszatért azután, hogy a Sós-völgyben megvert tizennyolcezer
edómit. 14 Edómba is helyőrséget helyezett. Helyőrséget helyezett el egész Edómban,
úgyhogy egész Edóm Dávid szolgája lett. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt,
ahova csak ment. 15 Így uralkodott Dávid egész Izráelen, jogot és igazságot szolgáltatva
egész népének. 16 A hadsereg parancsnoka Jóáb, Cerújá fia, a főtanácsos pedig Jósáfát,
Ahilúd fia volt. 17 Cádók, Ahitúb fia és Ahimelek, Ebjátár fia voltak a papok, Szerájá pedig
a kancellár. 18 Benájá, Jójádá fia a kerétiek és a pelétiek parancsnoka volt; Dávid fiai is
papok voltak.

2Sám. 9.

1 Egyszer megkérdezte Dávid: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, aki iránt hűséggel
tartozom Jónátánért? 2 Volt egy Saul házából való szolga, akinek Cíbá volt a neve. Őt
hívták Dávidhoz, és megkérdezte a király: Te vagy Cíbá? Ő így felelt: Én vagyok, a te
szolgád. 3 Akkor ezt mondta a király: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, akinek
hűséggel tartozom Isten előtt? Cíbá ezt felelte a királynak: Van még Jónátánnak egy fia,
aki mindkét lábára béna. 4 A király megkérdezte: Hol van? Cíbá így felelt a királynak:
Lódebárban van, Ammiél fiának, Mákírnak a házában. 5 Akkor üzent neki Dávid király, és
elhozatta őt Lódebárból, Mákírnak, Ammiél fiának a házából. 6 Amikor megérkezett
Dávidhoz Mefibóset, Saul fiának, Jónátánnak a fia, arcra esett, és leborult előtte. Dávid
megszólította: Mefibóset! Ő így felelt: Itt van a te szolgád. 7 Dávid ezt mondta neki: Ne
félj, hiszen én hűséggel tartozom neked apádért, Jónátánért, és visszaadom neked
nagyapádnak, Saulnak minden földbirtokát, te pedig mindenkor az én asztalomnál
étkezel. 8 Ekkor Mefibóset leborult, és ezt mondta: Micsoda a te szolgád, hogy hozzám
fordultál, aki olyan vagyok, mint a döglött kutya? 9 Ezután hívatta a király Cíbát, Saul
legényét, és ezt mondta neki: Mindent urad fiának adtam, amije csak volt Saulnak és
egész háza népének. 10 Te műveld a földjét fiaiddal és szolgáiddal együtt, és takarítsd
be, hogy legyen mit ennie urad fiának. Maga Mefibóset, urad fia állandóan az én
asztalomnál fog étkezni. Cíbának tizenöt fia és húsz szolgája volt. 11 Cíbá így felelt a
királynak: Mindent megtesz szolgád, amit uram, királyom parancsol szolgájának.
Mefibóset pedig az én asztalomnál fog étkezni, mint egy királyfi - mondta Dávid. 12 Volt
Mefibósetnek egy Míká nevű kisfia. Cíbá házának a lakói mindnyájan Mefibóset szolgái
voltak. 13 Maga Mefibóset Jeruzsálemben lakott, mert állandóan a király asztalánál
étkezett, és mindkét lábára sánta volt.

2Sám. 10.

1 Történt ezek után, hogy meghalt az ammóniak királya, és utána a fia, Hánún lett a király.
2 Dávid így gondolkodott: Szeretettel bánok Hánúnnal, Náhás fiával, mert az ő apja is
szeretettel bánt velem. Elküldte tehát Dávid a szolgáit, hogy megvigasztalják apja halála
miatt. Amikor megérkeztek Dávid szolgái az ammóniak országába, 3 ezt mondták az
ammóniak vezérei uruknak, Hánúnnak: Azt hiszed, apádat akarja megtisztelni Dávid, hogy
vigasztalókat küldött hozzád? Inkább azért küldte hozzád Dávid a szolgáit, hogy ezt a
várost megszemléljék, kikémleljék és elpusztítsák! 4 Elfogatta azért Hánún Dávid szolgáit,
szakálluk felét lenyíratta, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket. 5 Amikor
ezt jelentették Dávidnak, eléjük küldött, és mivel igen csúffá tették azokat az embereket,
ezt üzente nekik a király: Maradjatok Jerikóban, amíg meg nem nő a szakállatok; azután
térjetek vissza! 6 Amikor látták az ammóniak, hogy gyűlöletesek lettek Dávid előtt,
követeket küldtek, és zsoldjukba fogadták a bét-rehóbi arámokat és a cóbai arámokat,
húszezer gyalogost, továbbá Maaká királyától ezer embert és Tóbból tizenkétezer embert.
7 Amint meghallotta ezt Dávid, elküldte Jóábot egy egész sereggel, a legvitézebbekkel. 8
Kivonultak az ammóniak is, és csatarendbe álltak a kapu bejáratánál. A cóbai és rehóbi
arámok, meg Tób és Maaká emberei külön álltak fel a mezőn. 9 Jóáb látta, hogy elöl is,
hátul is támadás fenyegeti, ezért kiválogatta egész Izráel színe-javát, és csatarendbe
állította őket az arámokkal szemben. 10 A hadinép maradékát pedig testvérének,
Abisajnak a vezetésére bízta, és az ammóniakkal szemben állította csatarendbe. 11 Ezt
mondta: Ha az arámok erősebbek lesznek nálam, jöjj segítségemre! Ha pedig az
ammóniak lesznek erősebbek nálad, akkor én megyek segítségedre. 12 Légy erős,
szedjük össze az erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az ÚR pedig tegye azt, amit
jónak lát! 13 Akkor Jóáb rohamra indult hadinépével az arámok ellen, és azok
megfutamodtak előtte. 14 Amikor az ammóniak látták, hogy az arámok futnak, ők is
megfutamodtak Abisaj előtt, és bementek a városba. Akkor Jóáb visszatért az ammóniak
üldözéséből, és Jeruzsálembe ment. 15 Amikor az arámok látták, hogy vereséget
szenvedtek Izráeltől, összegyűltek. 16 Akkor elküldött Hadadezer és felvonultatta a
folyamon túli arámokat. Ezek megérkeztek Hélámba, élükön Sóbakkal, Hadadezer
hadseregparancsnokával. 17 Jelentették ezt Dávidnak, aki összegyűjtötte egész Izráelt,
átkelt a Jordánon, és megérkezett Hélám alá. Az arámok csatarendbe álltak Dáviddal
szemben, és megütköztek vele. 18 De megfutamodtak az arámok Izráel előtt, és megölt
Dávid az arámok közül hétszáz harci kocsin küzdő embert és negyvenezer lovast.
Sóbakot, a hadseregparancsnokot is levágta, és ott halt meg. 19 Amikor látták mindazok a
királyok, akik Hadadezer szolgái voltak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, békét
kötöttek Izráellel, és szolgáltak neki. Ezután az arámok nem merték többé segíteni az
ammóniakat.

2Sám. 11.

1 Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgáival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt. 2 Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt. 3 Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége. 4 Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony bement hozzá, ő pedig vele hált, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából. Azután hazament az asszony. 5 De az asszony teherbe esett. Ezért ezt az üzenetet küldte Dávidnak: Teherbe estem! 6 Akkor Dávid ezt üzente Jóábnak: Küldd hozzám a hettita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz. 7 Amikor Úriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép és jól folyik-e a háború. 8 Azután ezt mondta Dávid Úriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Úriás kiment a királyi palotából, és utána vitték a király ajándékát. 9 De Úriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le urának a többi szolgájával együtt, és nem ment haza. 10 Amikor jelentették Dávidnak, hogy Úriás nem ment haza, ezt mondta Dávid Úriásnak: Hiszen útról jöttél! Miért nem mentél haza? 11 Úriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgái pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és feleségemmel háljak? Az életedre, a lelkedre mondom, hogy nem teszem ezt! 12 Akkor ezt mondta Dávid Úriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Úriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. 13 Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgáival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza.
14 Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Úriással küldött el. 15 Ezt írta a levélben: Állítsátok Úriást az arcvonalba, ahol legerősebb a harc, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és meghaljon! 16 Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Úriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok vannak. 17 Amikor kitörtek a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábbal, néhányan elestek a hadinép közül, Dávid szolgái közül. Meghalt a hettita Úriás is. 18 Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról. 19 Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak, 20 és ha a király haragra lobban, és ezt mondja neked: Miért mentetek harc közben olyan közel a városhoz, hát nem tudtátok, hogy a várfalról lelőhetnek benneteket? 21 Ki ütötte agyon Abimeleket, Jerubbeset fiát? Egy asszony dobott rá a várfalról egy malomkövet, és ezért halt meg Tébecben. Miért mentetek olyan közel a várfalhoz? Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Úriás is meghalt. 22 A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb. 23 A küldönc ezt mondta Dávidnak: Először erősebbek voltak nálunk azok az emberek, ránk törtek a mezőn, de mi visszaszorítottuk őket a kapu bejáratáig. 24 A várfalról azonban lövöldözni kezdtek szolgáidra az íjászok, és meghaltak néhányan a király szolgái közül. Szolgád, a hettita Úriás is meghalt. 25 Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: Mondd meg Jóábnak: Ne tartsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt! 26 Amikor meghallotta Úriás felesége, hogy meghalt a férje, Úriás, elsiratta az urát. 27 A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az ÚRnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

2Sám. 12.

1 Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy
városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. 2 A gazdagnak igen sok juha és
marhája volt. 3 A szegénynek nem volt egyebe, csak egy bárányka, azt is pénzen vette.
Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és
az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. 4 Egyszer egy utas érkezett a gazdag
emberhez, de ez sajnált a maga juhai és marhái közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá
érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak,
aki hozzá érkezett. 5 Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta
Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! 6 A bárányért
négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. 7 Akkor ezt mondta
Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel
Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. 8 Neked adtam uradnak a házát, és
a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt
kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. 9 Miért vetetted meg az ÚR
szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le,
hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak
fegyverével! 10 Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél
engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. 11 Ezt mondja
az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem
el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. 12 Mert te titokban
cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! 13 Akkor ezt mondta
Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte
vétkedet, nem halsz meg. 14 Mivel azonban ezzel a tettel okot adtál az ÚR ellenségeinek
a gyalázkodásra, azért meg kell halnia a fiadnak, aki született neked.
15 Ezután hazament Nátán. Az ÚR pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit
Úriás volt felesége szült Dávidnak. 16 Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; böjtöt
tartott Dávid, és amikor bement, a földön fekve töltötte az éjszakát. 17 Udvarának a vénei
odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem akarta, és nem is evett velük
semmit. 18 A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték
megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még
élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg
neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál! 19 Dávid azonban látta, hogy
szolgái suttognak maguk között, és rájött Dávid, hogy meghalt a gyermek. Megkérdezte
Dávid a szolgáit: Meghalt a gyermek? Meghalt - felelték. 20 Ekkor fölkelt Dávid a földről,
megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az ÚR házába, és leborult.
Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett. 21 Akkor ezt mondták neki
a szolgái: Miért tetted ezt? Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de amikor meghalt a
gyermek, fölkeltél és ettél. 22 Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert
ezt gondoltam: Ki tudja, talán könyörül rajtam az ÚR, és életben marad a gyermek. 23 De
most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? Én megyek majd
őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám.
24 Ezután megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az
asszony fiút szült, és Salamonnak nevezték, az ÚR pedig a szeretetébe fogadta őt. 25
Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedídjának nevezte az ÚR akarata szerint. 26 Jóáb
eközben harcolt az ammóni Rabbá ellen, hogy elfoglalja a királyi várost. 27 De követeket
küldött Jóáb Dávidhoz, és ezt üzente: Harcolok Rabbá ellen, és a vízivárost már
elfoglaltam. 28 Most azért gyűjtsd össze a hadinép többi részét, vedd ostrom alá a várost,
és foglald el, különben én foglalom el a várost, és akkor az én nevemről nevezik el. 29
Ekkor összegyűjtötte Dávid az egész hadinépet, és Rabbá alá ment, harcolt ellene, és

elfoglalta. 30 Levette a koronát királyuk fejéről. Ennek a súlya egy talentum arany volt, drágakövekkel volt kirakva, és Dávid fejére került. A városból is igen sok zsákmányt vitt el. 31 A benne levő népet pedig kihozatta, és fűrésszel, vascsákánnyal és vasfejszével dolgoztatta őket, meg téglaégető kemencékhez vitte őket. Így járt el valamennyi ammóni várossal. Azután visszatért Dávid egész hadinépével együtt Jeruzsálembe.

2Sám. 13.

1 Ezek után a következő dolog történt: volt Absolonnak, Dávid fiának egy szép húga,
akinek Támár volt a neve. Megszerette őt Amnón, Dávid fia. 2 Amnón annyira gyötrődött
húgáért, Támárért, hogy belebetegedett, mert a leány szűz volt, és Amnón lehetetlennek
látta, hogy valamit tehessen vele. 3 Volt azonban Amnónnak egy Jónádáb nevű barátja,
Simeának, Dávid testvérének a fia. Jónádáb agyafúrt ember volt. 4 Ezt mondta neki: Mi az
oka annak, királyfi, hogy reggelről reggelre levertebb vagy? Nem mondanád meg nekem?
Amnón ezt felelte neki: Támárba, Absolon öcsém húgába vagyok szerelmes. 5 Jónádáb
ezt mondta neki: Feküdj ágyba, és tettesd magad betegnek! Ha eljön apád, hogy
meglátogasson, ezt mondd neki: Hadd jöjjön ide Támár húgom, hogy ennem adjon.
Szemem láttára készítse el az ételt, hogy lássam, és az ő kezéből egyem! 6 Lefeküdt
tehát Amnón, és betegnek tettette magát. Amikor elment a király, hogy meglátogassa, ezt
mondta Amnón a királynak: Hadd jöjjön ide Támár húgom, és süssön szemem láttára
egypár süteményt, az ő kezéből szeretnék enni! 7 Akkor üzenetet küldött Dávid Támárnak
a palotába: Menj el Amnón bátyád házába, és készíts neki ennivalót! 8 El is ment Támár
bátyjának, Amnónnak a házába, aki feküdt. Fogta a tésztát, meggyúrta, a szeme láttára
kiszaggatta, és megsütötte a süteményt. 9 Azután fogta a serpenyőt, és eléje tálalta, de ő
nem akart enni. Majd azt mondta Amnón: Küldjetek ki innen mindenkit! Ki is ment onnan
mindenki. 10 Akkor ezt mondta Amnón Támárnak: Hozd be az ételt a hálószobába, a
kezedből szeretnék enni! Fogta tehát Támár a süteményt, amit készített, és bevitte a
hálószobába bátyjának, Amnónnak. 11 Amikor odanyújtotta neki, hogy egyék, az
megragadta őt, és ezt mondta neki: Gyere, húgom, hálj velem! 12 De ő ezt mondta neki:
Jaj, bátyám, ne kövess el rajtam erőszakot, mert nem szabad így cselekedni Izráelben!
Ne kövess el ilyen gyalázatos dolgot! 13 És én hova menjek szégyenemben? Téged
pedig gyalázatosnak fognak tartani Izráelben. Inkább beszélj a királlyal, bizonyára nem
tagad meg engem tőled. 14 De ő nem akart hallgatni a szavára, és mert erősebb volt nála,
erőszakot követett el rajta, és vele hált. 15 De utána annyira meggyűlölte őt Amnón, hogy
nagyobb lett a gyűlölete, amellyel gyűlölte, annál a szerelemnél, amellyel szerette, és ezt
mondta neki Amnón: Kelj fel, menj innen! 16 De ő ezt felelte neki: Ha elküldesz, akkor
még nagyobb gonoszságot követsz el annál, amit már elkövettél rajtam. De ő nem akart
hallgatni rá, 17 sőt kiáltott a szolgálatára álló legénynek, és ezt parancsolta: Kergessétek
ki innen ezt a lányt az utcára, és zárd be utána az ajtót! 18 Támáron tarka ruha volt, mert
ilyen köntösbe szoktak öltözni a király szűz lányai. A szolga kivezette őt az utcára, és
bezárta utána az ajtót. 19 Támár ekkor hamut hintett a fejére, és meghasogatta a tarka
ruhát, amely rajta volt. Kezét a fejére kulcsolta, és jajveszékelve járt-kelt.
20 Akkor a bátyja, Absolon ezt mondta neki: Talán Amnón bátyád volt veled? Légy
csendben most, húgom, mert a testvéred ő! Ne vedd a szívedre ezt a dolgot! Ezután
Támár magára hagyatva lakott testvérének, Absolonnak a házában. 21 Dávid király
azonban meghallotta mindezeket, és nagyon megharagudott. 22 Absolon pedig nem szólt
Amnónhoz sem jót, sem rosszat. De gyűlölte Absolon Amnónt, mert erőszakot követett el
a húgán, Támáron. 23 Két esztendő múlva Absolon juhait nyírták az Efraimhoz tartozó
Baal-Hácórban. Absolon meghívta az összes királyfiakat. 24 Megjelent ugyanis Absolon a
királynál, és ezt mondta: Éppen most nyírják szolgád juhait. Jöjjön el azért a király
szolgáival együtt a te szolgádhoz! 25 De a király ezt felelte Absolonnak: Ne menjünk el,
fiam, mindnyájan, hogy ne legyünk a terhedre! És bár unszolta őt, nem akart elmenni,
hanem megáldotta őt. 26 Akkor ezt mondta Absolon: Ha nem jössz, akkor jöjjön el velünk
Amnón, a testvérem! A király így felelt: Miért menjen el veled? 27 De amikor unszolta
Absolon, elengedte vele Amnónt, és a többi királyfit. 28 Akkor Absolon ezt a parancsot
adta legényeinek: Jól figyeljetek! Amikor Amnón jókedvű lesz a bortól, ezt mondom
nektek: Vágjátok le Amnónt! Ti pedig öljétek meg, ne féljetek, hiszen én adom nektek a

parancsot! Legyetek erősek és bátrak! 29 Úgy cselekedtek azért Absolon legényei
Amnónnal, ahogyan Absolon parancsolta. A királyfiak pedig mindnyájan felugrottak,
öszvérre ültek, és elmenekültek. 30 Még úton voltak, amikor ez a hír jutott el Dávidhoz:
Megölette Absolon a királyfiakat mind, egy sem maradt meg közülük! 31 Akkor fölkelt a
király, meghasogatta a ruháját, és a földre feküdt. Szolgái is mind meghasogatott ruhában
álltak mellette. 32 De megszólalt Jónádáb, Simeának, Dávid testvérének a fia, és ezt
mondta: Ne gondolja az én uram, hogy mind megölték az ifjakat, a királyfiakat, mert
egyedül Amnón halt meg. Föltette ezt magában Absolon már akkor, amikor Amnón
erőszakot követett el húgán, Támáron. 33 Ne higgye azért az én uram, királyom, hogy az
összes királyfi meghalt, mert csak Amnón halt meg. 34 Absolon pedig elmenekült. Az
őrálló legény föltekintett, és látta, hogy nagy néptömeg jön nyugat felől a hegyoldalon. 35
Akkor ezt mondta Jónádáb a királynak: Ott jönnek a királyfiak! Úgy történt, ahogyan
megmondta szolgád. 36 Amint befejezte szavait, már meg is érkeztek a királyfiak, és
hangos sírásba kezdtek. Maga a király is összes szolgájával együtt igen nagy sírásra
fakadt. 37 Absolon tehát elmenekült, és elment Talmajhoz, Ammihúr fiához, Gesúr
királyához. Dávid pedig mindennap gyászolta a fiát. 38 Absolon három esztendeig maradt
Gesúrban, miután odamenekült. 39 Dávid király végül felhagyott azzal a szándékával,
hogy Absolon ellen vonul, mert már megvigasztalódott Amnón halála miatt.

2Sám. 14.

1 Jóáb, Cerújá fia észrevette, hogy a király gondolatai Absolonon járnak. 2 Elküldött azért
Jóáb Tekóába, hozatott onnan egy bölcs asszonyt, és ezt mondta neki: Tégy úgy, mintha
gyászolnál, öltözz gyászruhába, ne kend meg magad olajjal, és viselkedj úgy, mint egy
olyan asszony, aki régóta gyászolja halottját. 3 Így menj be a királyhoz, és ezt meg ezt
mondd neki! Jóáb ugyanis a szájába adta, hogy mit beszéljen. 4 A tekóai asszony bement
a királyhoz, arcával a földet érintve leborult, és ezt mondta: Segíts rajtam, ó király! 5 A
király ezt mondta neki: Mi bajod? Ő így felelt: Ó jaj! Özvegyasszony vagyok, meghalt a
férjem. 6 Volt szolgálólányodnak két fia, akik összevesztek a mezőn, és mivel nem volt,
aki szétválasztotta volna őket, az egyik leütötte a másikat, és megölte! 7 Erre az egész
nemzetség rátámadt szolgálóleányodra, és ezt mondták: Add ki a testvérgyilkost, hogy
megöljük a testvéréért, akit meggyilkolt, sőt elpusztítjuk még az örökösét is! Így akarják
kioltani még a megmaradt szikrát is, hogy ne maradjon a férjemnek se neve, se utódja a
földön. 8 Akkor a király ezt mondta az asszonynak: Menj haza, én majd rendelkezem az
ügyedben! 9 A tekóai asszony ezt felelte a királynak: Uram, királyom, a bűn terhe rám és
családomra nehezedik, a király és az ő trónja azonban sérthetetlen! 10 Erre a király ezt
mondta: Hozd ide elém, aki ellened szól, és nem bánt többé téged. 11 Az asszony így
felelt: Esküdj meg, ó király, Istenedre, az ÚRra, hogy ne folytathassa a pusztítást a
vérbosszúra vágyó, és így ne pusztítsák el a fiamat! A király így felelt: Az élő ÚRra
mondom, hogy fiadnak egy hajszála sem esik le a földre. 12 De az asszony ezt mondta:
Szabad még szolgálólányodnak egy szót szólnia hozzád, uram, király? Ő így felelt:
Beszélj! 13 Az asszony ezt mondta: Hát te miért gondoltál ilyet az Isten népe ellen?
Hiszen a király, aki ezt a szót kimondta, maga is vétkes, mert nem hozatja vissza a király,
akit eltaszított magától. 14 Mert bizonyosan meghalunk, és olyanok leszünk, mint a víz,
amelyet ha a földre öntenek, nem lehet fölszedni. De amíg Isten nem veszi el az életet, az
a szándéka, hogy még az eltaszított se maradjon eltaszítva előle. 15 Most, hogy bejöttem
elbeszélni ezt a dolgot uramnak, a királynak, bizony ijesztgetett a nép, de azt gondolta
szolgálólányod: Beszélek én mégis a királlyal, hátha megteszi a király, amit szolgálólánya
mond. 16 Biztosan meghallgatja a király, és megmenti szolgálólányát annak a kezéből, aki
fiammal együtt ki akar pusztítani az Isten tulajdon népe közül. 17 Még ezt is mondta
szolgálólányod: Az én uram, királyom beszéde megnyugtató lesz számomra, mert olyan
az én uram, királyom, mint az Isten angyala, meghallja mind a jót, mind a rosszat. Az ÚR,
a te Istened legyen veled! 18 A király azonban megszólalt, és ezt mondta az asszonynak:
Ne titkolj el előttem semmit, ha most kérdezek tőled valamit! Az asszony így felelt:
Beszéljen csak az én uram, királyom! 19 A király ezt kérdezte: Nem Jóáb keze van benne
mindebben? Az asszony így felelt: A te életedre mondom, uram, királyom, hogy nem lehet
kitérni sem jobbra, sem balra az elől, amit uram, királyom mond. Valóban a szolgád, Jóáb
parancsolt nekem, és ő adta mindezeket a szavakat szolgálólányod szájába. 20 Azért
tette ezt szolgád, Jóáb, hogy a dolog más fordulatot vegyen. De az én uram bölcs, olyan a
bölcsessége, mint az Isten angyaláé, mindent tud, ami az országban történik.
21 Akkor ezt mondta a király Jóábnak: Rendben van, megteszem ezt a dolgot. Eredj, hozd
vissza azt a fiút, Absolont! 22 Ekkor Jóáb arcával a földet érintve leborult, és áldotta a
királyt. Azután ezt mondta Jóáb: Ma tudta meg szolgád, uram, királyom, hogy jóindulattal
vagy hozzám, mert teljesítetted, ó király, szolgád kérését. 23 Elindult Jóáb, elment
Gesúrba, és hazahozta Absolont Jeruzsálembe. 24 De a király ezt parancsolta: Vonuljon
vissza a maga házába, nem láthat engem! Absolon tehát visszavonult a házába, és nem
láthatta a királyt. 25 Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsértek
volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi hiba tetőtől talpig. 26 És amikor a fejét
megnyíratta - mert minden esztendő végén lenyíratta a haját; mivel igen nehéz volt, azért
kellett lenyíratnia - kétszáz sekel súlyú volt a haja, a királyi súlymérték szerint. 27 Három

fia született Absolonnak, meg egy leánya, név szerint Támár. Ez igen szép termetű volt.
28 Két esztendeje lakott már Absolon Jeruzsálemben, de a királyt nem láthatta. 29 Üzent
azért Absolon Jóábnak, hogy elküldje a királyhoz, de ő nem akart elmenni hozzá. Üzent
másodszor is, de ő mégsem akart elmenni. 30 Akkor így szólt szolgáinak: Nézzétek, Jóáb
birtoka az enyém mellett van, és ott árpája van neki. Menjetek és gyújtsátok föl! Föl is
gyújtották Absolon szolgái azt a birtokot. 31 Ekkor fölkelt Jóáb, elment Absolon házába,
és ezt mondta neki: Miért gyújtották föl szolgáid az én birtokomat?! 32 Absolon így felelt
Jóábnak: Azért, mert üzentem neked, hogy jöjj ide; el akarlak küldeni a királyhoz, hogy
mondd meg neki: Miért jöttem haza Gesúrból? Jobb volna nekem még mindig ott lennem.
Most már látni akarom a királyt! Ha bűnös vagyok, ölessen meg! 33 Elment tehát Jóáb a
királyhoz, és elmondta neki ezt. Ő pedig hívatta Absolont, az elment a királyhoz, és
arcával a földet érintve leborult előtte, a király pedig megcsókolta Absolont.

2Sám. 15.

1 Történt ezek után, hogy Absolon szerzett magának egy harci kocsit, lovakat és ötven
embert, akik előtte futottak. 2 Reggelenként odaállt Absolon a kapun át vivő út mellé, és
megszólított mindenkit, aki valamilyen peres ügyben ment a királyhoz ítéletért.
Megkérdezte: Melyik városból való vagy? És ha az ezt felelte: Izráelnek ebből vagy abból
a törzséből való a te szolgád, 3 akkor ezt mondta neki Absolon: Nézd, a te ügyed helyes
és jogos, de nincs a királynál senki, aki meghallgasson téged. 4 Majd így folytatta
Absolon: Bárcsak engem tennének bíróvá ebben az országban, akkor bárki jönne
hozzám, akinek peres ügye van, én majd igazságot szolgáltatnék neki. 5 És ha valaki
közeledett hozzá, hogy leboruljon előtte, akkor kinyújtotta a kezét, magához szorította, és
megcsókolta. 6 Így tett Absolon egész Izráelben mindazokkal, akik ítéletért mentek a
királyhoz. Így lopta be magát Absolon az izráeli emberek szívébe. 7 Négy esztendő
elteltével ezt mondta Absolon a királynak: Hadd menjek el, hogy teljesítsem Hebrónban az
ÚRnak tett fogadalmamat! 8 Mert ezt a fogadalmat tette szolgád, amikor az arámi
Gesúrban lakott: Ha egyszer visszavisz engem az ÚR Jeruzsálembe, az ÚRnak fogok
szolgálni. 9 A király azt mondta neki: Menj el békességgel! Elindult tehát, és elment
Hebrónba. 10 Közben titkos megbízottakat küldött Absolon Izráel minden törzséhez ezzel
az üzenettel: Ha meghalljátok a kürt szavát, mondjátok: Király lett Absolon Hebrónban! 11
Kétszáz férfi ment Absolonnal Jeruzsálemből, akik hívására jóhiszeműen mentek, nem
tudtak a dologról semmit. 12 Absolon bemutatta az áldozatot, közben pedig hívatta
Absolon a gílói Ahitófelt, Dávid tanácsosát is a maga városából, Gílóból. Az összeesküvés
pedig erősödött, és a nép egyre szaporodott Absolon mellett.
13 Egy hírnök érkezett Dávidhoz, és jelentette: Absolonhoz hajolt az izráeliek szíve! 14
Akkor ezt parancsolta Dávid mindazoknak a szolgáknak, akik vele voltak Jeruzsálemben:
Jertek, fussunk, mert másképpen nem tudunk elmenekülni Absolon elől. Sietve menjetek,
mert ő is siet, és utolér bennünket, veszedelmet zúdít ránk, és kardélre hányja a várost.
15 A király szolgái ezt felelték a királynak: Minden úgy legyen, ahogyan uram, a király
dönt. Mi a te szolgáid vagyunk. 16 Ekkor elindult a király, és nyomában egész háza népe.
Tíz másodrangú feleségét azonban hátrahagyta a király, hogy őrizzék a palotát. 17 Így
vonult ki a király, és nyomában egész hadinépe, de a legszélső háznál megálltak. 18
Elvonult előtte valamennyi szolgája: a kerétiek, a pelétiek és a gátiak, az a hatszáz ember,
akik vele jöttek Gátból. Mindezek elvonultak a király előtt. 19 Akkor ezt mondta a király a
gáti Ittajnak: Miért jössz te is velünk? Térj vissza, és maradj a király mellett, mert te idegen
és lakóhelyedről száműzött ember vagy. 20 Nemrég jöttél, és máris bujdosóvá tegyelek
azzal, hogy velünk jössz? Én megyek, ahova mehetek. De te térj vissza, és vidd
magaddal atyádfiait is; szeretet és hűség legyen veled! 21 Ittaj azonban így válaszolt a
királynak: Az élő ÚRra és az én uram, királyom életére mondom, hogy bárhol is lesz az én
uram, királyom, ott lesz a te szolgád is, akár élve, akár halva. 22 Erre Dávid ezt mondta
Ittajnak: Jöjj hát, és vonulj velünk! Elvonult tehát a gáti Ittaj is, valamennyi emberével és
azok hozzátartozóival együtt. 23 Mindenki hangosan sírt az országban, amikor elvonult az
egész hadinép. A király átkelt a Kidrón-patakon, és az egész hadinép elvonult a pusztába
vezető úton.
24 Ott volt Cádók is, és vele az összes léviták, akik az Isten szövetségládáját vitték.
Letették az Isten ládáját, Ebjátár pedig áldozott, amíg csak ki nem vonult a városból az
egész hadinép. 25 Akkor a király ezt mondta Cádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a
városba! Ha kegyelmes lesz hozzám az ÚR, akkor visszahoz engem, és látnom engedi
még azt, meg annak a lakóhelyét. 26 De ha ezt mondaná: Nem gyönyörködöm benned,
akkor itt vagyok, tegye velem, amit jónak lát! 27 Majd ezt mondta Cádók papnak a király:
Nézd csak! Térj vissza a városba békességgel, és veletek együtt két fiatok is, a te fiad,
Ahimaac, meg Ebjátár fia, Jónátán. 28 Figyeljetek! Én majd a puszta felé eső gázlónál

tartózkodom, amíg valami hír nem érkezik hozzám tőletek. 29 Cádók és Ebjátár tehát
visszavitték az Isten ládáját Jeruzsálembe, és ott maradtak. 30 Dávid azután fölfelé ment
az Olajfák hegyének a lejtőjén, és amíg ment, egyre sírt. Betakart fejjel, mezítláb ment, és
az egész hadinép is vele együtt betakarta a fejét, és ahogy mentek fölfelé, egyre sírtak. 31
Amikor jelentették Dávidnak, hogy Ahitófel is az összeesküvők között van Absolonnál, ezt
mondta Dávid: Kérlek, URam, hiúsítsd meg Ahitófel tanácsát! 32 Amikor fölért Dávid a
hegy tetejére, ahol imádkozni szokott az Istenhez, éppen szembejött vele az arki Húsaj
tépett ruhában és földet szórva a fejére. 33 Dávid ezt mondta neki: Ha velem tartasz, csak
terhemre leszel, 34 de ha visszatérsz a városba, és ezt mondod Absolonnak: Én a te
szolgád leszek, ó király! Azelőtt apád szolgája voltam, de mostantól fogva a te szolgád
leszek! - akkor meg tudod hiúsítani Ahitófel tanácsát. 35 Ott lesznek veled a papok,
Cádók és Ebjátár is. Azért mindent, amit a királyi palotából hallasz, jelentsd Cádók és
Ebjátár papoknak. 36 Ott van velük a két fiúk is: Cádóké Ahimaac, Ebjátáré pedig
Jónátán. Velük mindent megüzenhettek nekem, amit csak hallotok. 37 Húsaj, Dávid
barátja be is ment a városba. Absolon is megérkezett Jeruzsálembe.

2Sám. 16.

1 Amikor Dávid egy kevéssel túljutott a hegytetőn, szembejött vele Cíbá, Mefibóset szolgája, két fölszerszámozott szamárral. Volt rajtuk kétszáz kenyér, száz csomó aszú szőlő, száz adag érett gyümölcs és egy tömlő bor. 2 A király megkérdezte Cíbától: Mit akarsz ezzel? Cíbá így felelt: A szamarak legyenek a király háza népéé, hogy azokon járjanak, a kenyér és az érett gyümölcs legyen a szolgák étele, a bor pedig legyen annak az itala, aki elfárad a pusztában. 3 Ekkor megkérdezte a király: Hol van uradnak a fia? Cíbá így felelt a királynak: Ő Jeruzsálemben maradt, mert azt mondta, hogy most adja vissza neki Izráel háza az apja királyságát. 4 A király ezt mondta Cíbának: Legyen minden a tied, ami Mefibóseté volt. Cíbá felelte: Leborulok előtted, légy hozzám ezután is jóindulattal, uram, királyom!
5 Amikor Dávid király megérkezett Bahúrimba, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simei, Géra fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket. 6 Sőt kővel hajigálta Dávidot és Dávid király szolgáit, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség. 7 Így ócsárolta őt Simei: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember! 8 Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! 9 Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! 10 A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fiai. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? 11 Majd ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki. 12 Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! 13 Dávid továbbment embereivel az úton, Simei pedig vele átellenben a hegyoldalon menve egyre ócsárolta, kövekkel dobálta, és port szórt feléje. 14 Így jutott el a király és a vele levő hadinép fáradtan a Jordánon túlra, és ott pihenőt tartottak.
15 Absolon és az egész izráeli hadinép megérkezett Jeruzsálembe. Vele volt Ahitófel is. 16 Amikor az arki Húsaj, Dávid barátja bement Absolonhoz, ezt mondta Húsaj Absolonnak: Éljen a király! Éljen a király! 17 De Absolon ezt mondta Húsajnak: Hát csak ennyire vagy hűséges a barátodhoz? Miért nem mentél el a barátoddal? 18 Húsaj ezt felelte Absolonnak: Azért nem, mert én azé leszek és annál maradok, akit az ÚR és ez a hadinép, meg az összes izráeliek választottak. 19 Másodszor pedig: kinek szolgáljak én, ha nem az ő fiának? Ahogyan apádat szolgáltam, ugyanúgy foglak téged is. 20 Absolon ezt mondta Ahitófelnek: Adjatok tanácsot, hogy mit tegyünk! 21 Ahitófel ezt mondta Absolonnak: Menj be apád másodrangú feleségeihez, akiket itthon hagyott a palota őrzésére. Ha meghallja egész Izráel, hogy meggyűlöltetted magad apáddal, annál inkább fölbátorodnak mindazok, akik veled tartanak. 22 Sátrat vontak fel tehát Absolonnak a háztetőn, és bement Absolon apja másodrangú feleségeihez egész Izráel szeme láttára. 23 Abban az időben olyannak tartották Ahitófel tanácsát, amit adott, mintha Isten szavát kérdezték volna meg. Ilyennek tartotta Ahitófel minden tanácsát Dávid is, Absolon is.

2Sám. 17.

1 Azután ezt mondta Ahitófel Absolonnak: Kiválasztok tizenkétezer embert, elindulok, és
üldözöm Dávidot még ma éjjel. 2 Megtámadom, amíg fáradt és erőtlen, megriasztom, és
elfut az egész vele levő nép, és egyedül a királyt ölöm meg. 3 Az egész népet
visszahozom hozzád, mert az egésznek a visszatérése attól az egy embertől függ, akit te
halálra keresel, és ez az egész népnek javára lesz. 4 Tetszett ez a beszéd Absolonnak és
Izráel véneinek. 5 De Absolon ezt mondta: Hívjátok ide az arki Húsajt is, hallgassuk meg,
mi mondanivalója van neki. 6 Amikor Húsaj megérkezett Absolonhoz, ezt mondta neki
Absolon: Ahitófel ezt meg ezt mondta. Úgy tegyünk-e, ahogyan ő mondta, vagy ne?
Mondd meg! 7 Húsaj ezt mondta Absolonnak: Most az egyszer nem jó tanácsot adott
Ahitófel. 8 Majd ezt mondta Húsaj: Magad is tudod, hogy apád és emberei vitézek, és
olyan elkeseredettek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Azonfelül apád
harchoz értő ember, aki nem engedi aludni a hadinépet. 9 Ő maga pedig valamilyen
üregben rejtőzködhet, vagy más helyen. Megtörténhetik, hogy mindjárt kezdetben elesnek
néhányan, és ha ennek hallatára azt mondják majd, hogy vereség érte az Absolonnal
tartó népet, 10 akkor kétségbe fog esni még a bátor harcos is, akinek olyan a szíve, mint
az oroszláné. Hiszen egész Izráel tudja, hogy apád vitéz ember, és bátrak a vele levők is.
11 Én bizony azt tanácsolom, hogy inkább gyűjtsd magadhoz egész Izráelt Dántól
Beérsebáig, hogy annyian legyenek, mint a tengerparton a homok, és te magad menj
velük. 12 Akkor aztán rátámadunk azon a helyen, ahol éppen megtaláljuk, és meglepjük,
ahogyan a harmat hull a földre, és nem marad meg sem ő, sem a vele levő emberek közül
senki. 13 Ha pedig valamelyik városba húzódik vissza, húzzon köteleket egész Izráel a
város köré, és rántsuk le azt a völgybe, hogy még egy kövecske se maradjon meg ott. 14
Erre azt mondta Absolon és minden izráeli férfi: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahitófel
tanácsánál. Mert az ÚR rendelte, hogy meghiúsuljon Ahitófel jó tanácsa, és így
veszedelmet hozzon az ÚR Absolonra.
15 Húsaj pedig elmondta Cádók és Ebjátár papoknak: Ilyen tanácsot adott Ahitófel
Absolonnak és Izráel véneinek, én viszont ezt meg ezt tanácsoltam. 16 Most tehát sietve
küldjetek jelentést Dávidnak: Ne töltsd ma az éjszakát a puszta felé vezető gázlóknál,
hanem azonnal kelj át, különben elpusztul a király és az egész vele levő nép. 17 Jónátán
és Ahimaac a Rógél-forrásnál álldogáltak. Oda járt egy szolgálóleány, az hordta nekik a
hírt, ők pedig elmentek és hírt vittek Dávid királynak. A városba ugyanis nem mertek
bemenni, hogy meg ne lássák őket. 18 Mégis meglátta őket egy szolga, és hírül adta
Absolonnak. Ezért mindketten sietve eltávoztak, és bementek egy bahúrimi ember
házába. Ennek az udvarában volt egy kút, oda ereszkedtek le. 19 Az asszony pedig fogott
egy terítőt, letakarta vele a kút száját, és gabonát öntött rá, úgyhogy semmit sem lehetett
észrevenni. 20 Amikor megérkeztek az asszonyhoz Absolon szolgái, és megkérdezték,
hogy hol van Ahimaac és Jónátán, az asszony így felelt nekik: Továbbmentek innen a
vízhez. És keresték őket, de mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe. 21 Miután
eltávoztak, ezek kijöttek a kútból, elmentek, és hírt vittek Dávid királynak. Ezt mondták
Dávidnak: Induljatok, keljetek át gyorsan a vízen, mert veszedelmes tanácsot adott
Ahitófel! 22 Elindult azért Dávid egész népével együtt, és átkeltek a Jordánon. Virradatra
senki sem maradt, aki ne kelt volna át a Jordánon. 23 Amikor látta Ahitófel, hogy nem az ő
tanácsát követik, fölnyergelte a szamarát, elindult, és hazament a városába.
Végrendelkezett háza népéről, azután felakasztotta magát. Így halt meg, és eltemették
apja sírjába. 24 Dávid már Mahanaimba érkezett, amikor Absolon az összes izráeliekkel
együtt átkelt a Jordánon. 25 Absolon Jóáb helyett Amászát állította a hadsereg élére.
Amászá egy Jitrá nevű izráeli ember fia volt, aki bement Abígalhoz, Náhás leányához, aki
Cerújának, Jóáb anyjának volt a nővére. 26 Izráel és Absolon Gileád földjén ütött tábort.
27 Amikor Dávid Mahanaimba érkezett, az ammóni Rabbából való Sóbi, Náhás fia, a

Lódebárból való Mákír, Ammiél fia és a gileádi Rógelimből való Barzillaj 28 ágyneműt, tálakat és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet és pörkölt gabonát, babot meg pörkölt lencsét, 29 továbbá mézet, vajat, juhtúrót és tehénsajtot vittek eleségül Dávidnak és a vele levő népnek. Mert ezt mondták: Éhes, fáradt és szomjas lett a nép a pusztában.

2Sám. 18.

1 Ezután megszemlélte Dávid a vele levő hadinépet, és ezredeseket meg századosokat
állított az élükre. 2 Dávid a hadinép egyharmadát Jóábra bízta, egyharmadát Abisajra,
Cerújá fiára, Jóáb testvérére, egyharmadát pedig a gáti Ittajra. A király ezt mondta a
népnek: Én magam is veletek fogok menni. 3 De a nép így felelt: Nem jöhetsz, mert ha mi
megfutamodunk is, velünk nem törődnek; sőt ha a sereg fele meghal is, azzal sem
törődnek. De te annyit érsz, mint tízezer magunkfajta ember. Jobb tehát, ha a városból
segítesz bennünket. 4 A király ezt mondta nekik: Úgy teszek, ahogy jónak látjátok. Majd
odaállt a király a kapu mellé, az egész hadinép pedig kivonult századonként és
ezredenként. 5 Jóábnak, Abisajnak és Ittajnak ezt parancsolta a király: Az én kedvemért
bánjatok kíméletesen azzal a fiúval, Absolonnal! Hallotta az egész hadinép is, hogy mit
parancsolt a király Absolonra vonatkozólag mindegyik vezérének. 6 Azután kivonult a
hadinép a mezőre Izráel ellen, de az ütközet az efraimi erdőben folyt le. 7 Ott verték meg
Izráel hadinépét Dávid szolgái. Nagy vereség érte ott őket azon a napon: elesett húszezer
ember. 8 Kiterjedt a harc arra az egész vidékre, és a hadinép közül sokkal többet
pusztított el az erdő azon a napon, mint amennyit fegyver pusztított el. 9 Egyszer csak
rábukkantak Dávid szolgái Absolonra. Absolon egy öszvéren nyargalt. Az öszvér
beszaladt egy nagy tölgyfa sűrű ágai alá, Absolon pedig fennakadt hajánál fogva a
tölgyfán, és ott maradt ég és föld között, mert az öszvér kiszaladt alóla. 10 Meglátta ezt
egy ember, és jelentette Jóábnak. Ezt mondta: Láttam, hogy Absolon egy tölgyfán függ!
11 Jóáb ezt mondta a hírt hozó embernek: Ha láttad, miért nem terítetted mindjárt a
földre? Azután gondom lett volna arra, hogy tíz ezüstöt meg egy övet adjak neked. 12 De
az az ember így felelt Jóábnak: Ha ezer ezüst ütné is a markomat, akkor sem emelnék
kezet a király fiára. Hiszen fülünk hallatára parancsolta meg a király neked, Abisajnak meg
Ittajnak, hogy vigyázzatok arra a fiúra, Absolonra! 13 Ha orvul törtem volna az életére,
akkor te nem álltál volna mellém, hiszen a király előtt semmi sem marad titokban! 14 Jóáb
ezt mondta: Mit vesztegetem veled az időt? És három dárdát kapva a kezébe, beledöfte
Absolon szívébe, mert még életben volt a tölgyfán. 15 Azután körülfogta Absolont Jóáb tíz
fegyverhordozó legénye, levágták és megölték. 16 Ekkor Jóáb megfújta a kürtöt, mire a
nép visszatért Izráel üldözéséből, mert Jóáb megállást parancsolt a népnek. 17 Absolont
pedig fogták, beledobták az erdőben egy nagy gödörbe, és igen nagy rakás követ szórtak
rá. Egész Izráel elfutott, mindenki a maga otthonába. 18 Absolon még életében vett, és
felállított magának egy emlékoszlopot a Király-völgyben, mert ezt mondta: Nincs fiam, aki
fenntartaná nevem emlékét. Ezért a maga nevéről nevezte el az oszlopot. Absolon
emlékoszlopának nevezik azt még ma is.
19 Ahimaac, Cádók fia ezt mondta: Elfutok, és megviszem az örömhírt a királynak, hogy
igazságot szolgáltatott neki ellenségeivel szemben az ÚR. 20 De Jóáb ezt mondta neki:
Ne légy te ma hírvivő, majd máskor vihetsz örömhírt. Ma nem örömhírt vinnél, hiszen
meghalt a király fia! 21 Egy etióp embernek azonban ezt parancsolta Jóáb: Menj, jelentsd
a királynak, amit láttál! Az etióp ember leborult Jóáb előtt, azután futásnak eredt. 22
Ahimaac, Cádók fia megint ezt mondta Jóábnak: Bármi történjék is, elfutok én is az etióp
után! De Jóáb ezt felelte: Miért futnál éppen te, fiam? Nem örömhír ez, amelyért jutalmat
kapnál. 23 Bármi történjék is - mondta -, elfutok! Erre azt mondta neki Jóáb: Hát fuss!
Futásnak eredt tehát Ahimaac a kikkári úton, és megelőzte az etiópot. 24 Dávid ott ült a
két kapu között, az őrálló pedig fölment a kapu tetejére a bástyára, és amikor körülnézett,
látta, hogy egy ember fut egyedül. 25 Az őr lekiáltott, és jelentette ezt a királynak. A király
ezt mondta: Ha egyedül van, örömhírt hoz. Közben az ember egyre közelebb jött. 26
Azután meglátott az őr egy másik futó embert is, ezért lekiáltott az őr a kapuba, és ezt
mondta: Jön egy másik egyedül futó ember is! A király ezt mondta: Az is örömhírt hoz. 27
Majd ezt mondta az őr: Az elsőnek a futását olyannak látom, mintha Ahimaac, Cádók fia

futna. Akkor ezt mondta a király: Jó ember ő, és jó hírt hoz. 28 Ahimaac ezt kiáltotta a
királynak: Békesség! Azután leborult a király elé arccal a földre, és ezt mondta: Áldott az
ÚR, a te Istened! Kezedbe adta azokat az embereket, akik kezet emeltek az én uramra,
királyomra. 29 De a király ezt kérdezte: Épségben van-e Absolon fiam? Ahimaac így felelt:
Láttam egy nagy tömeget, de Jóáb elküldte a király egyik szolgáját meg a te szolgádat is,
ezért nem tudom, mi történt. 30 A király azt mondta: Eredj odébb, állj félre! Ő tehát
odébbment, és félreállt. 31 Közben megérkezett az etióp ember is, és így szólt: Jó hírt
küldenek, uram, királyom! Igazságot szolgáltatott ma neked az ÚR mindazokkal szemben,
akik fölkeltek ellened. 32 De a király ezt kérdezte az etióptól: Épségben van-e Absolon
fiam? Az etióp így felelt: Úgy járjanak az én uram, királyom ellenségei, és mindazok, akik
a vesztedre törnek, mint az a fiú!

2Sám. 19.

1 A király megrendült, fölment a kapu fölött levő helyiségbe, és sírt. És amíg ment, ezt
mondogatta: Fiam, Absolon! Fiam, fiam, Absolon! Bárcsak én haltam volna meg helyetted,
fiam, fiam, Absolon! 2 Jóábnak azonban jelentették, hogy a király sírva gyászolja
Absolont. 3 Ezért gyászra fordult a győzelem azon a napon az egész nép számára, mert
meghallotta a nép, hogy bánkódik a király a fia miatt. 4 Úgy lopakodott be a hadinép azon
a napon a városba, ahogyan a szégyent vallott hadinép szokott lopakodni, ha megfutott a
csatából. 5 A király pedig betakarta az arcát, és hangosan jajgatott a király: Fiam,
Absolon, fiam, fiam, Absolon! 6 Akkor Jóáb bement a királyhoz a házba, és ezt mondta:
Megszégyenítetted ma minden szolgádat, akik pedig megmentették az életedet, fiaidnak
és leányaidnak az életét, feleségeidnek és másodrangú feleségeidnek az életét. 7 Hiszen
azokat szereted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek. Ma kimutattad, hogy
neked nem számítanak vezéreid és szolgáid! Bizony most tudtam meg, hogy jobban
szeretnéd, ha mindnyájan meghaltunk volna is ma, csak Absolon élne. 8 Most már kelj föl,
menj ki, és beszélj szolgáidhoz szívhez szólóan, mert az ÚRra esküszöm, hogy ha nem
jössz ki, éjjelre már egy ember sem marad melletted! Ez pedig rosszabb lesz neked
minden bajnál, ami ifjúságodtól fogva mostanáig ért téged. 9 Erre fölkelt a király, és leült a
kapuban. Az egész hadinépnek pedig kihirdették, hogy a király a kapuban ül, és az egész
hadinép a király elé járult.
Izráel tehát menekült, mindenki a maga otthonába. 10 És civakodás kezdődött Izráel
népének törzsei között, és ezt mondták: A király mentett meg bennünket ellenségeink
kezéből. Ő szabadított meg bennünket a filiszteusok kezéből is, és most el kellett
menekülnie az országból Absolon miatt. 11 De Absolon, akit mi fölkentünk, meghalt a
harcban. Miért késlekedtek tehát visszahozni a királyt? 12 Dávid király pedig ezt az
üzenetet küldte Cádók és Ebjátár papoknak: Így beszéljetek Júda véneihez: Miért akartok
utolsók lenni a király hazahozásában? Eljutott ugyanis a királyi udvarba annak a híre,
amiről egész Izráel beszélt. 13 Ti az én testvéreim vagytok, az én húsom és vérem. Miért
akartok utolsók lenni a király visszahozásában? 14 Mondjátok meg Amászának: Te az én
húsom és vérem vagy. Úgy segítsen meg engem az Isten most és ezután is, hogy te
leszel Jóáb helyett a hadseregparancsnokom egész életedben. 15 Így nyerte meg minden
júdai ember szívét, mint egy emberét, úgyhogy üzenetet küldtek a királynak: Térj vissza
minden szolgáddal együtt!
16 Visszaindult tehát a király, és elérkezett a Jordánhoz. A júdaiak pedig Gilgálba
érkeztek, hogy elébe menjenek a királynak, és segítsenek a királynak átkelni a Jordánon.
17 A benjámini Simei, Gérá fia is sietve elment Bahúrimból, a júdaikkal együtt, Dávid
király elé. 18 Ezer benjámini ember volt vele, továbbá Cíbá, Saul házának a szolgája,
tizenöt fiával és húsz szolgájával együtt, és még a király előtt odaértek a Jordánhoz. 19
Átkeltek a gázlón, hogy áthozzák a király háza népét, és megtegyék, amit csak jónak lát.
Simei, Gérá fia pedig leborult a király előtt, amikor átkelt a Jordánon. 20 Ezt mondta a
királynak: Ne rója fel bűnül az én uram, és ne emlékezz arra, hogy milyen bűnt követett el
szolgád akkor, amikor eltávozott az én uram, királyom Jeruzsálemből. Ne vegye azt
szívére a király! 21 Tudja a te szolgád, hogy vétkezett, de látod, én jöttem ma elsőnek
József egész házából, hogy elébe menjek az én uramnak, királyomnak! 22 De megszólalt
Abisaj, Cerújá fia, és ezt mondta: Hát nem kell Simeinek meghalnia azért, hogy
szidalmazta az ÚR fölkentjét? 23 Dávid azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok
tartozik ez, Cerújá fiai! Még kísértésbe visztek ma engem! Miért kellene ma bárkinek is
meghalnia Izráelben? Hiszen tudom én, hogy ma lettem ismét Izráel királya! 24 Simeinek
pedig ezt mondta a király: Nem kell meghalnod! Meg is esküdött neki a király. 25
Mefibóset, Saul fia is elment a király elé. Nem gondozta a lábát, nem gondozta a
szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg

békességben meg nem érkezett. 26 Amikor aztán Jeruzsálemben a király elé érkezett, ezt
kérdezte tőle a király: Miért nem jöttél velem, Mefibóset? 27 Ő így felelt: Uram, királyom,
megcsalt engem a szolgám. Mert én, a te szolgád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy
szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgád. 28 Ő azonban
rágalmazta szolgádat az én uram, királyom előtt. De az én uram, királyom olyan, mint az
Isten angyala. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod. 29 Mert apám egész háza népe nem
várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint a halált, te mégis azok közé ültetted
szolgádat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a
királynak? 30 Akkor ezt mondta neki a király: Nem szükséges többet beszélned.
Megmondtam, hogy te és Cíbá fogtok osztozni a mezőn. 31 Mefibóset ezt felelte a
királynak: Akár az egészet is elveheti. Csakhogy az én uram, királyom békességben
hazajött!
32 A gileádi Barzillaj is elment Rógelimból, hogy átkeljen a királlyal a Jordánon, és
elbúcsúzzék tőle a Jordánnál. 33 Barzillaj igen öreg ember volt, nyolcvanesztendős. Ő
tartotta el a királyt, amikor Mahanaimban lakott, mert igen tehetős ember volt. 34 A király
azonban ezt mondta Barzillajnak: Jöjj át velem, és eltartalak Jeruzsálemben. 35 De
Barzillaj ezt felelte a királynak: Ugyan mennyi idő van még hátra az életemből? Nem
érdemes már fölmennem a királlyal Jeruzsálembe! 36 Most nyolcvanesztendős vagyok,
nem tudok már különbséget tenni jó és rossz között, nem érzi szolgád annak az ízét, amit
eszik és iszik, és nem gyönyörködöm az énekesek és énekesnők hangjában. Csak
terhedre lenne a szolgád neked, uram, király! 37 Éppen csak átkel szolgád a Jordánon a
királlyal. Miért akar engem a király ennyire megjutalmazni? 38 Engedd vissza szolgádat,
hadd haljak meg az én városomban, ahol apám és anyám sírja van! De itt van a fiam,
Kimhám, a te szolgád. Keljen át ő veled, uram, király, és vele bánj jóindulattal. 39 A király
ezt mondta: Velem jöhet Kimhám, és én úgy bánok vele, ahogyan szeretnéd. Mindent
megteszek a kedvedért, amit csak kívánsz tőlem. 40 Azután átkelt a Jordánon az egész
nép, és a király is átkelt; akkor a király megcsókolta és megáldotta Barzillajt, ő pedig
visszatért lakóhelyére.
41 Így kelt át a király Gilgálba, és Kimhám is átkelt vele együtt. Júda egész népe és Izráel
népének a fele segített átkelni a királynak. 42 De azután odamentek a királyhoz az
izráeliek mind, és ezt mondták a királynak: Miért loptak el téged júdai testvéreink, akik
segítettek átkelni a Jordánon a királynak és háza népének, meg a Dáviddal levő többi
embernek? 43 A júdaiak így válaszoltak az izráelieknek: Azért, mert a király hozzánk áll
közelebb. Miért kell ezért haragudnotok? Talán megettük a királyt? Vagy volt valami
hasznunk belőle? 44 De az izráeliek ezt mondták a júdaiaknak: Tízszer akkora jogunk van
nekünk a királyhoz, Dávidhoz is, mint nektek! Miért becsültetek le bennünket? Nem mi
mondtuk először, hogy hozzuk vissza a királyt? De a júdaiak szava erősebb volt az
izráeliek szavánál.

2Sám. 20.

1 Akadt ott egy elvetemült ember, név szerint Seba, egy benjámini embernek, Bikrinek a fia. Ez belefújt a kürtjébe, és kihirdette: Nincs semmi közünk Dávidhoz, semmi örökségünk Isai fiával! Sátrába térjen minden izráeli! 2 Ekkor Sebához, Bikri fiához pártolt Dávidtól minden izráeli. De a júdaiak hűségesen követték királyukat a Jordántól Jeruzsálemig. 3 Amikor Dávid megérkezett jeruzsálemi palotájába, előhívatta másodrangú feleségeit, azt a tíz asszonyt, akiket otthon hagyott a király a palota őrzésére. Ezeket házi őrizetbe vetette, és gondoskodott róluk, de nem ment be hozzájuk. Haláluk napjáig elkülönítve maradtak, és úgy éltek, mintha özvegyek lettek volna. 4 Azután ezt parancsolta a király Amászának: Szólítsd fegyverbe a júdaiakat három nap alatt, és légy készen magad is! 5 El is ment Amászá, hogy fegyverbe szólítsa Júdát, de nem tudta azt végrehajtani a kijelölt határidőre. 6 Akkor ezt mondta a király Abisajnak: Ez a Seba, Bikri fia még Absolonnál is nagyobb bajt hozhat ránk. Vedd magad mellé urad szolgáit, és üldözd őt, még mielőtt erős városokat talál, és elmenekül előlünk! 7 Kivonultak tehát vele Jóáb emberei, a kerétiek, a pelétiek és a testőrök mind. Kivonultak Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sebát, Bikri fiát. 8 Amikor ahhoz a nagy kőhöz érkeztek, amely Gibeónnál van, eléjük jött Amászá. Jóábnak a ruhája alatt páncél volt, és arra kardot kötött, hüvelyestül a csípőjére erősítve, úgyhogy az onnan könnyen kihúzható volt. 9 Jóáb megkérdezte Amászát: Hogy vagy, testvérem? Azután Jóáb megfogta jobb kezével Amászának a szakállát, hogy megcsókolja. 10 Amászá nem is ügyelt a kardra, amely Jóáb kezében volt. Az pedig a hasába döfte, és kiontotta belét a földre. Nem kellett megismételnie, mert meghalt. Azután Jóáb és testvére, Abisaj tovább üldözték Sebát, Bikri fiát. 11 Jóáb egyik embere pedig odaállt Amászá mellé, és ezt kiáltotta: Aki szereti Jóábot és Dávidot, kövesse Jóábot! 12 Amászá vérbe fagyva feküdt ott az országút közepén. Amikor az az ember látta, hogy az egész nép megáll ott, félrehúzta Amászát az útról a mezőre, és rádobott egy ruhát, mert látta, hogy mindenki megáll, aki odaér. 13 Miután elvitték az országútról, mindenki Jóáb után vonult, hogy üldözzék Sebát, Bikri fiát. 14 Seba átvonult Izráel minden törzsén Ábél-Bét-Maakáig. A bikriek mind összegyűltek, és követték őt. 15 De utolérték és körülzárták Ábél-Bét-Maakában, és sáncot emeltek a város ellen, a bástyával szemben. Az egész nép, amely Jóábbal volt, rombolta a várfalat, hogy ledöntse. 16 Akkor egy okos asszony így kiáltott ki a városból: Hallgassatok ide! Hallgassatok ide! Mondjátok meg Jóábnak, hogy jöjjön ide, hadd beszéljek vele! 17 Amikor ő odament hozzá, megkérdezte az asszony: Te vagy Jóáb? Én vagyok - felelte. Az asszony ezt mondta neki: Hallgasd meg szolgálóleányod szavát! Ő így felelt: Hallgatom. 18 Az asszony ezt mondta: Hajdanában így szoktak beszélni: Ábélben kérjetek tanácsot, akkor célhoz értek! 19 Én Izráel egyik békeszerető városa vagyok, te pedig meg akarsz ölni egy izráeli várost, egy anyát? Miért akarod elpusztítani az ÚR örökségét? 20 Jóáb így válaszolt: Dehogy akarom, dehogy akarom elpusztítani és lerombolni! 21 Nem erről van szó, hanem arról, hogy egy ember az Efraim hegyéről, név szerint Seba, Bikri fia, kezet emelt Dávid királyra. Csak őt magát adjátok ki, és akkor elvonulok a város alól. Az asszony ezt felelte Jóábnak: Mindjárt kidobjuk neked a fejét a várfalon! 22 Az asszony bölcsen eljárt az egész népnél, fejét vétette Sebának, Bikri fiának, és kidobták azt Jóábnak. Jóáb pedig megfúvatta a kürtöt, és szétoszlottak a város alól, mindenki a maga lakóhelyére. Jóáb is visszatért Jeruzsálembe a királyhoz. 23 Jóáb Izráel egész seregének az élén állt. Benájá, Jójádá fia volt a kerétiek és a pelétiek parancsnoka. 24 Adórám a kényszermunkák felügyelője, Jósáfát, Ahilúd fia pedig a főtanácsadó volt. 25 Sejá kancellár, Cádók és Ebjátár pedig papok voltak. 26 A jáírí Írá is Dávid papja volt.

2Sám. 21.

1 Dávid idejében egyszer éhínség volt három egymás után következő évben. Amikor
Dávid kérdést intézett az ÚRhoz, ezt mondta neki az ÚR: Saul miatt és vérengző háza
népe miatt van ez, mivel megölette a gibeóniakat. 2 Hívatta tehát a király a gibeóniakat,
és beszélt velük. A gibeóniak ugyanis nem Izráel fiai közül valók voltak, hanem az
emóriak maradékai, akikkel esküvel kötöttek szövetséget Izráel fiai. Saul azonban a
kiirtásukra törekedett, mert féltette Izráelt és Júdát. 3 Dávid ezt kérdezte a gibeóniaktól:
Mit tegyek értetek, és mivel engeszteljelek ki, hogy áldjátok az ÚR örökségét? 4 A
gibeóniak így feleltek neki: Nem követelünk mi Saultól és a háza népétől sem ezüstöt,
sem aranyat, és nem kívánhatjuk, hogy megöljenek valakit Izráelben. De Dávid
megkérdezte: Mit gondoltok mégis, mit tegyek értetek? 5 Ők ezt felelték a királynak:
Annak az embernek, aki ki akart irtani, és meg akart semmisíteni bennünket, hogy sehol
se maradhassunk meg Izráel területén, 6 annak az embernek a fiai közül adjanak ki
nekünk hét embert, hogy fölakasszuk őket az ÚR előtt, az ÚR választottjának, Saulnak
Gibeájában. A király azt felelte: Kiadom. 7 A király azonban megkímélte Mefibósetet, Saul
fiának, Jónátánnak a fiát, mert esküvel kötött szövetséget az ÚR előtt Dávid és Jónátán,
Saul fia. 8 Viszont elvette a király Ricpának, Ajjá leányának a két fiát, akiket az Saulnak
szült, Armónit és Mefibósetet; továbbá Mikalnak, Saul leányának az öt fiát, akiket ő
Adriélnek, a mehólai Barzillaj fiának szült. 9 Ezeket a gibeóniak kezébe adta, akik
fölakasztották őket a hegyen az ÚR előtt. Így estek áldozatul egyszerre heten. Az aratás
első napjaiban kellett meghalniuk, az árpaaratás kezdetén. 10 De Ricpá, Ajjának a leánya,
zsákruhát fogott, és rájuk terítette a kősziklán az aratás kezdetén, amíg csak eső nem
ömlött rájuk az égből. Nem engedte, hogy hozzájuk férjenek nappal az égi madarak, éjjel
pedig a mezei vadak. 11 Dávidnak azonban jelentették, hogy mit tett Ricpá, Ajjá leánya,
Saul másodrangú felesége. 12 Akkor Dávid elment, és elhozatta Saulnak és fiának,
Jónátánnak a csontjait Jábés-Gileád polgáraitól; ők ugyanis ellopták azokat Bétseán
teréről, ahol fölakasztották őket a filiszteusok, miután megverték Sault a Gilbóa-hegyen.
13 Elhozták tehát onnan Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait, és összeszedték
azoknak a csontjait is, akiket most akasztottak föl. 14 Azután eltemették Saulnak és
fiának, Jónátánnak a csontjait Benjámin földjén, Célában, apjának, Kísnek a sírjába.
Mindent megtettek, amit a király parancsolt. Ezután megkönyörült Isten az országon.
15 De újból harc tört ki a filiszteusok és Izráel között. Dávid is elment szolgáival együtt, és
megütközött a filiszteusokkal. Dávid azonban elfáradt. 16 Akkor Jisbi-Benób, a refáiak
leszármazottja, akinek a lándzsája háromszáz sekel súlyú rézből volt, és vadonatúj
fölszerelése volt, azt gondolta, hogy leteríti Dávidot. 17 Azonban segítségére sietett
Abisaj, Cerújá fia, aki leterítette, és megölte a filiszteust. Akkor ilyen esküt tettek Dávidnak
a hívei: Nem jöhetsz többé velünk az ütközetbe, hogy ki ne oltsd Izráel mécsesét. 18
Ezután újból harc tört ki a filiszteusokkal Góbnál. Akkor vágta le a húsái Szibekkaj a
refáiak leszármazottai közül való Szafot. 19 Majd újból harc tört ki a filiszteusokkal
Góbnál, és Elhánán, a betlehemi Jaaré-Óregim fia levágta a gáti Góliátot, akinek a
lándzsanyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája. 20 Gátnál is harc tört ki. Volt
ott egy nagy termetű férfi, akinek a kezén is, meg a lábán is hat-hat ujja volt, összesen
huszonnégy. Ő is a refáiak leszármazottja volt. 21 Ez gyalázta Izráelt, de levágta őt
Jónátán, Dávid bátyjának, Simeának a fia. 22 Ez a négy ember a gáti refáiak
leszármazottja volt, és Dávidnak vagy szolgáinak a keze által estek el.

2Sám. 22.

1 Dávid ennek az éneknek a szavait mondta el az ÚRnak, amikor az ÚR kimentette őt
minden ellenségének és Saulnak a kezéből. 2 Így mondta:
Az ÚR az én kőszálam, váram és megmentőm, 3 Istenem, kősziklám, nála keresek
oltalmat. Pajzsom, hatalmas szabadítóm és fellegváram, menedékem és szabadítóm,
megszabadítasz az erőszaktól. 4 Az ÚRhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és
megszabadulok ellenségeimtől. 5 Mert körülvettek a halál örvényei, pusztító áradat rettent
engem. 6 A sír kötelei fonódtak körém, a halál csapdái meredtek rám. 7
Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, kiáltottam az én Istenemhez. Meghallotta
hangomat templomában, kiáltásom fülébe jutott.
8 Megrendült és rengett a föld, az egek alapjai megremegtek, megrendültek, mert haragra
gyúlt. 9 Füst jött ki orrából, szájából emésztő tűz, parázs izzott benne. 10 Lehajlította az
eget és leszállt, homály volt lába alatt. 11 Kerúbon ülve repült, szelek szárnyán jelent
meg. 12 Sötétségből vont sátrat magának, víztömegből, gomolygó fellegekből. 13
Fényözön jár előtte, parázsló tűz izzik. 14 Dörög az ÚR az égben, mennydörög a
Felséges. 15 Kilőtte nyilait és szétszórta, kiröpítette villámait. 16 Láthatóvá vált a
tengernek a medre, föltárultak a világ alapjai az ÚR dorgálásától, haragos szele fúvásától.
17 Lenyúlt a magasból és fölvett, a nagy vizekből kihúzott engem. 18 Megmentett engem
erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek voltak nálam. 19 Rám törhetnek a
veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom. 20 Tágas térre vitt ki engem,
megmentett, mert gyönyörködik bennem. 21 Igazságom szerint bánt velem az ÚR, kezem
tisztasága szerint jutalmazott engem. 22 Hiszen vigyáztam az ÚR útjára, és nem hagytam
el hűtlenül az Istent. 23 Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. 24
Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől. 25 Igazságom szerint jutalmazott meg
az ÚR, tisztaságom szerint, amit jól lát.
26 A hűségeshez hűséges vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen vagy. 27 A
tisztához tiszta vagy, de a hamisnak ellenállsz. 28 A nyomorult népet megsegíted, de a
kevélyeket látod, és megalázod. 29 Te vagy, URam, a mécsesem, az ÚR fénysugarat ad
nekem a sötétségben. 30 Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is
átugrom. 31 Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa ő mindazoknak, akik
hozzá menekülnek. 32 Van-e Isten az ÚRon kívül, és van-e kőszikla Istenünkön kívül? 33
Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetetlent. 34 Olyanná teszi lábamat,
mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem. 35 Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim
ércíjat feszítenek. 36 Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, és sokszor meghallgattál engem.
37 Biztossá teszed lépteimet, nem inognak bokáim.
38 Üldözöm és elpusztítom ellenségeimet, nem térek vissza, míg nem végzek velük. 39
Végeztem velük, szétzúztam őket, nem kelnek föl, lábam elé hullottak. 40 Felruháztál
erővel a harcra, térdre kényszerítetted támadóimat. 41 Megfutamítottad ellenségeimet,
gyűlölőimet elpusztíthattam. 42 Néznek széjjel, de nincs szabadító, az ÚRra néznek, de
nem válaszol. 43 Összezúztam őket, mint a föld porát, összetiprom, széttaposom, mint az
utca sarát.
44 Megmentettél lázadó népemtől, megőrzöl, népek fejévé teszel, oly nép szolgál nekem,
melyhez nem volt közöm. 45 Idegenek hízelegnek nekem, engedelmesen hallgatnak rám,
46 mert elepednek az idegenek, reszketve jönnek elő rejtekükből.
47 Él az ÚR, áldott az én kősziklám, magasztaltassék Isten, szabadító kősziklám! 48
Bosszút áll értem az Isten, és népeket vet alám. 49 Kiszabadítasz ellenségeim közül,
támadóim fölé emelsz, megmentesz az erőszakosoktól. 50 Ezért magasztallak, URam, a
népek között, zsoltárt éneklek nevednek. 51 Nagy győzelmet ad királyának az ÚR,
hűséges marad fölkentjéhez, Dávidhoz és utódaihoz örökké.

2Sám. 23.

1 Ezek voltak Dávid utolsó szavai: Így szól Dávid, Isai fia, így szól a magasra emelt férfi,
Jákób Istenének felkentje, Izráel énekeinek kedveltje: 2 Az ÚR lelke beszélt általam, az ő
szava volt nyelvemen. 3 Izráel Istene mondotta, Izráel kősziklája így szólt hozzám: Az
emberek igaz uralkodója, az istenfélő uralkodó 4 olyan, mint a fölkelő nap reggeli fénye,
mint a felhőtlen reggel, melynek sugarától eső után fű zöldül a földön. 5 Nem ilyen-e
házam az Isten előtt? Hisz örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és
biztosított mindent. Minden javam, minden örömem belőle sarjad. 6 De az elvetemültek
mind olyanok, mint a szélhordta tövis, melyet nem fognak meg kézzel. 7 Aki hozzájuk akar
nyúlni, vasat ragad, lándzsanyelet; égő tűzzel égetik meg ott, ahol csak találják.
8 Ezek voltak név szerint Dávid vitézei: a tahkemóni Jóséb-Basebet, egy főtiszt, aki úgy
forgatta lándzsáját, hogy egy alkalommal nyolcszáz embert döfött le. 9 Azután Eleázár,
Ahóhi fiának, Dódónak a fia, egyike annak a három vitéznek, akik Dávid mellett voltak,
amikor csúffá tették a harcra gyülekezett filiszteusokat. Az izráeliek már visszavonultak,
10 de ő ott maradt, és vágta a filiszteusokat, míg csak bele nem fáradt, és hozzá nem
ragadt a keze a kardhoz. Nagy győzelmet adott az ÚR azon a napon. Azután a hadinép is
visszatért hozzá, de csak fosztogatni. 11 A következő volt Sammá, a hárári Ágé fia.
Amikor összegyűltek a filiszteusok Lehinél, ahol a mező egy darabja lencsével volt
bevetve, a hadinép már megfutamodott a filiszteusok előtt, 12 de ő megállt annak a darab
földnek a közepén, megvédte azt, és megverte a filiszteusokat. Így adott az ÚR nagy
győzelmet. 13 Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz, és aratáskor
érkeztek meg Adullám barlangjába, amikor a filiszteusok serege a Refáim-völgyben
táborozott. 14 Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrse pedig ugyanakkor
Betlehemnél volt. 15 Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ki hoz nekem ivóvizet a betlehemi
kútból, amely a kapunál van? 16 Erre a három vitéz áttört a filiszteus táboron, vizet
merített a betlehemi kútból, amely a kapunál volt, elhozták, és odavitték Dávidnak. De ő
nem akarta meginni, hanem kiöntötte áldozatul az ÚRnak, 17 és ezt mondta: Az ÚR
mentsen meg attól, hogy ilyet tegyek! Hiszen azoknak az embereknek a vére ez, akik
kockára tették az életüket! Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez ez a három
vitéz. 18 Abisaj, Jóáb testvére, Cerújá fia volt ennek a háromnak a vezetője. Ő úgy
forgatta a lándzsáját, hogy háromszáz embert döfött le. Ő volt a leghíresebb a három
között. 19 A három között a legtekintélyesebb volt, ezért lett a parancsnokuk, de a
hárommal nem ért föl. 20 A Kabceélból való Benájá, Jójádá fia is kiváló ember volt, és
nagy tetteket vitt véghez. Ő vágta le Móáb két bajnokát. Ő ment le egy verembe, és
megölt egy oroszlánt, amikor egyszer hó esett. 21 Ugyanő vágott le egy nagy termetű
egyiptomi embert, bár az egyiptomi kezében lándzsa volt, ő meg csak bottal ment rá. De
kiragadta az egyiptomi kezéből a lándzsát, és a saját lándzsájával ölte meg. 22 Ilyeneket
vitt véghez Benájá, Jójádá fia. Ő is nevezetes volt, mint az a három vitéz. 23 Tekintélyes
volt a harminc között, de a hárommal nem ért föl. Dávid a testőrök vezetőjévé tette. 24
Aszáél, Jóáb testvére is kivált a harminc közül, akik a következők voltak: Elhánán, a
betlehemi Dódó fia, 25 a haródi Sammá, a haródi Eliká, 26 a peleti Helec, a tekóai Írá,
Ikkés fia, 27 az anatóti Abiezer, a húsái Mebunnaj, 28 az ahóhi Calmón, a netófái Mahraj,
29 a netófái Héleb, Baaná fia, a benjámini Gibeából való Ittaj, Ríbaj fia, 30 a pirátóni
Benájá, a nahalé-gaasi Hiddaj, 31 az arbái Abialbón, a bahúrimi Azmávet, 32 a saalbóni
Eljahbá, Jónátán, Jásén fia, 33 a harári Sammá, az arári Ahiám, Sárár fia, 34 a maakái
Elifelet, Ahaszbaj fia, a gilói Eliám, Ahitófel fia, 35 a karmeli Hecró, az arbái Paaraj, 36 a
cóbai Jigál, Nátán fia, a gádi Báni, 37 az ammóni Celek, meg a beéróti Nahraj, Jóábnak,
Cerújá fiának a fegyverhordozója, 38 a jeteri Írá, a jeteri Gáréb 39 és a hettita Úriás;
összesen harmincheten.

2Sám. 24.

1 Újból haragra gerjedt az ÚR Izráel ellen. Felingerelte ellenük Dávidot, és ezt mondta:
Menj, vedd számba Izráelt és Júdát! 2 A király pedig ezt mondta Jóábnak, hadserege
parancsnokának: Járd be Izráel minden törzsét Dántól Beérsebáig, és számláld meg a
népet, hadd tudjam meg a népnek a számát. 3 De Jóáb ezt felelte a királynak: Szaporítsa
meg Istened, az ÚR a népet százannyira, mint amennyi most, és gyönyörködjék benne az
én uram, királyom! De miért leli kedvét az ilyen dologban az én uram, királyom? 4 A király
szava azonban erősebb volt Jóábénál és a csapatparancsnokokénál. Elindult tehát Jóáb a
csapatparancsnokokkal együtt a királytól, hogy megszámlálják Izráel népét. 5 Átkeltek a
Jordánon, és Aróérnál ütöttek tábort, a várostól délre, Gád völgye közepén, majd Jazérba
mentek. 6 Azután Gileádba és Tahtim földjére, Hodsiba mentek, majd Dán-Jaanba és
Szidón környékére, 7 továbbá Tírusz erődjéhez mentek, meg a hivviek és kánaániak
összes városába. Végül elérkeztek Júda déli vidékére Beérsebáig. 8 Miután bejárták az
egész országot, kilenc hónap és húsz nap elteltével visszaérkeztek Jeruzsálembe. 9 Jóáb
jelentette a királynak a számba vett népnek a számát: Izráelben nyolcszázezer
kardforgató ember volt, Júdában pedig ötszázezer. 10 Dávidot azonban bántotta a
lelkiismerete azután, hogy megszámláltatta a népet, és ezt mondta Dávid az ÚRnak:
Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg, URam, a te szolgád
bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem!
11 Reggel, amikor Dávid fölkelt, így szólt az ÚR igéje Gád prófétához, Dávid látnokához:
12 Menj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az ÚR: Három lehetőséget adok neked;
válassz ki közülük egyet, és én azt teszem veled. 13 Bement tehát Gád Dávidhoz, és
tudtára adta ezt neki. Megkérdezte tőle: Hét esztendeig tartó éhínség jöjjön-e országodra?
Vagy három hónapig kelljen menekülnöd ellenséged elől, amely üldöz téged? Vagy három
napig tartó dögvész legyen országodban? Gondold meg, és döntsd el, milyen választ
vigyek annak, aki engem küldött! 14 Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben
vagyok. Inkább essünk az ÚR kezébe, mert nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne
essem! 15 Az ÚR tehát dögvészt bocsátott Izráelre aznap reggeltől fogva a kiszabott
időig, és meghalt a nép közül hetvenezer ember Dántól Beérsebáig. 16 De amikor az
angyal Jeruzsálem ellen nyújtotta ki a kezét, hogy elpusztítsa, bánkódni kezdett az ÚR a
veszedelem miatt, és ezt mondta az angyalnak, aki a nép között pusztított: Elég! Most már
hagyd abba! Az ÚR angyala ekkor éppen a jebúszi Arauná szérűje mellett volt. 17 Dávid
ezt mondta az ÚRnak, amikor meglátta az angyalt, aki a népet irtotta: Bizony, én
vétkeztem, és én követtem el bűnt, de az én nyájam nem követett el semmit. Sújtson le
kezed inkább énrám és az én rokonságomra!
18 Gád még azon a napon elment Dávidhoz, és ezt mondta neki: Menj, és állíts oltárt az
ÚRnak a jebúszi Arauná szérűjén! 19 Elment tehát Dávid Gád beszéde szerint, ahogyan
megparancsolta az ÚR. 20 Amikor Arauná kitekintett, és látta, hogy a király megy hozzá
szolgáival együtt, kiment Arauná, és arccal a földre borult a király előtt. 21 Azután ezt
mondta Arauná: Miért jött szolgájához az én uram, királyom? Dávid így felelt: Azért, hogy
megvegyem tőled ezt a szérűt; oltárt akarok itt építeni az ÚRnak, hogy megszűnjék a
népet ért csapás. 22 Arauná ezt mondta Dávidnak: Fogadja el az én uram, királyom, és
áldozzon, ahogyan jónak látja! Nézd, van itt szarvasmarha is az áldozathoz, a
cséplőeszközök meg a marhák szerszámai pedig jók lesznek tűzifának. 23 Mindezt a
királynak adja Arauná, ó király! Majd így szólt Arauná a királyhoz: Legyen kegyelmes
hozzád Istened, az ÚR! 24 De a király ezt felelte Araunának: Így nem! Csak áron veszem
meg tőled, mert nem akarok ingyen kapott áldozatot bemutatni Istenemnek, az ÚRnak.
Megvette tehát Dávid azt a szérűt és a marhákat ötven ezüst sekelért. 25 És oltárt épített
ott Dávid az ÚRnak, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutatott be. Az ÚR pedig
megengesztelődött az ország iránt, és megszűnt a csapás Izráelben.

A királyok első könyve

1Kir. 1.

1 Amikor Dávid élemedett korú, öreg ember lett, nem tudott fölmelegedni, bár
betakargatták ruhákkal. 2 Akkor ezt mondták neki udvari emberei: Keresni kell urunknak,
a királynak egy fiatal szüzet, hogy a király szolgálatára álljon, és őt ápolja. Ha ez a
karjaidban fekszik, akkor majd fölmelegszel, uram, király! 3 Keresni kezdtek tehát Izráel
egész területén egy szép leányt. Így találtak rá a súnémi Abiságra és bevitték a királyhoz.
4 Ez a leány igen szép volt, ő ápolta és szolgálta a királyt. De a király nem élt vele. 5
Adónijjá, Haggít fia elbizakodottan ezt mondta: Én leszek a király! És szerzett magának
harci kocsikat, lovasokat és ötven férfit, akik előtte futottak. 6 Apja azonban életében
sohasem vetette szemére, hogy miért tesz ilyet. Absolon után szülte őt anyja, és ő is igen
szép termetű volt. 7 Tárgyalt Jóábbal, Cerújá fiával és Ebjátár pappal, ezek segítették
Adónijját, és vele tartottak. 8 Viszont Cádók pap, Benájá, Jójádá fia, Nátán próféta, Simei
és Réi, meg Dávid vitézei nem tartottak Adónijjával. 9 Egyszer Adónijjá juhokat, marhákat
és hizlalt borjúkat áldozott a Zóhelet-kövénél, a Rógél-forrás mellett, és meghívta minden
testvérét, a királyfiakat, és a király szolgálatában álló júdaiakat mind. 10 Nem hívta meg
viszont Nátán prófétát, Benáját, a vitézeket, meg a testvérét, Salamont sem.
11 Akkor ezt mondta Nátán Betsabénak, Salamon anyjának: Nem hallottad, hogy
Adónijjá, Haggít fia lett a király úgy, hogy urunk, Dávid nem tud róla?! 12 Jöjj azért, hadd
adjak neked tanácsot, hogyan mentsd meg életedet, és fiadnak, Salamonnak az életét. 13
Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt neki: Uram, király, te ezt ígérted esküvel
szolgálólányodnak: A te fiad, Salamon lesz utánam a király, és ő fog a trónomra ülni! Miért
lett akkor Adónijjá a király? 14 Amíg te a királlyal beszélsz, én is bemegyek utánad, és
megerősítem szavaidat. 15 Betsabé be is ment a királyhoz a belső szobába. A király már
igen öreg volt, és a súnémi Abiság szolgálta a királyt. 16 Betsabé meghajolt, és leborult a
király előtt, a király pedig ezt kérdezte: Mit kívánsz? 17 Az így felelt neki: Uram, te ezt
ígérted szolgálólányodnak az ÚRra, Istenedre tett esküvel: A te fiad, Salamon lesz
utánam a király, ő fog a trónomra ülni! 18 Most mégis Adónijjá lett a király úgy, hogy te,
uram, király, nem tudsz róla. 19 Mert sok bikát, hizlalt borjút és juhot áldozott, és meghívta
az összes királyfiakat. Ebjátár papot és Jóábot, a hadsereg parancsnokát; csak szolgádat,
Salamont nem hívta meg. 20 Most azért, uram, király, rajtad van egész Izráel szeme,
neked kell kihirdetned, hogy ki ül utánad a trónra, uram, király! 21 Mert ha majd, uram,
király, őseidhez térsz pihenni, akkor engem és fiamat, Salamont lázadóknak fognak
tartani. 22 Még beszélt a királlyal, amikor megérkezett Nátán próféta. 23 Jelentették a
királynak: Itt van Nátán próféta. Erre ő bement a király elé, és arccal a földre borult a király
előtt. 24 Ezt mondta Nátán: Uram, király! Mondtad te azt, hogy Adónijjá lesz a király
utánad, és ő fog a trónodra ülni? 25 Mert ő ma elment, és sok bikát, hizlalt borjút és juhot
áldozott; meghívta az összes királyfiakat, a hadsereg parancsnokát, meg Ebjátár papot,
és ezek most vele esznek-isznak, és ezt mondják: Éljen Adónijjá király! 26 De engem, a te
szolgádat nem hívott meg, sem Cádók papot, sem Benáját, Jójádá fiát, sem szolgádat,
Salamont. 27 Ha az én uramtól, a királytól való ez az intézkedés, akkor miért nem
tudattad szolgáiddal, hogy ki ül a trónra utánad, uram, király? 28 Dávid király válaszolt, és
ezt mondta: Hívjátok hozzám Betsabét! Ő bement a királyhoz, és megállt a király előtt. 29
Akkor a király megesküdött, és ezt mondta: Az élő ÚRra mondom, aki megváltott engem
minden nyomorúságból, 30 hogy amiképpen megesküdtem neked az ÚRra, Izráel
Istenére, és megígértem, hogy a te fiad, Salamon lesz utánam a király, és ő ül a trónomra,
úgy is cselekszem a mai napon! 31 Erre Betsabé arccal a földig hajolva leborult a király
előtt, és ezt mondta: Örökké éljen az én uram, Dávid király! 32 Azután ezt mondta Dávid
király: Hívjátok hozzám Cádók papot, Nátán prófétát és Benáját, Jójádá fiát! Ezek

bementek a király elé. 33 A király ezt mondta nekik: Vegyétek magatok mellé uratok szolgáit, és ültessétek fiamat, Salamont az én öszvéremre, és vezessétek le a Gihónhoz! 34 Cádók pap és Nátán próféta kenje ott fel Izráel királyává, azután fújjátok meg a kürtöt, és mondjátok: Éljen Salamon király! 35 Azután vonuljatok fel utána, ő pedig jöjjön ide, és üljön a trónomra, és ő legyen helyettem a király! Mert azt parancsoltam, hogy ő legyen Izráel és Júda fejedelme. 36 Akkor Benájá, Jójádá fia válaszolt a királynak, és ezt mondta: Az ÚR, az én uramnak, a királynak Istene, mondjon ámen rá! 37 Ahogyan vele volt az ÚR az én urammal, királyommal, úgy legyen Salamonnal is, és tegye nagyobbá trónját még az én uramnak, Dávid királynak a trónjánál is!
38 Elment tehát Cádók pap, Nátán próféta és Benájá, Jójádá fia, meg a kerétiek és a pelétiek; Salamont Dávid király öszvérére ültették, és levezették a Gihónhoz. 39 Cádók pap pedig kihozta a sátorból az olajosszarut, és fölkente Salamont. Majd megfújták a kürtöt, és az egész nép ezt mondta: Éljen Salamon király! 40 Azután fölvonult utána az egész nép, és a nép sípokkal sípolt, és olyan nagy örömmel örvendezett, hogy a föld szinte meghasadt a hangjuktól.
41 Meghallotta ezt Adónijjá és a nála levő meghívottak mind, amikor a lakoma végén voltak. Jóáb is meghallotta a kürtszót, és ezt kérdezte: Miért van ilyen nagy zaj a városban? 42 Még beszélt, amikor megérkezett Jónátán, Ebjátár pap fia. Adónijjá ezt mondta: Jöjj be, te derék ember vagy, és biztosan jó hírt hozol. 43 Jónátán így válaszolt Adónijjának: Nem, mert a mi urunk, Dávid király Salamont tette királlyá. 44 És elküldte vele a király Cádók papot, Nátán prófétát és Benáját, Jójádá fiát, meg a kerétieket és a pelétieket, és a király öszvérére ültették. 45 Cádók pap pedig Nátán prófétával együtt királlyá kente őt a Gihónnál. Onnan vonultak föl örvendezve, ezért zajos a város, ennek a hangját hallottátok. 46 Salamon már ott is ül a királyi trónon. 47 Sőt a király udvari emberei is odamentek, és így áldják urunkat, Dávid királyt: Tegye Istened Salamon nevét híresebbé a te nevednél és trónját még nagyobbá a te trónodnál! A király meghajtotta magát a fekvőhelyén, 48 azután pedig ezt mondta a király: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki megadta nekem a mai napon, hogy szemem láttára ült utódom a trónra. 49 Ekkor megrémülve fölkeltek mindnyájan, akik Adónijjához voltak meghíva, és elment mindenki a maga útjára.
50 Adónijjá azonban félt Salamontól, azért elment, és megragadta az oltár szarvait. 51 Jelentették Salamonnak, hogy Adónijjá fél Salamon királytól, s ezért megragadta az oltár szarvait, és ezt mondja: Esküdjék meg nekem most Salamon király, hogy nem öli meg fegyverrel szolgáját! 52 Erre így szólt Salamon: Ha derék ember lesz, egy hajszála sem esik a földre, de ha valami rosszat követ el, akkor meg kell halnia. 53 Ekkor érte küldött Salamon király, és elhozták az oltártól; ő pedig amint megérkezett, leborult Salamon király előtt. Salamon ezt mondta neki: Eredj haza!

1Kir. 2.

1 Amikor közeledett Dávid halálának az ideje, ezt a parancsot adta fiának, Salamonnak: 2
Én már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy. Légy erős, légy férfi!
3 Tartsd meg, amit Istened, az ÚR rád bízott! Járj az ő útján, tartsd meg rendelkezéseit,
parancsolatait, döntéseit és intelmeit, ahogyan meg vannak írva Mózes törvényében.
Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel és mindenütt, ahová fordulsz. 4 Akkor beteljesíti
az ÚR a nekem adott ígéretét, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és
állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid
Izráel trónjáról. 5 Te is tudod, mit követett el ellenem Jóáb, Cerúja fia, mit tett Izráel két
hadseregparancsnokával, Abnérral, Nér fiával és Amászával, Jeter fiával, amikor
meggyilkolta őket; mert úgy ontott vért béke idején, mintha háború lett volna, és úgy
mocskolta be vérrel dereka övét és lába saruját, mintha háború lett volna. 6 Bánj vele
bölcsességed szerint, és ne engedd, hogy békében megőszülve jusson a halottak
hazájába. 7 De a gileádi Barzillaj fiaival bánj szeretettel! Legyenek azok között, akik
asztalodnál étkeznek, mert ők is mellém álltak, amikor testvéred, Absolon elől
menekültem. 8 Itt van még melletted a benjámini Simei, Gérá fia Bahúrimból, aki
gyalázatosan szidalmazott, amikor Mahanaimba mentem. Ő ugyan elém jött a Jordánhoz,
ezért megesküdtem az ÚRra, hogy nem öletem meg fegyverrel. 9 Te azonban ne hagyd
őt büntetlenül! Bölcs ember vagy te, és tudod, mit kell tenned, hogy ősz fejét vérbe borítva
juttasd a halottak hazájába.
10 Azután pihenni tért Dávid őseihez, és eltemették Dávid városában. 11 Dávid negyven
évig uralkodott Izráelben. Hebrónban uralkodott hét évig, Jeruzsálemben pedig
harminchárom évig uralkodott. 12 Azután Salamon ült apjának, Dávidnak a trónjára, és
uralma nagyon megerősödött. 13 Adónijjá, Haggít fia egyszer megjelent Betsabénál,
Salamon anyjánál, aki megkérdezte: Békés szándékkal jössz-e? Ő így felelt: Békés
szándékkal. 14 Majd ezt mondta: Beszédem volna veled. Ő így felelt: Beszélj! 15 Adónijjá
ezt mondta: Te is tudod, hogy enyém volt a királyság, és már egész Izráel engem tekintett
királyának. De aztán úgy fordult a dolog, hogy a testvéremé lett a királyság, mert neki adta
az ÚR. 16 Most én egy kéréssel fordulok hozzád, ne utasíts el! Betsabé így válaszolt:
Beszélj! 17 Arra ő ezt mondta: Kérlek, mondd meg Salamon királynak, téged biztosan
nem utasít el, hogy adja nekem feleségül a súnémi Abiságot. 18 Betsabé azt felelte: Jó,
majd beszélek érdekedben a királlyal. 19 El is ment Betsabé Salamon királyhoz, hogy
beszéljen vele Adónijjá érdekében. A király elébe ment, meghajolt előtte, majd trónjára ült,
és széket tétetett az anyakirálynőnek, aki a jobbjára ült. 20 Akkor Betsabé ezt mondta:
Egy kis kéréssel fordulok hozzád, ne utasíts el! A király így felelt neki: Kérj, anyám, nem
foglak elutasítani. 21 Erre ő ezt mondta: Hadd kapja meg feleségül testvéred, Adónijjá a
súnémi Abiságot! 22 Salamon király így válaszolt anyjának: Miért csak a súnémi Abiságot
kéred Adónijjának? Kérd neki mindjárt a királyságot is, hiszen a bátyám ő! Legyen csak az
övé, meg Ebjátár papé és Jóábé, Cerúja fiáé! 23 Akkor megesküdött Salamon király az
ÚRra, és ezt mondta: Úgy segítsen engem az Isten most és ezután is, hogy az életébe
kerül Adónijjának ez a dolog! 24 Most azért az élő ÚRra mondom, aki engem idehelyezett,
és apámnak, Dávidnak a trónjára ültetett, és aki ígérete szerint uralkodóházat alapított
nekem, hogy meg kell halnia Adónijjának még ma. 25 Elküldte azért Salamon király
Benáját, Jójádá fiát, aki leterítette őt, úgy hogy meghalt.
26 Ebjátár papnak pedig ezt parancsolta a király: Menj Anátótba, a földbirtokodra,
különben halál fia vagy! Nem akarlak ma téged is megöletni, mivel te hordoztad az én
URamnak, az ÚRnak a ládáját apám, Dávid előtt, és együtt szenvedtél el mindent, amit
apám elszenvedett. 27 Így űzte el Salamon Ebjátárt, nem lehetett többé az ÚR papja.
Ezzel beteljesedett az ÚR igéje, amelyet Éli házáról mondott Silóban. 28 Eljutott ennek a
híre Jóábhoz. Jóáb ugyanis Adónijjához csatlakozott, bár azelőtt Absolonhoz nem

csatlakozott. Ezért bemenekült Jóáb az ÚR sátorába, és megragadta az oltár szarvait. 29
Amikor jelentették Salamon királynak, hogy Jóáb az ÚR sátorához menekült, és ott áll az
oltár mellett, elküldte Salamon Benáját, Jójádá fiát ezzel a paranccsal: Menj, és öld meg
őt! 30 Benájá el is ment az ÚR sátorához, és ezt mondta Jóábnak: A király azt
parancsolja, hogy jöjj ki! Ő azonban így felelt: Nem megyek, itt akarok meghalni! Benájá
megvitte a királynak a választ, hogy mit beszélt Jóáb, és mit felelt neki. 31 Erre azt
mondta neki a király: Tedd meg, amit kíván, öld meg, és temesd el! Így hárítod el rólam és
apám házáról a Jóáb által ok nélkül kiontott vért. 32 Őt büntesse meg az ÚR azért a
vérontásért, hogy megölt két magánál igazabb és jobb embert, fegyverrel gyilkolva meg
őket, apámnak, Dávidnak a tudta nélkül: Abnért, Nér fiát, Izráel hadseregparancsnokát és
Amászát, Jeter fiát, Júda hadseregparancsnokát. 33 Szálljon kiontott vérük Jóáb fejére és
utódainak a fejére örökre! Dávidnak és utódainak, házának és trónjának pedig adjon az
ÚR békét örökké! 34 Elment tehát Benájá, Jójádá fia, rátámadt Jóábra, és megölte.
Hazájában, a pusztában temették el. 35 Helyette a király Benáját, Jójádá fiát állította a
hadsereg élére. Ebjátár helyére pedig Cádók papot állította a király.
36 Majd elküldött a király, hívatta Simeit, és ezt mondta neki: Építs magadnak házat
Jeruzsálemben, és lakj ott, de nem mehetsz el onnan sehová! 37 Mert tudd meg, hogy ha
elmégy, és átléped a Kidrón patakját, meg fogsz halni, és véred a saját fejedre száll! 38
Simei ezt felelte a királynak: Jól van. Úgy cselekszik szolgád, ahogyan parancsolja az én
uram, a király. És jó ideig ott lakott Simei Jeruzsálemben. 39 Három év múlva azonban
Simeinek két rabszolgája elszökött Ákishoz, Maaká fiához, Gát királyához. Simeinek hírül
hozták, hogy a rabszolgái Gátban vannak. 40 Elindult tehát Simei, miután fölnyergelte
szamarát, és elment Gátba Ákishoz, hogy megkeresse rabszolgáit. Elment Simei, és
visszahozta rabszolgáit Gátból. 41 Jelentették azonban Salamonnak, hogy Simei elment
Jeruzsálemből Gátba, és vissza is tért. 42 Ekkor hívatta a király Simeit, és ezt mondta
neki: Hát nem eskettelek meg téged az ÚRra, és nem figyelmeztettelek, hogy ha elmégy,
és bárhova távozol, tudd meg, hogy meg kell halnod?! Te azt felelted nekem: Jól van,
engedelmeskedem. 43 Miért nem tartottad meg az ÚRra tett esküt és a parancsot, amit
parancsoltam neked? 44 Majd ezt mondta a király Simeinek: Tudod te, és jól emlékszel
mindarra a rosszra, amit apámmal, Dáviddal szemben elkövettél. Most majd visszahárítja
fejedre gonoszságodat az ÚR. 45 Salamon király pedig áldott lesz, és Dávid trónja erősen
fog állni az ÚR előtt örökké. 46 És parancsot adott a király Benájának, Jójádá fiának, az
pedig elment, leterítette Simeit, és az meghalt. És megerősödött a királyi hatalom
Salamon kezében.

1Kir. 3.

1 Salamon veje lett a fáraónak, Egyiptom királyának, mert elvette a fáraó leányát. Dávid
városába vitte, míg be nem fejezte palotájának, az ÚR házának és a Jeruzsálemet
körülvevő várfalnak az építését. 2 A nép akkor még az áldozóhalmokon áldozott, mert
addig még nem építettek házat az ÚR nevének. 3 Salamon szerette ugyan az URat, és
apjának, Dávidnak a rendelkezései szerint élt, de ő is az áldozóhalmokon mutatott be
áldozatot. 4 A király Gibeónba szokott elmenni, hogy ott áldozzék, mert ez volt a
legnagyobb áldozóhalom. Egyszer ezer állatot mutatott be Salamon égőáldozatul azon az
oltáron. 5 Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta
Isten: Kérj valamit, én megadom neked! 6 Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál
szolgáddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes
szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a
trónján ül ma is. 7 És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgádat az én apám, Dávid
után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. 8 És a te szolgád
választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem
számlálható meg a sokasága miatt. 9 Adj azért szolgádnak engedelmes szívet, hogy tudja
kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná
kormányozni a te nagy népedet?! 10 Tetszett az ÚRnak, hogy ezt kérte Salamon. 11
Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem
kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy nekem
engedelmeskedve tudj kormányozni, 12 ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és
értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad
sem. 13 Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is
adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között. 14 Ha az én
utaimon jársz, és megtartod rendelkezéseimet és parancsaimat, ahogyan apád, Dávid
tette, akkor hosszú életet adok neked. 15 Azután fölébredt Salamon, és látta, hogy
álmodott. De amikor visszament Jeruzsálembe, odaállt az ÚR szövetségládája elé, és
égőáldozatokat mutatott be, békeáldozatokat készített, és lakomát rendezett minden
szolgájának.
16 Abban az időben két parázna nő jelent meg a királynál, és megálltak előtte. 17 Az
egyik nő ezt mondta: Kérlek, uram, én ezzel a nővel egy házban lakom, és én ott szültem
nála abban a házban. 18 Három nappal azután, hogy szültem, ez a nő is szült. Csak
magunk voltunk a házban, nem volt velünk senki idegen; kettőnkön kívül senki sem volt a
házban. 19 De egy éjjel meghalt ennek a nőnek a fia, mert ráfeküdt. 20 És fölkelt éjfélkor,
elvette mellőlem a fiamat, amíg szolgálólányod aludt, és a keblére fektette, az ő halott fiát
pedig az én keblemre fektette. 21 Amikor reggel felkeltem, hogy megszoptassam a fiamat,
láttam, hogy halott. De amikor reggel jól megnéztem, kitűnt, hogy nem az a fiú volt, akit én
szültem. 22 Ekkor a másik nő ezt mondta: Nem úgy van! Az én fiam él, a te fiad az, aki
meghalt. Amaz viszont ezt mondta: Nem igaz! A te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él!
Így vitatkoztak a király előtt. 23 Akkor ezt mondta a király: Ez azt állítja: az én fiam él, a te
fiad halt meg. Amaz meg ezt mondja: nem igaz; a te fiad halt meg, és az én fiam az, aki
él. 24 Azért ezt mondta a király: Hozzatok ide egy kardot. Oda is hoztak egy kardot a
királynak. 25 A király ezt parancsolta: Vágjátok ketté az élő gyermeket, és adjátok oda
egyik felét az egyiknek, másik felét a másiknak! 26 Ekkor azt mondta az élő gyermek
anyja a királynak, mivel megesett a szíve a fián: Kérlek, uram, adjátok neki inkább az élő
gyermeket, csak meg ne öljétek! A másik azonban ezt mondta: Ne legyen se az enyém,
se a tiéd, vágjátok ketté! 27 Ekkor megszólalt a király, és ezt mondta: Adjátok annak az
élő gyermeket, és ne öljétek meg, mert ő az anyja! 28 Egész Izráel meghallotta ezt az
ítéletet, amelyet a király hozott, és félelemmel tekintettek a királyra, mert látták, hogy isteni
bölcsesség van benne, és így szolgáltat igazságot.

1Kir. 4.

1 Salamon király egész Izráel királya volt. 2 Legfőbb tisztviselői ezek voltak: Azarjáhú,
Cádók fia volt a főpap, 3 Elihóref és Ahijjá, Sisá fiai a kancellárok, Jehósáfát, Ahilúd fia
pedig a főtanácsadó. 4 Benájá, Jójádá fia állt a hadsereg élén, Cádók és Ebjátár pedig
papok voltak. 5 Azarjáhú, Nátán fia állt a helytartók élén, Zábúd pap, Nátán fia volt a király
bizalmasa, 6 Ahisár volt a háznagy, Adónirám, Abdá fia pedig a kényszermunkák
felügyelője. 7 Volt Salamonnak tizenkét helytartója is, egész Izráelben, akik ellátták a
királyt és udvarát. Mindegyiknek az esztendő egy hónapjában kellett az ellátásról
gondoskodnia. 8 Név szerint ezek voltak: Húr fia az Efraim hegyvidékén, 9 Deker fia
Mákacban, Saalbimban, Bétsemesben, Élónban és Bét-Hánánban, 10 Heszed fia
Arubbótban, hozzá tartozott Szókó és Héfer egész vidéke. 11 Abinádáb fiáé volt Dór
egész dombvidéke. Az ő felesége lett Salamon leánya, Táfat. 12 Baanához, Ahilúd fiához
tartozott Taanak, Megiddó és egész Bétseán, amely Cáretán mellett van Jezréel alatt, és
Bétseántól egész Ábél-Mehóláig, sőt Jokmoámon túl is. 13 Geber fia a gileádi Rámótban
volt helytartó. Hozzá tartoztak Jáirnak, Manassé fiának sátorfalvai Gileádban, továbbá
Argób körzete Básánban: hatvan nagy, várfallal és érczárakkal megerősített város. 14
Ahinádáb, Iddó fia Mahanaimban, 15 Ahimaac pedig Naftáliban kormányzott. Ő is
Salamon egyik leányát, Boszmatot vette feleségül. 16 Baaná, Húsaj fia Ásérban és
Álótban, 17 Jehósáfát, Párúah fia Issakárban, 18 Simei, Élá fia Benjáminban kormányzott,
19 Geber, Uri fia pedig Gileád földjén, amely Szihónnak, az emóriak királyának és Ógnak,
Básán királyának az országa volt. Azonkívül volt egy országos helytartó is. 20 Júdának és
Izráelnek sok lakosa volt, olyan sok, mint a tenger partján a homok: ettek, ittak és örültek.

1Kir. 5.

1 Salamon uralkodott mindazokon az országokon, amelyek az Eufrátesztől a filiszteusok
földjéig és az egyiptomi határig terültek el. Ezek adót fizettek, és szolgáltak Salamonnak
egész életében. 2 Salamon udvarának ennyi élelemre volt szüksége naponként: harminc
kór finomlisztre és hatvan kór kenyérlisztre, 3 tíz hizlalt marhára, húsz sovány marhára és
száz juhra, a szarvasokon, gazellákon, őzeken és hizlalt szárnyasokon kívül. 4 Mivel ő
uralkodott mindenütt az Eufráteszen innen Tifszahtól Gázáig, minden királyon az
Eufráteszen innen, ezért mindenfelől békesség volt körülötte. 5 Júda és Izráel
biztonságban lakott, mindenki a maga szőlője és fügefája alatt, Dántól Beér-Sebáig,
Salamon egész életében. 6 Salamonnak volt negyvenezer harci kocsihoz való lova az
istállókban, és volt tizenkétezer lovasa. 7 A helytartók, ki-ki a maga hónapjában, ellátták
Salamon királyt és mindazokat, akik Salamon király asztalához jártak; nem volt hiány
semmiben. 8 Árpát és szalmát is szállított mindegyik a lovak és paripák számára, arra a
helyre, ahová kellett, előírás szerint. 9 Isten adott Salamonnak igen nagy bölcsességet és
értelmet. Olyan sok bölcs gondolata volt, mint a tenger partján a homok. 10 Nagyobb volt
Salamon bölcsessége a keleten lakó emberek bölcsességénél és az egyiptomiak minden
bölcsességénél. 11 Bölcsebb volt Salamon minden embernél, az ezráhi Étánnál,
Hémánnál, Kalkólnál és Dardánál, Máhól fiainál is, úgyhogy híres lett valamennyi nép
körében. 12 Háromezer példabeszédet mondott és ezeröt éneket szerzett. 13 Beszélt a
fákról, a libánoni cédrustól kezdve a falból kinövő izsópig, és beszélt az állatokról, a
madarakról, a csúszómászókról és a halakról. 14 Jöttek is az emberek minden nép közül,
hogy hallgassák Salamon bölcsességét, sőt a föld királyai közül is mindazok, akik
hallottak bölcsességéről.
15 Hírám, Tírusz királya elküldte szolgáit Salamonhoz, amikor meghallotta, hogy őt kenték
fel királlyá apja után, mert Hírám mindig szerette Dávidot. 16 Salamon pedig ezt üzente
Hírámnak: 17 Te tudod, hogy apám, Dávid nem építhetett házat Istene, az ÚR nevének,
mert háborúskodnia kellett mindenfelé, míg az ÚR lábai alá nem vetette ellenségeit. 18 De
most az én Istenem, az ÚR nyugalmat adott nekem mindenfelől, sem ellenség, sem
veszedelem nem fenyeget. 19 Én tehát azt gondoltam, hogy házat építek Istenem, az ÚR
nevének, ahogyan az ÚR apámnak, Dávidnak megmondta: A te fiad, akit utánad helyezek
a trónra, az épít majd nevemnek házat. 20 Most azért parancsold meg, hogy vágjanak ki
cédrusfákat a Libánonon. Az én szolgáim együtt lesznek a te szolgáiddal, és annyi bért
adok szolgáidnak, amennyit csak kívánsz. Jól tudod, hogy miköztünk senki sem ért úgy a
favágáshoz, mint a szidóniak. 21 Amikor Hírám meghallotta Salamon üzenetét, nagyon
megörült, és ezt mondta: Áldott legyen ma az ÚR, mert bölcs fiat adott Dávidnak, e nagy
nép élére! 22 És Hírám ezt az üzenetet küldte Salamonnak: Meghallgattam, amit üzentél
nekem. Teljesítem minden kívánságodat mind a cédrusfákra, mind a ciprusfákra nézve.
23 Szolgáim leszállítják a Libánonról a tengerre, én pedig tutajokká kapcsoltatom össze
azokat, és levitetem a tengeren arra a helyre, amelyet megüzensz nekem. Ott
szétszedetem azokat, te pedig vitesd el. Te viszont teljesítsd az én kívánságomat, és adj
élelmet házam népének! 24 Adott azért Hírám Salamonnak cédrusfákat és ciprusfákat,
amennyit csak kívánt. 25 Salamon viszont adott Hírámnak, háza népe ellátására húszezer
kór búzát és húszezer kór sajtolt olajat. Ezt adta Salamon Hírámnak évről évre. 26 Az ÚR
tehát bölcsességet adott Salamonnak, ahogyan megígérte neki. Békességben élt Hírám
Salamonnal, és szövetséget kötöttek egymással. 27 Salamon király kényszermunkásokat
küldött föl egész Izráelből: harmincezer ember lett kényszermunkás. 28 Ezeket felváltva
küldte a Libánonra, havonként tíz-tízezer embert. Egy hónapig a Libánonon voltak, két
hónapig pedig otthon. A kényszermunkások felügyelője Adónirám volt. 29 Salamonnak
volt hetvenezer teherhordója és nyolcvanezer kőfejtője is a hegységben. 30 Salamon
munkavezetőin kívül, akik a munkát irányították, háromezer-háromszáz felügyelője is volt,

akik a munkát végeztették a néppel. 31 A király parancsára nagy és értékes köveket fejtettek, mert faragott kövekből akarták lerakni a templom alapját. 32 Ezeket Salamon építőmunkásai és Hírám építőmunkásai, meg a gebáliak faragták ki, és elkészítették a gerendákat meg a köveket a templom építéséhez.

1Kir. 6.

1 Négyszáznyolcvan évvel azután, hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból, amikor Salamon
már negyedik éve uralkodott Izráelben, a Ziv hónapban, azaz a második hónapban
kezdték el építeni az ÚR templomát. 2 Az a templom, amelyet Salamon király épített az
ÚRnak, hatvan könyök hosszú, húsz könyök széles és harminc könyök magas volt. 3 A
templomépület előcsarnoka húsz könyök hosszú volt, a templom szélességének
megfelelően, szélessége pedig tíz könyök volt a templom előtt. 4 Csináltatott a templomra
ablakokat is, kőkerettel és ráccsal. 5 A templom falai körül emeleteket építtetett, körös-
körül a templom falai mellett, a szentélynél és a szentek szentjénél is. Körös-körül fülkéket
csináltatott. 6 Az alsó emelet szélessége öt könyök, a középsőnek a szélessége hat
könyök, a harmadiknak a szélessége pedig hét könyök volt; a templomot ugyanis kívülről
körös-körül lépcsőzetesre építtette, hogy a gerendák ne nyúljanak be a templom falaiba. 7
Minthogy a templom építésekor már készen kifaragott kövekből építettek, sem
kalapácsnak, sem vésőnek, sem egyéb vasszerszámnak a zaja nem hallatszott a
templom építésekor. 8 A középső fülke ajtaja a templom jobb oldalán volt, és
csigalépcsőn jártak föl a középsőre, a középsőről pedig a harmadikra. 9 Amikor
bevégezték a templom építését, beburkolták a templomot cédrusgerendákkal és
cédrusdeszkákkal. 10 Megépítették az emeleteket az egész templomhoz, egynek-egynek
a magassága öt könyök volt, és cédrusgerendákkal kapcsolták a templomhoz.
11 Így szólt az ÚR igéje Salamonhoz: 12 Ezt mondom a templomról, amelyet most
építesz: Ha az én rendelkezéseim szerint élsz, törvényeimet teljesíted, ha megtartod
minden parancsolatomat, és azok szerint élsz, akkor én is megtartom ígéretemet, amelyet
apádnak, Dávidnak tettem: 13 Izráel fiai közt lakom, és nem hagyom el népemet, Izráelt.
14 Salamon befejezte a templom építését. 15 Beburkolta a templom falait belülről
cédrusdeszkával; a templom padlójától egészen a mennyezetig fával burkolta be belül, a
templom padlóját pedig ciprusdeszkával borította be. 16 És építtetett a templom végétől
húsz könyöknyire deszkafalat cédrusfából, a padlótól a mennyezetig; ezen belül építtette
a legszentebb részt, a szentek szentjét. 17 Az előtte levő templom, azaz a szentély,
negyven könyök volt. 18 Belülről az egész templom cédrusfából volt, gömb alakú díszeket
faragtak rá és virágfüzéreket. Mindez cédrusfa volt, kő nem is volt látható. 19 A szentek
szentjét a templomban legbelül készíttette, hogy ott helyezze el az ÚR szövetségládáját.
20 A szentek szentje elöl húsz könyök hosszú volt, húsz könyök széles és húsz könyök
magas volt; színarannyal vonatta be azt. Az oltárt pedig cédrusfával borította be. 21 A
templom belsejét is színarannyal vonatta be Salamon, és aranyláncokat húzatott ki a
szentek szentje elé, amelyet arannyal vonatott be. 22 Így az egész templomot arannyal
vonatta be, végig az egész templomot. A szentek szentjénél levő oltárt is egészen
bevonatta arannyal. 23 Készíttetett a szentek szentjébe két kerúbot, tíz könyök
magasságúakat, olajfából. 24 Az egyik kerúb szárnya is öt könyök, meg a másik kerúb
szárnya is öt könyök volt, úgyhogy az egyik szárny vége a másik szárny végétől tíz
könyöknyire volt. 25 A másik kerúb is tíz könyöknyi volt; mindkét kerúbnak ugyanaz volt a
mérete és az alakja. 26 Az egyik kerúb magassága tíz könyök volt, és ugyanannyi volt a
másik kerúbé. 27 A kerúbokat a templom legbelső részébe helyezték. A kiterjesztett
szárnyú kerúbok közül az egyiknek a szárnya az egyik falig, a másik kerúb szárnya pedig
a másik falig ért, és szárnyuk a templom közepén egymáshoz ért. 28 A kerúbokat is
bevonták arannyal. 29 A templom egész falára körös-körül, a belső és külső részen
egyaránt domborműveket, kerúbokat, pálmákat és virágfüzéreket faragtak. 30 A templom
padlóját arannyal vonták be a belső és a külső részben egyaránt. 31 A szentek szentje
bejáratául ajtószárnyakat készítettek olajfából. A szemöldökfák és az ajtófélfák ötszöget
alkottak. 32 Mind a két ajtószárny olajfából volt, domborműveket, kerúbokat, pálmákat és
virágfüzéreket faragtak rájuk, és bevonták arannyal; a kerúbokat és a pálmákat is

befuttatták arannyal. 33 Ugyanígy készítettek a templom bejáratánál is ajtófélfákat olajfából négyszögű formára. 34 A két ajtószárny ciprusfából volt. Az egyik ajtó két szárnya is csapon forgott, meg a másik ajtó két szárnya is csapon forgott. 35 Kerúbokat, pálmákat és virágfüzéreket faragtak rájuk, és beborították arannyal, amely még a véseteket is befedte. 36 Azután megépítették a belső udvart három sor faragott kőből és egy sor cédrusgerendából. 37 A negyedik évben rakták le az ÚR házának alapját, Ziv havában, 38 és a tizenegyedik esztendőben, a Búl hónapban, azaz a nyolcadik hónapban készült el a templom minden része és minden tartozéka. Hét esztendeig építették.

1Kir. 7.

1 A maga palotáját tizenhárom évig építette Salamon. Akkor lett kész egészen a palota. 2
Felépítette tehát a Libánon-erdő palotát: száz könyök volt a hossza, ötven könyök a
szélessége, harminc könyök a magassága. Négy sorban cédrusoszlopok voltak, az
oszlopokon pedig cédrusgerendák. 3 Cédrusfa mennyezet volt az oszlopokon levő tartó
gerendákon, összesen negyvenöt volt ilyen, soronként tizenöt. 4 Kerettel ellátott ablakok
voltak három sorban, az ablakok egymással szemben voltak három sorban. 5 Az ajtófélfák
meg az ablakkeretek mind négyszögűek voltak. Az ablakok egymással szemben voltak
három sorosan. 6 Azután elkészíttette az oszlopcsarnokot, melynek a hossza ötven
könyök, szélessége harminc könyök volt, és ez elé még egy oszlopos csarnokot és egy
lépcsőt. 7 Elkészíttette a tróntermet is, az ítélethozatal csarnokát, hogy ott ítélkezzék; és
cédrusfával burkoltatta be a padlótól a mennyezetig. 8 A saját palotája pedig, amelyben
lakott, a hátsó udvarban, a csarnokon belül hasonlóan készült el. Ehhez a csarnokhoz
hasonló palotát készíttetett a fáraó leányának is, akit Salamon feleségül vett. 9 Mindezek
bent is, kint is méret szerint kifaragott, fűrésszel kivágott értékes kövekből készültek; az
alaptól az oromzatig, kívül is a nagy udvari részen. 10 A fundamentum is értékes, nagy
kövekből készült, tíz könyök és nyolc könyök nagyságú kövekből. 11 Ezekre méret szerint
kifaragott értékes kövek és cédrusfák kerültek. 12 A nagy udvart három sor faragott kő és
egy sor cédrusgerenda vette körül, az ÚR temploma belső udvarához, meg a templom
csarnokához hasonlóan.
13 Ezután Salamon király elhozatta Tíruszból Hírámot. 14 Ez egy Naftáli törzséből
származó özvegyasszony fia volt, az apja azonban tíruszi rézműves volt. Ő teljes
bölcsességgel, értelemmel és tudással el tudott készíteni bármilyen rézeszközt. Eljött
Salamon királyhoz, és készített mindenféle eszközt. 15 Formált két rézoszlopot, az egyik
oszlop magassága tizennyolc könyök volt, és tizenkét könyök hosszú zsinór érte körül.
Ugyanígy a másik oszlopot is. 16 Majd két oszlopfőt készített, rézből öntve, és az
oszlopok tetejére helyezte azokat. Öt könyök magas volt az egyik oszlopfő, és öt könyök
magas volt a másik oszlopfő is. 17 Az oszlopok tetején levő oszlopfőknek hálószerű
recézete volt lánc formájú zsinórokkal. Hét volt az egyik oszlopfőn, és hét volt a másik
oszlopfőn is. 18 Azután gránátalmákat készített; két sor volt belőlük mindegyik háló körül,
hogy befödje az oszlopfőket, amelyek az oszlopok tetején voltak. Ugyanígy csinált a
másik oszlopfőnél is. 19 A csarnoknál álló oszlopok tetején az oszlopfők liliom alakúak
voltak, négy könyök magasságúak. 20 Oszlopfők voltak tehát a két oszlop tetején; és a
kidomborodásuk mentén, a háló fölött kétszáz gránátalma volt több sorban körös-körül,
ugyanígy a másik oszlopfőn is. 21 Azután felállította az oszlopokat a templom csarnoka
elé. Felállította a jobb oldali oszlopot, és elnevezte Jákínnak, azután felállította a bal oldali
oszlopot, és elnevezte Bóaznak. 22 Az oszlopok teteje liliom alakú volt. Így fejeződött be
az oszlopok elkészítése.
23 Azután készített egy öntött tengert, amelynek egyik pereme a másik peremétől tíz
könyöknyire volt, kör alakú és öt könyök magas volt, és harminc könyök hosszú zsinór
érte körül. 24 A pereme alatt körös-körül gömb alakú díszek voltak, minden könyökre jutott
tíz, ezek vették körül a tengert. A gömb alakú díszek két sorban helyezkedtek el,
amelyeket az öntvénnyel együtt öntöttek. 25 A tenger tizenkét bikán volt, három északra,
három nyugatra, három délre, három pedig keletre nézett; mindegyiknek a hátsó része
befelé volt. 26 Vastagsága egytenyérnyi volt, pereme pedig olyan, mint a pohár pereme,
mint a liliomvirágé. Kétezer bat víz fért bele. 27 Készített rézből tíz mosdóállványt is,
mindegyik állvány négy könyök hosszú, négy könyök széles és három könyök magas volt.
28 Az állványokat így készítették el: oldallapok voltak rajtuk, és az oldallapok foglalatok
között voltak. 29 A foglalatok között levő oldallapokon oroszlánok, bikák és kerúbok
voltak, ugyanígy a foglalatokon is. Az oroszlánok és bikák fölött és alatt pedig

koszorúmintázat volt. 30 Négy rézkereke volt mindegyik állványnak, réztengelyekkel. Az
állvány négy sarkán támasztékok voltak; a mosdómedence aljára voltak öntve a
támasztékok, mindegyik oldalon koszorúkkal. 31 A perem a támasztékokon belül fölfelé
egy könyök magasan volt, és a perem másfél könyöknyire le volt kerekítve. Domborművek
voltak a peremen is; a hozzá tartozó oldallapok pedig négyszögűek voltak, nem
gömbölyűek. 32 A négy kerék az oldallapok alatt volt: a kerekek tengelyei pedig az
állványhoz voltak erősítve. Mindegyik kerék másfél könyök magas volt. 33 A kerekeket
úgy készítették, mint a szekérkerekeket szokták, tengelyeiket, abroncsaikat, küllőiket és
kerékagyaikat mind úgy öntötték. 34 Mindegyik állvány négy sarkán négy támaszték volt,
ezek a támasztékok az állványból nyúltak ki. 35 Az állvány tetején félkönyöknyi kerek
kiemelkedés volt körös-körül, és az állvány tetején levő tartó karok és oldallapok belőle
magából voltak. 36 A tartó karok felületére és a bordázatokra kerúbokat, oroszlánokat és
pálmákat vésetett, és koszorúkat körös-körül, ahogyan a hely engedte. 37 Így készítette el
a tíz állványt, mindegyiket egyformán öntve, egyforma méretűre és egyforma mintázattal.
38 Azután készített tíz réz mosdómedencét, negyven bat víz fért mindegyik medencébe,
és mindegyik medence átmérője négy könyök volt. Mind a tíz állványon volt egy ilyen
mosdómedence. 39 Öt állványt a templom jobb oldalára, ötöt pedig a templom bal
oldalára helyezett el. A tengert pedig a templom jobb oldalán, délkelet felől helyezte el. 40
Készített azután Hírám üstöket, lapátokat és hintőedényeket. Ezzel bevégezte Hírám az
egész munkát, amit az ÚR házához kellett készítenie Salamon király megbízásából: 41 a
két oszlopot és a két kerek oszlopfőt, amelyek az oszlopok tetején voltak, a két hálót az
oszlopok tetején levő két kerek oszlopfő beborítására, 42 meg négyszáz gránátalmát a két
hálóra, két sor gránátalmát egy-egy hálóra, az oszlopokon levő két kerek oszlopfő
beborítására; 43 a tíz állványt és az állványokra tíz mosdómedencét; 44 egy tengert, meg
tizenkét bikát a tenger alá; 45 továbbá fazekakat, lapátokat, hintőedényeket és mindazt a
fölszerelést, amit az ÚR háza számára Salamon király megbízásából fényesre csiszolt
rézből kellett elkészítenie Hírámnak. 46 A Jordán környékén öntette ezeket a király földbe
vájt formákban, Szukkót és Cáretán között. 47 Ezt az egész fölszerelést Salamon
méretlenül hagyta a réz roppant bősége miatt. 48 Elkészíttette Salamon a többi
fölszerelést is az ÚR házához: az aranyoltárt, az aranyasztalt, amelyen a szent kenyerek
voltak; 49 a lámpatartókat színaranyból a szentek szentje elé, ötöt jobbról, ötöt balról; a
virágokat, a mécseseket és a koppantókat is aranyból; 50 a tálakat, késeket,
hintőedényeket, kanalakat és szenesserpenyőket színaranyból; a sarokpántokat a
templom belsejében, a szentek szentjébe vezető ajtókhoz és a templom szentélyébe
vezető ajtókhoz aranyból. 51 Amikor befejezték mindazt a munkát, amit Salamon király
végeztetett az ÚR háza számára, bevitte Salamon azt az ezüstöt, aranyat és egyéb
tárgyakat, amelyeket apja, Dávid szentelt oda ajándékul, és elhelyezte az ÚR házának a
kincsei közé.

1Kir. 8.

1 Akkor összegyűjtötte Salamon Izráel véneit és minden törzsfőjét, Izráel fiainak családfőit
Salamon királyhoz Jeruzsálembe, hogy elvigyék az ÚR szövetségládáját Dávid városából,
azaz Sionból. 2 Összegyülekeztek tehát Salamon királyhoz mindezek az izráeli férfiak
Étánim havában, azaz a hetedik hónapban, az ünnepen. 3 Amikor Izráel vénei mind
megérkeztek, a papok fölemelték a ládát, 4 és fölvitték az ÚR ládáját meg a kijelentés
sátrát és a szentély egész fölszerelését, amely a sátorban volt. A papok és a léviták vitték
azokat. 5 Salamon király és Izráel egész közössége, amely megjelent nála, ott volt vele
együtt a láda előtt. Olyan sok juhot és marhát áldoztak, hogy sem számbavenni, sem
megszámlálni nem lehetett. 6 Azután bevitték a papok az ÚR szövetségládáját a helyére,
a templom legbelső részébe, a szentek szentjébe, a kerúbok szárnyai alá. 7 A kerúbok
ugyanis kiterjesztették szárnyaikat a láda helye fölé, és betakarták a kerúbok fölülről a
ládát és annak rúdjait. 8 A rudak olyan hosszúak voltak, hogy a rudak végei láthatók
voltak a szentek szentje előtt levő szentélyből, de kívülről nem voltak láthatók. Ott vannak
még ma is. 9 Nem volt a ládában más, csak a két kőtábla, amelyeket Mózes helyezett
bele a Hóreben, amikor az ÚR szövetséget kötött Izráel fiaival, miután kivonult Egyiptom
földjéről. 10 Amikor a papok kijöttek a szentélyből, felhő töltötte be az ÚR házát, 11
úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az
ÚR dicsősége betöltötte az ÚR házát.
12 Akkor ezt mondta Salamon: Az ÚR mondta, hogy homályban kíván lakni. 13 Örömmel
építettem neked lakásul házat, maradandót, örök lakóhelyül. 14 Azután megfordult a király
és megáldotta Izráel egész gyülekezetét, miközben Izráel egész gyülekezete állt. 15 Ezt
mondta: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki ígéretet tett apámnak, Dávidnak, és azt
hatalmával be is teljesítette. Ezt mondta: 16 Attól a naptól fogva, hogy kihoztam népemet,
Izráelt Egyiptomból, nem választottam várost Izráel egyetlen törzséből sem azért, hogy
házat építsenek, és ott legyen az én nevem. Dávidot azonban kiválasztottam, hogy
népemnek, Izráelnek a vezetője legye 17 De amikor apám, Dávid házat akart építeni
Izráel Istene, az ÚR nevének tiszteletére, 18 akkor ezt mondta apámnak, Dávidnak az
ÚR: Azzal, hogy házat akartál építeni az én nevem tiszteletére, jót akartál. 19 De te nem
építheted föl azt a házat, hanem a fiad, aki a te véredből származik, ő építi majd föl azt a
házat nevem tiszteletére. 20 Az ÚR beteljesítette ígéretét, amit tett, mert amikor én
apámnak, Dávidnak a helyére léptem, és Izráel trónjára ültem, ahogyan megígérte az ÚR,
fölépítettem ezt a házat, Izráel Istene, az ÚR nevének tiszteletére. 21 És helyet
készítettem ott a ládának, abban van az ÚR szövetsége, amelyet őseinkkel kötött, amikor
kihozta őket Egyiptom földjéről.
22 Azután odaállt Salamon az ÚR oltára elé, Izráel egész gyülekezetével szemben,
kiterjesztette kezét az ég felé, 23 és ezt mondta: URam, Izráel Istene! Nincs hozzád
hasonló Isten sem fent az égben, sem lent a földön! Hűségesen megtartod a szolgáiddal
kötött szövetséget, ha teljes szívükkel előtted járnak. 24 Megtartottad, amit ígértél
szolgádnak, Dávidnak, az én apámnak. Amit megígértél, hatalmaddal be is teljesítetted a
mai napon. 25 Most azért, URam, Izráel Istene, tartsd meg, amit szolgádnak, Dávidnak,
az én apámnak ígértél, amikor ezt mondtad: Nem vesznek ki színem elől utódaid, aki
Izráel trónján ülnek, de csak akkor, ha fiaid ügyelnek útjukra, és előttem járnak, ahogyan
előttem jártál te is. 26 Most azért Izráel Istene, váljék valóra ígéreted, amit szolgádnak,
Dávidnak, az én apámnak tettél! 27 De vajon lakhatik-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt
az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én
építettem! 28 Mégis tekints szolgád imádságára és könyörgésére, URam, Istenem, és
hallgasd meg a kiáltást és az imádságot, amikor ma szolgád imádkozik színed előtt. 29
Nézz nyitott szemmel erre a házra éjjel és nappal, arra a helyre, amelyről ezt mondtad:
Ott lesz az én nevem! Hallgasd meg az imádságot, amikor szolgád ezen a helyen

imádkozik! 30 Hallgasd meg szolgádnak és népednek, Izráelnek a könyörgését, amikor ezen a helyen imádkoznak. Hallgasd meg lakóhelyeden, a mennyben, hallgasd meg, és bocsáss meg nekik! 31 Ha majd valaki vétkezik felebarátja ellen, és arra kényszerítik, hogy esküt tegyen, ő pedig idejön, és esküt tesz oltárod előtt ebben a házban, 32 te halld meg a mennyből, és tégy igazságot szolgáid ügyében: bizonyítsd rá a bűnösre bűnösségét, és olvasd fejére a tettét; az igaznak pedig bizonyítsd be igazságát, és bánj vele igazsága szerint! 33 Ha majd néped, Izráel vereséget szenved ellenségétől, mert vétkezik ellened, de azután hozzád tér, vallást tesz nevedről, hozzád imádkozik, és könyörög ebben a házban, 34 te hallgasd meg a mennyből, bocsásd meg népednek, Izráelnek a vétkét, és hozd vissza arra a földre, amelyet őseinek adtál! 35 Ha majd bezárul az ég, és nem lesz eső, mert vétkeznek ellened, de azután imádkoznak ezen a helyen, vallást tesznek nevedről, és megtérnek vétkükből, mert megaláztad őket, 36 te hallgasd meg őket a mennyből, és bocsásd meg szolgáidnak és népednek, Izráelnek a vétkét, sőt tanítsd őket a jó útra, amelyen járniuk kell, és adj esőt földedre, amelyet népednek adtál örökségül! 37 Ha majd éhínség lesz az országban, ha dögvész, aszály, rozsda, sáska vagy cserebogár lesz, vagy ha ellenség ostromolja az ország városait, vagy bármilyen csapás és betegség lesz, 38 akkor minden imádságot és könyörgést, amelyet akár egy ember, akár egész néped, Izráel mond el, és ha valaki elismeri, hogy miatta van a csapás és kiterjeszti a kezét e ház felé, 39 te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, bocsáss meg, cselekedj és bánj mindenkivel tettei szerint, ahogyan megismerted a szívét, hiszen egyedül te ismered minden embernek a szívét, 40 hogy féljenek téged egész életükben, amíg csak azon a földön élnek, amelyet őseinknek adtál. 41 Még az idegent is, aki nem a te népedből, Izráelből való, de eljön messze földről a te nevedért, 42 mert hallani fognak nagy nevedről, erős kezedről és kinyújtott karodról, ha eljön és imádkozik ebben a házban, 43 te hallgasd meg lakóhelyedről, a mennyből, és tedd meg mindazt, amit az idegen kér tőled, hogy a föld minden népe megismerje nevedet, és úgy féljenek téged, ahogyan néped, Izráel, és tudják meg, hogy a te nevedről nevezték el ezt a házat, amelyet építettem. 44 Ha majd néped hadba vonul ellensége ellen, olyan úton, amelyen te küldöd, és imádkozik az ÚRhoz, e város felé fordulva, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, 45 te hallgasd meg a mennyből imádságukat és könyörgésüket, és pártold ügyüket! 46 Ha majd vétkeznek ellened, mert nincs ember, aki ne vétkeznék, és megharagszol rájuk, kiszolgáltatod őket ellenségeiknek, és azok fogságba hurcolják őket az ellenség földjére, messzire vagy közelre, 47 de aztán szívből megtérnek azon a földön, ahova fogságba vitték őket, ha megtérnek és így könyörögnek hozzád azoknak a földjén, akik fogságba vitték őket: Vétkeztünk, bűnt követtünk el, gonoszul cselekedtünk! - 48 ha tehát teljes szívükből és teljes lelkükből megtérnek hozzád ellenségeik földjén, akik fogságba vitték őket, és imádkoznak hozzád országuk felé fordulva, amelyet őseiknek adtál, a város felé, amelyet kiválasztottál, és e ház felé, amelyet neved tiszteletére építettem, 49 te hallgasd meg imádságukat és könyörgésüket lakóhelyedről, a mennyből és pártold ügyüket! 50 Bocsásd meg népednek, amit ellened vétettek, és minden hűtlenségüket, amiben hűtlenek voltak hozzád, és tedd irgalmassá hozzájuk azokat, akik fogságba viszik őket, hogy irgalmazzanak nekik. 51 Hiszen a te néped és a te örökséged ők, akiket kihoztál Egyiptomból, a vaskohóból. 52 Nézz nyitott szemmel szolgád könyörgésére és népednek, Izráelnek a könyörgésére; hallgasd meg őket, valahányszor hozzád kiáltanak! 53 Mert te választottad őket külön örökségedül a föld valamennyi népe közül, ahogyan megmondottad szolgád, Mózes által, amikor kihoztad őseinket Egyiptomból, Uram, ó URam! 54 Amikor Salamon befejezte ezt az egész imádságot és könyörgést, amellyel imádkozott az ÚRhoz, fölkelt az ÚR oltára elől, ahol térdelt, és kezét az ég felé terjesztette. 55 Fölállt tehát, és fennhangon így áldotta meg Izráel egész gyülekezetét: 56 Áldott az ÚR, aki nyugalmat adott népének, Izráelnek

egészen úgy, ahogyan megígérte. Egyetlen szó sem veszett el mindabból a jó ígéretből, amit megígért szolgája, Mózes által. 57 Legyen velünk Istenünk, az ÚR, ahogyan őseinkkel volt. Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától! 58 Hajlítsa magához szívünket, hogy mindig az ő útjain járjunk, és megtartsuk parancsolatait, rendelkezéseit és végzéseit, amelyeket őseinknek parancsolt. 59 Ezek a szavak pedig, amelyekkel könyörögtem az ÚR színe előtt, legyenek éjjel-nappal Istenünk, az ÚR előtt, hogy pártolja szolgája ügyét és népének, Izráelnek az ügyét szüntelen. 60 Hadd tudja meg a föld minden népe, hogy az ÚR az Isten, nincs más. 61 Legyen a szívetek teljesen Istenünké, az ÚRé, járjatok rendelkezései szerint, és tartsátok meg parancsolatait, úgy mint ma!
62 Azután a király és vele együtt az egész Izráel áldozatot mutatott be az ÚRnak. 63 Salamon békeáldozatot mutatott be: huszonkétezer marhát és százhúszezer juhot áldozott fel az ÚRnak. Így avatta fel az ÚR házát a király Izráel fiaival együtt. 64 Ugyanazon a napon szentelte fel a király az udvar középső részét, az ÚR háza előtt, mert ott készítette el az égőáldozatot, az ételáldozatot és a békeáldozat kövérjét. Az ÚR színe előtt álló rézoltár ugyanis kicsi volt ahhoz, hogy ráférjen az égőáldozat, az ételáldozat és a békeáldozat kövérje. 65 Így ünnepelt akkor Salamon egész Izráellel együtt. Sokan gyűltek össze a hamáti úttól fogva Egyiptom patakjáig Istenünknek, az ÚRnak a színe elé hét napra meg hét napra, azaz tizennégy napra. 66 A nyolcadik napon elbocsátotta a népet. Azok áldották a királyt, és hazamentek örvendezve és vidám szívvel azért, mert sok jót tett az ÚR szolgájával, Dáviddal és népével, Izráellel.

1Kir. 9.

1 Amikor Salamon befejezte az ÚR templomának és a királyi palotának az építését és
mindazt, amit még Salamon kívánt és meg akart csináltatni, 2 akkor megjelent az ÚR
Salamonnak másodszor is, úgy, ahogyan Gibeónban megjelent neki. 3 Ezt mondta neki
az ÚR: Meghallgattam imádságodat és könyörgésedet, amikor könyörögtél előttem.
Megszentelem ezt a templomot, amelyet építettél, hogy ott legyen az én nevem
mindörökké. Ott lesz a szemem és a szívem is mindenkor. 4 És ha te előttem jársz,
ahogyan járt apád, Dávid is, tiszta szívvel és őszintén, és megteszel mindent, amit
megparancsoltam neked, megtartva rendelkezéseimet és végzéseimet, 5 akkor állandóvá
teszem királyi trónodat Izráelben örökké, ahogyan megígértem apádnak, Dávidnak: Nem
vesznek ki utódaid Izráel trónjáról. 6 Ha azonban konokul elfordultok tőlem, ti és utódaitok,
és nem tartjátok meg parancsolataimat és végzéseimet, amelyeket elétek tártam, hanem
más isteneket fogtok tisztelni, és azokat imádjátok, 7 akkor kiirtom Izráelt arról a földről,
amelyet nekik adtam, ezt a templomot, amelyet nevemnek szenteltem, elvetem színem
elől, Izráel pedig példabeszéd és gúny tárgyává lesz minden nép előtt. 8 És bármilyen
felséges is ez a templom, mégis aki csak elmegy majd mellette, elborzadva szisszen föl,
és ezt kérdezi: Miért bánt így az ÚR ezzel az országgal és ezzel a templommal? 9 És ezt
fogják rá felelni: Azért, mert elhagyták az URat, az ő Istenüket, aki őseiket kihozta
Egyiptomból, és más istenekhez ragaszkodtak, azokat imádták, és azokat tisztelték. Ezért
hozta rájuk az ÚR mindezt a veszedelmet.
10 Annak a húsz esztendőnek az eltelte után, ameddig Salamon ezt a két házat, az ÚR
templomát és a királyi palotát fölépítette, 11 mialatt Hírám, Tírusz királya annyi cédrusfát,
ciprusfát és aranyat szállított Salamonnak, amennyit csak kívánt, Salamon király húsz
várost adott Hírámnak Galilea földjén. 12 Amikor azonban Hírám elment Tíruszból, hogy
megnézze a városokat, amelyeket Salamon adott neki, nem volt megelégedve velük. 13
Ezért azt mondta: Miféle városokat adtál nekem, atyámfia?! Ezért nevezik azokat Kábúl
földjének mindmáig. 14 Pedig Hírám százhúsz talentum aranyat küldött a királynak.
15 Ilyen kényszermunkát vetett ki Salamon király, hogy megépíthesse az ÚR templomát
és a maga palotáját, meg Millót és Jeruzsálem várfalát, továbbá Hácórt, Megiddót és
Gézert. 16 Fölvonult ugyanis a fáraó, Egyiptom királya, elfoglalta és fölperzselte Gézert, a
városban lakó kánaániakat pedig legyilkolta, majd leányának, Salamon feleségének adta
nászajándékul. 17 Ezért építette föl Salamon Gézert, továbbá Alsó-Béthórónt, 18 Baalátot
és Tadmórt az ország puszta részén. 19 Az összes raktárvárosokat, amelyek Salamonéi
voltak, a harci kocsik városait, meg a lovasok városait, és amit csak építeni kívánt
Salamon Jeruzsálemben, a Libánonon és birodalma egész területén. 20 Az emóriak,
hettiták, perizziek, hivviek, jebúsziak közül megmaradt egész népet, akik nem Izráel fiai
közül valók voltak, 21 meg fiaikat, akik utánuk az országban megmaradtak, mert nem
tudták kiirtani őket Izráel fiai, kényszermunkásokká tette Salamon; még ma is azok. 22
Izráel fiai közül azonban senkit sem kényszerített Salamon szolgálatra, mert ezek
harcosok voltak, udvari emberei, vezérei, tisztjei, meg harci kocsijainak és lovasainak a
parancsnokai. 23 Azok a munkavezetők, akik Salamon munkáit irányították,
ötszázötvenen voltak; ők végeztették a munkát a néppel. 24 Amikor a fáraó leánya
fölment Dávid városából abba a palotába, amelyet Salamon épített neki, akkor építette
meg Millót is. 25 Salamon évenként háromszor mutatott be égőáldozatokat és
békeáldozatokat azon az oltáron, amelyet az ÚRnak építtetett, és azon füstölögtetett az
ÚR színe előtt, miután befejezte a templomépítést. 26 Hajókat is csináltatott Salamon
király Ecjón-Geberben, amely Élót mellett a Vörös-tenger partján, Edóm földjén van. 27 És
elküldte Hírám a hajókon Salamon szolgáival együtt a maga szolgáit, akik hajósok voltak,
és ismerték a tengert. 28 Eljutottak Ófirba; hoztak onnan négyszázhúsz talentum aranyat,
és Salamon királynak vitték.

1Kir. 10.

1 Sába királynője hallotta a hírét Salamonnak és az ÚR nevének, azért eljött, hogy próbára tegye őt találós kérdésekkel. 2 Megérkezett Jeruzsálembe igen tekintélyes kísérettel és tevékkel, amelyek balzsamot, igen sok aranyat és drágakövet hoztak. Elment Salamonhoz, és beszélt vele mindenről, amit kigondolt. 3 De Salamon megfelelt minden szavára, és nem volt egyetlen olyan rejtélyes szó sem, amelyikre a király ne tudott volna megfelelni. 4 Amikor Sába királynője látta Salamon nagy bölcsességét és a palotát, amelyet építtetett, 5 az asztalán levő ételeket, az udvari emberek ülésrendjét, a felszolgálók magatartását és öltözetét, pohárnokait, valamint égőáldozatát, amelyet az ÚR házában szokott bemutatni, még a lélegzete is elállt, 6 és ezt mondta a királynak: Igaz volt, amit országomban hallottam dolgaidról és bölcsességedről, 7 de nem hittem azoknak a beszédeknek, míg magam el nem jöttem, és saját szememmel meg nem láttam. Nekem még a felét sem mondták el. Bölcsességed és gazdagságod felülmúlja azt a hírt, amelyet hallottam. 8 Boldogok az embereid, és boldogok azok a szolgák, akik állandóan előtted állnak, és hallgatják bölcs szavaidat. 9 Áldott legyen Istened, az ÚR, aki kedvét lelte benned, és Izráel trónjára ültetett! Mivel az ÚR szereti Izráelt örökké, azért tett királlyá téged, hogy jogot és igazságot szolgáltass. 10 Azután adott a királynak százhúsz talentum aranyat, igen sok balzsamot és drágakövet. Soha sem hoztak annyi balzsamot, mint amennyit Sába királynője adott Salamon királynak. 11 Hírám hajói, amelyek aranyat hoztak Ófirból, igen sok ébenfát meg drágakövet is hoztak Ófirból. 12 A király az ébenfából oszlopokat készíttetett az ÚR templomába és a királyi palotába, az énekeseknek pedig citerákat és lantokat. Sohasem hoztak olyan ébenfát, nem is láttak olyant a mai napig sem. 13 Salamon király is adott Sába királynőjének mindent, ami megtetszett neki, és amit csak kért, még azon kívül, amit Salamon királyi módon ajándékozott neki. Azután visszatért országába szolgáival együtt.
14 Annak az aranynak a súlya, amely Salamonhoz egy évben befolyt, hatszázhatvanhat talentum volt, 15 azon kívül, ami az árusoktól és a kereskedők jövedelméből, valamint az arab királyoktól és a birodalom helytartóitól befolyt. 16 Csináltatott Salamon király kétszáz hosszú pajzsot vert aranyból; mindegyik hosszú pajzshoz hatszáz sekel aranyat használtak fel. 17 Továbbá háromszáz kerek pajzsot vert aranyból; mindegyik kerek pajzshoz három mina aranyat használtak fel. Ezeket a király a Libánon-erdő palotában helyezte el. 18 Csináltatott a király egy nagy elefántcsont trónt, és bevonatta színarannyal. 19 Hat lépcsője volt a trónnak. A trón teteje hátul kerek volt, az ülőhely két oldalán karjai voltak, és két oroszlánalak állt a karoknál. 20 Tizenkét oroszlánalak állt a hat lépcső mindkét oldalán. Nem csináltak ilyet egyetlen országban sem. 21 Salamon király minden ivóedénye aranyból volt, a Libánon-erdő palota minden edénye is tiszta aranyból volt, nem ezüstből, mert azt semmire sem becsülték Salamon idejében. 22 Mert a király Tarsis-hajói a tengeren Hírám hajóival jártak. Háromévenként egyszer érkeztek vissza a Tarsis-hajók, és hoztak aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat. 23 Salamon király nagyobb volt a föld minden királyánál gazdagságban és bölcsességben. 24 Az egész földről igyekeztek Salamonhoz eljutni, hogy hallhassák bölcsességét, amelyet Isten adott a szívébe. 25 És mindenki hozott ajándékot: ezüst- és aranytárgyakat, díszes ruhákat és fegyvereket, balzsamot meg lovakat és öszvéreket. Így volt ez évről évre. 26 Gyűjtött Salamon harci kocsikat és lovasokat. Ezernégyszáz harci kocsija és tizenkétezer lovasa lett, és ezeket a harci kocsik városaiba, meg a király mellé, Jeruzsálembe rendelte. 27 A király elérte, hogy annyi lett Jeruzsálemben az ezüst, mint a kő, és annyi lett a cédrus, mint amennyi a vadfügefa az alföldön. 28 Salamonnak Egyiptomból és Kevéből hozták a lovakat, a király kereskedői szerezték Kevéből megszabott áron: 29 egy hadi szekeret hatszáz ezüstért hoztak el Egyiptomból, egy lovat pedig százötvenért. Ugyancsak az ő közvetítésükkel szállították tovább ezeket a hettita királyoknak és az arám királyoknak.

1Kir. 11.

1 Salamon király sok idegen asszonyt szeretett a fáraó leányán kívül, móábiakat,
ammóniakat, edómiakat, szidóniakat és hettitákat, 2 olyan népekből valókat, amelyekről
ezt mondta az ÚR Izráel fiainak: Ne keveredjetek közéjük, és ők se keveredjenek közétek,
mert az ő isteneikhez hajlítják szíveteket! Ezekhez ragaszkodott Salamon szerelemmel. 3
Volt neki hétszáz főrangú és háromszáz másodrangú felesége. Feleségei elhajlították a
szívét. 4 Így történt, hogy Salamonnak a szívét vénségére más istenekhez hajlították
feleségei, és szíve nem volt teljesen Istenéé, az ÚRé, mint volt apjának, Dávidnak a szíve.
5 Mert Salamon Astóretet, a szidóniak istenét és Milkómot, az ammóniak bálványát
követte. 6 Így olyan dolgot tett Salamon, amit rossznak lát az ÚR, és nem követte olyan
tökéletesen az URat, mint apja, Dávid. 7 Akkor épített Salamon áldozóhalmot a
Jeruzsálemmel szemben levő hegyen Kemósnak, a móábiak bálványának és Moloknak,
az ammóniak bálványának. 8 Így tett Salamon a többi idegen asszonya kedvéért is, akik a
maguk isteneinek tömjéneztek és áldoztak. 9 Megharagudott azért az ÚR Salamonra,
mivel elhajolt szíve az ÚRtól, Izráel Istenétől, aki kétszer is megjelent neki, 10 és erre
nézve azt parancsolta neki, hogy ne kövessen más isteneket; de ő nem tartotta meg, amit
az ÚR parancsolt. 11 Akkor ezt mondta az ÚR Salamonnak: Mivel ez történt veled, és
nem tartottad meg a velem kötött szövetséget, sem rendelkezéseimet, amelyeket adtam
neked, azért én ki fogom szakítani kezedből az országot, és a szolgádnak adom. 12 De
apádért, Dávidért nem a te napjaidban teszem ezt. A fiad kezéből fogom kiszakítani. 13
És nem az egész országot szakítom ki. Egy törzset adok a fiadnak szolgámért, Dávidért,
és Jeruzsálemért, amelyet kiválasztottam.
14 Azután ellenfelet támasztott az ÚR Salamonnak, az edómi Hadadot, aki királyi ivadék
volt Edómban. 15 Amikor Dávid megtámadta Edómot, Jóáb hadseregparancsnok fölment,
hogy eltemesse az elesetteket, és levágott minden Edómban található férfit. 16 Hat
hónapig maradt ott Jóáb az egész Izráellel, míg ki nem irtott minden Edómban található
férfit. 17 Akkor menekült el Hadad néhány edómi férfival együtt, akik apjának a szolgái
voltak, és Egyiptomba mentek. Hadad akkor még kisfiú volt. 18 Elindultak Midjánból és
Páránba jutottak; Páránból is vittek magukkal férfiakat, és elmentek Egyiptomba a
fáraóhoz, Egyiptom királyához. Ő házat adott neki, gondoskodott az ellátásáról, és földet
is adott neki. 19 Hadad nagy jóindulatra talált a fáraónál, aki hozzáadta feleségének,
Tahpenész királynénak a húgát. 20 Tahpenész húga szülte neki fiát, Genubatot.
Tahpenész a fáraó palotájában választotta el, és Genubat ott maradt a fáraó palotájában,
a fáraó fiai között. 21 Amikor Hadad meghallotta Egyiptomban, hogy Dávid őseihez tért
pihenni, és hogy meghalt Jóáb hadseregparancsnok is, így szólt Hadad a fáraóhoz:
Bocsáss el engem, hadd menjek el a hazámba! 22 A fáraó ezt mondta neki: Mi hiányzik itt
neked, hogy most a hazádba akarsz menni? Ő ezt felelte: Semmi, de azért mégis bocsáss
el engem! 23 Támasztott Isten másik ellenfelet is, Rezónt, Eljádá fiát, aki urától,
Hadadezertől, Cóbá királyától menekült el. 24 Ez férfiakat gyűjtött maga mellé, és egy
rablócsapat vezére lett. De amikor Dávid öldökölni kezdte őket, Rezón Damaszkuszba
ment, ott letelepedett, majd király lett Damaszkuszban. 25 Ellenfele volt Izráelnek
Salamon egész életében, és olyan veszedelmet okozott, mint Hadad. Megvetette Izráelt,
és Arámban uralkodott.
26 Jeroboám, az efrátai Nebát fia, Cerédából, Salamon szolgája, akinek egy
özvegyasszony volt az anyja, név szerint Cerúá, föllázadt a király ellen. 27 Az pedig, hogy
föllázadt a király ellen, így történt: Salamon megépíttette Millót, és berakatta apja, Dávid
városának a réseit. 28 Ez a férfi, Jeroboám, derék ember volt. Amikor Salamon látta, hogy
ez a fiatalember jól végzi munkáját, az összes robotmunkák felügyelőjévé tette a József
házában. 29 Abban az időben Jeroboám elment Jeruzsálemből, és útközben találkozott a
sílói Ahijjá prófétával, aki egy új köpenybe volt burkolózva. Csak ők ketten voltak a mezőn.

30 Ahijjá megragadta a rajta levő új köpenyt, tizenkét részre hasította, 31 és ezt mondta
Jeroboámnak: Végy magadnak tíz részt, mert ezt mondotta az ÚR, Izráel Istene: Én
kiszakítom az országot Salamon kezéből, és tíz törzset neked adok. 32 Egy törzs
azonban az övé marad szolgámért, Dávidért és Jeruzsálem városáért, amelyet
kiválasztottam Izráel összes törzse közül. 33 Azért lesz ez, mert elhagyott engem, és
Astóretet, Szidón istenét, Kemóst, a móábiak istenét és Milkómot, az ammóniak istenét
imádta; nem az én utaimon járt, rendelkezéseimet és végzéseimet, amelyeket én
helyesnek látok, nem hajtotta végre úgy, ahogyan apja, Dávid. 34 De nem veszem ki a
kezéből az egész országot. Megtartom őt fejedelemnek egész életében szolgámért,
Dávidért, akit kiválasztottam, és aki megőrizte parancsolataimat és rendelkezéseimet. 35
Fiának a kezéből veszem ki az országot, és tíz törzset neked adok. 36 Csak egy törzset
adok fiának, hogy maradjon előttem mindenkor mécsese szolgámnak, Dávidnak
Jeruzsálem városában, amelyet kiválasztottam magamnak, hogy ott legyen a nevem. 37
Téged pedig fölemellek, és uralkodni fogsz mindenen, amit megkívánsz. Te leszel Izráel
királya! 38 És ha hallgatsz mindarra, amit parancsolok neked, ha az én utamon jársz, és
azt teszed, amit én helyesnek látok, és ha megtartod rendelkezéseimet és
parancsolataimat, ahogyan tette azt szolgám, Dávid, akkor veled leszek, és építek neked
maradandó házat, amilyet Dávidnak építettem, és neked adom Izráelt. 39 Így alázom meg
Dávid utódait, bár nem örökre. 40 Salamon meg akarta öletni Jeroboámot, Jeroboám
azonban útra kelt, és Egyiptomba menekült Sisákhoz, Egyiptom királyához. Ott is maradt
Egyiptomban Salamon haláláig. 41 Salamon történetének a többi része, mindaz, amit
véghezvitt, továbbá a bölcsessége, meg van írva Salamon történetének a könyvében. 42
Az az idő, ameddig Salamon Jeruzsálemben egész Izráelen uralkodott, negyven esztendő
volt. 43 Azután Salamon pihenni tért őseihez, és eltemették apjának, Dávidnak a
városában. Utána fia, Roboám lett a király.

1Kir. 12.

1 Roboám elment Sikembe, mert Sikembe ment egész Izráel, hogy királlyá tegye őt. 2
Meghallotta ezt Jeroboám, Nebát fia, amikor még Egyiptomban volt, ahová Salamon király
elől menekült. Jeroboám tehát Egyiptomban tartózkodott, 3 de érte küldtek és hazahívták
őt. Jeroboám Izráel egész gyülekezetével együtt eljött, és így beszélt Roboámhoz: 4 Apád
súlyos igát rakott ránk, te azért most könnyíts azon a súlyos szolgálaton és nehéz igán,
amelyet apád ránk rakott, akkor szolgálunk neked. 5 Ő így felelt nekik: Menjetek el három
napra, azután térjetek vissza hozzám. A nép tehát elment. 6 Ekkor Roboám király
tanácskozott a vénekkel, akik apja, Salamon szolgálatában álltak, amíg élt, és ezt
kérdezte: Mit tanácsoltok, milyen választ adjak ennek a népnek? 7 Azok így szóltak
hozzá: Ha te most kedvezel ennek a népnek, és engedsz nekik, ha válaszodban jóságos
szavakkal szólsz hozzájuk, akkor mindig a szolgáid lesznek. 8 De ő nem fogadta meg a
vének tanácsát, amelyet tanácsoltak neki, hanem tanácskozott az ifjakkal is, akik vele
együtt nőttek fel, és az ő szolgálatára álltak. 9 Ezt kérdezte tőlük: Mit tanácsoltok, milyen
választ adjunk ennek a népnek, amely így szólt hozzám: Tedd könnyebbé az igát, amelyet
apád rakott ránk?! 10 Az ifjak, akik vele együtt nőttek fel, így szóltak hozzá: Ezt mondd
ennek a népnek, amely így szólt hozzád: Apád megnehezítette igánkat, te azért könnyítsd
meg azt rajtunk! Így beszélj velük: Az én kisujjam is vastagabb apám derekánál. 11 Ha
tehát apám nehéz igával terhelt meg benneteket, én még nehezebbé teszem igátokat.
Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig szeges korbáccsal foglak
megtanítani! 12 Harmadnapra elment Jeroboám az egész néppel Roboámhoz, ahogyan
meghagyta a király, hogy térjenek vissza hozzá harmadnapra. 13 De a király keményen
válaszolt a népnek. Nem fogadta meg azt a tanácsot, amit a vének adtak neki, 14 hanem
az ifjak tanácsa szerint így szólt hozzájuk: Apám nehéz igát rakott rátok, én még
nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig
szeges korbáccsal foglak megtanítani. 15 Nem hallgatott a király a népre, mert az ÚR
rendelte így, hogy beteljesítse azt az igét, amelyet a silói Ahijjá által mondott az ÚR
Jeroboámnak, Nebát fiának. 16 Amikor látta az egész Izráel, hogy a király nem hallgat
rájuk, így válaszoltak a királynak: Mi közünk nekünk Dávidhoz? Nincs közösségünk Isai
fiával! Térj sátraidba, Izráel, törődj, Dávid, a magad házával! Izráel tehát hazament, 17
Roboám pedig Izráel fiai közül csak azoknak maradt a királya, akik Júda városaiban
laktak. 18 Roboám király ugyan kiküldte Adórámot, a kényszermunkák felügyelőjét, de
megkövezte őt az egész Izráel, és meghalt. Ekkor Roboám király gyorsan harci kocsijára
szállt, és Jeruzsálembe menekült. 19 Izráel tehát elpártolt Dávid házától. Így van ez még
ma is.
20 Amikor meghallotta az egész Izráel, hogy visszatért Jeroboám, érte küldtek, a
közösség elé hívták, és egész Izráel királyává tették. Nem maradt Dávid háza mögött
más, csak Júda törzse. 21 Miután Roboám visszaérkezett Jeruzsálembe, összegyűjtötte
Júda egész házát és Benjámin törzsét, száznyolcvanezer válogatott harcost, hogy
megtámadják Izráel házát, és visszaszerezzék az országot Roboámnak, Salamon fiának.
22 De így szólt az Isten igéje Semajához, az Isten emberéhez: 23 Mondd meg
Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és Júda meg Benjámin egész házának, a
megmaradt népnek: 24 Így szól az ÚR: Ne vonuljatok fel, és ne harcoljatok
testvéreitekkel, Izráel fiaival! Térjen haza mindenki, mert én akartam ezt így! Ők hallgattak
is az ÚR szavára, és hazatértek az ÚR szava szerint.
25 Jeroboám kiépítette az Efraim hegységében levő Sikemet, és ott lakott. Majd
elköltözött onnan, és kiépítette Penúélt. 26 Eközben Jeroboám így gondolkozott: Hátha
visszakerül a királyság Dávid házához! 27 Ha feljár ez a nép, hogy Jeruzsálemben, az ÚR
házában mutassa be áldozatait, akkor ennek a népnek a szíve urukhoz, Roboámhoz,
Júda királyához hajol, engem pedig megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, Júda

királyához. 28 Ezért elhatározta a király, hogy készíttet két aranyborjút. Majd ezt mondta:
Eleget jártatok már Jeruzsálembe! Itt vannak isteneid, ó Izráel, akik kihoztak téged
Egyiptomból! 29 Az egyiket elhelyezte Bételbe, a másikat pedig Dánba vitette. 30 De ez a
dolog vétekre vezetett, mert a nép eljárt az egyikhez Bételbe, a másikhoz pedig Dánba.
31 Azután templomokat is készíttetett az áldozóhalmokon, és papokat rendelt a nép
köréből, akik nem a Lévi fiai közül valók voltak. 32 Elrendelt Jeroboám egy ünnepet is a
nyolcadik hónap tizenötödik napján, a Júdában tartott ünnepnek megfelelően, és áldozott
az oltáron. Ugyanígy járt el Bételben is: áldozatot mutatott be a borjúknak, amelyeket
készíttetett. Bételben is papokat rendelt az áldozóhalmokra, amelyeket berendezett. 33 A
Bételben csináltatott oltáron is áldozott a nyolcadik hónap tizenötödik napján; abban a
hónapban, amelyben önkényesen rendelt el egy ünnepet Izráel fiai számára. Áldozott az
oltáron és tömjénezett.

1Kir. 13.

1 De amikor Jeroboám az oltárnál állott és tömjénezett, Júdából Isten embere érkezett
Bételbe az ÚR parancsára, 2 és azt hirdette az ÚR parancsára az oltárnál: Oltár! Oltár! Így
szól az ÚR: Egy fiú születik majd Dávid családjából, akinek Jósiás lesz a neve, ő majd
föláldozza rajtad az áldozóhalmok papjait, akik most rajtad tömjéneznek, és emberi
csontokat fognak elégetni rajtad! 3 Még azon a napon csodát is tett, és ezt mondta: Ez a
csoda annak a bizonyítéka, hogy az ÚR szólott: Íme, ez az oltár meghasad és kiömlik a
rajta levő hamu. 4 Amikor a király meghallotta Isten emberének a beszédét, amelyet a
bételi oltárról hirdetett, kinyújtotta a kezét Jeroboám az oltár mellől, és ezt mondta:
Fogjátok el őt! De megbénult a keze, amelyet kinyújtott felé, és nem tudta azt visszahúzni.
5 Az oltár pedig meghasadt, és kiömlött a hamu az oltárról. Ez volt az a csoda, amelyet az
Isten embere tett az ÚR parancsára. 6 Ekkor megszólalt a király, és ezt mondta az Isten
emberének: Engeszteld ki istenedet, az URat, és imádkozzál értem, hogy
visszahúzhassam a kezem! És Isten embere kiengesztelte az URat, a király pedig vissza
tudta húzni a kezét, és az olyan lett, mint azelőtt volt. 7 Azután a király így szólt az Isten
emberéhez: Jöjj velem haza, egyél valamit, és ajándékot adok neked. 8 De Isten embere
ezt mondta a királynak: Ha a palotád felét nekem adod, akkor sem megyek el veled; én
ezen a helyen nem eszem kenyeret, és nem iszom vizet. 9 Mert ilyen parancsot adott
nekem az ÚR: Ne egyél kenyeret, ne igyál vizet, és ne azon az úton térj vissza, amelyen
mentél! 10 Ezért más úton távozott el; nem azon az úton tért vissza, amelyen Bételbe
érkezett.
11 Lakott azonban Bételben egy öreg próféta, akihez elmentek a fiai, és elmondtak neki
mindent, amit Isten embere tett aznap Bételben, és azokat a szavakat, amelyeket a
királynak mondott. Elbeszélték ezeket apjuknak, 12 apjuk pedig megkérdezte tőlük: Melyik
úton ment el? Fiai megmutatták neki, hogy melyik úton ment el az Isten embere, aki
Júdából jött. 13 Akkor ezt mondta fiainak: Nyergeljétek föl a szamaramat! Azok
fölnyergelték a szamarát, ő pedig elnyargalt rajta. 14 Elment az Isten embere után, és
rátalált, amint egy cserfa alatt ült. Azt kérdezte tőle: Te vagy-e az Isten embere, aki
Júdából jött? Ő így felelt: Én vagyok. 15 Akkor ezt mondta neki: Jöjj haza velem, és egyél
kenyeret. 16 De az így felelt: Nem térhetek vissza veled, és nem mehetek be hozzád.
Ezen a helyen nem eszem kenyeret, és nem iszom vizet veled. 17 Mert ilyen parancsot
kaptam az ÚRtól: Ne egyél ott kenyeret, és ne igyál vizet, és ne azon az úton térj vissza,
amelyen odamégy. 18 De a másik ezt mondta neki: Én is olyan próféta vagyok, mint te, és
egy angyal így szólt hozzám az ÚR parancsára: Hozd vissza őt magaddal a házadhoz,
hogy kenyeret egyék, és vizet igyék. Így hazudott neki. 19 Az pedig visszatért vele, evett
kenyeret, és ivott vizet annak a házában. 20 Még az asztalnál ültek, amikor az ÚR igéje
szólt ahhoz a prófétához, aki visszahozta őt, 21 és így kiáltott az Isten emberének, aki
Júdából jött: Így szól az ÚR: Mivel ellene szegültél az ÚR szavának, és nem tartottad meg
azt a parancsot, amelyet Istened, az ÚR adott neked, 22 hanem visszatértél, és kenyeret
ettél, meg vizet ittál azon a helyen, amelyről meghagyta neked, hogy ott ne egyél
kenyeret, és ne igyál vizet, ezért holttested nem jut őseid sírjába! 23 Miután evett és ivott,
fölnyergelték neki annak a prófétának a szamarát, aki visszahozta őt. 24 És elment, de az
úton egy oroszlán talált rá, és megölte. Holtteste ott hevert az úton, mellette állt a szamár,
de az oroszlán is a holtteste mellett állt. 25 Az arra járó emberek meglátták az úton heverő
holttestet meg az oroszlánt is, amint a holttest mellett állt. Bementek a városba, ahol az
öreg próféta lakott, és elbeszélték ezt. 26 Amikor meghallotta ezt az öreg próféta, aki
visszahozta az útról, így szólt: Az Isten embere ez. Ellene szegült az ÚR szavának, ezért
az ÚR prédául adta egy oroszlánnak; az rátört és megölte. Így vált valóra az ÚR szava,
amelyet megmondott neki. 27 Azután így szólt fiaihoz: Nyergeljétek föl a szamaramat! Föl
is nyergelték, 28 ő pedig elment, és megtalálta az úton heverő holttestet meg a szamarat

és az oroszlánt, amint ott álltak a holttest mellett. Az oroszlán nem ette meg a holttestet,
és a szamarat sem tépte szét. 29 A próféta fölemelte az Isten emberének a holttestét,
rátette a szamárra, és visszavitte. Bement a városba az öreg próféta, hogy elsirassa és
eltemesse. 30 Holttestét a saját sírjába helyezte, és így siratták el: Jaj, testvérem! 31
Miután eltemette, ezt mondta fiainak: Ha meghalok, engem is ebbe a sírba temessetek,
ahová az Isten emberét temettük. Az ő csontjai mellé helyezzétek az én csontjaimat is! 32
Mert bizonyosan be fog teljesedni az az ige, amelyet ő hirdetett az ÚR parancsára a bételi
oltárról és az áldozóhalmok templomairól Samária városaiban. 33 De ez után az esemény
után sem tért meg gonosz útjáról Jeroboám, hanem továbbra is rendelt papokat a nép
köréből az áldozóhalmokra, és akinek ez tetszett, azt beiktatta, hogy az áldozóhalmok
papja legyen. 34 Ez a dolog volt Jeroboám házának a vétke, emiatt irtották ki a föld
színéről és emiatt semmisítették meg.

1Kir. 14.

1 Abban az időben megbetegedett Abijjá, Jeroboám fia. 2 Ekkor Jeroboám ezt mondta a feleségének: Készülj fel, öltözz álruhába, hogy ne tudják meg, hogy te vagy Jeroboám felesége. Menj el Silóba, mert ott van Ahijjá próféta, aki megmondta nekem, hogy ennek a népnek a királya leszek. 3 Vigyél magaddal tíz kenyeret és kalácsot, meg egy korsó mézet, úgy menj el hozzá; ő majd megmondja neked, mi történik a fiúval. 4 Jeroboám felesége így is tett: felkészült, elment Silóba, és bement Ahijjá házába. Ahijjá azonban már nem látott, mert az öregség miatt hályog támadt a szemén. 5 De az ÚR ezt mondta Ahijjának: Jeroboám felesége eljön hozzád, hogy kijelentést kérjen tőled beteg fia dolgában. Te majd így meg így beszélj hozzá, ha megérkezik, mert idegennek tetteti magát. 6 Amikor Ahijjá meghallotta az ajtajához érkező asszony lépteinek a neszét, így szólt: Jöjj be, Jeroboám felesége! Miért tetteted magad idegennek? Nehéz küldetésem van hozzád. 7 Menj és mondd meg Jeroboámnak, hogy ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kiemeltelek a nép közül, és népemnek, Izráelnek a fejedelmévé tettelek. 8 Elszakítottam ezt az országot Dávid házától, és neked adtam. Te azonban nem voltál olyan, mint szolgám, Dávid, aki megtartotta parancsolataimat, és teljes szívből követett engem, és csak azt tette, amit én helyesnek látok. 9 Rosszabbat tettél mindazoknál, akik előtted voltak, mert arra vetemedtél, hogy más isteneket csinálj magadnak: öntött bálványokat az én bosszantásomra, nekem pedig hátat fordítottál. 10 Ezért én veszedelmet hozok Jeroboám házára, és kiirtom Izráelből Jeroboám férfi utódait, apraját-nagyját, és teljesen kisöpröm Jeroboám háza népét úgy, ahogyan a szemetet kisöprik. 11 Aki Jeroboám hozzátartozói közül a városban hal meg, azt a kutyák eszik meg; aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg, mert így mondta meg az ÚR! 12 Te pedig készülj, menj haza, mire belépsz a városba, meghal a gyermek. 13 Egész Izráel elsiratja, és eltemetik. Jeroboám hozzátartozói közül csak őt teszik sírba, mert Jeroboám háza népéből csak benne talált valami jót az ÚR, Izráel Istene. 14 Támaszt majd az ÚR egy királyt Izráelben, aki kiirtja Jeroboám háza népét egy napon. És még más is következik: 15 Megveri az ÚR Izráelt, és ingadozni fog, mint a nád a vízben. Kitépi majd Izráelt ebből a jó földből, amelyet őseiknek adott, és elszórja őket az Eufráteszen túlra, mivel bálványoszlopokat csináltak az ÚR bosszantására. 16 És kiszolgáltatja Izráelt a vétkek miatt, amelyeket Jeroboám elkövetett, és amelyekkel Izráelt is vétekbe vitte. 17 Akkor Jeroboám felesége elindult, és hazament Tircába. Amint belépett a ház küszöbén, meghalt a fia. 18 Eltemették őt, és elsiratta egész Izráel az ÚR szava szerint, amelyet kijelentett szolgája, Ahijjá próféta által. 19 Jeroboám egyéb dolgai, hogy hogyan hadakozott és hogyan uralkodott, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 20 Jeroboám uralkodásának az ideje huszonkét esztendő volt. Azután pihenni tért őseihez, és helyette fia, Nádáb lett a király.

21 Roboám, Salamon fia Júdában uralkodott. Negyvenegy éves volt Roboám, amikor uralkodni kezdett, és tizenhét évig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet kiválasztott az ÚR Izráel összes törzse közül, hogy ott legyen a neve. Anyja egy Naamá nevű ammóni asszony volt. 22 De a júdaiak is azt tették, amit rossznak lát az ÚR, és még sokkal jobban felingerelték őt vétkeikkel, amelyeket elkövettek, mint őseik a maguk tetteivel. 23 Ők is építettek áldozóhalmokat, szent oszlopokat és szent fákat minden magas halmon és minden bujazöld fa alatt. 24 Még férfiparáznák is voltak az országban. Elkövették azoknak a népeknek minden utálatosságát, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. 25 Roboám uralkodásának ötödik évében fölvonult Sisák, Egyiptom királya Jeruzsálem ellen. 26 Elvitte az ÚR templomának a kincseit meg a királyi palota kincseit; mindent elvitt. Még a kerek aranypajzsokat is mind elvitte, amelyeket Salamon csináltatott. 27 Ezek helyett rézpajzsokat csináltatott Roboám király, és azoknak a testőröknek a parancsnokaira bízta, akik a királyi palota bejáratát őrizték. 28 Valahányszor bement a

király az ÚR templomába, bevitték azokat a testőrök, majd visszavitték a testőrök
őrszobájába. 29 Roboám egyéb dolgai, minden tette meg van írva a Júda királyainak
történetéről szóló könyvben. 30 Állandó háborúskodás folyt Roboám és Jeroboám közt.
31 Azután Roboám pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában. Anyja
egy Naamá nevű ammóni asszony volt. Utána a fia, Abijjá lett a király.

1Kir. 15.

1 Jeroboám királynak, Nebát fiának a tizennyolcadik évében Abijjá lett Júda királya. 2
Három évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Maaká volt, Abisálóm leánya. 3
Folytatta apjának a vétkeit, amiket az őelőtte elkövetett, és szíve nem volt olyan teljesen
Istené, az ÚRé, mint ősének, Dávidnak a szíve. 4 Csak Dávidért adott neki Istene, az ÚR
mécsest Jeruzsálemben, amikor fiában utódot támasztott, és megtartotta Jeruzsálemet. 5
Dávid ugyanis azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, és egész életén át semmiben sem tért
el attól, amit parancsolt neki, kivéve a hettita Úriás esetét. 6 A Jeroboám és Roboám közt
folyt háború tovább tartott Abijjá életében is. 7 Abijjá egyéb dolgai és minden tette meg
van írva a Júda királyai történetéről szóló könyvben. Háború volt Abijjá és Jeroboám
között. 8 Azután Abijjá pihenni tért őseihez, és eltemették Dávid városában. Utána a fia,
Ászá lett a király. 9 Jeroboámnak, Izráel királyának a huszadik évében Ászá lett Júda
királya. 10 Negyvenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Maaká volt,
Abisálóm leánya. 11 Ászá azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, őséhez, Dávidhoz
hasonlóan. 12 Kikergette a férfiparáznákat az országból, és eltávolította az összes
bálványokat, amelyeket elődei készítettek. 13 Még anyját, Maakát is megfosztotta
anyakirálynői méltóságától, mert egy undok bálványt csináltatott Asérá tiszteletére. Ászá
azonban kiirtotta ezt az undok bálványt, elégette a Kidrón-pataknál. 14 Bár az
áldozóhalmok nem szűntek meg, Ászá szíve mégis teljesen az ÚRé volt egész életében.
15 Bevitte az ÚR házába apja szent adományait és a maga szent adományait: ezüstöt,
aranyat és egyéb tárgyakat.
16 Háború volt Ászá és az izráeli király, Baasá között egész életükben. 17 Baasá, Izráel
királya Júda ellen vonult, és kiépítette Rámát, hogy ne lehessen Ászához, Júda királyához
átmenni, vagy tőle átjönni. 18 Ekkor Ászá fogta mindazt az ezüstöt és aranyat, ami
megmaradt az ÚR templomának a kincstárában, és a királyi palota kincseivel együtt a
szolgáira bízta, és elküldte Ászá király Benhadadhoz, Tabrimmón fiához, Hezjón
unokájához, Arám királyához, aki Damaszkuszban lakott, ezzel az üzenettel: 19
Szövetség van köztünk, az volt már apám és apád között is. Nézd, küldök neked
ajándékul ezüstöt és aranyat. Menj, bontsd fel Baasával, Izráel királyával kötött
szövetségedet, hogy vonuljon vissza innen. 20 Benhadad hallgatott Ászá királyra, és
hadserege vezéreit Izráel városai ellen küldte. Leverte Ijjónt, Dánt, Ábél-Bét-Maakát és
egész Kinnerótot, Naftáli egész földjével együtt. 21 Amikor ezt Baasá meghallotta,
abbahagyta Ráma építését, és Tircában telepedett le. 22 Ászá király pedig összehívta
egész Júdát, senkit sem mentett föl, és elhordták Rámának a követi és gerendáit,
amelyekkel Baasá építkezett. Ezekkel építette ki Ászá király Benjáminban Gebát és
Micpát. 23 Ászá egyéb dolgai, összes hőstette, mindaz, amit tett, és hogy milyen
városokat építtetett, meg vannak írva a Júda királyai történetéről szóló könyvben, kivéve
azt, hogy öregségére megbetegedett a lába. 24 Azután Ászá pihenni tért őseihez, és ősei
mellé temették ősatyja, Dávid városában. Utána a fia, Jósáfát lett a király.
25 Ászának, Júda királyának a második évében Nádáb, Jeroboám fia lett Izráel királya.
Két évig uralkodott Izráelben. 26 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, apjának az útján járt,
és abban a vétekben, amellyel az vétekbe vitte Izráelt. 27 De az Issakár házából
származó Baasá, Ahijjá fia összeesküvést szőtt ellene, és levágta őt Baasá Gibbetónnál,
a filiszteusok városánál, amikor Nádáb az egész Izráellel együtt Gibbetónt ostromolta. 28
Ászának, Júda királyának a harmadik évében ölte meg őt Baasá, és lett helyette király. 29
Amint király lett, kiirtotta Jeroboám egész háza népét. Egy lelket sem hagyott meg
Jeroboám hozzátartozói közül, mind elpusztította őket, az ÚR szava szerint, amelyet
megmondott szolgája, a silói Ahijjá által. 30 Jeroboám vétkei miatt történt ez, aki
vétkezett, és Izráelt is vétekbe vitte; meg a bosszúság miatt, mert bosszantotta az URat,
Izráel Istenét. 31 Nádáb egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Izráel

királyainak a történetéről szóló könyvben. 32 Háború folyt Ászá és az izráeli Baasá király
között egész életükben. 33 Ászának, Júda királyának a harmadik évében lett az egész
Izráel királya Baasá, Ahijjá fia Tircában, huszonnégy évig. 34 Azt tette, amit rossznak lát
az ÚR. Jeroboám útján járt, és abban a vétekben, amellyel az vétekbe vitte Izráelt.

1Kir. 16.

1 Az ÚR igéje így szólt Jéhúhoz, Hanáni fiához Baasáról: 2 Noha én kiemeltelek téged a
porból, és népemnek, Izráelnek a fejedelmévé tettelek, te mégis Jeroboám útján jársz, és
vétekbe viszed népemet, Izráelt, akik vétkeikkel bosszantanak engem. 3 Ezért én
elsöpröm Baasát és háza népét. Olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nebát
fiának a házát. 4 Aki Baasá hozzátartozói közül a városban hal meg, azt a kutyák eszik
meg, aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg! 5 Baasá egyéb dolgai,
amelyeket véghezvitt, és hőstettei meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló
könyvben. 6 Azután Baasá pihenni tért őseihez, és eltemették Tircában. Utána a fia, Élá
lett a király. 7 Nemcsak azért szólt az ÚR igéje Jéhú próféta, Hanáni fia által Baasá és
háza népe ellen, mert mindazt elkövette, amit rossznak lát az ÚR, és bosszantotta őt
cselekedeteivel, és olyan volt, mint Jeroboám háza népe, hanem azért is, mert azt
kiirtotta.
8 Ászának, Júda királyának a huszonhatodik évében Élá, Baasá fia lett Izráel királya
Tircában, két esztendeig. 9 De összeesküvést szőtt ellene a szolgája, Zimri, a harci kocsik
felerészének a parancsnoka. Élá ugyanis Tircában részegre itta magát Arcának a
házában, aki Tircában a palota felügyelője volt. 10 Eljött Zimri, levágta, és megölte őt
Ászának, Júda királyának huszonhetedik évében, és ő lett helyette a király. 11 Miután
pedig király lett, és trónra ült, kiirtotta Baasá egész háza népét, nem hagyott meg egy férfit
se belőle, se rokont, se barátot. 12 Így pusztította ki Zimri Baasá egész háza népét az ÚR
szava szerint, amelyet megmondott Baasáról Jéhú próféta által, 13 Baasá minden
vétkéért, és fiának, Élának a vétkeiért; mert vétkeztek, és vétekbe vitték Izráelt,
hiábavalóságaikkal bosszantva az URat, Izráel Istenét. 14 Élának egyéb dolgai, és
mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.
15 Ászának, Júda királyának a huszonhetedik évében hét napig volt király Zimri Tircában.
A hadinép ekkor a filiszteusokhoz tartozó Gibbetónt ostromolta. 16 Amikor az ostromló
nép meghallotta, hogy összeesküvést szőtt Zimri, és hogy a királyt is megölte, akkor az
egész Izráel a hadseregparancsnokot, Omrit tette Izráel királyává még azon a napon a
táborban. 17 Azután fölvonult Omri az egész Izráellel együtt Gibbetónból és körülzárták
Tircát. 18 Zimri pedig látva, hogy a várost elfoglalják, fölment a királyi palota tornyába,
magára gyújtotta a királyi palotát, és meghalt. 19 Vétkei miatt történt ez. Vétkezett, amikor
azt tette, amit rossznak lát az ÚR. Jeroboám útján járt, és vétkével, amit elkövetett, Izráelt
is vétekbe vitte. 20 Zimri egyéb dolgai, és az általa szőtt összeesküvés, meg vannak írva
Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 21 Ekkor kétfelé szakadt Izráel népe. A
nép egyik fele Tibni, Gínat fia pártján volt, és őt akarta királlyá tenni, a másik fél pedig
Omri pártján volt. 22 De az Omrival tartó nép erősebb volt, mint az a nép, amely Tibni,
Gínat fia pártján volt. Tibni is meghalt, és Omri lett a király. 23 Ászának, Júda királyának a
harmincegyedik évében lett Omri Izráel királya, tizenkét évig. Hat évig Tircában uralkodott.
24 Akkor megvette Samária hegyét Semertől két talentum ezüstért, majd beépítette a
hegyet, és elnevezte azt a várost, amelyet épített, Samáriának, a hegy urának, Semernek
a nevéről. 25 De Omri azt tette, amit rossznak lát az ÚR, rosszabb volt minden elődjénél.
26 Mindenben Jeroboámnak, Nebát fiának az útján járt, és abban a vétekben, amellyel
vétekbe vitte Izráelt, hiábavalóságokkal bosszantva az URat, Izráel Istenét. 27 Omri
egyéb dolgai, amelyeket művelt, és hőstettei, amelyeket véghezvitt, meg vannak írva
Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 28 Azután Omri pihenni tért őseihez, és
eltemették Samáriában. Utána a fia, Aháb lett a király.
29 Aháb, Omri fia Ászának, Júda királyának a harmincnyolcadik évében lett Izráel királya.
Huszonkét évig volt Aháb, Omri fia Izráel királya Samáriában. 30 Aháb, Omri fia azt tette,
amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamennyi elődje. 31 Nemcsak folytatta
Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak

királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni. 32 Oltárt is állított a Baalnak a Samáriában épített Baal-templomban. 33 Készíttetett Aháb Asérá-szobrot is, és még inkább bosszantotta tetteivel Aháb az URat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya őelőtte. 34 Az ő idejében építette újjá Jerikót a bételi Híél. Elsőszülött fián, Abirámon vetette meg annak alapját, és legkisebb fián, Szegúbon állította fel a kapuját, az ÚR szava szerint, amelyet megmondott Józsué, Nún fia által.

1Kir. 17.

1 A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom,
akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkben nem lesz sem harmat, sem
eső, hanem csak az én szavamra. 2 Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: 3 Eredj el innen,
menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! 4 A patakból majd
ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. 5 Elment
tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól
keletre. 6 A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból
pedig ivott. 7 Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban.
8 Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: 9 Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába,
és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. 10
Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt
egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy
kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! 11 Amikor az elment, hogy vizet hozzon,
utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! 12 De az
asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem.
Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most
szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítsek magamnak és a fiamnak. Ha
azt megesszük, azután meghalunk. 13 Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj,
és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem!
Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! 14 Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A
lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre.
15 Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a
háza népe is minden nap. 16 A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az
ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által. 17 Történt ezek után, hogy megbetegedett
az asszonynak, a ház tulajdonosának a fia, és betegsége olyan súlyossá vált, hogy már
nem is lélegzett. 18 Az asszony így szólt Illéshez: Mi bajod van velem, Isten embere?
Azért jöttél hozzám, hogy emlékeztess bűnömre, és megöld a fiamat? 19 Ő ezt mondta
neki: Add ide a fiadat! És elvette az öléből, felvitte a felső szobába, ahol lakott, és az
ágyra fektette. 20 Majd az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Istenem, URam! Még bajt is
hozol erre az özvegyre, akinek én a vendége vagyok, és megölöd a fiát?! 21 Azután
háromszor ráborult a gyermekre, és így kiáltott az ÚRhoz: Istenem, URam! Térjen vissza
a lélek ebbe a gyermekbe! 22 Az ÚR meghallgatta Illés szavát, a lélek pedig visszatért a
gyermekbe, és az föléledt. 23 Ekkor Illés fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a
házba, odaadta az anyjának, és ezt mondta Illés: Nézd, él a fiad! 24 Az asszony így felelt
Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az ÚR
igéje!

1Kir. 18.

1 Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben, így szólt az ÚR igéje Illéshez: Menj, jelenj
meg Ahábnál, mert esőt akarok adni a földre! 2 Illés tehát elment, hogy megjelenjen
Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt. 3 Ekkor Aháb hívatta Óbadjáhút, a palota
felügyelőjét. Óbadjáhú igen félte az URat. 4 Mert amikor Jezábel megölette az ÚR
prófétáit, Óbadjáhú magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy
barlangba, és ellátta őket kenyérrel és vízzel. 5 Aháb ezt mondta Óbadjáhúnak: Menj el
az országban levő minden forráshoz és minden patakhoz! Talán akad fű, és életben
hagyhatjuk a lovakat és öszvéreket, és nem kell levágnunk az állatokat. 6 Fölosztották
azért maguk között az országot, hogy ki mit járjon be. Aháb külön ment az egyik úton,
Óbadjáhú is külön ment a másik úton. 7 Miközben Óbadjáhú úton volt, egyszer csak előtte
termett Illés. Óbadjáhú fölismerte, arcra esett, és ezt kérdezte: Te vagy az, uram, Illés? 8
Ő így felelt neki: Én vagyok. Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés. 9 De ő ezt
mondta: Mit vétettem, hogy Aháb kezébe akarod adni szolgádat, hogy megöljön? 10 Az
élő ÚRra, Istenedre mondom, hogy nincs nép, sem ország, ahová el ne küldött volna az
uram, hogy felkutasson téged. Ha azt mondták, nincs itt, akkor meg is eskette azt az
országot és népet, hogy nem találtak meg téged. 11 És most te mondod: Menj el, és
mondd meg uradnak, hogy itt van Illés!? 12 Megtörténhetik, hogy amikor elmegyek tőled,
elragad téged az ÚR lelke, nem is tudom hová. Ha én megyek, és hírt viszek Ahábnak, ő
pedig nem talál itt téged, akkor megöl engem; pedig a te szolgád féli az URat ifjúkorától
fogva. 13 Nem mondták meg neked, uram, hogy mit tettem, amikor Jezábel öldökölte az
ÚR prófétáit? Elrejtettem az ÚR prófétái közül száz embert, ötvenenként egy-egy
barlangba, és elláttam őket kenyérrel és vízzel. 14 Most mégis ezt mondod: Menj el, és
mondd meg uradnak, hogy itt van Illés?! Ő meg fog ölni engem. 15 De Illés így felelt: A
Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek
előtte. 16 Elment tehát Óbadjáhú Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki. Aháb pedig Illés
elé ment. 17 Amikor Aháb meglátta Illést, ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel
megrontója?! 18 Ő így felelt: Nem én rontottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza,
mert elhagytátok az ÚR parancsolatait, és te a Baalokat követed. 19 Most azért üzenj,
gyűjtsd ide hozzám az egész Izráelt a Karmel-hegyre, meg a Baal négyszázötven
prófétáját az Asérá négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek.
20 Akkor elküldött Aháb Izráel fiaiért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre. 21
Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR
az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy
szót sem. 22 Akkor Illés ezt mondta a népnek: Egyedül én maradtam meg az ÚR
prófétájának, a Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak. 23 Adjanak nekünk két
bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a
fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a
fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. 24 Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét,
és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az
egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! 25 Ezután így szólt Illés a Baal
prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok
többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok! 26 Ők fogták a
nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó
Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár
körül, amelyet készítettek. 27 Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta:
Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van,
vagy talán alszik, és majd fölébred. 28 Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk
szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a
vér. 29 Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem

felelt, és nem figyelt rájuk senki. 30 Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Jöjjetek ide
hozzám! És odament hozzá az egész nép. Ő pedig helyreállította az ÚR lerombolt oltárát.
31 Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbhoz
szólt így az ÚR szava: Izráel lesz a neved. 32 A kövekből oltárt épített az ÚR nevében,
azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag elfért volna. 33 Azután
elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rárakta a fahasábokra. 34 Majd ezt
mondta: Töltsetek meg négy vödröt vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra!
Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is
tegyétek meg! És harmadszor is megtették. 35 A víz már folyt az oltár körül, és az árok is
megtelt vízzel. 36 Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta:
URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te
vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra
tettem! 37 Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR,
vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! 38 Akkor lecsapott az ÚR tüze, és
fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő
vizet pedig felnyalta. 39 Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett, és ezt mondta: Az ÚR
az Isten, az ÚR az Isten! 40 Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg a Baal
prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a
Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket. 41 Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj
föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik. 42 Aháb fölment, hogy egyék és igyék.
Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta.
43 Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett,
majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! 44 Hetedszerre
ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte:
Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! 45
Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci
kocsira szállt, és Jezréelbe ment. 46 Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve
derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.

1Kir. 19.

1 Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte
karddal, 2 Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az
istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! 3
Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába.
Legényét ott hagyta, 4 ő pedig elment a pusztába egynapi járóföldre. Odaérve egy
rekettyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd
el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! 5 Azután lefeküdt, és elaludt a
rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj
föl, egyél! 6 Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó
víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. 7 Az ÚR angyala másodszor is visszatért,
megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! 8 Ő fölkelt,
evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten
hegyéig, a Hórebig.
9 Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR
igéje: Mit csinálsz itt, Illés? 10 Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek
Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat
pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják
venni. 11 Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult
az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az
ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a
földrengésben. 12 A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz
után halk és szelíd hang hallatszott. 13 Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta
az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit
csinálsz itt, Illés? 14 Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért,
mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig
fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. 15
Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és
amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. 16 Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel
Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad
helyébe! 17 És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki
megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. 18 De meghagyok Izráelben hétezer
embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem
csókolta meg azt.
19 Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét iga
ökör volt előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a
palástját. 20 Akkor ő otthagyta az ökröket, Illés után futott, és ezt mondta: Hadd csókoljam
meg apámat és anyámat, azután követlek! Ő azt felelte: Menj, de térj vissza, mert valamit
tettem veled. 21 Elizeus otthagyta őt, de aztán vette az egyik pár ökröt, levágta, és az
ökrök szerszámánál megfőzte a húst, odaadta a népnek, és ettek. Ő pedig elindult,
követte Illést, és szolgálatába állt.

1Kir. 20.

1 Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész haderejét. Harminckét király volt vele
lovakkal és harci kocsikkal; így vonult Samária ellen, körülzárta, és ostromolni kezdte azt.
2 Követeket küldött Ahábhoz, Izráel királyához a városba, 3 és ezt üzente neki: Így szól
Benhadad: Ezüstöd és aranyad az enyém, legszebb feleségeid és fiaid is enyémek! 4
Izráel királya így válaszolt: Ahogy mondod, uram, király, tied vagyok én és mindenem. 5 A
követek megint eljöttek, és ezt mondták: Így szól Benhadad: Üzenetet küldtem neked,
hogy add nekem ezüstödet, aranyadat, feleségeidet és fiaidat. 6 Ezért holnap ilyenkor
elküldöm hozzád szolgáimat, azok átkutatják palotádat és szolgáid házait, és ami csak
kedves a számodra, mindazt magukhoz veszik, és elhozzák. 7 Akkor Izráel királya
összehívta az ország véneit, és ezt mondta: Értsétek és lássátok meg, milyen rosszra
törekszik ez, pedig amikor elküldött hozzám a feleségeimért, fiaimért, ezüstömért és
aranyomért, nem tagadtam meg tőle. 8 A vének meg az egész nép ezt mondta neki: Ne
hallgass rá, és ne engedj neki! 9 Akkor ezt mondta Benhadad követeinek: Mondjátok meg
uramnak, a királynak: Mindazt megteszem, amit először üzentél szolgádnak, de ezt a
másik dolgot nem tehetem meg. A követek elmentek, és megvitték a választ. 10 Akkor
Benhadad ezt az üzenetet küldte neki: Úgy segítsenek engem az istenek, most és ezután
is, hogy Samáriának a porából még egy-egy marékkal sem fog jutni az utánam jövő
hadinépnek! 11 Izráel királya így válaszolt: Mondjátok meg neki, hogy aki kardot köt, ne
kérkedjék úgy, mintha már lecsatolta volna! 12 Amint ezt a választ meghallotta Benhadad,
aki éppen a királyokkal együtt dőzsölt a sátrakban, ezt parancsolta szolgáinak:
Sorakozzatok! És fölsorakoztak a város ellen. 13 Akkor egy próféta lépett Aháb izráeli
király elé, és így szólt: Ezt mondja az ÚR! Látod ezt a nagy tömeget? Én ma a kezedbe
adom ezt, és akkor megtudod, hogy én vagyok az ÚR! 14 Aháb ezt kérdezte: Kik által? Ő
így felelt: Ezt mondja az ÚR: A tartományi vezérek katonái által. Ki kezdje meg a harcot? -
kérdezte Aháb. Ő így felelt: Te magad! 15 Ekkor Aháb megszemlélte a tartományi vezérek
katonáit, kétszázharminckét embert, azután megszemlélte az egész hadinépet, csupa
izráelit, hétezer embert. 16 Amikor délben kivonultak, Benhadad már részegre itta magát
a sátrakban azzal a harminckét királlyal együtt, akik segítették. 17 Először a tartományi
vezérek katonái vonultak ki. Benhadad embereket küldött oda, s azok jelentették, hogy
Samáriából emberek vonultak ki. 18 Ő azt mondta: Ha békés szándékkal jöttek, fogjátok
el őket élve, ha pedig harcolni jöttek, akkor is élve fogjátok el őket! 19 Közben a
tartományi vezérek katonái kivonultak a városból, utánuk pedig a haderő. 20 Mindenki
levágta az ellenfelét, és megfutamodott Arám, Izráel pedig üldözőbe vette. Arám királya,
Benhadad elmenekült lóháton a lovasokkal együtt. 21 Kivonult Izráel királya is, vágta a
lovakat és a harci kocsikat, és nagy vereséget mért Arámra. 22 Akkor a próféta odalépett
Izráel királya elé, és ezt mondta neki: Feszítsd meg erődet továbbra is, értsd és lásd meg,
hogy mit kell tenned, mert egy esztendő múlva ismét ellened vonul Arám királya!
23 Arám királyának ezt mondták a szolgái: Ezeknek az Istene a hegyek Istene, azért
voltak erősebbek nálunk. De ha a síkságon ütközünk meg velük, biztosan mi leszünk az
erősebbek. 24 Tégy azért a következőképpen: Távolítsd el mindegyik királyt, és
helytartókat nevezz ki a helyükre! 25 Azután szervezz magadnak olyan haderőt, amilyent
elvesztettél, továbbá ugyanannyi lovat és harci kocsit, mint amennyi volt! Azután
ütközzünk meg velük a síkságon, és biztosan mi leszünk az erősebbek. Benhadad
hallgatott a szavukra, és úgy tett. 26 Egy esztendő múlva Benhadad megszemlélte az
arámokat, azután Áfék ellen vonult, hogy megütközzék Izráellel. 27 Izráel fiait is
megszemlélték, ellátták őket élelemmel, és így indultak az arámok ellen. Izráel fiainak a
tábora olyan volt azokkal szemben, mint két kis kecskenyáj, az arámok viszont ellepték a
földet. 28 Akkor előlépett az Isten embere, és ezt mondta Izráel királyának: Így szól az
ÚR: Mivel azt mondták az arámok, hogy az ÚR a hegyek istene, de a völgyeknek nem

istene, azért ezt az egész nagy tömeget a kezedbe adom, és akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. 29 Hét napig táboroztak egymással szemben, a hetedik napon azután csatára került sor. Izráel fiai levágtak százezer arám gyalogost egyetlen napon. 30 A megmaradtak Áfék városába menekültek, de a várfal rászakadt a megmaradt huszonhétezer emberre. Benhadad is a városba menekült, és szobáról szobára bujkált. 31 A szolgái ezt mondták neki: Azt hallottuk, hogy Izráel házának a királyai könyörületes királyok. Vegyünk zsákruhát a derekunkra és kötelet a fejünkre, úgy menjünk Izráel királya elé: talán életben hagy téged. 32 Zsákruhát öltöttek tehát a derekukra, a fejükre pedig kötelet, és úgy mentek oda Izráel királyához. Így szóltak: Szolgád, Benhadad ezt üzeni: Hagyj életben engem! Aháb megkérdezte: Hát él még? Testvérem ő! 33 Az emberek jó jelnek vették ezt, sietve bizonygatták, és mondták: Igen, a te testvéred Benhadad! Ő ezt mondta: Menjetek, hozzátok ide! Benhadad kijött hozzá, ő pedig harci kocsijára állította. 34 Benhadad ezt mondta neki: Visszaadom azokat a városokat, amelyeket apám elvett a te apádtól, és rendezz be magadnak bazárutcákat Damaszkuszban, amilyeneket az én apám rendezett be Samáriában! Én pedig - felelte Aháb - szövetséggel bocsátlak el téged. Szövetséget kötött tehát vele, és elbocsátotta őt. 35 Egy prófétatanítvány ezt mondta társának az ÚR parancsára: Üss meg engem! De az az ember nem akarta megütni. 36 Akkor ezt mondta neki: Mivel nem hallgattál az ÚR szavára, egy oroszlán terít le téged, amint eltávozol tőlem. Miután eltávozott tőle, rá is talált egy oroszlán, és leterítette. 37 Talált azután egy másik férfit, és ezt mondta: Üss meg engem! Ez a férfi úgy megütötte, hogy meg is sebesült. 38 Akkor elment a próféta, és várt a királyra az úton, de felismerhetetlenné tette magát egy kötéssel a szemén. 39 Amikor a király arra ment, ő így kiáltott a királyhoz: Szolgád részt vett az ütközetben, és egyszer csak odafordult hozzám valaki, odahozott egy embert, és ezt mondta: őrizd ezt az embert! De ha nem vigyázol rá eléggé, életeddel felelsz az életéért, vagy fizetsz egy talentum ezüstöt. 40 Szolgádnak azonban itt is, ott is akadt tennivalója, az az ember pedig eltűnt. Izráel királya ezt mondta neki: Ez a te ítéleted, magad döntöttél! 41 Ekkor az gyorsan levette szeméről a kötést, Izráel királya pedig fölismerte, hogy a próféták közül való. 42 A próféta ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Mivel kiengedted kezedből azt az embert, akit én kiirtásra szántam, életéért életeddel, népéért népeddel felelsz! 43 Izráel királya ezután elkeseredve és haragosan hazament, és megérkezett Samáriába.

1Kir. 21.

1 Ezek után a következő dolog történt: A jezréeli Nábótnak szőlője volt Jezréelben,
Samária királyának, Ahábnak a palotája mellett. 2 Egyszer Aháb így szólította meg
Nábótot: Add nekem a szőlődet, hadd legyen az veteményeskertem, mert közel van a
házamhoz! Adok helyette jobb szőlőt, vagy ha jónak látod, pénzben adom meg az árát. 3
Nábót így felelt Ahábnak: Az ÚR őrizzen meg attól, hogy odaadjam neked atyai
örökségemet! 4 Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a
jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet.
Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit. 5 A felesége, Jezábel
azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem
eszel? 6 Ő így válaszolt: Beszéltem a jezréeli Nábóttal, és azt mondtam neki, hogy adja
nekem a szőlőjét pénzért, vagy ha úgy tetszik neki, szőlőt adok helyette. De ő azt mondta:
Nem adom neked a szőlőmet. 7 A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te
uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerzem neked a
jezréeli Nábót szőlőjét. 8 Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével,
és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban
laktak. 9 A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére. 10
Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad
Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon. 11 A város polgárai, a vének
és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente
nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta. 12 Böjtöt hirdettek, és Nábótot a nép
élére ültették. 13 Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány
emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért
kivitték őt a városból és agyonkövezték. 14 Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek:
Agyonkövezték Nábótot. 15 Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábótot,
így szólt Jezábel Ahábhoz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem
akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. 16 Amikor Aháb
meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelt Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és
birtokba vette azt.
17 Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: 18 Eredj, menj el Aháb izráeli király elé,
aki Samáriában lakik, de most éppen a Nábót szőlőjében van, ahová azért ment, hogy
birtokba vegye. 19 Így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Öltél, és még birtokot is
szereztél? Azután így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Ahol a kutyák felnyalták Nábót
vérét, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véredet is! 20 Aháb így felelt Illésnek: Rám találtál,
ellenségem?! Ő ezt mondta: Rád találtam, mivel arra adtad magad, hogy olyat tégy, amit
rossznak lát az ÚR. 21 Ezért én veszedelmet hozok rád, és kisöpörlek téged. Kiirtom
Izráelből Aháb férfi utódait, apraját-nagyját! 22 Olyanná teszem házadat, mint
Jeroboámnak, Nebát fiának a házát, és mint Baasának, Ahijjá fiának a házát a
bosszantásért, mert felbosszantottál, és vétekbe vitted Izráelt. 23 Jezábelről pedig így szól
az ÚR: A kutyák eszik meg Jezábelt Jezréel falánál! 24 Aki Aháb hozzátartozói közül a
városban hal meg, azt a kutyák eszik meg, aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi
madarak eszik meg. 25 Nem volt senki más olyan, aki annyira ráadta volna magát annak
a cselekvésére, amit rossznak lát az ÚR, mint Aháb, mert félrevezette a felesége,
Jezábel. 26 Igen utálatos dolgokat művelt, követte a bálványokat egészen úgy, ahogyan
az emóriak tették, akiket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. 27 Amikor Aháb meghallotta ezeket
a szavakat, megszaggatta ruháját, a testére zsákruhát öltött, böjtölt, zsákruhában is hált,
és csöndesen járt-kelt. 28 Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: 29 Látod, mennyire
megalázta magát előttem Aháb? Mivel megalázta magát előttem, az ő idejében nem
hozom rá azt a veszedelmet; majd csak a fia idejében hozok veszedelmet a házára.

1Kir. 22.

1 Három esztendeig nyugton maradtak: nem volt háború Arám és Izráel között. 2 A
harmadik esztendőben, amikor Jósáfát, Júda királya elment Izráel királyához, 3 így szólt
Izráel királya a szolgáihoz: Jól tudjátok, hogy Rámót-Gileád a mienk, és mi mégis
tétlenkedünk, ahelyett hogy visszavennénk Arám királyától! 4 Jósáfáttól pedig ezt
kérdezte: Eljössz-e velem harcolni Rámót-Gileádért? Jósáfát így felelt Izráel királyának:
Elmegyek, akárcsak te, az én népem, akárcsak a te néped, az én lovasságom, akárcsak a
te lovasságod. 5 De Jósáfát ezt mondta Izráel királyának: Kérdezd meg előbb az ÚR
igéjét! 6 Izráel királya ezért összegyűjtötte a prófétákat, mintegy négyszáz embert, és ezt
kérdezte tőlük: Elmenjek-e harcolni Rámót-Gileádért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek:
Vonulj föl, mert az ÚR a király kezébe adja azt! 7 Jósáfát azonban ezt mondta: Nincs itt az
ÚRnak több prófétája, akit megkérdezhetnénk? 8 Izráel királya így felelt Jósáfátnak: Van
még egy férfi, aki által megkérdezhetjük az URat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem
prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósáfát erre így szólt: Ne
mondjon ilyet a király!
9 Ekkor Izráel királya odahívta egyik udvari emberét, és ezt mondta: Siess Míkájehúért,
Jimlá fiáért! 10 Izráel királya és Jósáfát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve, mindegyik
a maga trónján, Samária kapubejáratánál a téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak
előttük. 11 Cidkijjá, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól
az ÚR: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod. 12 A próféták mindnyájan így
prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az ÚR a király kezébe adja
azt. 13 A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a
próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak, legyen azért a te beszéded is olyan, mint az
övék, ígérj jót! 14 De Míkájehú így felelt: Az élő ÚRra esküszöm, hogy csak azt fogom
mondani, amit az ÚR mond nekem. 15 Amikor a királyhoz érkezett, a király megkérdezte
tőle: Míkájehú! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileádért, vagy letegyünk róla? Ő így felelt
neki: Vonulj föl, és járj szerencsével! Az ÚR a király kezébe adja azt. 16 A király azonban
ezt mondta neki: Hányszor eskettelek meg, hogy csak igazat mondj nekem az ÚR
nevében?! 17 Erre így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken, mint egy
nyájat, amelynek nincs pásztora. Az ÚR pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk,
térjen haza mindenki békével! 18 Ekkor Izráel királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye
megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat? 19 Míkájehú pedig
ezt mondta: Halld meg az ÚR igéjét! Láttam az URat trónján ülve, és az egész mennyei
sereg ott állt a jobbján és balján. 20 És ezt mondta az ÚR: Ki fogja rászedni Ahábot, hogy
felvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta.
21 De előlépett egy lélek, megállt az ÚR előtt és így szólt: Majd én rászedem őt! Az ÚR
ezt kérdezte tőle: Hogyan? 22 Az így felelt: Elmegyek és hazug lélek leszek minden
prófétája szájában. Az ÚR pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy
így! 23 Íme így adott az ÚR hazug lelket valamennyi prófétád szájába. Az ÚR kimondta
vesztedet. 24 Ekkor odalépett Cidkijjá, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta:
Talán eltávozott tőlem az ÚR lelke, és csak veled beszél? 25 Míkájehú így felelt: Majd
meglátod azon a napon, amikor szobáról szobára mész, hogy elrejtőzz. 26 Akkor ezt
parancsolta Izráel királya: Fogd Míkájehút, vidd Ámón városparancsnokhoz és Jóás
királyfihoz, 27 és mondd: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és szűkösen
tápláljátok kenyérrel és vízzel, amíg békében vissza nem térek! 28 Míkájehú így szólt: Ha
csakugyan békében térsz vissza, nem az ÚR beszélt általam! Majd ezt mondta: Hallja
meg ezt az egész nép!
29 Azután fölvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen. 30 Izráel
királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, te
azonban öltözz a magad ruhájába! Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a

csatába. 31 Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak, akik harmincketten voltak: Ne támadjatok meg se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát! 32 Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, ezt mondták: Csak ő lehet Izráel királya. Ellene fordultak tehát, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozott. 33 Ekkor a harci kocsik parancsnokai látva, hogy nem ő Izráel királya, elfordultak tőle. 34 Egy ember pedig találomra meghúzta íját, és eltalálta Izráel királyát a szíjak és a páncél között. Ekkor megparancsolta a kocsi hajtójának: Fordulj meg és vigyél ki a táborból, mert megsebesültem! 35 Mivel azonban az ütközet egyre hevesebb lett azon a napon, a királynak állva kellett maradnia harci kocsijában az arámokkal szemben. Estére azután meghalt, mert a vére elfolyt sebéből a harci kocsi belsejébe. 36 Napnyugtakor ez a kiáltás szaladt végig a táboron: Mindenki a városába! Mindenki a hazájába! 37 Így halt meg a király, és miután Samáriába érkeztek, eltemették a királyt Samáriában. 38 A harci kocsit Samária tavában mosták le, a kutyák nyalták a vérét, és parázna nők mosakodtak ott, az ÚR igéje szerint, ahogyan megmondotta. 39 Ahábnak egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, az elefántcsont palota, amelyet építtetett, és mindazok a városok, amelyeket felépíttetett, le vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 40 És pihenni tért Aháb őseihez és a fia, Ahazjá lett utána a király.
41 Jósáfát, Ászá fia Ahábnak, Izráel királyának a negyedik évében lett Júda királya. 42 Harmincöt éves volt Jósáfát, amikor király lett, és huszonöt évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Azúbá volt, Silhi leánya. 43 Mindenben apjának, Ászának az útján járt, nem tért le róla. Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR. 44 Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép továbbra is áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. 45 Jósáfát békességben élt Izráel királyával. 46 Jósáfát egyéb dolgai és hőstettei, amelyeket véghezvitt, és hogy hogyan hadakozott, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben. 47 Kisöpörte az országból a férfiparáznák maradékát, akik még megmaradtak apjának, Ászának az idejéből. 48 Edómban akkor nem volt király, csak királyi helytartó. 49 Jósáfát csináltatott Tarsis-hajókat, hogy aranyért menjenek Ófírba, de nem tudtak elmenni, mert a hajók összetörtek Ecjón-Geberben. 50 Akkor ezt mondta Ahazjá, Aháb fia Jósáfátnak: Hadd menjenek el szolgáim a te szolgáiddal a hajókon! De Jósáfát nem engedte. 51 Jósáfát pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé, ősatyjának, Dávidnak a városában. Fia, Jórám lett utána a király. 52 Ahazjá, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának a tizenhetedik évében lett Izráel királya Samáriában, és két évig uralkodott Izráelben. 53 Azt tette, amit rossznak tart az ÚR, mert apjának és anyjának az útján, meg Jeroboámnak, Nebát fiának az útján járt, aki vétekbe vitte Izráelt. 54 A Baalt tisztelte, őt imádta és bosszantotta az URat, Izráel Istenét egészen úgy, ahogyan apja tette.

A királyok második könyve

2Kir. 1.

1 Aháb halála után Móáb elpártolt Izráeltől. 2 Ahazjá Samáriában leesett felső szobájából
a korláton keresztül, és megbetegedett. Követeket küldött el, akiknek ezt mondta:
Menjetek, és kérdezzétek meg Baalzebúbot, Ekrón istenét, hogy meggyógyulok-e ebből a
betegségből! 3 Ekkor az ÚR angyala így szólt a tisbei Illéshez: Indulj, menj el Samária
királyának a követei elé, és így szólj hozzájuk: Talán nincs Isten Izráelben, hogy ti
Baalzebúbot, Ekrón istenét mentek megkérdezni? 4 Ezért így szól az ÚR: Nem kelsz föl
abból az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni! Ezzel Illés elment. 5 Amikor
a követek visszatértek a királyhoz, megkérdezte tőlük: Miért tértetek vissza? 6 Azok így
feleltek neki: Egy férfi jött velünk szembe, és ezt mondta nekünk: Menjetek, térjetek vissza
a királyhoz, aki elküldött benneteket, és így szóljatok hozzá: Ezt mondja az ÚR: Talán
nincs Isten Izráelben, hogy te Baalzebúbhoz, Ekrón istenéhez küldesz, hogy megkérdezd
őt? Ezért nem kelsz föl abból az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni! 7 Ő
megkérdezte tőlük: Milyen volt annak a férfinak a külseje, aki veletek szembe jött, és
ezeket mondta nektek? 8 Azok így feleltek neki: Szőrből készült ruha volt azon a férfin, és
bőröv övezte a derekát. A király ezt mondta: A tisbei Illés volt az. 9 Ekkor elküldte Illéshez
egyik parancsnokát ötven emberével. Ez fölment hozzá, mert Illés a hegy tetején
tartózkodott, és így szólította meg: Isten embere! A király azt parancsolja, hogy jöjj le! 10
Illés így felelt az ötven ember parancsnokának: Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le
tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddel együtt! Ekkor tűz szállt le az
égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt. 11 A király elküldte hozzá egy másik
parancsnokát is ötven emberével, aki így szólította meg: Isten embere! Azt üzeni a király,
hogy jöjj le azonnal! 12 De Illés így felelt nekik: Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le
tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddel együtt! Ekkor Isten tüze szállt le
az égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt. 13 Még egy harmadik
parancsnokát is elküldte ötven emberével együtt. Ez a harmadik parancsnok fölérve térdre
rogyott Illés előtt, könyörgött neki, és így szólt hozzá: Isten embere! Kérlek, legyen drága
előtted az életem és ötven szolgádnak az élete! 14 Lásd, tűz szállt le az égből, és
megemésztette az előbbi két parancsnokot és ötven emberüket. De most az én életem
legyen drága előtted! 15 Ekkor az ÚR angyala így szólt Illéshez: Menj el vele, ne félj tőle!
Elindult tehát, és elment vele a királyhoz. 16 Így szólt hozzá: Ezt mondja az ÚR: Mivel
követeket küldtél, hogy megkérdezd Baalzebúbot, Ekrón istenét, mintha Izráelben nem
volna Isten, akinek az igéjét megkérdezhetnéd, azért nem kelsz föl az ágyból, amelybe
lefeküdtél, hanem meg fogsz halni! 17 Meg is halt az ÚRnak a szava szerint, amelyet Illés
elmondott. Utána Jórám lett a király, a júdai Jórám királynak, Jósáfát fiának a második
évében, mert neki nem volt fia. 18 Ahazjá egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, meg
vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

2Kir. 2.

1 Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment
Gilgálból. 2 Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De
Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek
tehát Bételbe. 3 A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki:
Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de
hallgassatok! 4 Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba
küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem
hagylak el! És megérkeztek Jerikóba. 5 A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz,
és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én
is tudom, de hallgassatok! 6 Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a
Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem
hagylak el! Így mentek ketten együtt. 7 Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők
ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol. 8 Illés fogta a palástját,
összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon
mentek át rajta. 9 Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem,
mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből
kétszeres rész! 10 Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak
tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. 11 Amikor azután tovább mentek,
és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta
őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. 12 Elizeus látta ezt, és így
kiáltozott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor
megragadta a ruháját, és két darabra szakította. 13 Majd fölemelte Illés leesett palástját,
és megint odaállt a Jordán partjára. 14 Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött azzal a
vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az
kettévált, Elizeus pedig átment rajta. 15 Látták ezt a prófétatanítványok, akik átellenben,
Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje
menve a földre borultak előtte. 16 Majd ezt mondták neki: Van itt szolgáid között ötven
ember, bátor férfiak: hadd menjenek el megkeresni uradat, hátha az ÚR lelke ragadta el,
és letette valamelyik hegyre vagy völgybe. De ő így felelt: Ne küldjetek senkit! 17 Amikor
azonban a végletekig unszolták, azt mondta: Hát küldjetek! El is küldték az ötven embert,
azok három napig keresték, de nem találták meg. 18 Visszatértek azért hozzá, mert még
Jerikóban tartózkodott. Így szólt hozzájuk: Megmondtam nektek, hogy ne menjetek.
19 Egyszer a városbeliek ezt mondták Elizeusnak: Uram, magad is látod, hogy ez a város
jó lakóhely, de a vize rossz, és a földje terméketlen. 20 Erre ő így felelt: Hozzatok ide egy
új tálat, és tegyetek bele sót! Oda is vitték neki. 21 Ő pedig kiment a víz forrásához, sót
dobott bele, és ezt mondta: Így szól az ÚR: Meggyógyítom ezt a vizet, nem okoz többé
halált és terméketlenséget. 22 És a víz meggyógyult, így van ez még ma is, Elizeus szava
szerint, amelyet kimondott. 23 Onnan azután elment Bételbe. Amikor az úton fölfelé ment,
fiatal fiúk jöttek ki a városból, és így csúfolták őt: Menj föl, kopasz! Menj föl, kopasz! 24 Ő
azonban hátrafordult, rájuk nézett, és megátkozta őket az ÚR nevében. Ekkor két medve
jött ki az erdőből, és szétszaggatott közülük negyvenkét gyermeket. 25 Innen fölment a
Karmel-hegyre, onnan pedig visszatért Samáriába.

2Kir. 3.

1 Jórám, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának a tizennyolcadik évében lett Izráel királya
Samáriában, és tizenkét évig uralkodott. 2 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR: bár nem
annyira, mint apja és anyja, mert eltávolította Baal szent oszlopát, amelyet apja
készíttetett. 3 De ragaszkodott Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkéhez, aki vétekbe vitte
Izráelt, nem tágított attól. 4 Mása, Móáb királya juhtenyésztéssel foglalkozott, és Izráel
királyának százezer hízott bárányt meg százezer kost kellett szállítania gyapjastul. 5 De
amikor Aháb meghalt, Móáb királya elpártolt Izráel királyától. 6 Ezért Jórám király egy
kitűzött napon kivonult Samáriából, és megszemlélte egész Izráelt. 7 Majd ilyen üzenetet
küldött Jósáfátnak, Júda királyának: Móáb királya elpártolt tőlem. Eljössz-e velem harcolni
Móáb ellen? Ő így felelt: Elmegyek, én éppúgy, mint te, az én népem éppúgy, mint a te
néped, az én lovasságom éppúgy, mint a te lovasságod. 8 Majd megkérdezte: Melyik úton
vonuljunk föl? Ő így felelt: Edóm pusztáján át. 9 Elment tehát Izráel királya, Júda királya
és Edóm királya. Már hét napja bolyongtak az úton, és nem volt vize a seregnek, sem az
utánuk hajtott állatoknak. 10 Akkor ezt mondta Izráel királya: Hát azért hívta össze az ÚR
ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket? 11 De Jósáfát így szólt: Nincs itt az
ÚRnak egy prófétája, aki által megkérdezhetnénk az URat? Izráel királyának egyik
szolgája így válaszolt: Itt van Elizeus, Sáfát fia, aki Illés kezére szokott vizet önteni. 12
Jósáfát így szólt: Valóban az ÚR igéje szól rajta keresztül. Elment tehát hozzá Izráel
királya és Jósáfát, meg Edóm királya. 13 Elizeus azonban ezt mondta Izráel királyának:
Semmi közünk sincs egymáshoz. Eredj apád prófétáihoz, meg anyád prófétáihoz! De
Izráel királya így szólt hozzá: Ne mondd ezt! Hiszen az ÚR hívta össze ezt a három
királyt, hogy Móáb kezébe adja őket. 14 Elizeus így felelt: A Seregek élő URára mondom,
akinek a szolgálatában állok, hogy ha nem nézném Jósáfátnak, Júda királyának a
személyét, rád sem tekintenék, meg sem látnálak! 15 De most hozzatok ide egy lantost!
Amikor a lantos zenélni kezdett, az ÚR keze megérintette a prófétát. 16 Így szólt: Ezt
mondja az ÚR: Csináljatok sok gödröt ebben a patakmederben. 17 Mert ezt mondja az
ÚR: Nem láttok szelet, nem láttok esőt, mégis megtelik ez a patakmeder vízzel, és ihattok
ti is, meg a jószágaitok, az állataitok is. 18 De ez még csekélység az ÚR előtt. Ő Móábot
is a kezetekbe adja. 19 Levertek minden megerősített és minden fontosabb várost.
Kivágtok minden termőfát, betömtök minden forrást, és kövekkel tesztek tönkre minden jó
szántóföldet! 20 Történt másnap reggel, az ételáldozat idején, hogy egyszerre csak víz
áradt Edóm felől, és megtelt az a vidék vízzel. 21 Amikor meghallotta az egész Móáb,
hogy harcba vonultak ellenük ezek a királyok, fegyverbe szólítottak minden
fegyverfogható embert, sőt még másokat is, és fölálltak a határon. 22 Reggel amikor
fölkeltek, a nap rásütött a vízre, és a móábiak vörösleni látták maguk előtt a vizet, mint a
vért. 23 Akkor ezt mondták: Ez vér! Bizonyosan egymásra támadtak a királyok, és leverték
egymást. Most tehát zsákmányra, Móáb! 24 De amikor odaértek Izráel táborához,
megindult Izráel, megverte a móábiakat, és azok megfutamodtak előttük. De utánuk
nyomultak, és szétverték a móábiakat. 25 A városokat lerombolták, a jó szántóföldeket
mind teledobálták kővel, minden forrást betömtek, és minden termőfát kivágtak. Csupán
Kír-Hareset kövei maradtak meg, de azt is körülvették és lőtték a parittyások. 26 Amikor
Móáb királya látta, hogy nem bírja tovább a harcot, maga mellé vett hétszáz kardforgató
embert, hogy keresztültörjenek Edóm királyánál, de nem tudtak. 27 Akkor fogta elsőszülött
fiát, aki őutána lett volna a király, és feláldozta égőáldozatként a várfalon. Emiatt olyan
nagy felháborodás támadt Izráelben, hogy fölkerekedtek és visszatértek hazájukba.

2Kir. 4.

1 Egyszer egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz: Szolgád, az én férjem
meghalt; és te is tudod, hogy szolgád félte az URat. Most eljött a hitelező, hogy elvegye
két gyermekemet rabszolgájának. 2 Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd
meg nekem, mi van a házadban? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb szolgálód
házában, csak egy korsó olaj. 3 Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket ott kinn
minden szomszédodtól, üres edényeket, de nem keveset. 4 Azután menj be, zárd be
magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekbe az edényekbe. Amelyik megtelt, tedd félre!
5 Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az
edényeket, ő pedig töltögetett. 6 Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik
fiának: Tégy elém még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem
folyt több olaj. 7 Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így
szólt: Eredj, add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat. Ami pedig megmarad, abból élj
a fiaiddal együtt!
8 Egyszer Elizeus elment Súnémba. Volt ott egy jómódú asszony, aki marasztalni szokta
őt, hogy ott egyék. Ezért ahányszor csak arra járt, betért oda, hogy nála egyék. 9 Az
asszony így szólt a férjéhez: Nézd csak, én tudom, hogy Isten szent embere az, aki
mindig betér hozzánk. 10 Építsünk neki egy kis felső szobát, tegyünk bele neki ágyat,
asztalt, széket és mécsest, hogy ott szálljon meg, amikor hozzánk jön! 11 Történt egyszer,
hogy odaérkezett Elizeus, megszállt a felső szobában, és lefeküdt ott. 12 Majd ezt mondta
Géhazinak, a szolgájának: Hívd ide ezt a súnémi asszonyt! Az odahívta az asszonyt, aki
megállt előtte. 13 Még ezt is mondta szolgájának: Mondd meg neki: Látom, hogy milyen
figyelmesen gondoskodol rólunk. Mit tehetek érted? Nincs-e valamilyen ügyed, amelyről
beszélhetnék a királlyal, vagy a hadseregparancsnokkal? De ő így felelt: Én a saját
népem körében lakom. 14 Elizeus ezt mondta: Mégis mit tehetnék érted? Géhazi
közbeszólt: Hiszen nincs fia, a férje meg öreg. 15 Elizeus így szólt: Hívd ide az asszonyt!
Amikor odahívta, az megállt az ajtóban. 16 Elizeus így szólt: Egy év múlva fiút ölelsz. Az
asszony így felelt: Ugyan, uram, Isten embere, ne ámítsd szolgálódat! 17 De teherbe esett
az asszony, és fiút szült egy év múlva, abban az időben, amelyet Elizeus megmondott
neki. 18 Amikor felnőtt a gyermek, egy alkalommal kiment az apjához, az aratókhoz. 19
Egyszer csak azt mondta az apjának: Jaj a fejem, a fejem! Az apja meghagyta a
szolgájának, hogy vigye el az anyjához. 20 Az föl is vette, és elvitte az anyjához; annak a
térdén feküdt délig, akkor meghalt. 21 Az anya fölment, és lefektette az Isten emberének
az ágyára, rázárta az ajtót, és elment. 22 Odahívta a férjét, és így szólt: Küldj ide egy
szolgalegényt meg egy szamarat, hadd siessek az Isten emberéhez, aztán visszatérek.
23 De a férfi azt kérdezte: Miért mégy ma hozzá? Hiszen nincs sem újhold, sem szombat!
Az asszony így szólt: Hagyj békén! 24 És fölnyergelve a szamarat, ezt mondta a
szolgalegénynek: Hajtsd az állatot állandóan, és ne akadályozz a vágtatásban, amíg nem
szólok neked! 25 Elment tehát, és megérkezett az Isten emberéhez a Karmel-hegyre.
Amikor az Isten embere távolról meglátta őt, így szólt Géhazihoz, a szolgájához: Nézd
csak, az ott a súnémi asszony! 26 Fuss eléje, és kérdezd meg, hogy jól van-e ő, jól van-e
a férje, és jól van-e a gyermeke? Az asszony így felelt: Jól! 27 De amikor odaért az Isten
emberéhez a hegyre, átkarolta a lábát. Géhazi odalépett, hogy félretaszítsa, de az Isten
embere így szólt: Ne bántsd, hiszen el van keseredve, és az ÚR eltitkolta előlem, nem
jelentette ki ezt nekem. 28 Az asszony ezt mondta: Uram, kértem-e én fiút? Nem azt
mondtam-e, hogy ne hitegess engem?! 29 Akkor Elizeus így szólt Géhazihoz: Övezd fel
derekadat, vedd kezedbe a botomat, és menj el! Ha valakivel találkozol, ne köszönj neki,
és ha valaki neked köszön, ne válaszolj! Tedd a botomat a fiú arcára! 30 De a fiú anyja
így szólt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak itt! Elindult tehát
Elizeus, és ment az asszony után. 31 Géhazi már előttük elment, és a botot a fiú arcára

tette, de az nem szólt és nem eszmélt. Visszatért tehát Elizeushoz, és jelentette neki, hogy nem ébredt fel a fiú. 32 Ekkor Elizeus bement a házba, ahol a fiú holtan feküdt az ágyán. 33 Bement, bezárta kettőjük mögött az ajtót, és imádkozott az ÚRhoz. 34 Majd fellépett az ágyra, odafeküdt a gyermek mellé, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, fölmelegedett a gyermek teste. 35 Azután néhányszor föl-alá járt a házban, majd ismét odalépett, és föléje hajolt. Ekkor a fiú tüsszentett hétszer egymásután, és felnyitotta a szemét. 36 Ő pedig odahívta Géhazit, és azt mondta: Hívd ide a súnémi asszonyt! Az odahívta, és amikor odament hozzá, így szólt: Viheted a fiadat. 37 Az asszony odamenve a lábához esett, a földre borult, azután vette a fiát és elment.
38 Amikor Elizeus visszatért Gilgálba, éhínség volt az országban. A prófétatanítványok ott ültek előtte, ő pedig így szólt a szolgájához: Tedd föl a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a prófétatanítványoknak! 39 Egyikük kiment a mezőre, hogy valamilyen zöldségfélét szedjen. Talált is a mezőn egy indás növényt, és teleszedte a ruháját vadtökkel. Hazaérve belevagdalta a fazékba főzeléknek, mert nem tudták, mi az. 40 Azután kimerítették a férfiaknak, hogy egyenek; de amikor enni kezdtek a főzelékből, így kiáltottak föl: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem tudták megenni. 41 Akkor ő ezt mondta: Hozzatok lisztet! Beledobta azt a fazékba, és így szólt: Merítsd ki a népnek, hadd egyenek! Akkor már nem volt semmi rossz a fazékban. 42 Egyszer egy ember jött Baal-Sálisából, és hozott az Isten emberének az első termésből készült kenyeret: húsz árpakenyeret meg friss gabonát a tarisznyájában. Elizeus ezt mondta: Add oda a népnek, hadd egyenek! 43 A szolgája azonban így szólt: Hogyan adjam ezt száz embernek? De ő így felelt: Add oda a népnek, hadd egyenek! Mert ezt mondja az ÚR: Enni fognak és még marad is. 44 Odaadta tehát nekik, azok pedig ettek, és még hagytak is belőle, ahogyan az ÚR megmondta.

2Kir. 5.

1 Naamán, az arámok királyának hadseregparancsnoka, nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az ÚR Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, de bélpoklos lett. 2 Egyszer rabló arám csapatok vonultak ki, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének a szolgálója lett. 3 Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná bélpoklosságából. 4 Naamán megjelent ura előtt, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány. 5 Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg levelet küldök Izráel királyának. El is ment, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát. 6 Átadta a levelet is Izráel királyának, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérlek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgámat, Naamánt, akit hozzád küldtem! 7 Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszaggatta a ruháját, és ezt mondta: Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek és lássátok meg, hogy csak ürügyet keres ellenem! 8 Amikor Elizeus, az Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszaggatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben! 9 Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házának a bejáratánál. 10 Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: Menj, fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested! 11 Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy majd ki fog jönni, elém áll, és segítségül hívja Istenének, az ÚRnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és meggyógyít a bélpoklosságból. 12 Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, Abáná és Parpar, Izráel minden vizénél? Megfürödhetnék azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan eltávozott. 13 Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagyot parancsolt volna, azt is megtetted volna. Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz. 14 Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akárcsak egy kisgyermeké. 15 Ezután Naamán visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben. Most azért fogadj el ajándékot szolgádtól! 16 De ő így felelt: Az élő ÚRra mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy nem fogadok el semmit! Bár unszolta, hogy fogadja el, ő hajthatatlan maradt. 17 Akkor ezt mondta Naamán: Ha nem fogadod el, akkor viszont adass szolgádnak annyi földet, amennyit egy pár öszvér elbír, mert nem készít többé szolgád sem égőáldozatot, sem véresáldozatot más istennek, csak az ÚRnak! 18 Csak azt az egy dolgot bocsássa meg az ÚR a te szolgádnak, hogy amikor az én uram bemegy Rimmón templomába, hogy ott leboruljon, és az én kezemre támaszkodik, én is leborulhassak Rimmón templomában. Azt, hogy én leborulok Rimmón templomában, bocsássa meg az ÚR a te szolgádnak! 19 Ő azt felelte: Menj el békével!
Még csak rövid utat tett meg Naamán, 20 amikor Géhazi, Elizeusnak, az Isten emberének a szolgája ezt gondolta: Lám, az én uram kímélte ezt az arámi Naamánt, és nem fogadta el tőle, amit hozott. Az élő ÚRra mondom, hogy én majd utánafutok, hogy kapjak tőle valamit! 21 Utána is eredt Géhazi Naamánnak. Amikor Naamán meglátta, hogy fut utána, leugrott a kocsijáról, elébe ment, és ezt kérdezte: Jól vagytok? 22 Az így felelt: Jól. De uram ezt az üzenetet küldi: Éppen most érkezett hozzám két prófétatanítvány az Efraim hegyvidékéről. Adj nekik egy talentum ezüstöt és két rend ruhát. 23 Naamán ezt mondta: Kérlek, fogadj el két talentumot! Így unszolta őt. Majd bekötött két talentum ezüstöt két zacskóba, és két rend ruhával együtt odaadta két szolgájának, azok vitték Géhazi előtt. 24 Amikor a dombhoz érkeztek, kivette a kezükből, és elhelyezte egy házban. Az embereket

pedig elküldte, és azok elmentek. 25 Azután bement, és ura elé állt. Elizeus ezt kérdezte:
Honnan jössz, Géhazi? Ő így felelt: Nem járt a te szolgád sehol sem. 26 De ő ezt mondta
neki: Nem igaz! Az én szívem ott járt, amikor az az ember leszállt a kocsiról, és eléd ment.
Hát annak az ideje van most, hogy ezüstöt szerezz, és ruhákat, olajfákat és szőlőket,
juhokat és marhákat, szolgákat és szolgálókat végy? 27 Ragadjon rád és ivadékodra
Naamán bélpoklossága örökre! És az olyan poklosan ment ki előle, mint a hó.

2Kir. 6.

1 Egyszer azt mondták a prófétatanítványok Elizeusnak: Nézd csak, szűk nekünk ez a
hely, ahol mi veled lakunk. 2 Hadd menjünk el a Jordánhoz, ott mindegyikünk kivág egy
szál fát, és készítünk magunknak helyet, ahol lakjunk. Ő ezt mondta: Menjetek! 3 De az
egyik így szólt: Kérlek, jöjj el te is szolgáiddal! Ő így felelt: Elmegyek. 4 El is ment velük.
Amikor megérkeztek a Jordánhoz, vágni kezdték a fákat. 5 De amikor az egyik ledöntött
egy szálfát, a fejsze vasa beleesett a vízbe. Akkor felkiáltott, és ezt mondta: Jaj, uram!
Pedig ezt is kölcsönkértem! 6 Az Isten embere megkérdezte: Hová esett? Az megmutatta
neki a helyet; ő pedig levágott egy darab fát, és odadobta. A fejszevas ekkor úszni
kezdett. 7 Elizeus így szólt: Emeld ki! Az pedig kinyújtotta a kezét, és kivette.
8 Arám királya háborút indított Izráel ellen. Tanácskozott udvari embereivel, hogy melyik
helyen legyen a tábora. 9 Az Isten embere azonban ezt az üzenetet küldte Izráel
királyának: Vigyázz, ne vonulj át ezen a helyen, mert ott vonulnak le az arámok. 10 Izráel
királya ekkor embereket küldött arra a helyre, amelyet az Isten embere mondott neki,
figyelmeztetve őt, hogy ott vigyázzon magára. Így történt többször is. 11 Felháborodott
emiatt Arám királya, összehívatta udvari embereit, és ezt mondta nekik: Miért nem
jelentitek nekem, hogy ki tart a mieink közül Izráel királyával? 12 Ekkor az egyik udvari
embere így szólt: Senki, uram király! De az Izráelben levő Elizeus próféta megmondja
Izráel királyának még azokat a dolgokat is, amelyekről te a hálószobádban beszélsz. 13 A
király ezt parancsolta: Menjetek, és nézzetek utána, hogy hol van, hadd fogassam el!
Jelentették neki, hogy most Dótánban van. 14 Akkor lovakat, harci kocsikat és tekintélyes
sereget küldött oda. Azok megérkeztek éjjel, és körülvették a várost. 15 Amikor az Isten
emberének a szolgája korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal,
meg harci kocsikkal. A szolgája így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk? 16 De ő így felelt:
Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! 17 Majd Elizeus így imádkozott: URam,
nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgának a szemét, és az
meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal. 18 Amikor
aztán az arámok rárontottak, így imádkozott Elizeus az ÚRhoz: Verd meg ezt a népet
vakséggal! Meg is verte őket vakséggal Elizeus kérése szerint. 19 Elizeus akkor ezt
mondta nekik: Nem ez az az út, és nem ez az a város. Jöjjetek utánam, majd én
elvezetlek benneteket ahhoz az emberhez, akit kerestek. És elvezette őket Samáriába. 20
Samáriába érkezve így szólt Elizeus: URam, nyisd ki a szemüket, hogy lássanak! Az ÚR
megnyitotta a szemüket, és akkor látták, hogy Samária közepén vannak. 21 Amikor Izráel
királya meglátta őket, ezt kérdezte Elizeustól: Megölessem-e őket, atyám? 22 Ő így felelt:
Ne ölesd meg! Meg szoktad-e életni azokat, akiket foglyul ejtesz kardoddal vagy íjaddal?
Adj nekik kenyeret és vizet, hadd egyenek és igyanak, azután menjenek el urukhoz. 23
Nagy lakomát rendezett tehát nekik, és miután ettek és ittak, elbocsátotta őket. Azok
pedig elmentek urukhoz. Nem is jöttek többé arám rablócsapatok Izráel országába.
24 Történt ezek után, hogy Benhadad, Arám királya összegyűjtötte egész seregét,
fölvonult, és ostrom alá vette Samáriát. 25 Nagy éhínség támadt Samáriában, mert addig
ostromolták, míg egy szamárfej nyolcvan ezüstbe, egy maréknyi galambtrágya pedig öt
ezüstbe került. 26 Egyszer Izráel királya a várfalon járkált, és egy asszony így kiáltott
hozzá: Segíts, uram király! 27 De ő ezt mondta: Ha az ÚR nem segít rajtad, én hogyan
segítsek? Talán a szérűről vagy a sajtóból? 28 Majd ezt mondta neki a király: Mi bajod
van? Erre ő így felelt: Egy asszony ezt mondta nekem: Add ide a fiadat, együk meg ma őt,
holnap pedig megesszük az én fiamat. 29 Meg is főztük a fiamat, és megettük. Másnap
ezt mondtam neki: Add ide a te fiadat, együk meg azt is! Ő azonban elrejtette a fiát. 30 A
király hallva az asszony beszédét, megszaggatta a ruháját, és úgy ment tovább a
várfalon. A nép akkor látta, hogy alul zsákruha van a testén. 31 Akkor ezt mondta: Úgy
segítsen az Isten most és ezután is, hogy ma nem marad a helyén Elizeusnak, Sáfát

fiának a feje! 32 Elizeus a házában ült, és vele voltak a vének. A király kiküldte egyik
emberét, de még mielőtt a követ odaért volna hozzá, ezt mondta Elizeus a véneknek:
Látjátok, ez a gyilkos fajzat ide küldött, hogy a fejemet vétesse! Ügyeljetek, és amikor a
követ ideér, zárjátok be az ajtót előtte, és nyomjátok az ajtót vele szemben, mert urának a
léptei hallatszanak a nyomában. 33 Még beszélt velük, amikor a követ már oda is ért
hozzá, és ezt mondta: Látod, ilyen baj származott az ÚRtól! Miért várjak még tovább az
ÚRra?!

2Kir. 7.

1 Ekkor így szólt Elizeus: Halljátok meg az ÚR igéjét! Ezt mondja az ÚR: Holnap ilyenkor
egy szeá finomliszt egy sekelbe, meg két szeá árpa is egy sekelbe fog kerülni Samária
kapujában. 2 Erre így válaszolt az Isten emberének az a tiszt, akinek a kezére szokott
támaszkodni a király: Még ha az ÚR megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem történhetik
meg ez. De ő így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel belőle. 3 A kapu
bejáratánál volt négy poklos ember, akik ezt mondták egymásnak: Mit ülünk itt, amíg
meghalunk? 4 Ha azt mondanánk, hogy menjünk be a városba: éhínség van a városban,
meghalunk ott. Ha pedig itt ülünk, akkor is meghalunk. Jertek ezért, lopózzunk be az
arámok táborába! Ha életben hagynak bennünket, élünk; ha megölnek, akkor meghalunk.
5 Alkonyatkor elindultak, hogy az arámok táborába menjenek. De amikor az arámok
táborának a széléhez értek, látták, hogy nincs ott senki. 6 Mert az ÚR azt tette, hogy az
arám táborban harci kocsik, lovak és nagy haderő robogását hallották, mire azok ezt
mondták egymásnak: Izráel királya bizonyára felbérelte ellenünk a hettiták királyait és
Egyiptom királyait, hogy ránk törjenek! 7 Ezért futásnak eredtek alkonyatkor, otthagyva
sátraikat, lovaikat, szamaraikat, a tábort, ahogyan volt, és futva mentették életüket. 8
Amikor ezek a poklosok a tábor széléhez érkeztek, bementek egy sátorba, ettek, ittak,
majd elvittek onnan ezüstöt, aranyat meg ruhákat, azután elmentek, és elrejtették azokat.
Egy másik sátorba is bementek, onnan is vittek el, azután elmentek és elrejtették. 9 Majd
ezt mondták egymásnak: Nem helyes, amit teszünk. Ez a nap örömhírnek a napja. Ha
hallgatunk és megvárjuk a virradatot, büntetés ér bennünket. Jertek azért, menjünk és
mondjuk el ezt a királyi palotában! 10 Odaérkezve kiáltottak a város kapuőrségének, és
ezt jelentették nekik: Bementünk az arám táborba, és láttuk, hogy senki sincs ott, emberi
szó sem hallatszik, csak kikötött lovak és szamarak vannak ott, meg a sátorok, ahogyan
voltak. 11 Így kiáltottak a kapuőröknek, azok pedig jelentették ezt benn a királyi palotában.
12 A király fölkelt éjszaka, és így szólt udvari embereihez: Majd én megmondom nektek,
hogy mit tettek velünk az arámok. Tudják, hogy éhezünk, ezért kivonultak a táborból, hogy
elrejtőzzenek a mezőn, mert azt gondolják: Ha kijönnek a városból, élve fogjuk el őket, a
városba pedig behatolunk. 13 Az egyik udvari ember így válaszolt: Fogjunk öt megmaradt
lovat, amelyek itt megmaradtak. Mindegy, hogy úgy járnak-e, mint akik még megmaradtak
Izráel egész sokaságából, vagy úgy, mint akik elpusztultak Izráel egész sokaságából.
Küldjük ki őket, és majd meglátjuk! 14 Fogtak tehát két harci kocsit lovastul, és elküldött a
király az arámok tábora után, hogy menjenek el, és nézzék meg. 15 Utánuk is mentek
egészen a Jordánig, és látták, hogy az egész út tele van ruhával és fölszereléssel, amiket
az arámok sietségükben eldobáltak. Ekkor a kiküldöttek visszatértek, és jelentették ezt a
királynak. 16 A nép pedig kitódult, és kifosztotta az arámok táborát. Így történt, hogy egy
szeá finomliszt egy sekelbe, és két szeá árpa is egy sekelbe került, az ÚR szava szerint.
17 A király odarendelte a kapuhoz azt a tisztet, akinek a kezére szokott támaszkodni, a
nép azonban agyontaposta a kapuban, és meghalt, ahogyan megmondta az Isten
embere. Akkor mondta meg, amikor a király hozzá ment. 18 Éppen úgy történt, ahogyan
az Isten embere megmondta a királynak: két szeá árpa egy sekelbe, meg egy szeá
finomliszt is egy sekelbe fog kerülni Samária kapujában holnap ilyenkor. 19 Erre válaszolt
így a tiszt az Isten emberének: Még ha az ÚR megnyitná is az ég csatornáit, akkor sem
történhetik meg ez. Ő erre így felelt: Majd meglátod a saját szemeddel, de nem eszel
belőle! 20 Úgy is járt: a nép agyontaposta a kapuban, és meghalt.

2Kir. 8.

1 Egyszer Elizeus így szólt ahhoz az asszonyhoz, akinek a fiát életre keltette: Indulj útnak
házad népével együtt, és tartózkodj jövevényként ott, ahol lehet, mert az ÚR éhínséget
idéz elő, és be is következik az az országban hét esztendeig. 2 Az asszony el is indult és
azt tette, amit az Isten embere mondott. Elment háza népével együtt, és a fileszteusok
földjén élt jövevényként hét esztendeig. 3 A hetedik esztendő végén visszatért az asszony
a filiszteusok földjéről, és elment a királyhoz, hogy segítséget kérjen a háza és mezeje
dolgában. 4 A király éppen Géhazival, az Isten emberének a szolgájával beszélgetett, és
ezt mondta: Beszéld el nekem mindazokat a nagy tetteket, amelyeket Elizeus véghezvitt!
5 Ő éppen azt beszélte el a királynak, hogy hogyan keltette életre a holtat, amikor
megjelent az az asszony, akinek a fiát életre keltette, hogy segítséget kérjen a királytól
háza és mezeje dolgában. Géhazi így szólt: URam, király! Ez az az asszony és ez a fia,
akit életre keltett Elizeus. 6 A király kikérdezte az asszonyt, az pedig elbeszélte neki az
ügyét. Ekkor a király egy udvari ember adott mellé, és meghagyta, hogy adják vissza
mindenét, sőt a mező egész jövedelmét is attól a naptól számítva, amikor elhagyta az
országot, egész mostanáig.
7 Elizeus ezután elment Damaszkuszba. Benhadad, Arám királya éppen beteg volt.
Amikor jelentették neki, hogy az Isten embere odaérkezett, 8 ezt mondta a király
Hazáélnak: Végy magadhoz ajándékot, és menj az Isten embere elé. Kérdeztesd meg
vele az URat, hogy felépülök-e ebből a betegségből! 9 Hazáél tehát eléje ment, vitt
magával ajándékul mindenféle damaszkuszi drágaságot, amennyit negyven teve elbír.
Amikor odaért, megállt előtte, és így szólt: Fiad, Benhadad, Arám királya küldött hozzád,
hogy megkérdezze, felépül-e ebből a betegségből? 10 Elizeus ezt mondta neki: Menj, és
mondd azt neki, hogy bizonyosan felépül. Bár az ÚR velem megláttatta, hogy meg fog
halni. 11 Akkor az Isten embere mereven maga elé nézett, azután sírva fakadt. 12 Hazáél
megkérdezte: Miért sírsz, uram? Ő így felelt: Mert megtudtam, hogy milyen veszedelmet
hozol Izráel fiaira. Erődjeiket fölperzseled, ifjaikat fegyverrel ölöd meg, csecsemőiket
sziklához vágod, és terhes asszonyaikat felhasogatod. 13 Erre azt mondta Hazáél: Ugyan
micsoda a te szolgád, ez a kutya, hogy ilyen nagy dolgokat vihetnék véghez? De Elizeus
így felelt: Megláttatta velem az ÚR, hogy te leszel Arám királya. 14 Elizeustól eltávozva
bement urához, aki megkérdezte tőle: Mit mondott neked Elizeus? Ő így felelt: Azt mondta
nekem, hogy bizonyosan fölépülsz. 15 Másnap azonban fogott egy takarót, vízbe
mártotta, és urának az arcára terítette, úgyhogy meghalt. Utána Hazáél lett a király.
16 Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának ötödik évében, amikor Júda királya Jósáfát
volt, kezdett uralkodni Jórám, Jósáfátnak, Júda királyának a fia. 17 Harminckét éves volt,
amikor király lett, és nyolc évig uralkodott Jeruzsálemben. 18 Izráel királyainak az útján
járt, ugyanúgy élt, mint Aháb háza népe, mert Aháb leánya volt a felesége. Azt tette, amit
rossznak lát az ÚR. 19 De az ÚR nem akarta elpusztítani Júdát szolgájáért, Dávidért, mert
megígérte neki, hogy mécsest ad neki és fiainak mindenkor. 20 Az ő idejében pártoltak el
az edómiak Júdától, és királyt választottak maguknak. 21 Ezért Jórám Cáirba vonult
összes harci kocsijával együtt. Éjjel fölkelt, átvágta magát az edómiakon, akik bekerítették
őt és a harci kocsik parancsnokait. A hadinép pedig otthonába menekült. 22 Így pártoltak
el az edómiak Júdától mindmáig. Ugyanebben az időben pártolt el Libná is. 23 Jórám
egyéb dolgai és mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva a Júda királyainak a
történetéről szóló könyvben. 24 És pihenni tért Jórám őseihez, és eltemették ősei mellé
Dávid városában. Utána a fia, Ahazjá lett a király.
25 Jórámnak, Aháb fiának, Izráel királyának tizenkettedik évében lett királlyá Ahazjá,
Jórámnak, Júda királyának a fia. 26 Huszonkét éves volt Ahazjá, amikor király lett, és egy
évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Ataljá volt, Omrinak, Izráel királyának az
unokája. 27 Ő is Aháb házának az útján járt, és azt tette, amit rossznak tart az ÚR,

éppúgy, mint Aháb háza, mert Ahábnak a veje lett. 28 Jórámmal, Aháb fiával együtt
háborút viselt Hazáél arám király ellen Rámót-Gileádért, de az arámok megsebesítették
Jórámot. 29 Ezért Jórám király visszatért Jezréelbe, hogy gyógyíttassa magát a sebekből,
amelyeket az arámok ejtettek rajta Rámában, amikor Hazáél arám király ellen harcolt.
Ahazjá, Jórám fia, Júda királya pedig elment, hogy meglátogassa Jórámot, Aháb fiát
Izráelben, mert beteg volt.

2Kir. 9.

1 Elizeus próféta magához hívott egy prófétatanítványt, és ezt mondta neki: Öltsd fel
derekadra az övedet, vedd kezedbe ezt az olajoskorsót, és menj el Rámót-Gileádba! 2 Ha
odaérkezel, keresd meg Jéhút, Jósáfát fiát, Nimsi unokáját. Menj oda, hívasd ki a társai
közül, és vezesd be a legbelső szobába! 3 Azután fogd az olajoskorsót, önts olajat a
fejére, és mondd: Így szól az ÚR: Fölkentelek téged Izráel királyává! Azután nyisd ki az
ajtót, és fuss el, ne késlekedj! 4 El is ment az ifjú, az ifjú próféta Rámót-Gileádba. 5
Amikor odaérkezett, a haderő parancsnokai éppen együtt voltak. Ő így szólt: Beszédem
van veled, parancsnok! Jéhú megkérdezte: Melyikünkkel? Ő így felelt: Teveled,
parancsnok! 6 Ekkor fölkelt, és bement a házba, amaz pedig olajat öntött a fejére, és ezt
mondta neki: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Fölkentelek téged az ÚR népének, Izráelnek a
királyává! 7 Irtsd ki uradnak, Ahábnak a háza népét! Így állok bosszút Jezábelen
szolgáimnak, a prófétáknak a véréért és az ÚR minden szolgájának a véréért. 8 Elpusztul
Aháb egész háza népe, mert kiirtom Izráelből Aháb férfiutódait, apraját-nagyját. 9 Olyanná
teszem Aháb házát, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát, meg Baasának, Ahijjá
fiának a házát. 10 Jezábelt pedig a kutyák eszik meg jezréeli birtokán, és nem fogják
eltemetni! Ezután kinyitotta az ajtót, és elfutott. 11 Amikor Jéhú kiment urának a
szolgáihoz, azok megkérdezték tőle: Rendben van minden? Miért jött hozzád ez a
bolond? Ő így felelt nekik: Ti is ismeritek az ilyen fecsegő embert. 12 De ők azt mondták:
Ez hazugság. Mondd csak el nekünk! Erre ő ezt mondta: Ilyesfélét mondott nekem: Így
szól az ÚR: Fölkentelek téged Izráel királyává! 13 Akkor mindnyájan sietve fogták
ruhájukat, leterítették alája a lépcsőre, azután megfújták a kürtöket, és kiáltották: Jéhú a
király! 14 Így szőtt összeesküvést Jéhú, Jósáfát fia, Nimsi unokája Jórám ellen. Jórám
egész Izráellel együtt Rámót-Gileádot védelmezte Hazáél arám királlyal szemben. 15 De
visszatért Jórám király, hogy Jezréelben gyógyíttassa magát azokból a sebekből,
amelyeket az arámok ejtettek rajta, amikor Hazáél arám király ellen harcolt. Jéhú pedig
ezt mondta: Ha egyetértetek velem, akkor ne juthasson ki szökevény a városból, hogy ne
mehessen el hírt vinni Jezréelbe!
16 Ekkor Jéhú harci kocsijára szállt, és elment Jezréelbe, mert ott feküdt Jórám. Ahazjá,
Júda királya is odament, hogy meglátogassa Jórámot. 17 A Jezréel tornyában álló őrszem
meglátta Jéhú közeledő csapatát, és így kiáltott: Egy csapatot látok! Jórám ezt
parancsolta: Keríts egy lovast, küldd eléjük, hogy kérdezze meg, békés-e a szándékuk! 18
A lovas elébe ment, és ezt mondta: Azt kérdezi a király, hogy békés-e a szándékotok?
Jéhú így felelt: Mit törődsz te a békés szándékkal? Kerülj mögém! Az őrszem jelentette,
hogy a küldött odaért hozzájuk, de nem tért vissza. 19 Akkor elküldött egy másik lovast,
az is odaért hozzájuk, és ezt mondta: Azt kérdezi a király, hogy békés-e a szándékotok?
Jéhú így felelt: Mit törődsz te a békés szándékkal? Kerülj mögém! 20 Az őrszem
jelentette, hogy ez is odaért hozzájuk, de nem tért vissza. De aki jön, az úgy hajt, ahogyan
Jéhú, Nimsi unokája szokott hajtani, olyan eszeveszetten hajt. 21 Akkor Jórám
megparancsolta, hogy fogjanak be. És mikor befogtak a harci kocsijába, kivonult Jórám,
Izráel királya és Ahazjá, Júda királya, mindegyik a maga harci kocsiján. Kivonultak Jéhú
elé, és a jezréeli Nábót birtokán találkoztak vele. 22 Jórám meglátva Jéhút, ezt kérdezte:
Békés-e a szándékod, Jéhú? De ő így felelt: Hogy lehetne békés, amíg anyádnak,
Jezábelnek paráznasága és sok varázsolgatása tart?! 23 Ekkor Jórám megfordult,
futásnak eredt, és odakiáltotta Ahazjának: Árulás, Ahazjá! 24 Jéhú azonban kezébe kapta
az íját, és meglőtte Jórámot a lapockái között úgy, hogy a nyíl a szívén ment keresztül, és
ő összerogyott a harci kocsiján. 25 Jéhú ezt mondta tisztjének, Bidkarnak: Vedd föl, és
dobd oda a jezréeli Nábótnak a birtokára! Mert emlékezz vissza, amikor apja, Aháb után
egymás mellett lovagoltunk, én meg te, milyen vészes jövendölést mondott róla az ÚR: 26
Bizony láttam, amikor kiontották Nábótnak és fiainak a vérét, így szól az ÚR, azért

megfizetek neked ezen a birtokon, így szól az ÚR! Most azért vedd fel, és dobd erre a birtokra, az ÚR szava szerint!
27 Amikor Ahazjá, Júda királya ezt látta, futásnak eredt Bét-Haggán felé, de Jéhú üldözőbe vette, és ezt parancsolta: Őt is! És megsebesítették a hadi szekerén Gúr hágójánál, Jibleám mellett. Elmenekült Megiddóba, de ott meghalt. 28 Szolgái elvitték harci kocsiján Jeruzsálembe, és eltemették sírjába ősei mellé, Dávid városában. 29 Ahazjá Jórámnak, Aháb fiának tizenegyedik évében lett Júda királya. 30 Azután Jéhú megérkezett Jezréelbe. Amikor Jezábel ezt meghallotta, kifestette a szemét, feldíszítette a fejét, és kinézett az ablakon. 31 Amikor Jéhú bement a kapun, Jezábel ezt kérdezte: Vajon jó vége lett-e Zimrinek, aki meggyilkolta urát?! 32 Ő pedig fölnézve az ablakra így szólt: Ki tart velem, kicsoda? Akkor kitekintett két-három udvari ember. 33 Ő megparancsolta: Dobjátok le! Le is dobták, úgyhogy vére a falra meg a lovakra fröccsent, és eltaposták. 34 Jéhú pedig bement, és miután evett és ivott, ezt mondta: Nézzetek utána ennek az átkozottnak, és temessétek el, mert mégiscsak királyleány volt! 35 De amikor odamentek, hogy eltemessék, nem találtak belőle mást, csak a koponyáját, a lábait és a két kezefejét. 36 Visszatértek, és jelentették neki, mire ő ezt mondta: Az ÚR igéje ez, amelyet kijelentett szolgája, a tisbei Illés által: A kutyák eszik meg Jezábel testét a jezréeli birtokon. 37 És olyan lesz Jezábel holtteste a jezréeli birtokon, mint a trágya a mezőn; nem mondják meg róla, hogy ez volt Jezábel.

2Kir. 10.

1 Ahábnak hetven fia volt Samáriában. Jéhú tehát leveleket írt, és elküldte Samáriába a
jezréeli parancsnokokhoz, a vénekhez és Aháb fiainak a nevelőihez, ezzel a tartalommal:
2 Most, amikor ez a levél hozzátok érkezik, nálatok vannak uratoknak a fiai, és nálatok
vannak a harci kocsik, a lovak és a megerősített város a hadi fölszereléssel együtt. 3
Szemeljétek ki tehát uratok fiai közül a legjobbat és legbecsületesebbet, ültessétek apja
trónjára, és harcoljatok uratok házáért! 4 De azok igen-igen megijedtek, és ezt mondták:
Hiszen két király sem állhatott meg vele szemben, hogyan állhatnánk meg mi?! 5 Akkor a
palota felügyelője és a városparancsnok, meg a vének és a nevelők ezt az üzenetet
küldték Jéhúnak: Szolgáid vagyunk, és bármit parancsolsz nekünk, megtesszük. Senkit
sem választunk királlyá, tedd azt, amit jónak látsz! 6 Erre egy második levelet is írt nekik,
ezzel a tartalommal: Ha velem tartotok, és hallgattok a szavamra, akkor vegyétek fejét
azoknak a férfiaknak, uratok fiainak, és jöjjetek hozzám Jezréelbe holnap ilyenkor! A
királyfiak ugyanis, hetvenen, a város előkelőinél voltak; azok nevelték őket. 7 Amikor a
levél hozzájuk érkezett, fogták a királyfiakat, és lemészárolták mind a hetvenet, fejüket
kosarakba rakták, és elküldték Jéhúnak Jezréelbe. 8 Amikor a követ megérkezett, és
jelentette neki, hogy elhozták a királyfiak fejét, ezt mondta: Rakjátok le azokat reggelre a
kapu bejáratánál két rakásba! 9 Reggel aztán kiment, odaállt, és ezt mondta az egész
népnek: Ti igazak vagytok. Én ütöttem pártot uram ellen, és én öltem meg őt, de ki vágta
le mindezeket? 10 Tudjátok meg tehát, hogy semmi sem esik a földre az ÚR igéjéből, amit
kijelentett az ÚR Aháb házáról! Az ÚR véghezvitte azt, amit kijelentett szolgája, Illés által.
11 Azután levágta Jéhú mindazokat, akik még megmaradtak Aháb házából Jezréelben,
minden tekintélyes és bizalmas emberét, meg a papjait. Senkit sem hagyott elmenekülni.
12 Majd elindult, és elment Samáriába. Éppen Bét-Éked-Háróimnál járt az úton, 13 amikor
találkozott Jéhú Ahazjának, Júda királyának a testvéreivel. Megkérdezte: Kik vagytok? Ők
így feleltek: Ahazjának a testvérei vagyunk, és azért megyünk, hogy köszöntsük a
királyfiakat meg az anyakirálynő fiait. 14 Jéhú ezt parancsolta: Fogjátok el őket élve! El is
fogták őket élve, és lemészárolták őket Bét-Éked kútjánál: negyvenkét férfit. Nem hagyott
meg közülük senkit.
15 Onnan továbbmenve összetalálkozott Jehónádábbal, Rékáb fiával. Köszöntötte, és azt
kérdezte: Olyan őszinte szívvel vagy-e irántam, mint amilyen őszinte szívvel vagyok én
teirántad? Jehónádáb így felelt: Igen! Ha igen - mondta Jéhú -, add a kezed! Amikor az
kezet adott, maga mellé állította a kocsijára. 16 Majd ezt mondta: Jöjj velem, és lásd meg,
hogyan buzgólkodom az ÚRért. És magával vitte a harci kocsiján. 17 Miután megérkezett
Samáriába, levágta Samáriában Aháb minden megmaradt hozzátartozóját, egészen
kipusztította őket, az ÚR igéje szerint, amelyet kijelentett Illésnek. 18 Akkor összegyűjtötte
Jéhú az egész népet, és ezt mondta nekik: Aháb nem tisztelte eléggé a Baalt. Jéhú sokkal
jobban akarja tisztelni. 19 Most azért hívjátok ide Baal összes prófétáját, összes szolgáját
és összes papját! Senki se hiányozzék, mert nagy áldozatot mutatok be a Baalnak. Senki
sem fog életben maradni, aki hiányzik! Jéhú azonban álnokságból tette ezt, hogy
elpusztíthassa a Baal tisztelőit. 20 Majd ezt mondta Jéhú: Tartsatok szent ünnepet a Baal
tiszteletére! Ki is hirdették ezt. 21 Jéhú üzenetet küldött egész Izráelnek, és eljöttek a Baal
tisztelői mind; nem volt senki, aki el ne jött volna. Azután bementek a Baal templomába,
úgyhogy a Baal temploma zsúfolásig megtelt. 22 Akkor azt mondta a ruhatár
felügyelőjének: Hozz ki ruhákat a Baal tisztelőinek! Az kihozta nekik a ruhákat. 23 Majd
bement Jéhú és Jehónádáb, Rékáb fia a Baal templomába, és ezt mondta a Baal
tisztelőinek: Kutassatok, és nézzetek körül, hogy nincs-e itt valaki köztetek az ÚR tisztelői
közül. Csak a Baal tisztelői lehetnek itt! 24 Ezután hozzáfogtak a véresáldozatok és
égőáldozatok előkészítéséhez. Jéhú pedig nyolcvan embert helyezett el kívül, és ezt
mondta: Aki egyet is elszalaszt azok közül az emberek közül, akiket a kezetekbe juttatok,

az életével fizet annak az életéért. 25 Amikor elvégezték az égőáldozat előkészítését, ezt parancsolta Jéhú a testőröknek és a tiszteknek: Menjetek be, és vágjátok le őket, senki se jöjjön ki közülük! A testőrök és a tisztek kardélre hányták őket, és kidobálták holttestüket, majd behatoltak a Baal-templom belsejébe. 26 Kihordták a Baal-templom szent oszlopait, és elégették. 27 Ledöntötték a Baalnak szentelt oszlopot, majd lerombolták a Baal templomát, és árnyékszékké tették. Így van ez még ma is. 28 Így pusztította ki Jéhú a Baalt Izráelből. 29 De nem tágított Jéhú Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt: az aranyborjúktól, amelyek Bételben és Dánban voltak. 30 Az ÚR ezt mondta Jéhúnak: Mivel jól véghezvitted azt, amit helyesnek láttam, és mindenben szándékom szerint bántál el Aháb házával, azért utódaid negyedízig ülnek Izráel trónján. 31 Jéhú azonban nem vigyázott arra, hogy teljes szívvel az ÚRnak, Izráel Istenének a törvénye szerint éljen. Nem tágított Jeroboám vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt.
32 Abban az időben kezdte az ÚR megcsonkítani Izráelt, mert megverte őket Hazáél Izráel egész határa mentén: 33 a Jordántól napkeletre, Gileád egész földjén a gádiakat, a rúbenieket és a Manassé-belieket, az Arnón-patak mellett fekvő Aróértől fogva egész Gileádot és Básánt. 34 Jéhú egyéb dolgai, minden, amit véghezvitt, összes hőstettei meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 35 Pihenni tért Jéhú őseihez, és eltemették Samáriában. Utána fia, Jóáház lett a király. 36 Az az idő, amíg Jéhú Samáriában Izráel királya volt: huszonnyolc esztendő.

2Kir. 11.

1 Amikor Ataljá, Ahazjá anyja látta, hogy meghalt a fia, fogta magát, és kipusztította a
királyi család minden ivadékát. 2 De Jóseba, Jórám király lánya, Ahazjá húga fogta Jóást,
Ahazjá fiát, és kilopta őt a királyfiak közül, akiket halálra szántak, és őt meg a dajkáját a
hálószobába vitte. Azután elrejtették Ataljá elől, és így őt nem ölték meg. 3 Nála volt
elrejtve hat évig az ÚR házában. Az országban pedig Ataljá uralkodott. 4 A hetedik évben
Jójádá magához rendelte a palotaőrség és a testőrök századparancsnokait, és bevitte
őket magával az ÚR házába. Szövetséget kötött velük, és megeskette őket az ÚR
házában, majd megmutatta nekik a királyfit. 5 Azután megparancsolta nekik: Ezt tegyétek:
egyharmada azoknak, akik a nyugalom napján lépnek szolgálatba, a királyi palotánál
álljon őrségen. 6 Egyharmad rész a Szúr-kapuban, egyharmad rész pedig a testőrök
mögötti kapuban legyen. Így álljatok őrségen a palota körül, a szokásnak megfelelően! 7
Az a két szakaszotok is, amely a nyugalom napján az őrséget átadja, maradjon
szolgálatban az ÚR házánál, a király mellett. 8 Vegyétek körül a királyt, legyen
mindenkinek kezében a fegyvere; aki pedig a sorok közé be akar hatolni, azt meg kell ölni!
A király mellett legyetek, akármerre jön-megy! 9 A századparancsnokok mindenben úgy
jártak el, ahogyan Jójádá főpap megparancsolta. Mindegyik maga mellé vette az
embereit, a nyugalom napján szolgálatba lépőket, meg azokat, akik a nyugalom napján a
szolgálatból kilépnek, és bementek Jójádá főpaphoz. 10 A főpap pedig odaadta a
századparancsnokoknak Dávid király lándzsáit és pajzsait, amelyek az ÚR házában
voltak. 11 A testőrök fegyverrel a kezükben felálltak a templom jobb oldalától a templom
bal oldaláig, az oltárhoz és a templomhoz, és körülvették a királyt. 12 Akkor Jójádá
kivezette a királyfit, és fejére tette a koronát; kezébe adta az uralkodás okmányát, és így
királlyá választották, és felkenték őt. Tapsoltak, és így kiáltottak: Éljen a király!
13 Meghallotta Ataljá a testőrök és a nép lármáját, ezért bement a nép közé az ÚR
házába. 14 Amikor látta, hogy a király ott áll egy emelvényen, amint szokás, a király körül
pedig ott vannak a parancsnokok és a kürtösök, az egész köznép meg örül, és fújja a
kürtöket, akkor Ataljá megszaggatta a ruháját, és ezt kiáltotta: Összeesküvés!
Összeesküvés! 15 De Jójádá főpap azt parancsolta a haderő élén álló
századparancsnokoknak, hogy vezessék ki a sorok között; ha pedig valaki utánamegy,
azt öljék meg fegyverrel. A főpap ugyanis nem akarta, hogy az ÚR házában öljék meg
Atalját. 16 De amikor a királyi palota kocsibejáratához ért, rátámadtak, és megölték ott. 17
Jójádá azután szövetséget kötött az ÚR, a király és a nép között arra nézve, hogy az ÚR
népe lesznek; ugyanígy a király és a nép között is. 18 Az ország egész népe pedig
behatolt a Baal templomába, és lerombolta azt. Oltárait és bálványképeit teljesen
összezúzták, Mattánt, a Baal papját meggyilkolták az oltárok előtt. Ezután a főpap
felügyelőket rendelt az ÚR házába. 19 Majd maga mellé vette a századparancsnokokat, a
palotaőrséget, a testőröket és az ország egész népét, és lekísérték a királyt az ÚR
házából. A testőrök kapuján át bevonultak a királyi palotába, ő pedig a királyi trónra ült. 20
Az ország egész népe örült, a város pedig nyugodt maradt, noha Atalját megölték
fegyverrel a királyi palotában.

2Kir. 12.

1 Jóás hétéves korában lett király. 2 Jéhú hetedik évében kezdett uralkodni Jóás, és
negyven évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Cibjá volt, Beérsebából származott. 3
Jóás egész életében azt tette, amit helyesnek tartott az ÚR, mivel erre tanította Jójádá
főpap. 4 Csak az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép még áldozott és tömjénezett az
áldozóhalmokon. 5 Jóás ezt mondta a papoknak: A szent adományokból eredő összes
pénzt, amit az ÚR házába visznek, a forgalomban levő pénzt, azt a pénzt, amelyet
fejenként rónak ki becslés szerint, továbbá mindazt a pénzt, amit az emberek szívük
szerint visznek az ÚR házába, 6 vegyék magukhoz a papok, mindegyik a maga
ismerősétől, azután javíttassák ki a templom rongálódásait, ahol csak ilyen rongálódás
található. 7 De Jóás király huszonharmadik évéig sem javíttatták ki a papok a templom
rongálódásait. 8 Ezért Jóás király hívatta Jójádá főpapot meg a többi papokat, és
megkérdezte tőlük: Miért nem javíttatjátok ki a templom rongálódásait? Ezután nem
tehetitek el ismerőseitek pénzét, hanem oda kell adnotok a templom rongálódásainak
javítására. 9 A papok beleegyeztek, hogy nem teszik el a népnek a pénzét, de a templom
rongálódásait mégsem javíttatták ki. 10 Akkor Jójádá főpap vett egy ládát, a fedelén lyukat
fúrt, és odatette az oltár mellé jobb felől, ahol be szoktak menni az ÚR házába. Abba
tették az ajtót őrző papok mindazt a pénzt, amit az ÚR házába vittek. 11 Mikor aztán
látták, hogy sok pénz van a ládában, odament a király kancellárja a főpappal együtt,
csomókba kötötték, és megolvasták az ÚR házában talált pénzt. 12 A lemért pénzt
átadták a munkavezetőknek, akik az ÚR házához voltak rendelve. Azok pedig kiadták az
ácsoknak és az építőmestereknek, akik az ÚR házánál dolgoztak, 13 meg a
kőműveseknek és a kőfaragóknak, hogy vásároljanak fát és faragott köveket az ÚR háza
rongálódásainak a kijavításához, és ami csak szükséges volt a templom javításához. 14
De abból a pénzből, amit az ÚR házába vittek, nem készíttettek az ÚR háza számára sem
ezüsttálakat, sem késeket, sem hintőedényeket, sem trombitákat, sem egyéb arany- vagy
ezüsttárgyat, 15 hanem a munkavezetőknek adták oda, hogy javítsák ki abból az ÚR
házát. 16 Nem számoltatták el azokat az embereket, akikre rábízták a pénzt, hogy a
munkavezetőknek adják, mert azok híven jártak el. 17 Csak a jóvátételi áldozat és a
vétekáldozat pénzét nem vitték be az ÚR házába, ez a papoké volt. 18 Akkortájban vonult
fel Hazáél, Arám királya; háborút indított Gát ellen, és elfoglalta. Majd elhatározta Hazáél,
hogy Jeruzsálem ellen vonul. 19 Ezért Jóás, Júda királya fogta mindazokat a szent
tárgyakat, amelyeket elődei, Jósáfát, Jórám és Ahazjá, Júda királyai odaszenteltek, és a
maga szent adományaival, meg az ÚR házának és a királyi palotának a kincstárában
található összes arannyal együtt elküldte Hazáélnak, Arám királyának, mire az elvonult
Jeruzsálem alól. 20 Jóás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg van írva Júda
királyainak a történetéről szóló könyvben. 21 Udvari emberei fölkeltek, összeesküvést
szőttek ellene, és megölték Jóást Bét-Millónál, amikor Szillába ment. 22 Józakár, Simeát
fia és Jehózábád, Sómér fia voltak az udvari emberei, akik megölték, és ő meghalt. Ősei
mellé temették Dávid városában. Utána a fia, Amacjá lett a király.

2Kir. 13.

1 Jóásnak, Ahazjá fiának, Júda királyának huszonharmadik évében lett Izráel királya
Jóáház, Jéhú fia Samáriában, tizenhét esztendeig. 2 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR;
követte Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, aki vétekbe vitte Izráelt, nem tért el azoktól.
3 Ezért fellángolt az ÚR haragja Izráel ellen, és egész uralkodása alatt Hazáélnak, Arám
királyának, meg Benhadadnak, Hazáél fiának a kezébe adta őket. 4 De amikor Jóáház
megengesztelte az URat, az ÚR meghallgatta őt, mert látta Izráel nyomorúságát, hogy
mennyire nyomorgatta őket Arám királya. 5 Az ÚR szabadítót adott Izráelnek, úgyhogy
kikerültek Arám hatalma alól, és Izráel fiai otthonaikban lakhattak, ahogyan azelőtt. 6 De
mégsem tértek el Jeroboám házának a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt, hanem folytatták
azokat. Az Asérá-szobor is ott maradt Samáriában. 7 Nem maradt meg Jóáháznak több
hadinépe, mint ötven lovas, tíz harci kocsi és tízezer gyalogos; mert elpusztította őket
Arám királya, és olyanná tette őket, amilyen cséplésekor a por. 8 Jóáház egyéb dolgai,
mindaz, amit véghezvitt, és hőstettei meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről írott
könyvben. 9 És pihenni tért Jóáház ősei mellé; Samáriában temették el. Utána a fia, Jóás
lett a király. 10 Jóásnak, Júda királyának a harminchetedik évében lett Izráel királya Jóás,
Jóáház fia Samáriában, tizenhat esztendeig. 11 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR; nem
tért el Jeroboámnak, Nebát fiának vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt, hanem folytatta
azokat. 12 Jóás egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, és hőstettei, amikor háborút viselt
Amacjá júdai király ellen, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló
könyvben. 13 Pihenni tért Jóás őseihez, és Jeroboám ült a trónjára. Jóást pedig
eltemették Samáriában Izráel királyai mellé.
14 Amikor Elizeus abba a betegségbe esett, amelyben később meghalt, elment hozzá
Jóás, Izráel királya; ráborulva sírt, és ezt mondta: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és
lovasai! 15 Elizeus ezt mondta neki: Fogj íjat és nyilakat! Ő íjat és nyilakat fogott a
kezébe. 16 Majd ezt mondta Elizeus Izráel királyának: Feszítsd ki kezeddel az íjat! Amikor
kifeszítette a kezével, Elizeus rátette kezét a király kezére. 17 Azután ezt mondta: Nyisd ki
a keletre néző ablakot! A király kinyitotta. Elizeus ezt mondta: Lőj! Ő pedig lőtt. Akkor így
szólt: Az ÚR szabadításának a nyila ez, az Arámtól megszabadító nyíl, mert teljesen le
fogod verni Arámot Aféknál! 18 Azután ezt mondta: Fogd a nyilakat! Ő kézbe fogta. Ekkor
így szólt Izráel királyához: Üss a földre! Ő ráütött a földre háromszor, azután megállt. 19
Megharagudott rá ezért az Isten embere, és ezt mondta: Ötször vagy hatszor kellett volna
ütnöd, akkor teljesen levernéd Arámot, de így csak háromszor vered meg Arámot. 20
Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A következő esztendőben móábi rablócsapatok
törtek be az országba. 21 Éppen akkor temettek egy embert, de amikor meglátták a
rablócsapatot, belökték azt az embert Elizeus sírjába, és elmentek. Az az ember pedig
hozzáérve Elizeus teteméhez, életre kelt, és talpra állt. 22 Hazáél, Arám királya
nyomorgatta Izráelt Jóáház egész idejében. 23 De megkegyelmezett nekik az ÚR,
megkönyörült rajtuk, és feléjük fordult az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött
szövetségért. Nem akarta őket elpusztítani, és nem vetette el őket maga elől mindeddig.
24 Azután meghalt Hazáél, Arám királya, és a fia, Benhadad lett utána a király. 25 Akkor
Jóás, Jóáház fia visszavette Benhadadtól, Hazáél fiától azokat a városokat, amelyeket
háborúban vettek el apjától, Jóáháztól. Háromszor verte meg Arámot Jóás, és visszavette
Izráel városait.

2Kir. 14.

1 Jóásnak, Jóaház fiának, Izráel királyának a második évében lett király Amacjá, Jóásnak, Júda királyának a fia. 2 Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jehóaddán volt, Jeruzsálemből származott. 3 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, bár nem annyira, mint ősatyja, Dávid, hanem mindent csak úgy tett, ahogyan apja, Jóás. 4 Mert az áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép még ott áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon. 5 Amikor királyi hatalma megszilárdult, levágatta azokat az udvari embereket, akik meggyilkolták apját, a királyt. 6 De a gyilkosok fiait nem ölette meg, mert így van megírva Mózes törvénykönyvében, amit az ÚR megparancsolt: Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek a maga vétkéért kell meghalnia! 7 Levert a Sós-völgyben tízezer edómi embert, Szelát pedig bevette ostrommal, és elnevezte azt Jokteélnek. Ez még ma is így van.
8 Akkortájban követeket küldött Amacjá Jóáshoz, Izráel királyához, aki Jóaház fia, Jéhú unokája volt. Ezt üzente: Jöjj, szálljunk szembe egymással! 9 Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: A libánoni bogáncskóró ezt az üzenetet küldte a libánoni cédrusfának: Add feleségül leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni vadállat, és eltaposta a bogáncskórót. 10 Mivel te megverted Edómot, felfuvalkodtál. Érd be ezzel a dicsőséggel, és maradj otthon! Miért rohannál vesztedbe? Hiszen elesel Júdával együtt! 11 De Amacjá nem hallgatott rá. Ezért felvonult Jóás, Izráel királya, és szembeszálltak egymással, ő meg Amacjá, Júda királya, a Júdai Bétsemesnél. 12 De Júda vereséget szenvedett Izráeltől, és mindenki hazamenekült. 13 Amacját, Júda királyát, aki Jóás fia, Ahazjá unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bétsemesnél, majd bevonult Jeruzsálembe. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputól a Szöglet-kapuig négyszáz könyök hosszúságban. 14 Elvitte az ÚR házában és a királyi palota kincstárában talált összes aranyat, ezüstöt és minden fölszerelést, azonkívül túszokat szedett, és így tért vissza Samáriába.
15 Jóás egyéb dolgai, amiket véghezvitt, hőstettei, amikor Amacjá, Júda királya ellen harcolt, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 16 Pihenni tért Jóás őseihez, és eltemették Samáriában, Izráel királyai mellé. Fia, Jeroboám lett utána a király. 17 De Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt Jóásnak, Jóaház fiának, Izráel királyának a halála után. 18 Amacjá egyéb dolgai meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben. 19 Összeesküvést szőttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákisba menekült. De utánaküldtek Lákisba, és ott megölték. 20 Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Jeruzsálemben, Dávid városában. 21 Akkor Júda egész népe fogta a tizenhat éves Azarját, és őt tette királlyá apja, Amacjá helyett. 22 Ő építette ki Élatot, amelyet visszacsatolt Júdához azután, hogy a király pihenni tért őseihez.
23 Amacjának, Jóás fiának, Júda királyának tizenötödik évében lett Izráel királya Jeroboám, Jóásnak a fia Samáriában, negyvenegy esztendeig. 24 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR. Nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt. 25 Ő állította vissza Izráel határát a hamáti úttól a Síkság tengeréig, az ÚRnak, Izráel Istenének igéje szerint, amelyet kijelentett szolgája, a Gat-Héferből való Jónás próféta, Amittaj fia által. 26 Mert meglátta az ÚR Izráel igen keserves nyomorúságát, hogy végét járja már apraja-nagyja egyaránt, és nincs segítője Izráelnek. 27 Nem mondta azt az ÚR, hogy eltörli Izráel nevét az ég alól, ezért megszabadította őket Jeroboám, Jóás fia által. 28 Jeroboám egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, hőstettei, amikor harcolt, és visszaszerezte Izráelnek Damaszkuszt és Hamátot, amely valaha Júdáé volt, mindezek meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 29 Pihenni tért Jeroboám őseihez, Izráel királyaihoz, és utána a fia, Zekarjá lett a király.

2Kir. 15.

1 Jeroboámnak, Izráel királyának huszonhetedik évében kezdett uralkodni Azarjá,
Amacjának a fia, Júda királya. 2 Tizenhat éves volt, amikor uralkodni kezdett, és ötvenkét
évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jekoljá volt, Jeruzsálemből származott.
3 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett apja, Amacjá. 4 De az
áldozóhalmok nem szűntek meg, a nép még ott áldozott és tömjénezett az
áldozóhalmokon. 5 Az ÚR megverte a királyt, és poklos lett halála napjáig. Ezért egy
elkülönített házban lakott, és Jótám királyfi állt a palota élén, ő bíráskodott az ország népe
fölött. 6 Azarjá egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a
történetéről szóló könyvben. 7 Azarjá pihenni tért őseihez, és eltemették ősei mellé, Dávid
városában. Fia, Jótám lett utána a király.
8 Azarjának, Júda királyának harmincnyolcadik évében Zekarjá, Jeroboám fia lett Izráel
királya Samáriában, hat hónapig. 9 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, ahogyan ősei
tették. Nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt. 10 De
összeesküvést szőtt ellene Sallum, Jábés fia, és levágta őt a nép előtt, megölte, és ő lett
utána a király. 11 Zekarjá egyéb dolgai meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről
szóló könyvben. 12 Így teljesedett be az ÚR igéje, amelyet kijelentett Jéhúnak:
Negyedízig ülnek fiaid Izráel trónján. 13 Sallum, Jábés fia Uzzijjának, Júda királyának
harminckilencedik évében lett király, de csak egy hónapig uralkodott Samáriában. 14 Mert
feljött Tircából Menahém, Gádi fia, behatolt Samáriába és levágta Sallumot, Jábés fiát
Samáriában. Megölte, és ő lett utána a király. 15 Sallum egyéb dolgai és az általa szőtt
összeesküvés meg van írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 16 Akkortájt
verte le Menahém, Tircából kiindulva, Tifszahot és mindazokat, akik ott laktak, és az
egész környékét, mivel nem nyitottak előtte kaput. Ezért leverte, és még a terhes
asszonyait is mind felhasíttatta.
17 Azarjának, Júda királyának harminckilencedik évében lett Izráel királya Menahém,
Gádi fia Samáriában, tíz esztendeig. 18 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, nem tért el
egész életén át Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt. 19 Púl,
Asszíria királya betört az országba, mert Menahém ezer talentum ezüstöt adott Púlnak,
hogy legyen segítségére, és szilárdítsa meg királyi hatalmát. 20 Ezt a pénzt Menahém
kivetette Izráelre, valamennyi tehetős emberre: ötven ezüst sekelt minden egyes emberre,
hogy Asszíria királyának megadhassa. Akkor visszatért Asszíria királya, és nem maradt
ott az országban. 21 Menahém egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva
Izráel királyainak a történetéről írott könyvben. 22 És pihenni tért Menahém őseihez.
Utána a fia, Pekahjá lett a király.
23 Azarjának, Júda királyának ötvenedik évében Pekahjá, Menahém fia lett Izráel királya
Samáriában két esztendeig. 24 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, nem tért el
Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt. 25 De összeesküvést
szőtt ellene egy tisztje, Pekah, Remaljáhú fia, és levágta őt Samáriában a királyi palota
toronyszobájában, és vele együtt Argóbot meg Arjét és ötven gileádi embert. Miután
megölte, ő lett utána a király. 26 Pekahjá egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg
vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. 27 Azarjának, Júda
királyának ötvenkettedik évében Pekah, Remaljáhú fia lett Izráel királya Samáriában húsz
esztendeig. 28 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának
a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt. 29 Pekahnak Izráel királyának az idejében tört be
Tiglat-Pileszer, Asszíria királya, és elfoglalta Ijjónt, Ábél-Bét-Maakát, Jánóahot, Kedest,
Hácórt, Gileádot, Galileát, Naftáli egész földjét, és fogságba hurcolta azok lakosait
Asszíriába. 30 De Hóséa, Élá fia, összeesküvést szőtt Pekah, Remaljáhú fia ellen, és
levágta őt. Megölte, és ő lett utána a király, Jótámnak, Uzzijjá fiának huszadik

esztendejében. 31 Pekah egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Izráel
királyainak a történetéről szóló könyvben.
32 Pekahnak, Remaljáhú fiának, Izráel királyának második évében kezdett uralkodni
Jótám, Uzzijjának, Júda királyának a fia. 33 Huszonöt éves volt, amikor uralkodni kezdett,
és tizenhat évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Jerúsá volt, Cádók leánya. 34 Azt
tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan apja, Uzzijjá tette. 35 Csak az
áldozóhalmok nem szűntek meg; a nép még ott áldozott és tömjénezett az
áldozóhalmokon. Ő építtette meg az ÚR háza felső kapuját. 36 Jótám egyéb dolgai,
mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.
37 Abban az időben kezdte az ÚR rászabadítani Júdára Recínt, Arám királyát és Pekahot,
Remaljáhú fiát. 38 És pihenni tért Jótám az őseihez, és eltemették ősei mellé ősatyjának,
Dávidnak a városában. Utána a fia, Áház lett a király.

2Kir. 16.

1 Pekahnak, Remaljáhú fiának a tizenhetedik évében kezdett uralkodni Áház, Jótámnak,
Júda királyának a fia. 2 Húsz éves volt Áház, amikor uralkodni kezdett, és tizenhat évig
uralkodott Jeruzsálemben. De nem azt tette, amit ősatyja, Dávid, amit helyesnek lát
Istene, az ÚR, 3 hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt még a fiát is elégette áldozatul,
azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől.
4 Áldozott és tömjénezett az áldozóhalmokon, a dombokon és minden bujazöld fa alatt. 5
Akkoriban indított háborút Recín, Arám királya meg Pekah, Remaljáhú fia, Izráel királya
Jeruzsálem ellen, és körülzárták Áházt, de nem tudták legyőzni. 6 Ugyanakkor szerezte
vissza Recín, Arám királya Élatot Arám részére, és kiűzte a júdaiakat Élatból. Azután
edómiak jöttek Élatba, ott is laknak még ma is. 7 Áház azonban követeket küldött Tiglat-
Pileszerhez, Asszíria királyához, ezzel az üzenettel: Szolgád és fiad vagyok! Vonulj fel, és
szabadíts meg Arám királyának a markából, meg Izráel királyának a markából, akik rám
támadtak. 8 És fogta Áház az ÚR házában és a királyi palota kincstárában található
ezüstöt és aranyat, és elküldte ajándékul Asszíria királyának. 9 Asszíria királya hallgatott
rá, és felvonult Asszíria királya Damaszkusz ellen, bevette, és foglyokat hurcolt el belőle
Kírbe, Recínt pedig kivégeztette.
10 Ezután elment Áház király Damaszkuszba Asszíria királya, Tiglat-Pileszer elé, és
meglátta a damaszkuszi oltárt. Ekkor Áház király elküldte Úrijjá papnak ennek az oltárnak
a hasonmását és elkészítésének a pontos leírását. 11 Úrijjá pap pedig megépíttette az
oltárt egészen olyanra, mint amilyent Áház király küldött Damaszkuszból. Úgy készítette el
Úrijjá pap, mire Áház király megjött Damaszkuszból. 12 Amikor a király megérkezett
Damaszkuszból, és meglátta a király az oltárt, odalépett a király az oltárhoz, és fölment rá.
13 Elfüstölögtette égőáldozatát és ételáldozatát, kiöntötte italáldozatát, békeáldozatának a
vérét pedig ráhintette az oltárra. 14 A rézoltárt pedig, amely az ÚR színe előtt volt,
elvitette a templom elől, az ő oltára és az ÚR háza közül, és az ő oltára mellé helyeztette,
észak felől. 15 Majd ezt parancsolta Áház király Úrijjá papnak: A nagy oltáron füstölögtesd
el a reggeli égőáldozatot és az esti ételáldozatot, a király égőáldozatát és ételáldozatát, az
ország egész népének az égőáldozatát, ételáldozatát, italáldozatát, és arra hintsd az
égőáldozat összes vérét, meg a véresáldozat összes vérét! A rézoltáron még
gondolkozom. 16 És Úrijjá pap pontosan úgy járt el, ahogyan Áház király parancsolta. 17
Majd Áház király letörette a mosdóállványok peremeit, és eltávolította azokról a
mosdómedencéket. A tengert levétette az alatta levő rézbikákról, és kőtalapzatra
helyeztette. 18 A szombati fedett csarnokot pedig, amelyet a templomban építettek, meg a
király részére készült kijáratot eltávolította az ÚR házából Asszíria királyának a kedvéért.
19 Áház egyéb dolgai, amiket véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről
szóló könyvben. És pihenni tért Áház őseihez, és eltemették ősei mellé Dávid városában.
Fia, Ezékiás lett utána a király.

2Kir. 17.

1 Áháznak, Júda királyának tizenkettedik évében Hóséa, Élá fia lett Izráel királya
Samáriában kilenc esztendeig. 2 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, bár nem annyira, mint
Izráel előbbi királyai. 3 Ellene vonult fel Salmaneszer, Asszíria királya, Hóséa pedig a
szolgája lett, és adót fizetett neki. 4 De amikor Asszíria királya rájött, hogy Hóséa
összeesküvést szőtt, és követeket küldött Szóhoz, Egyiptom királyához, Asszíria
királyának pedig nem küldte meg az évenkénti adót, akkor Asszíria királya elfogatta őt, és
megbilincselve börtönbe vetette. 5 Majd felvonult Asszíria királya az egész ország ellen,
felvonult Samária ellen, és ostromolta három évig. 6 Hóséa uralkodásának kilencedik
évében elfoglalta Asszíria királya Samáriát, Izráelt pedig fogságba hurcolta Asszíriába, és
letelepítette őket Halahban és a Hábórnál, Gózán folyójánál, meg a médek városaiban.
7 Ez pedig azért történt, mert Izráel fiai vétkeztek Istenük, az ÚR ellen, aki felhozta őket
Egyiptom földjéről, Egyiptom királyának, a fáraónak a hatalma alól. Más isteneket féltek, 8
és azoknak a népeknek a szokásait követték, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől, és
azt tették, amit Izráel királyai. 9 Olyan dolgokat találtak ki Izráel fiai, amelyek nem voltak
méltók Istenükhöz, az ÚRhoz: áldozóhalmokat építettek maguknak minden városban,
mind az őrtornyoknál, mind az erődített városokban. 10 Szent oszlopokat és szent fákat
állítottak maguknak minden magas halmon és minden bujazöld fa alatt. 11 Ott
tömjéneztek minden áldozóhalmon, éppúgy, mint azok a népek, amelyeket előttük
hurcoltatott fogságba az ÚR, és gonosz dolgokat követtek el, bosszantván az URat. 12
Bálványokat tiszteltek, amiről megmondotta nekik az ÚR, hogy ne tegyék azt. 13 Ezért az
ÚR így intette Izráelt és Júdát összes prófétája és látnoka által: Térjetek meg gonosz
utaitokról, és őrizzétek meg parancsolataimat és rendelkezéseimet, a teljes törvény
szerint, amelyet őseiteknek adtam, és amelyet hozzátok küldtem szolgáim, a próféták
által! 14 De ők nem hallgattak rájuk, hanem úgy megkeményítették nyakukat, amilyen
nyakasak voltak őseik is, akik nem hittek Istenükben, az ÚRban. 15 Megvetették
rendelkezéseit és szövetségét, amelyet őseikkel kötött, és intelmeit, amelyekkel intette
őket. Mivel a hiábavalóságot követték, maguk is hiábavalók lettek, és követték a körülöttük
levő népeket; pedig megparancsolta az ÚR, hogy ne tegyenek úgy, mint azok. 16
Elhagyták Istenüknek, az ÚRnak minden parancsolatát, és öntött bálványt csináltak
maguknak: két borjút. Asérá-szobrot is készítettek, és leborultak az ég minden serege
előtt, és szolgálták a Baalt. 17 Elégették áldozatul fiaikat és leányaikat, varázslást űztek,
kuruzsoltak. Arra ragadtatták magukat, hogy azt tegyék, amit rossznak lát az ÚR; így
bosszantották őt. 18 Igen megharagudott ezért az ÚR Izráelre, és eltávolította őket színe
elől. Nem maradt meg, csak a Júda törzse. 19 Bár Júda sem őrizte meg Istenének, az
ÚRnak a parancsolatait, hanem Izráel szokásai szerint élt, ahogyan ott viselkedtek. 20
Ezért az ÚR megvetette Izráel minden ivadékát, sanyargatta, és fosztogatók kezébe adta,
végül pedig elvetette őket színe elől. 21 Mert elszakadt Izráel Dávid házától, és
Jeroboámot, Nebát fiát tették királlyá. Jeroboám pedig eltérítette az ÚRtól Izráelt, és nagy
vétekbe vitte. 22 És Izráel fiai elkövették mindazt a vétket, amit Jeroboám megtett, nem
tértek el attól. 23 Végül is az ÚR eltávolította színe elől Izráelt, ahogyan megmondotta
szolgái, a próféták által. Ezért került fogságba Izráel a maga földjéről Asszíriába
mindmáig.
24 Asszíria királya azután másokat hozott Bábelből, Kútából, Avvából, Hamátból,
Szefarvaimból, és letelepítette őket Samária városaiba, Izráel fiai helyébe. Azok birtokba
vették Samáriát, és letelepedtek városaiban. 25 Ott lakásuk kezdetén nem félték az URat,
ezért az ÚR oroszlánokat küldött rájuk, s azok öldösték őket. 26 Ekkor azt mondták
Asszíria királyának: Azok a népek, amelyeket elhurcoltál, és Samária városaiba
telepítettél, nem ismerik az ország Istene tiszteletének módját, ezért oroszlánokat küldött
rájuk, s azok most öldösik őket, mivel nem ismerik az ország Istene tiszteletének a

módját. 27 Asszíria királya azért ezt parancsolta: Küldjetek oda egy papot azok közül, akiket onnan fogságba vittetek! Menjen el, lakjék ott, és tanítsa meg azokat az ország Istene tiszteletének a módjára! 28 El is ment egy pap azok közül, akiket Samáriából fogságba vittek, és letelepedett Bételben. Ez tanította meg azokat, hogy hogyan féljék az URat. 29 De azért mindegyik pogány nép megcsinálta a maga istenét is, és elhelyezte az áldozóhalmokon levő templomokba, amelyeket a samáriabeliek készítettek: mindegyik nép abban a városban, amelyben lakott. 30 A Bábelből valók elkészítették Szukkót-Benótot, a Kútából valók elkészítették Nérgalt, a Hamátból valók elkészítették Asímát; 31 az Avvából valók elkészítették Nibhazt és Tartákot, a Szefarvaimból valók pedig elégették fiaikat áldozatul Adrammeleknek és Anammeleknek, Szefarvaim isteneinek. 32 Így történt, hogy bár félték az URat, de az áldozóhalmokon is alkalmaztak maguk közül való papokat, akik az áldozóhalmokon levő templomokban tevékenykedtek. 33 Félték tehát az URat is, de tisztelték a maguk isteneit is, azoknak a pogány népeknek az istentiszteleti módja szerint, akik közül elhurcolták őket. 34 A mai napig is követik a régi istentiszteleti módot. Nem félik az URat, és nem követik az ő rendelkezéseit és tisztelete módját a szerint a törvény és parancsolat szerint, amelyet az ÚR parancsolt Jákób fiainak; Jákóbnak az Izráel nevet adta. 35 Mert velük szövetséget kötött az ÚR, és ezt parancsolta nekik: Ne féljetek más isteneket, és ne imádjátok azokat, ne tiszteljétek őket, és ne áldozzatok nekik! 36 Az URat féljétek, őt imádjátok, és neki áldozzatok, mert ő hozott föl benneteket Egyiptomból nagy erővel és kinyújtott karral. 37 Tartsátok meg a rendelkezéseket, az istentisztelet módját, a törvényt és a parancsolatot, amelyeket megíratott számotokra, és teljesítsétek azokat mindenkor; más isteneket pedig ne féljetek! 38 Ne feledkezzetek el a szövetségről, amelyet veletek kötöttem, és ne féljetek más isteneket! 39 Az URat, a ti Isteneteket féljétek, és ő megment benneteket minden ellenségetek kezéből! 40 Ezek azonban nem engedelmeskedtek, hanem régi istentiszteleti módjukat követték. 41 Így tehát ezek a népek félték ugyan az URat, de tisztelték bálványaikat is. Még a fiaik és unokáik is azt teszik mindmáig, amit elődeik tettek.

2Kir. 18.

1 Hóséának, Élá fiának, Izráel királyának a harmadik évében kezdett uralkodni Ezékiás, Áháznak a fia, Júda királya. 2 Huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Abí volt, Zekarjá leánya. 3 Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett őse, Dávid. 4 Ő szüntette meg az áldozóhalmokat, összezúzta a szent oszlopokat, kivágatta a szent fákat, és darabokra törette a rézkígyót, amelyet Mózes készített; mert Izráel fiai mindaddig annak tömjéneztek, és Nehustánnak nevezték. 5 Bízott az ÚRban, Izráel Istenében; nem volt hozzá hasonló senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána. 6 Ragaszkodott az ÚRhoz, nem tért el tőle, hanem megtartotta parancsolatait, amelyeket az ÚR parancsolt Mózesnek. 7 Ezért vele volt az ÚR, és minden vállalkozása eredményes volt. Fellázadt Asszíria királya ellen, és nem szolgálta őt. 8 Leverte a filiszteusokat egészen Gázáig és környékéig, őrtornyaikat és erődített városaikat egyaránt. 9 Ezékiás király negyedik évében, amely Hóséának, Élá fiának, Izráel királyának hetedik éve volt, Salmaneszer, Asszíria királya Samária ellen vonult, és ostrom alá vette. 10 El is foglalta három év múlva, Ezékiás hatodik évében; tehát Hóséának, Izráel királyának a kilencedik évében esett el Samária. 11 Asszíria királya fogságba hurcolta Izráelt Asszíriába, és letelepítette őket Halahban és a Hábórnál, Gózán folyójánál, meg a médek városaiban. 12 Mert nem hallgattak Istenüknek, az ÚRnak a szavára, áthágták szövetségét és mindazt, amit Mózes, az ÚR szolgája parancsolt. Nem hallgattak rá, és nem teljesítették.
13 Ezékiás király tizennegyedik évében felvonult Szanhérib, Asszíria királya, Júda összes erődített városa ellen, és bevette azokat. 14 Akkor Ezékiás, Júda királya, ezt az üzenetet küldte az asszír királyhoz Lákisba: Vétkeztem, vonulj vissza innen! Vállalom, amit kirósz rám. És Asszíria királya háromszáz talentum ezüstöt meg harminc talentum aranyat vetett ki Ezékiásra, Júda királyára. 15 Ekkor odaadott Ezékiás minden ezüstöt, ami az ÚR házában és a királyi palota kincstárában található volt. 16 Ugyanekkor vágatta le Ezékiás az ÚR temploma ajtószárnyainak és ajtófélfáinak az aranyborítását is, amivel maga Ezékiás, Júda királya boríttatta be, és azt is odaadta az asszír királynak. 17 Az asszír király azonban elküldte hadvezérét, udvarmesterét és kincstárnokát Lákisból Ezékiás király ellen erős hadsereggel Jeruzsálembe. Ezek felvonultak, és megérkeztek Jeruzsálem alá. Amikor felvonultak és megérkeztek, megálltak a Felső-tó vízvezetékénél, amely a ruhafestők mezejének az útjánál van. 18 Azután hívatták a királyt. Kiment hozzájuk Eljákim, Hilkijjáhú fia, a palota felügyelője, Sebná kancellár és Jóáh, Ászáf fia, a főtanácsadó. 19 A kincstárnok ezt mondta nekik: Mondjátok meg Ezékiásnak, hogy ezt üzeni a nagy király, Asszíria királya: Miféle elbizakodottság ez? Miben bízol? 20 Üres beszéd az, amit gondolsz, hogy csak ész és erő kell a hadakozáshoz! Kiben bíztál, hogy föllázadtál ellenem? 21 Talán Egyiptomnak, ennek a törött nádszálnak a támogatásában bíztál? Aki erre támaszkodik, annak belemegy a tenyerébe, és átszúrja azt. Így járnak Egyiptom királyával, a fáraóval mindazok, akik benne bíznak. 22 Vagy ezt mondjátok nekem: Istenünkben, az ÚRban bízunk?! De hiszen az ő áldozóhalmait és oltárait szüntette meg Ezékiás! Júdának és Jeruzsálemnek pedig megparancsolta: Csak ez előtt az oltár előtt borulhattok le, itt, Jeruzsálemben! 23 Fogadj hát az én urammal, Asszíria királyával: Kétezer lovat ad neked, ha tudsz hozzájuk adni ugyanannyi lovast! 24 Hogyan tudnál visszaverni egyetlen helytartót is az én uram legkisebb szolgái közül?! Vagy Egyiptom harci kocsijaiban és lovasaiban bízol? 25 Talán az ÚR tudta nélkül vonultam fel ez ellen a hely ellen, hogy elpusztítsam? Az ÚR parancsolta nekem, hogy vonuljak fel ez ellen az ország ellen, és pusztítsam el! 26 Ekkor Eljákim, Hilkijjáhú fia, Sebná és Jóáh ezt mondta a kincstárnoknak: Beszélj szolgáiddal arámul, mert megértjük. Ne beszélj velünk júdai nyelven a várfalon levő hadinép füle hallatára! 27 De a kincstárnok így felelt nekik: Vajon uradhoz és tehozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? Sőt

inkább a várfalon ülő emberekhez, akiknek majd veletek együtt kell megenniük saját
ganéjukat, és meginniuk saját vizeletüket! 28 Azzal odaállt a kincstárnok, és nagy hangon
kiáltva beszélni kezdett júdai nyelven, és ezt mondta: Halljátok meg a nagy királynak,
Asszíria királyának az üzenetét! 29 Ezt üzeni a király: Ne hagyjátok, hogy rászedjen
benneteket Ezékiás, mert ő nem tud megmenteni benneteket a kezemből. 30 És ne
hagyjátok, hogy Ezékiás így biztasson benneteket az ÚRral: Bizonyosan megment
bennünket az ÚR, és nem kerül ez a város Asszíria királyának a kezébe! 31 Ne
hallgassatok Ezékiásra, mert ezt üzeni Asszíria királya: Adjátok meg magatokat, és
jöjjetek ki hozzám! Akkor mindenki a maga szőlőtőkéjéről és fügefájáról ehetik, és
mindenki a maga kútjának a vizét ihatja, 32 amíg el nem jövök, és el nem viszlek
benneteket a ti földetekhez hasonló földre, gabonát és mustot adó földre, kenyeret és
szőlőt adó földre, olajat és mézet adó földre, hogy életben maradjatok, és ne haljatok
meg! Ne hallgassatok Ezékiásra, mert félrevezet benneteket, amikor ezt mondja: Az ÚR
megment bennünket! 33 Vajon más népek istenei meg tudták-e menteni országukat
Asszíria királyának a kezéből? 34 Hol vannak Hamát és Arpád istenei? Hol vannak
Szefarvaim, Héna és Ivvá istenei? Megmentették-e Samáriát az én kezemből? 35
Ezeknek az országoknak valamennyi istene közül melyik tudta megmenteni országát az
én kezemből? Hát az ÚR megmentheti-e kezemből Jeruzsálemet? 36 De a hadinép néma
maradt, nem válaszoltak neki egy szót sem, mert a király parancsa az volt, hogy ne
válaszoljanak neki. 37 Ezután Eljákim, Hilkijjáhú fia, a palota felügyelője, Sebná kancellár
és Jóáh főtanácsadó, Ászáf fia, megszaggatott ruhában Ezékiáshoz ment, és jelentették
neki a kincstárnok beszédét.

2Kir. 19.

1 Amikor Ezékiás király ezeket meghallotta, megszaggatta ruháját, zsákruhát öltött, és
bement az ÚR házába. 2 Azután elküldte Eljákimot, a palota felügyelőjét, Sebná kancellárt
és a papok véneit, zsákruhába öltözve, Ézsaiás prófétához, Ámóc fiához. 3 Azt mondták
neki: Ezt üzeni Ezékiás: Nyomorúságnak, büntetésnek és szégyennek a napja ez a nap,
mint amikor a gyermek az anyaméh szájáig jut, de nincs erő a szüléshez. 4 Talán
meghallja Istened, az ÚR a kincstárnok minden szavát, akit ideküldött ura, az asszír király,
hogy gyalázza az élő Istent, és talán megbünteti Istened, az ÚR azokért a szavakért,
amelyeket meghallott. Imádkozz a még meglevő maradékért! 5 Amikor Ezékiás király
szolgái megérkeztek Ézsaiáshoz, 6 így szólt hozzájuk Ézsaiás: Mondjátok meg uratoknak:
Így szól az ÚR: Ne ijedj meg azoktól a beszédektől, amelyeket hallottál, amelyekkel
káromoltak engem az asszír királynak a szolgái. 7 Íme én olyan lelket adok bele, hogy hírt
hallva visszatérjen országába. Saját országában pedig kard által ejtem el.
8 A kincstárnok visszatért, de az asszír királyt már Libná ellen harcolva találta, mert
meghallotta, hogy elvonult Lákisból. 9 Az asszír király ugyanis azt hallotta, hogy Tirháká,
Etiópia királya háborúba indult ellene. Ekkor ismét követeket küldött Ezékiáshoz ezzel az
üzenettel: 10 Mondjátok meg Ezékiásnak, Júda királyának: Ne engedd, hogy rászedjen
téged Istened, akiben bízva azt gondolod, hogy nem kerül Jeruzsálem az asszír király
kezébe! 11 Hiszen te is hallottad, hogy mit vittek véghez Asszíria királyai minden
országban, kiirtva mindent. Te talán megmenekülhetsz? 12 Megmentették-e más népek
istenei azokat, akiket elődeim elpusztítottak: Gózánt és Háránt, Recefet és Eden fiait, akik
Telasszárban voltak? 13 Hol van Hamát királya, Arpád királya és Szefarvaim városának a
királya, meg Héna és Ivvá? 14 Ezékiás átvette a levelet a követek kezéből és elolvasta.
Majd fölment az ÚR házába, és kiterítette azt Ezékiás az ÚR előtt. 15 És így imádkozott
Ezékiás az ÚR előtt: URam, Izráel Istene, aki a kerúbokon ülsz, egyedül te vagy a föld
minden országának Istene, te alkottad a mennyet és a földet! 16 URam, hajtsd hozzám
füledet, és hallgass meg! URam, nyisd ki szemedet, és láss! Halld meg Szanhérib
beszédét, aki ideküldte ezt az embert, hogy gyalázza az élő Istent! 17 Igaz, URam, hogy
Asszíria királyai elpusztították a pogány népeket és országaikat. 18 Isteneiket tűzbe
vetették, mert azok nem is voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő,
azért pusztíthatták el azokat. 19 De most te, URunk Istenünk, szabadíts meg bennünket
az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy, URam, az egyedüli
Isten! 20 Akkor Ézsaiás, Ámóc fia ezt az üzenetet küldte Ezékiásnak: Így szól az ÚR,
Izráel Istene: Meghallottam, hogyan imádkoztál hozzám Asszíria királya, Szanhérib miatt.
21 Ezt az igét jelentette ki róla az ÚR:
Megvet, gúnyol téged Sion szűz leánya, fejét rázza mögötted Jeruzsálem leánya! 22 Kit
gyaláztál s káromoltál, ki ellen emeltél szót? Kire néztél gőgös szemmel? Izráel Szentjére!
23 Követeiddel gyaláztad az URat, és ezt mondtad: Sok harci kocsimmal fölmentem a
legmagasabb hegyre, a meredek Libánonra is. Kivágtam sudár cédrusait, válogatott
ciprusfáit, eljutottam utolsó tanyájára, legsűrűbb erdejébe is. 24 Kutat ástam és ittam
másoknak a vizét; lépteimmel kiszárítom Egyiptomban a Nílus minden ágát.
25 Nem hallottad még, hogy én ezt régóta elvégeztem, jó előre kiterveltem? Most csak
véghezviszem, hogy halomra dőljenek, rommá legyenek az erős városok. 26 Lakosaiknak
ereje elfogyott, megrémültek, megszégyenültek; olyanok lettek, mint mezőn a növény,
mint a gyenge fűszál, a háztetőn nőtt fű: elszáradt, mielőtt szárba szökkent.
27 Én tudom, ha leülsz, ha kimégy vagy bejössz, és ahogyan tombolsz velem szemben!
28 Mivel tombolsz velem szemben, és elbizakodott beszéded fülembe jutott, horgomat
orrodba vetem, zablámat a szádba, és visszaviszlek az úton, amelyen idejöttél!
29 Teneked pedig ezt a jelt adom: Ebben az évben azt eszitek, ami a tarlón nő, a második
évben azt, ami annak a magvaiból hajt; a harmadik évben pedig vessetek és arassatok,

ültessetek szőlőt, és egyétek gyümölcsét. 30 Akik megmenekülnek és megmaradnak
Júda házából, azok újra gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn. 31 Mert
Jeruzsálemből terjed szét a maradék, és a Sion-hegyéről azok, akik megmenekülnek. A
Seregek URának féltő szeretete műveli ezt.
32 Azért ezt mondta az ÚR Asszíria királyáról: Nem jut be ebbe a városba, és nyilat sem
lő rá; nem fordít feléje pajzsot, töltést sem emel ellene. 33 Azon az úton tér vissza,
amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be, így szól az ÚR. 34 Pajzsa leszek ennek a
városnak, és megszabadítom önmagamért, meg szolgámért, Dávidért. 35 Azon az
éjszakán eljött az ÚR angyala, és levágott az asszír táborban száznyolcvanötezer embert.
Amikor reggel fölkeltek, mindenfelé csupa holttest volt. 36 Ekkor Szanhérib, Asszíria
királya fölkerekedett, visszavonult Ninivébe, és ott is maradt. 37 Egyszer aztán, amikor
imádkozott istenének, Niszróknak a templomában, a fiai, Adrammelek és Szárecer
levágták karddal, maguk pedig elmenekültek Arárát földjére. Utána a fia, Észarhaddón lett
a király.

2Kir. 20.

1 Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. Ézsaiás próféta, Ámóc fia elment
hozzá és ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem
maradsz életben! 2 Ezékiás pedig arcát a fal felé fordította, és így imádkozott az ÚRhoz: 3
Ó, URam, ne feledkezz meg arról, hogy én híven és tiszta szívvel éltem előtted, és azt
tettem, amit jónak látsz! És Ezékiás keservesen sírt. 4 Ézsaiás még a város közepére
sem ért, amikor így szólt hozzá az ÚR igéje: 5 Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak,
népem fejedelmének: Így szól az ÚR, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam
imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Én meggyógyítalak, három nap múlva már
fölmehetsz az ÚR házába. 6 Megtoldom napjaidat még tizenöt évvel. Asszíria királyának a
kezéből pedig kiszabadítlak téged meg ezt a várost, és pajzsa leszek ennek a városnak
önmagamért és szolgámért, Dávidért. 7 Majd ezt mondta Ézsaiás: Hozzatok egy csomó
préselt fügét! Odavitték és a kelevényre tették; a király pedig életben maradt. 8 Ezékiás
azonban megkérdezte Ézsaiástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít az ÚR, és három nap
múlva fölmehetek az ÚR házába? 9 Ézsaiás így felelt: Kapsz jelet az ÚRtól arra, hogy az
ÚR teljesíti azt az igét, amelyet kijelentett: Előre menjen az árnyék tíz fokkal, vagy
visszafelé menjen tíz fokkal? 10 Ezékiás ezt mondta: Könnyű az árnyéknak tíz fokkal
megnyúlnia. Ne úgy legyen, hanem menjen az árnyék visszafelé tíz fokkal! 11 Ekkor
Ézsaiás próféta az ÚRhoz kiáltott, ő pedig visszatérítette az árnyékot tíz fokkal Áház
napóráján, azokon a fokokon, amelyeken már áthaladt.
12 Abban az időben Meródak-Baladán, Baladánnak, Babilónia királyának a fia levelet és
ajándékot küldött Ezékiásnak, mert hallotta, hogy Ezékiás beteg lett. 13 Ezékiás
meghallgatta őket, azután megmutatta nekik egész kincstárát, az ezüstöt és az aranyat, a
balzsamokat és a finom olajakat, a fegyvertárát és mindazt, ami kincstárában található
volt. Semmi sem volt palotájában és egész birodalmában, amit meg ne mutatott volna
nekik Ezékiás. 14 Ekkor Ézsaiás próféta elment Ezékiás királyhoz, és megkérdezte tőle:
Mit mondtak ezek az emberek, és honnan jöttek hozzád? Ezékiás így felelt: Messze
földről, Babilóniából jöttek. 15 Ézsaiás így szólt: Mit láttak a palotádban? Ezékiás így
felelt: Mindent láttak, ami csak a palotámban van; semmi sincs kincstáramban, amit meg
ne mutattam volna nekik. 16 Akkor Ézsaiás így szólt Ezékiáshoz: Halld meg az ÚR igéjét:
17 Eljön majd az idő, amikor mindazt elviszik Babilóniába, ami a palotádban van, és amit
elődeid gyűjtöttek mindmáig, semmi sem marad meg. Ezt mondja az ÚR! 18 Utódaid
közül is, akik tőled származnak, akiket nemzel, elvisznek egyeseket, és udvari szolgák
lesznek Babilónia királyának a palotájában. 19 Ezékiás így válaszolt Ézsaiásnak: Jó az
ÚR igéje, melyet hirdettél. Mert ezt gondolta: akkor az én időmben béke és biztonság lesz.
20 Ezékiás egyéb dolgai, összes hőstette, és hogy hogyan készíttetett tavat és
vízvezetéket, hogy bevezesse a vizet a városba, meg vannak írva Júda királyainak a
történetéről szóló könyvben. 21 És pihenni tért Ezékiás őseihez. Utána a fia, Manassé lett
a király.

2Kir. 21.

1 Tizenkét éves volt Manassé, amikor uralkodni kezdett, és ötvenöt évig uralkodott
Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hefcibáh volt. 2 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR; olyan
utálatos dolgokat, mint azok a népek, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. 3 Újra
megépíttette az áldozóhalmokat, amelyeket apja, Ezékiás elpusztított, oltárokat állított a
Baalnak, és bálványoszlopot készíttetett, amilyet készíttetett Aháb, Izráel királya. Leborult
az ég minden serege előtt, és tisztelte azokat. 4 Oltárokat építtetett az ÚR házában,
amelyről pedig ezt mondta az ÚR: Jeruzsálemben lesz a nevem. 5 Oltárokat építtetett az
ég minden seregének az ÚR háza mindkét udvarában. 6 A fiát is elégette áldozatul.
Varázslást és jelmagyarázást űzött, halottidézőket és jövendőmondókat tartott. Sok olyan
dolgot vitt véghez, amit rossznak lát az ÚR, bosszantva őt. 7 Azt a bálványszobrot,
amelyet készíttetett, a templomban helyezte el, pedig erről azt mondta az ÚR Dávidnak és
a fiának, Salamonnak: Ebben a templomban, Jeruzsálemben lesz a nevem örökre, mert
ezt választottam ki Izráel valamennyi törzse közül. 8 És nem kell többé továbbvándorolnia
Izráelnek arról a földről, amelyet őseiknek adtam, de csak akkor, ha megtartják és
megteszik mindazt, amit megparancsoltam nekik, az egész törvényt, amelyet szolgám,
Mózes parancsolt nekik. 9 De ők nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe vitte őket
Manassé, és még gonoszabb dolgokat követtek el, mint azok a népek, amelyeket
kipusztított az ÚR Izráel fiai elől. 10 Akkor az ÚR így beszélt szolgái, a próféták által: 11
Mivel Manassé, Júda királya ilyen utálatos dolgokat követett el, gonoszabbakat
mindazoknál, amiket előtte elkövettek az emóriak, sőt bálványai révén Júdát is vétekbe
vitte, 12 ezért így szól az ÚR, Izráel Istene: Én olyan veszedelmet hozok Jeruzsálemre és
Júdára, hogy megcsendül bele mind a két füle annak, aki csak hallja. 13 Jeruzsálemre is
Samária mérőzsinórját és Aháb házának a mérőónját alkalmazom. Kitörlöm Jeruzsálemet,
ahogyan kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják. 14 Eltaszítom örökségem maradékát.
Ellenségei kezébe adom; minden ellenségének a prédája és martaléka lesz, 15 mivel azt
tették, amit rossznak tartok, és folyton bosszantottak attól a naptól fogva, hogy őseik
kivonultak Egyiptomból, egészen a mai napig. 16 Manassé nagyon sok ártatlan vért is
ontott, amivel megtöltötte Jeruzsálemet egyik végétől a másikig, azon a vétkén kívül,
amellyel vétekbe vitte Júdát, olyat téve, amit rossznak lát az ÚR. 17 Manassé egyéb
dolgai, mindaz, amit véghezvitt és vétkei, amelyeket elkövetett, meg vannak írva Júda
királyainak a történetéről szóló könyvben. 18 És pihenni tért Manassé őseihez, és
eltemették palotája kertjében, az Uzzá-kertben. Fia, Ámón lett utána a király.
19 Huszonkét éves volt Ámón, amikor uralkodni kezdett, és két évig uralkodott
Jeruzsálemben. Anyjának a neve Mesullemet volt, Hárúc leánya, Jotbából. 20 Azt tette,
amit rossznak lát az ÚR, ahogyan tett apja, Manassé is. 21 Mindenben azon az úton járt,
amelyen járt az apja: tisztelte azokat a bálványokat, amelyeket apja tisztelt, és azokat
imádta. 22 Elhagyta az URat, ősei Istenét, és nem az ÚR útján járt. 23 De összeesküdtek
Ámón ellen udvari emberei, és megölték a királyt a palotájában. 24 Az ország népe
azonban kiirtotta mindazokat, akik összeesküdtek Ámón király ellen. Azután a fiát, Jósiást
tette királlyá az ország népe. 25 Ámón egyéb dolgai, amiket véghezvitt, meg vannak írva
Júda királyainak a történetéről szóló könyvben. 26 Az Uzzá-kertben levő sírba temették el.
Utána a fia, Jósiás lett a király.

2Kir. 22.

1 Nyolcéves volt Jósiás, amikor uralkodni kezdett, és harmincegy évig uralkodott
Jeruzsálemben. Anyja neve Jedídá volt, Adájá leánya, Bockatból. 2 Azt tette, amit
helyesnek tart az ÚR. Mindenben ősatyjának, Dávidnak az útján járt, és nem tért el arról
sem jobbra, sem balra. 3 Jósiás király tizennyolcadik évében történt, hogy a király elküldte
Sáfán kancellárt, aki Acaljáhú fia, Mesullám unokája volt, az ÚR házába ezzel a
megbízással: 4 Menj el Hilkijjá főpaphoz, hogy szedje össze az ÚR házában összegyűlt
pénzt, amit az ajtóőrök gyűjtöttek a néptől. 5 Adják oda azt az ÚR házánál levő munkások
felügyelőinek, azok pedig adják át a munkásoknak, akik az ÚR házánál vannak, hogy
javítsák ki a templom rongálódásait: 6 az ácsoknak, az építőknek és a kőműveseknek.
Vásároljanak faanyagot és faragott köveket a templom kijavításához. 7 De nem kell őket
elszámoltatni azzal a pénzzel, amit nekik átadnak, mert hűségesen fognak eljárni.
8 Egyszer csak így szólt Hilkijjá főpap Sáfán kancellárhoz: Ezt a törvénykönyvet találtam
az ÚR házában! És odaadta Hilkijjá a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el. 9 Ezután Sáfán
kancellár a királyhoz ment, és jelentést tett a dologról a királynak. Ezt mondta: Szolgáid
összeszedték a templomban található pénzt, és odaadták az ÚR házánál levő munkások
felügyelőinek. 10 Jelentette Sáfán kancellár a királynak azt is, hogy Hilkijjá főpap egy
könyvet adott át neki, és felolvasott belőle Sáfán a királynak. 11 Amikor a király
meghallotta a törvénykönyv igéit, megszaggatta a ruháját. 12 Majd ezt a parancsot adta a
király Hilkijjá főpapnak, Ahikámnak, Sáfán fiának, Akbórnak, Mikájá fiának, meg Sáfán
kancellárnak és Aszájának, a király udvari emberének: 13 Menjetek, kérdezzétek meg az
URat, hogy mit jelentenek ennek a megtalált könyvnek az igéi rám és az egész népre,
Júdára nézve! Mert nagy haragra gyulladt ellenünk az ÚR, mivel nem hallgattak elődeink
ennek a könyvnek az igéire, és nem tették meg mindazt, ami elénk van írva. 14 Hilkijjá
főpap, Ahikám, Akbór, Sáfán és Aszájá tehát elment Hulda prófétanőhöz, aki Sallumnak,
Tikvá fiának, Harhasz unokájának, a ruhák őrizőjének volt a felesége, és Jeruzsálem új
városrészében lakott; és beszéltek vele. 15 Hulda így szólt hozzájuk: Ezt mondja az ÚR,
Izráel Istene: Mondjátok meg annak az embernek, aki hozzám küldött benneteket: 16 Ezt
mondja az ÚR: Én veszedelmet hozok erre a helyre és lakóira, annak a könyvnek minden
igéje szerint, amelyet Júda királya elolvasott. 17 Mert elhagytak engem, és más
isteneknek tömjéneztek, hogy bosszantsanak engem kezük mindenféle csinálmányával.
Ezért gyulladt fel lángoló haragom ez ellen a hely ellen, és nem alszik ki! 18 De mondjátok
meg Júda királyának, aki azért küldött benneteket, hogy megkérdezzétek az URat: Ezt
mondja az ÚR azokról az igékről, amelyeket hallottál: 19 Mivel meglágyult a szíved, és
megaláztad magad az ÚR előtt, amikor meghallottad, hogy mit jelentettem ki erről a
helyről és lakóiról, hogy milyen pusztulás és átok vár rájuk, megszaggattad ruhádat, és
sírtál előttem, ezért én is meghallgatlak! - így szól az ÚR. 20 Ezért őseid mellé foglak
tétetni, békességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet
erre a helyre hozok! És megvitték a választ a királynak.

2Kir. 23.

1 A király magához gyűjtötte Júda és Jeruzsálem véneit. 2 Azután fölment a király az ÚR
házába, és vele együtt minden júdai férfi és Jeruzsálem egész lakossága, a papok és a
próféták, meg az egész nép apraja-nagyja. És felolvasta fülük hallatára a szövetség
könyvének minden igéjét, amelyet az ÚR házában találtak. 3 Majd odaállt a király az
oszlop mellé, és szövetséget kötött az ÚR színe előtt arra nézve, hogy az URat követik,
parancsolatait, intelmeit, és rendelkezéseit teljes szívvel és teljes lélekkel megtartják, és
teljesítik a szövetség igéit, amelyek meg vannak írva abban a könyvben. És az egész nép
elfogadta ezt a szövetséget. 4 Ezután megparancsolta a király Hilkijjá főpapnak, a
másodrangú papoknak és az ajtóőröknek, hogy hordjanak ki az ÚR templomából minden
olyan fölszerelést, amely Baalnak, Asérának és az ég minden seregének készült. Elégette
azokat Jeruzsálemen kívül, a Kidrón mezején és a hamut Bételbe vitette. 5 Eltávolította a
bálványpapokat, akiket Júda királyai alkalmaztak azért, hogy az áldozóhalmokon
tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem környékén, meg azokat is, akik a
Baalnak, a napnak, a holdnak, a szerencsecsillagoknak és az ég egész seregének
tömjéneztek. 6 Kivitette az ÚR házában levő Asérá-szobrot is Jeruzsálemen kívülre, a
Kidrón-völgybe, és elégette a Kidrón-völgyben, porrá zúzatta, porát pedig a köznép
temetkezőhelyére szóratta. 7 Leromboltatta a férfiparáznák házait, amelyek az ÚR háza
mellett voltak, ahol az asszonyok sátracskákat szőttek a napistennőnek. 8 Behozatta az
összes papot Júda városaiból; az áldozóhalmokat pedig, amelyeken a papok tömjéneztek,
tisztátalanná tette. Gebától Beérsebáig. Lerontatta a kapuknál levő áldozóhalmokat,
amelyek Jehósua városparancsnok kapujának a bejáratánál voltak, a városkapun
bemenve bal kéz felől. 9 Az áldozóhalmok papjai azonban nem járulhattak az ÚR
oltárához Jeruzsálemben, csak kovásztalan kenyeret ehettek atyjukfiai között. 10 Azután
tisztátalanná tette a Tófetet a Ben-Hinnóm völgyében, hogy senki se égethesse el fiát
vagy leányát áldozatul a Moloknak. 11 Eltávolította az ÚR házának a bejáratától a lovakat,
amelyeket Júda királyai a nap tiszteletére állítottak oda, Netan-Melek főember szobája
mellé, egy külön csarnokba. A napnak szentelt kocsikat is elégette. 12 Leromboltatta a
király azokat az oltárokat is, amelyek Áház felső szobájának a tetején voltak, amelyeket
Júda királyai készíttettek; meg azokat az oltárokat is, amelyeket Manassé készíttetett az
ÚR házának udvarában. Összezúzatta és beleszóratta a porukat a Kidrón-patakba. 13
Tisztátalanná tette a király azokat az áldozóhalmokat is, amelyek Jeruzsálemtől keletre, a
Mashít-hegytől pedig délre voltak, amelyeket még Salamon, Izráel királya építtetett
Astóretnek, a szidóniak förtelmes bálványának, Kemósnak, a móábiak förtelmes
bálványának és Milkómnak, az Ammón fiai utálatos bálványának. 14 Összetörette a szent
oszlopokat, és kivágatta a szent fákat, helyüket pedig emberi csontokkal töltötte meg. 15
A bételi áldozóhalmon levő oltárt is, amelyet Jeroboám, Nebát fia készíttetett, aki vétekbe
vitte Izráelt, ezt az oltárt is leromboltatta az áldozóhalommal együtt. Az áldozóhalmot
fölperzseltette, porrá zúzatta, a bálványoszlopot pedig elégette. 16 Azután körülnézett
Jósiás, és meglátta a sírboltokat, amelyek ott voltak a hegyen. A sírboltokból kihozatta a
csontokat, és elégette az oltáron. Így tette azt tisztátalanná az ÚR igéje szerint, amelyet
az Isten embere hirdetett; az, aki ezeket a dolgokat hirdette. 17 Majd ezt kérdezte: Miféle
síremlék ez, amelyet itt látok? A városbeliek így feleltek neki: Isten emberének a sírja ez,
aki Júdából jött, és megjövendölte ezeket a dolgokat, amelyeket a bételi oltárral tettél. 18
Erre ő azt mondta: Hagyjátok nyugodni, senki se bolygassa meg a csontjait! És békén
hagyták a csontjait a Samáriából jött próféta csontjaival együtt. 19 Jósiás Samária
városaiból is eltávolította az áldozóhalmokon levő templomokat, amelyeket az ÚR
bosszantására készíttettek Izráel királyai. Ugyanazon a módon bánt el velük, ahogyan azt
Bételben tette. 20 Lemészároltatta az áldozóhalmok összes papját, akik ott voltak az
oltároknál, és emberi csontokat égetett el azokon. Ezután visszatért Jeruzsálembe.

21 Majd ezt parancsolta a király az egész népnek: Tartsatok páskát Isteneteknek, az
ÚRnak úgy, ahogy az le van írva a szövetségnek ebben a könyvében! 22 Bizony nem
tartottak ehhez hasonló páskát a bírák ideje óta, akik Izráelt ítélték, sem Izráel, sem Júda
királyainak az idejében, 23 csak Jósiás király tizennyolcadik évében tartottak ilyen páskát
az ÚRnak Jeruzsálemben. 24 Jósiás király megtisztította Júda országát és Jeruzsálemet
a halottidézőktől és jövendőmondóktól, a házibálványoktól is, mindazoktól a förtelmes
bálványoktól, amelyek ott láthatók voltak. Így szerzett érvényt a törvény rendelkezéseinek,
amelyek le vannak írva abban a könyvben, amelyet Hilkijjá pap talált az ÚR házában. 25
Nem volt hozzá hasonló király őelőtte, aki úgy megtért volna az ÚRhoz teljes szívével,
teljes lelkével és teljes erejével, egészen a Mózes törvénye szerint; és utána sem támadt
hozzá hasonló. 26 Az ÚR izzó nagy haragja azonban nem múlt el, mert haragra gerjedt
Júda ellen azért a sok bosszantásért, amivel Manassé bosszantotta. 27 Ezért azt
mondotta az ÚR: Júdát is eltávolítom magam elől, ahogyan Izráelt eltávolítottam, és
megvetem ezt a várost, Jeruzsálemet, amelyet pedig kiválasztottam, sőt a templomot is,
amelyről azt mondtam, hogy ott lesz az én nevem! 28 Jósiás egyéb dolgai, mindaz, amit
véghezvitt, meg vannak írva Júda királyainak a történetéről szóló könyvben.
29 Az ő idejében vonult fel Nékó fáraó, Egyiptom királya Asszíria királya ellen, az
Eufrátesz folyó felé. Jósiás király szembeszállt vele, de az megölte Megiddónál, alighogy
meglátta. 30 Szolgái holtan vitték el Megiddóból egy harci kocsin; Jeruzsálembe vitték, és
eltemették a sírjába. Az ország népe azután fogta Jóáházt, Jósiás fiát; felkenték, és
királlyá tették apja után. 31 Huszonhárom éves volt Jóáház, amikor uralkodni kezdett, és
három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hamútal volt, Jirmejáhú
leánya, Libnából. 32 Azt tette, amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan elődei
tették. 33 De Nékó fáraó fogságba vetette őt Riblában, Hamát földjén, hogy ne
uralkodhassék Jeruzsálemben. Az országra pedig száz talentum ezüst és egy talentum
arany hadisarcot vetett ki.
34 Ezután Nékó fáraó Eljákimot, Jósiás fiát tette királlyá apja, Jósiás után, és a nevét
Jójákimra változtatta. Jóáházt pedig magával vitte, aki így Egyiptomba került, és ott halt
meg. 35 Jójákim megadta az ezüstöt és az aranyat a fáraónak, de kirótta azt az országra,
hogy megadhassa a pénzt a fáraó parancsa szerint. Az ország népétől fejenként becslés
szerint hajtotta be az ezüstöt és az aranyat, hogy megadhassa Nékó fáraónak. 36
Huszonöt éves volt Jójákim, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott
Jeruzsálemben. Anyjának a neve Zebuddá volt, Pedájá leánya, Rúmából. 37 Azt tette,
amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan elődei tették.

2Kir. 24.

1 Az ő idejében vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és szolgája lett Jójákim
három éven át; de azután elfordult tőle, és föllázadt ellene. 2 Ezért az ÚR káldeus és
arám rablócsapatokat, továbbá móábi és ammóni rablócsapatokat küldött ellene. Azért
küldte ezeket Júda ellen, hogy pusztítsák azt az ÚR igéje szerint, amelyet kijelentett
szolgái, a próféták által. 3 Bizony, az ÚR szava szerint történt Júdával az, hogy elvetette
maga elől Manassé vétkei miatt; mindazért, amit az elkövetett. 4 Az ártatlan vér miatt is,
amelyet kiontott, és megtöltötte Jeruzsálemet ártatlan vérrel. Ezért nem akart az ÚR
megbocsátani. 5 Jójákim egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, meg vannak írva Júda
királyainak a történetéről szóló könyvben. 6 És pihenni tért őseihez Jójákim, utána pedig
fia, Jójákin lett a király. 7 Egyiptom királya többé nem vonult ki országából, mert Babilónia
királya mindent elfoglalt, ami csak Egyiptom patakjától az Eufrátesz folyamig Egyiptom
királyáé volt.
8 Tizennyolc éves volt Jójákin, amikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott
Jeruzsálemben. Anyjának a neve Nehustá volt, Elnátán leánya, Jeruzsálemből. 9 Azt
tette, amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan apja tette. 10 Abban az időben
vonultak fel Nebukadneccarnak, Babilónia királyának a szolgái Jeruzsálem ellen, és
ostrom alá vették a várost. 11 Nebukadneccar, Babilónia királya is megérkezett a város
alá, amelyet szolgái ostromoltak. 12 Ekkor Jójákin, Júda királya kiment Babilónia
királyához anyjával, udvari embereivel, parancsnokaival és főembereivel együtt. Babilónia
királya uralkodásának nyolcadik esztendejében elfogatta őt. 13 És elvitette onnan az ÚR
házának minden kincsét, meg a királyi palota kincseit, és leszedetett minden aranytárgyat,
amelyet Salamon, Izráel királya készíttetett az ÚR templomában. Így jelentette ezt ki az
ÚR. 14 Fogságba vitte a jeruzsálemieket, minden parancsnokot és a haderő minden
vitézét, tízezer foglyot; a mesterembereket és a várépítőket is mind. Nem maradt más
otthon, csak az ország nincstelen népe. 15 Fogságba vitte Jójákint Babilóniába. A király
anyját meg a király feleségeit, főembereit és az ország előkelőit is fogságba vitte
Jeruzsálemből Babilóniába. 16 Minden tehetős embert, összesen hétezret; meg ezer
mesterembert és várépítőt, és minden vitéz harcost fogságba hurcolt Babilónia királya
Babilóniába. 17 Azután Babilónia királya Mattanját, Jójákin nagybátyját tette meg helyette
királynak, és a nevét Cidkijjára változtatta.
18 Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott
Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hamútal volt, Jirmejáhú leánya, Libnából. 19 Azt tette,
amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan Jójákim tette. 20 Bizony, az ÚR haragja
miatt történt ez Jeruzsálemmel és Júdával! Végül is elvetette őket maga elől. Cidkijjá
azután fellázadt Babilónia királya ellen.

2Kir. 25.

1 Uralkodásának kilencedik évében, a tizedik hónap tizedikén megérkezett
Nebukadneccar, Babilónia királya egész hadseregével Jeruzsálem alá, és tábort ütött vele
szemben; körülötte pedig ostromműveket építtetett. 2 Ostrom alatt állt a város Cidkijjá
király tizenegyedik évéig. 3 A negyedik hónap kilencedikén már úgy elhatalmasodott a
városban az éhínség, hogy nem volt ennivalója az ország népének. 4 Akkor betörtek a
városba. A harcosok azonban éjszaka mind kimenekültek a két várfal közt lévő kapun át,
amely a király kertje mellett van, és bár a káldeusok ott voltak körös-körül a város alatt,
eljutottak a síkság felé vezető útra. 5 A káldeusok egy csapata azonban üldözőbe vette a
királyt, és utolérte a jerikói síkságon, mivel egész csapata szétszóródott mellőle. 6 El is
fogták a királyt, és elvitték Babilónia királyához Riblába, aki ítéletet tartott fölötte. 7 Cidkijjá
fiait szeme láttára ölték meg, azután Cidkijját megvakították, majd bilincsbe verték és
elvitték Babilóniába.
8 Az ötödik hónap hetedikén - Nebukadneccar királynak, Babilónia királyának
tizenkilencedik évében - eljött Nebuzaradán testőrparancsnok, Babilónia királyának az
udvari embere Jeruzsálembe. 9 Felgyújtotta az ÚR házát és a királyi palotát, fölperzselte
Jeruzsálem minden házát és valamennyi nagy palotáját. 10 A testőrparancsnokkal levő
egész káldeus haderő pedig lerombolta Jeruzsálem várfalait körös-körül. 11 A városban
megmaradt többi népet meg az átpártolókat, akik Babilónia királyához pártoltak, a
maradék népességgel együtt fogságba hurcolta Nebuzaradán testőrparancsnok. 12 Csak
az ország nincstelenjeiből hagyott otthon a testőrparancsnok, szőlőműveseknek és mezei
munkásoknak. 13 Összetörték a káldeusok az ÚR házánál levő rézoszlopokat, továbbá az
ÚR házához tartozó mosdóállványokat meg a réztengert, és a rezet elvitték Babilóniába.
14 Elvitték a fazekakat, a lapátokat, a késeket, a serpenyőket és minden rézeszközt,
amelyekkel a szent szolgálatot szokták végezni. 15 Elvitte a testőrparancsnok a
szenesserpenyőket és a hintőedényeket is; mindent, ami csak aranyból és ezüstből volt.
16 A két oszlopban, az egyetlen réztengerben és a mosdóállványokban, amelyeket
Salamon készíttetett az ÚR házához, mindezekben a tárgyakban megmérhetetlen súlyú
réz volt. 17 Az egyik oszlop tizennyolc könyök magas volt, és réz oszlopfő volt rajta. Az
oszlopfő három könyök magas volt, és az oszlopfőn körös-körül recézet meg gránátalma
volt, mind rézből. Ugyanilyen recézete volt a másik oszlopnak is. 18 Elvitte a
testőrparancsnok Szerájá főpapot meg Cefanjá papot, a helyettesét, és három ajtóőrt. 19
Elvitt egy főembert is a városból, aki a harcosok parancsnoka volt, öt embert a király
személyes környezetéből, akiket a városban találtak, továbbá a hadseregparancsnok
írnokát, aki fegyverbe szokta hívni az ország hadinépét, végül hatvan férfit az ország
népéből, akiket ott találtak a városban. 20 Fogta és elvitte őket Nebuzaradán
testőrparancsnok Babilónia királyához Riblába. 21 Babilónia királya pedig levágatta,
megölette őket Riblában, Hamát földjén. Így kellett fogságba mennie Júdának saját
földjéről.
22 Nebukadneccar, Babilónia királya a Júda országában maradt nép fölé, amelyet
meghagyott, Gedalját, Ahikám fiát, Sáfán unokáját nevezte ki helytartóvá. 23 Amikor
meghallották a csapatparancsnokok és embereik, hogy Babilónia királya Gedalját tette
helytartóvá, elmentek Gedaljához Micpába. Ezek voltak: Jismáél, Netanjá fia, Jóhánán,
Káréah fia, a netófái Szerájá, Tanhumet fia, meg Jaazanjáhú, Maakáti fia, és embereik. 24
Gedaljá megesküdött nekik és embereiknek, és így szólt hozzájuk: Ne féljetek a
káldeusok szolgáitól! Maradjatok az országban, és szolgáljátok Babilónia királyát, akkor jó
dolgotok lesz! 25 A hetedik hónapban azonban Jismáél, Netanjá fia, Elisámá unokája, aki
királyi származású volt, elment tíz emberével, és levágta Gedalját, és az meg is halt.
Levágták azokat a júdaiakat és káldeusokat is, akik ott voltak vele Micpában. 26 Ezután

fölkerekedett az egész nép apraja-nagyja, a csapatparancsnokokkal együtt, és elmentek
Egyiptomba, mert féltek a káldeusoktól.
27 Jójákin júdai király fogságának harminchetedik évében, a tizenkettedik hónap
huszonhetedikén történt, hogy Evil-Meródak, Babilónia királya, abban az évben, amikor
uralkodni kezdett, megkegyelmezett Jójákin júdai királynak, és kiengedte a fogházból. 28
Jóindulattal beszélt vele, és székét följebb tétette a többi király székénél, akik nála voltak
Babilonban. 29 Kicseréltette rabruháit, és Jójákin állandóan vele étkezett, egész életében.
30 Ellátását állandó ellátásként a királytól kapta, napi szükséglete szerint, egész életében.